

ГИЙЕРМО ДЕЛ ТОРО, ЧЪК ХОГАН ЗАРАЗАТА

Част 1 от „Напаст“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2009

chitanka.info

*Посвещава се на всички кошмари, минали и настоящи,
и на всички чудовища в детската ми стая:
Дано никога не ме оставите на мира.*

ГДТ

На моята Лайла

ЧХ

ЛЕГЕНДАТА ЗА ЮЗЕФ САРДУ

— Имало едно време един великан — започна бабата на Ейбрахам Сетракан.

Очичките на малкия Ейбрахам светнаха и зелевият борш в дървената купа тутакси стана по-вкусен. Е, или поне не чак толкова чеснов. Беше бледо момче, хилаво и болнаво. Докато си ядеше супата, баба му, решена да го угои, седеше насреща му и го залисваше, запрела къделята вълна.

Бубе мейсех. „Бабини деветини“. Приказка. Легенда.

— Син на албански велможа бил той. А името му било Юзеф Сарду. По-висок бил Господаря Сарду от всеки друг мъж. По-висок от всеки покрив в селото. Ниско трябвало да се кланя, за да мине през всяка врата. Ала високият му ръст бил бремене. Болест му било по рождение, не благословия. Мъка било за младия мъж. Мускулите му нямали сила да крепят дългите му тежки кокали. Чак му било трудно да върви понякога. Подпирал се на бастун, един висок прът — по-висок от тебе — със сребърна дръжка, изваяна като вълча глава. Туй бил фамилният им герб.

— Да, бубе? — рече Ейбрахам между две пълни лъжици.

— Това му била ориста в живота и тя го научила на смирение, което си е голяма рядкост за един благородник. Голямо състрадание изпитвал към бедните, отрудените, болните. Най-скъп бил на децата в селото, а големите му дълбоки джобове — колкото торби за ряпа — били вечно издути с дрънкулки и сладки. Самият той нямал кой знае какво детство. Стигнал бащиния си ръст едва на осем, а на девет вече го надвишил с една глава. Слабостта и височината му карали баща му тайно да се срамува. Но Господаря Сарду бил наистина добър великан. За него се говорело, че гледа отгоре всекиго, но не гледа отгоре на никого.

Бабата замълча и кимна на внука си, подканяйки го да гребне нова лъжица. Момчето сдъвка от свареното червено цвекло, знайно

като „бебешко сърчице“ заради цвета му, формата и тънките жилки из него.

— Да, бубе?

— Също тъй обичал много дивата природа и не го влечала жестокостта на лова... Но бил благородник и мъж с висок сан, та като станал на петнайсет, баща му и чичовците му го задължили да ги придружи на шест седмична ловна експедиция до Армения.

— Докъде, бубе? — ококори се Ейбрахам. — Великанът, той тука ли е дошъл?

— До северната земя, *кадшиел*. Тъмните лесове. Хората на Сарду не дошли да ловят глиган или мечка, или пък лос. Дошли да ловят вълк, семейния им знак, герба на дома Сарду. Дошли да уловят ловуващ звяр. Преданията на рода им казвали, че яденето на вълче месо давало на мъжете Сарду храброст и сила, а бащата на младия господар вярвал, че това може да изцери хилавите мускули на сина му.

— Да, бубе?

— Пътуването им било дълго и мъчително, а и лошото време ужасно им пречело, но Юзеф се държал много мъжки. Никога допреди не бил пътувал далече от родното село, а погледите, които получавал от непознати по пътя, го карали да се срамува. Като стигнали тъмния лес, горите наоколо му оживели. Нощем из дърветата гъмжало от стада животни, досущ като бегълци, подгонени от убежищата им, от бърлоги, гнезда и леговища. Толкова много животни, че ловците не можели да заспят нощем в бивака си. Някои искали да си идат, но натрапчивото желание на стария Сарду се налагало над всичко друго. Нощно време чували воя на вълците, а той ужасно искал да хванат един за сина си, единствения му син, чието великанство било чума за рода на Сарду. Искал да прочисти дома Сарду от това проклятие, да ожени сина си и той да създаде много и здрави наследници.

— И станало тъй, че баща му тръгнал по дирите на вълк и пръв се отделил от другите малко преди да ги застигне втората вечер. Цяла нощ го чакали останалите, а на разсъмване се пръснали да го дирят. И станало тъй, че един от братовчедите на Юзеф не се завърнал да пренощува при тях. И тъй нататък, един по един, нали ме разбираш.

— Да, бубе?

— Докато най-накрая останал само Юзеф, момчето-великан. На другия ден той тръгнал и на едно място, където претърсвали преди,

намерил тялото на баща си и на всичките си братовчеди и чичовци, проснати пред входа на подземна пещера. Черепите им били натрошени с голяма сила, но телата им останали неизядени. Досетил се, че са убити от звяр с огромна сила, но не от глад или от страх. Представа си нямал защо, макар да усещал, че го наблюдава, а може би дебне дори, някакво същество, спотайващо се в онази тъмна пещера.

— Господаря Сарду отнесъл едно по едно телата от пещерата и ги заровил дълбоко в земята. Усилието ужасно го изтощило, разбира се. Изчерпало повечето му сила. Уморен бил, *фармутшет* бил. Ала все пак, колкото и да бил сам, уплашен и останал без сили, нея нощ се върнал при пещерата, за да се възправи срещу злото, ако то се покаже в тъмното, да отмъсти за близките си или да загине. Това се знае от дневника, който пишел, дето го намерили много години по-късно в горите. Туй било последният му запис.

Ейбрахам зяпна сащисан.

— Но какво е станало, бубе?

— Никой не знае, всъщност. А у дома, където седмиците, през които нямало вест, се проточили от шест на осем и после станали десет, хората се уплашили, че цялата ловна дружина е загинала. Събрали и пратили издирваща група, но нищо не намерили. После, на единадесетата седмица, една нощ в албанското имение дошла каляска със спуснати пердета на прозорците. Бил младият господар. Затворил се той в замъка, в едно от крилата с вече празни спални, и оттогава насетне рядко го виждали, ако изобщо го виждал някой. По онова време само се носела мътва за случилото се с него в румънския лес. Малцината, които уж го били виждали — ако изобщо можело да се вярва на думите им — твърдели, че се върнал обладан от огромна сила, достойна за великанския му ръст. Но толкова дълбока била скръбта на Сарду по неговия баща, чичовци и братовчеди, че никога повече не го видели на дневна светлина, а и повечето си слуги прогонил. Нощем имало живот в замъка — огънят от камините блестял в прозорците, но с времето домът на Сарду запустял.

— Но пък нощем... някои хора твърдели, че чуват великанът да крачи из селото. Деца най-вече, шушнели, че са чули онова чук-чук-чук на тоягата му. Сарду не разчитал вече на нея, но я използвал да ги вдига от креватите им по нощите за дрънкулки и сладки. Сочели на

невярващите дупките в пръстта, някои под прозорците на спалните, малки дупчици, като от бастуна му с вълчата глава.

Очите на бубе помръкнаха. Погледна към купата му да се увери, че повечето супа е изсърбана.

— А после, Ейбрахам, някои деца от селото почнали да изчезват. Разнесла се мълва, че и от околните села изчезват деца. Даже и от моето село. Да, Ейбрахам, като момиченце твоята бубе отрасна едва на половин ден път от замъка на Сарду. Помня две сестрички. Намериха телцата им в едно сечище сред гората, бели като снега наоколо им, а отворените им очи бяха остъклени от скреж. Аз самата дочух една нощ, не много отдалече, онова чук-чук-чук — такъв един силен, ритмичен шум. Дръпнах бързо завивката над главата си да го заглуша и не заспах повече дни наред.

Ейбрахам изгълта със супата края на приказката.

— След време повечето от селото на Сарду се опразни и стана прокълнато място. Циганите, щом минеше таборът им през селцето ни да продават шарената си стока, разказваха странни случки, с призраци и привидения край замъка. За великан разправяха, който газел по огряната от луната земя като някакъв бог на нощта. Точно те ни предупреждаваха: „Яжте и растете силни, иначе ще ви вземе Сарду.“ Тъй е, важно е, Ейбрахам. *Ес гезунтерхайт!* Яж и ставай силен. Хайде, изгреби я тази купа. Иначе... той ще дойде. — Завърнала се беше от онези няколко мига в тъмното, в спомена. Очите ѝ бяха живнали отново. — Сарду ще дойде. Чук-чук-чук.

Изгреба я той и още как, до сетното останало парченце цвекло. Купата беше празна и приказката бе свършила, но стомахът и умът му бяха пълни. Доволна остана бубе от яденето му и на лицето ѝ, според него, се бе изписала най-ведрата и чиста любов, която можеше да съществува. В мигове като този, седнали през две поколения разстояние край паянтовата семейна маса, двамата си общуваха. Споделяха храната си и изпълваха сърцата и душите си.

Десет години по-късно семейството на Сетракян щеше да бъде принудено да напусне дърводелската си работилничка и селото, но не от Сарду, а от германците. У дома им бе разквартируван офицер и човекът, трогнат от изключителната доброта на домакините си, след

като бе споделил хляба им на същата паянтова маса, една вечер ги предупреди да не изпълняват заповедта на другия ден да се съберат на гарата, а същата нощ да напуснат дома си и селото.

И те го сториха, цялото голямо семейство — всичките осем души — хванаха пътя из околните гори с всичко, което успяха да помъкнат със себе си. Бубе ги бавеше. Още по-лошо — *знаеше*, че ги бави, *знаеше*, че присъствието ѝ излага цялата фамилия на голяма опасност и се проклинаше заради старите си уморени крака. Другите от семейството накрая продължиха напред. Всички, освен Ейбрахам. Беше пораснал здрав, силен и обещаващ младеж. Толкова млад, а вече — майстор дърворезбар, изучил Талмуда, с особен интерес към Зохар и тайните на еврейския мистицизъм. Той се задържа назад с нея. Щом ги достигна вестта, че другите са ги арестували в следващото градче и ги принудили да се качат на влак за Полша, неговата бубе, разкъсана от чувство за вина, настоя Ейбрахам да я остави да се предаде, за да успее да се измъкне.

— Бягай, Ейбрахам. Бягай от нацистите. Като от Сарду. *Спаси се.*

Не даде и дума да се изрече. Нямаше да се остави да го разделят от нея.

На заранта я намери на пода в стаята, където бяха преспали — в къщата на състрадателен селянин. Издъхнала беше през нощта. Устните ѝ бяха олющени и тъмни като въглен, шията ѝ беше почерняла... Бе се нагълтала с животинска отрова. С великодушното позволение на приютилото го семейство, Ейбрахам Сетракян я погребва под разцъфнала бяла бреза. Издяла ѝ търпеливо красив дървен знак, целия на цветя, птици и всички неща, които ѝ бяха носили най-много щастие. И плака, плака за нея... А после побягна не на шега.

Побягна от нацистите колкото му държат краката и през цялото време чуваше онова чук-чук-чук зад гърба си.

По петите го гонеше зло.

НАЧАЛОТО

ГЛАСОВО ЗАПИСВАЩО УСТРОЙСТВО, ПИЛОТСКА КАБИНА N323RG

Извадки от стенограма на НКБП (Национална комисия за безопасен транспорт), полет 753, Берлин (TXL) до Ню Йорк (летище „Кенеди“), 9/24/10:

20:49:31

[Микрофон за публични обръщения ВКЛЮЧЕН.]

„Аа, приятели, тук е капитан Моулдс от пилотската кабина. След няколко минути би трябвало да кацнем точно по разписание. Искан само да използвам повода, за да изразя искрената ни благодарност затова, че избрахте *Реджис Еърлайнс* и че, от името на Първи офицер Неш, от свое име и от името на обслужващия ви екипаж, се надяваме скоро да се върнете и да пътувате отново с нас...“

20:49:44

[Микрофон за публични обръщения ИЗКЛЮЧЕН.]

Кап. Питър Дж. Моулдс: „... за да можем всички да си запазим работата.“ [смях в кабината]

20:50:01 Въздушен диспечерски контрол, Ню Йорк (летище „Кенеди“): „Реджис 7-5-3 важно, подхождане отляво, 1-0-0, чисто за кацане 13R, потвърдете, приемам.“

Кап. Питър Дж. Моулдс: „Реджис 7-5-3 ясно, подхождане отляво, 1-0-0, кацане писта 13R, прието.“

20:50:15 [Микрофон за публични обръщения ВКЛЮЧЕН.] **Кап. Питър Дж. Моулдс:** „Екипаж, подгответе се за кацане.“

20:50:18 [Микрофон за публични обръщения ИЗКЛЮЧЕН.]

Първи офицер Роналд У. Неш: „Приземяващ механизъм включен, колесниците в изправност.“

Кап. Питър Дж. Моулдс: „Винаги е приятно да се върнеш у дома...“

20:50:40 Трясък. Статичен шум. Пронизителен звук.

КРАЙ НА ЗАПИСА.

ПРИЗЕМЯВАНЕТО

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ КЕНЕДИ, КОНТРОЛНА КУЛА

„Чинията“ — така го наричаха. Светещ зелен монохром (летище „Кенеди“ от две години вече чакаше нови цветни екрани) като купа с грахова супа, с гроздовете примигващи букви, навързани за кодираните сигнали. Всеки сигнал олицетворяваше стотици човешки животи или, според стария моряшки жаргон, оцелял и до ден-днешен във въздушния транспорт, души.

Стотици души.

Навярно затова всички останали диспечери на въздушния трафик наричаха Джими Мендес „Джими Епископа.“ Епископа беше единственият от Контрол Въздушен трафик, който изкарваше цялата двайсет и четири часова смяна прав, а не седнал. Той въртеше молив в ръката си, докато крачеше напред — назад и указваше на гражданските полети захода към Ню Йорк от оживената диспечерска кабина на 98 метра над Международно летище „Джон Ф. Кенеди“. Същински пастир, загрижен за стадото си. Мереше на око с гумата на молива реактивните самолети под негов контрол и положението им един спрямо друг, вместо да разчита изключително на двуизмерния си радарен екран.

На който стотици души пиукаха всяка секунда.

— *Юнайтид* 6-4-2, завий надясно към 1-0-0, вдигни до пет хиляди.

Но човек не би могъл да мисли така, когато е на „чинията“. Не би могъл да мисли за всички онези души, чиито съдби зависят от неговата команда: човешки същества, натъпкани в крилатите ракети, които цепят въздуха на мили над земята. Не би могъл да обхване голямата картина: всички самолети на твоята „чиния“, а после всички други диспечери, мърморещи шифрованите си команди около теб в наушниците, а след това всички самолети по *техните* „чинии“, а след тях диспечерската кула на съседното *Ла Гуардия*... а после всички диспечерски кули на всяко летище, във всеки град на Щатите... а после всички, по целия свят...

Калвин Бъс, регионалният директор на „Контрол на въздушния трафик“ и непосредственият началник на Джими Епископа, се появи до рамото му. Беше се върнал рано от почивката. Всъщност още предъвкваше храната си.

— Докъде си с Реджис 7-5-3?

— 7-5-3 се прибра. — Джими Епископа метна бърз поглед за потвърждение към „чинията“ си. — Подхожда към терминал. — Погледна отново графика си на терминалите да потърси 7-5-3. — Защо?

— Наземен контрол съобщава, че имаме самолет, блокирал на Фокстрот.

— Страничната? — Джими отново погледна „чинията“ си да се увери, че всички канали са в ред и включи на DL753. — Реджис 7-5-3, тук кулата летище „Кенеди“, приемам.

Нищо. Опитва отново.

— Реджис 7-5-3, тук кулата летище „Кенеди“, чуваш ли ме, приемам.

Един от асистентите по трафика изникна зад рамото на Калвин Бъс.

— Проблем с връзката ли?

— Голяма авария в механиката, по-вероятно — отвърна Калвин Бъс. — Някой каза, че самолетът е угаснал.

— Угаснал? — възкликна Джими Епископа, удивен колко на косъм се бяха разминали, ако голямата механична дрисня беше оцапала леглото само минути преди кацането. Отбеляза си на ум да се отбие на път за вкъщи и да заложи на 7, 5 и 3 за утрешното теглене.

Калвин включи слушалката си в аудио жака на би-кома на Джими.

— Реджис 7-5-3, тук кулата летище „Кенеди“, моля отзовете се. Реджис 7-5-3, тук кулата, приемам.

Зачакаха вслушани.

Нищо.

Джими Епископа хвърли око на петънцата по „чинията“ си — никакъв конфликтен сигнал, всички полети под контрола му бяха в ред.

— По-добре да предупредим да заобикалят Фокстрот.

Калвин изключи и се отдръпна от пулта. Погледът му беше леко размътен, зяпнал над екрана на Джими към прозорците на диспечерската кабина, някъде към страничната писта. Изглеждаше толкова объркан, колкото и притеснен.

— Фокстрот трябва да я разчистим. — Обърна се към асистента по трафика. — Пратете някой за визуална проверка.

Джими Епископа се стисна за корема. Искаше му се да може някак да бръкне и да разкара гаденето, кипнало вътре. Професията му по същество бе акушерска. Асистираше на пилотите да измъкнат безопасно самолетите, пълни с души, от утробата на въздушната пустош и да ги приземят. Това, което изпитваше сега, бе спазъма на страха — също като лекар, извадил на бял свят първото си мъртвородено.

ПИСТАТА, ТЕРМИНАЛ 3

Лоренца Руис беше на път към терминала. Караше багажния конвейер — хидравлична рампа на колела. Когато 753 не се появи зад завоя, както се очакваше, Ло продължи още малко напред, за да надзърне. Скоро трябваше да излезе в почивка. Носеше предпазни наушници, суичър „Мец“ под светлоотразителния си елек, очила — песъчинките по пистите бяха убийствени, — а оранжевите сигнални палки лежах на седалката до бедрото ѝ.

Какво, по дяволите?

Смъкна бързо очилата си, сякаш искаше да го види с просто око. Ето го там, „Реджис 777“, голямо момче, от новите във флотата, клекнал на „Фокстрот“ и потънал в мрак. *Тотален* мрак. Дори навигационните фарове на крилата не светеха. Небето беше пусто тази нощ. Луната бе изтляла, звездите бяха помътнели... Там горе нямаше никой. Единственото, което виждаше всъщност, бе гладката цилиндрична повърхност на фюзелажа и крилата, които сияеха смътно под светлините на кацащите самолети. Един от тях, „Луфтханза 1567“, избегна сблъсъка и долепи колесника си едва на 30 см от земята.

— *Хесус Сантисимо!*

Свърза се с колегите си.

— Идваме — уведоми я контролорът ѝ. — Вранското гнездо иска да приближиш и да огледаш.

— Аз ли?

Ло се намръщи. Това получаваш за любопитството си. Все едно. Потегли по служебното платно откъм пътническия терминал, пресичайки линиите, боядисани по лентата. Беше малко изнервена и много нащрек, след като никога досега не бе излизала толкова навън. Федералната авиационна администрация имаше строги правила докъде трябва да ходят конвейерите и багажните влачета, тъй че си отваряше очите на четири за подхождащи самолети.

Зави покрай насочващите сини светлини на страничната писта. Стори ѝ се, че самолетът пред нея е угаснал напълно, от носа до кърмата. Никакъв светещ маяк, никакъв предупредителен

антиколизационен фар, никакви светлини в прозорците на пилотската кабина.

Обикновено дори от земята, от десет метра долу, през тънките предни стъкла, подобни на присвити очи над характерния нос на „Боинг“ човек можеше да види горе и вътре в кабината високия контролен панел с тъмночервените примигващи светлини по него. Но сега нямаше нищичко. Пълен мрак.

Ло спря на десетина метра от върха на дългото ляво крило. След достатъчно дълга работа по пистите — на Ло й се бяха натрупали осем години вече, повече от двата й брака, взети заедно — човек започва да забелязва някои неща. Всички задкрилки и елерони на задните страни на крилата бяха щръкнали нагоре като Пола Абдул — както ги оставяха пилотите след допира с пистата. Турбините бяха замрели и притихнали — обикновено им трябваше малко време, докато престанат да дъвчат въздуха и да всмукват пясък и буболечки като два гигантски ненаситни вакуума. Тъй че голямото бебче беше слязло чисто, беше си кацнало прилично и лекичко, а после се беше изтеглило дотук, преди... *да угаснат светлините.*

По-тревожното беше в това, че каквото и да беше се случило, то бе станало в промеждутъка от две до три минути след разрешението за кацане. *Какво може да се скапе толкова бързо?*

Ло се приближи още, като зави предпазливо зад крилото. Ако онези турбоперки вземеха да решат изведнъж да се задвижат отново, не искаше да я засмучат и накълцат като някоя канадска гъска. Подкара към багажния отсек — зоната на самолета, която познаваше най-добре, промъкна се под опашката и спря под задната изходна врата. Дръпна спирачката и задейства лоста, вдигащ рампата, която при върха си се наклони на трийсет градуса. Недостатъчно, но все пак... Излезе, пресегна се за сигналните палки и се заизкачва по рампата към мъртвия самолет.

Мъртъв ли? Защо си го помисли това? Че това чудо никога не е било живо...

Но за миг в ума й пробяга мисълта за огромен разлагащ се труп, за избелял и изхвърлен на брега кит. Точно на това й заприлича самолетът. На гниещ труп. Издъхващ левиатан.

Почти беше стигнала до горе, когато вятърът секна. А на човек би трябвало да му е известно поне едно нещо за климата над пистите

на летище „Кенеди“: там вятърът никога не стихва. В смисъл, *абсолютно никога*. На пистите *винаги* е ветровито, с кацащите самолети, соленото блато и ледения Атлантически океан точно от другата страна на Рокауей. Но изведнъж стана адски тихо — толкова тихо, че Ло смъкна големите шумозаглушителни наушници, просто за да се увери. Стори ѝ се, че чува някакво тупкане от вътрешността на самолета, но бързо осъзна, че са ударите на собственото ѝ сърце. Включи фенерчето си и го насочи към десния хълбок на машината.

Проследи кръглото петно на лъча и се увери, че фюзелажът е още мокър и обсипан с капчици кондензирана от спускането пара подобно на обвивка от малки бисери. Миришеше на пролетен дъжд. Светлината на фенера ѝ пробяга по дългата редица прозорци. Всички вътрешни сенници бяха спуснати.

Това беше странно. Това вече я шашна. Уплаши я много. Смалена пред огромната летяща машина, която струваше 250 милиона долара и тежеше 150 000 тона, я обзе смътното и в същото време осезаемо чувство, че стои в близост до някакъв драконоподобен звяр. Спящ демон, който само се *преструва* на заспал, а всъщност може всеки момент да отвори очите си и ужасната си паст. Този миг наелектризира душата ѝ, по тялото ѝ премина мразовита тръпка със силата на реверсивен оргазъм, вътре в нея всичко се сви и се стегна на възел.

След това забеляза, че един от сенниците вече е вдигнат. Тънките косъмчета по врата ѝ така настръхнаха, че посегна с ръка да ги успокои, сякаш искаше да усмири плашливо домашно животинче. Просто беше пропуснала да види онзи сенник преди. През цялото време си е бил вдигнат. През цялото време.

Може би...

В самолета мракът се раздвижи. И Ло изпита усещането, че нещо отвътре я наблюдава.

Изскимтя тихо като малко дете, но не може да се овладее. Беше парализирана. Кръвта запулсира кипнала във вените ѝ като по команда, гърлото ѝ се стегна...

И в този момент тя осъзна ясно и недвусмислено, че *нещо вътре там се канеше да я погълне...*

Вятърът задуха отново все едно, че изобщо не беше спирал и на Ло не ѝ трябваше повторна покана. Заотстъпва бързо надолу по рампата и скочи в конвейера, дръпна на задна с включен клаксон и още

вдигната рампа. Чу хрущенето на една от сините лампи покрай пистата под гумите си, когато ускори, наполовина в тревата, наполовина извън нея, право към приближаващите се фарове на половин дузина линейки и аварийни коли.

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КЕНЕДИ“, КОНТРОЛНА КУЛА

Калвин Бъс беше превключил на други слушалки и се разпореждаше според националния правилник на ФАА за нарушения и аварии по страничните писти. Въздушното пространство с радиус 5 мили около летище „Кенеди“ беше затворено за всички пристигания и заминавания, което водеше до бързи количествени натрупвания. Калвин отмени всички почивки и заповяда на всеки дежурен контролор да се опита да се свърже с Полет 753 на всяка възможна достъпна честота. Ситуацията в кулата на летище „Кенеди“ бе толкова близо до хаоса, колкото Джими Епископа някога я беше виждал.

В дъното се бяха струпали представители на летищните власти — типове в тъмни костюми, мърморещи на мобилните си „Некстел“. Това никак не беше добър знак. Странен беше този вроден навик на някои хора — да се скупчват, когато се изправят пред нещо необяснимо.

Джими Епископа опита да се свърже отново. Без резултат.

Един костюм го попита:

— Някакъв сигнал за отвличане?

— Не. Нищо.

— Пожарна аларма?

— Разбира се, че не.

— Аларма от вратата на пилотската? — попита друг.

Джими Епископа загоря, че са нагазили във фазата „тъпи въпроси“. Събра цялото си търпение и разсъдливост, които го правеха успешен диспечер на въздушния трафик.

— Птичето подходи гладко и кацна меко. Реджис 7-5-3 потвърди назначения му терминал и зави по страничната писта. Изключих въздушния радар и прехвърлих на наземен.

Калвин, с ръка върху микрофона на слушалката, се обади:

— Може би пилотът е изключил?

— Може. А може и наземният да го е изключил.

Друг костюм запитва:

— Тогава защо не отвориха вратата?

Умът на Джими Епископа вече превърташе този въпрос. Пътниците по правило не биха останали по местата си нито минута повече, отколкото са длъжни. Предната седмица на борда на един „Джетблу“, идващ от Флорида, едва не беше избухнал метеж и то заради *остарели хлебчета*. Тук тези хора бяха седели като вързани, колко? Може би петнайсет минути. В пълен мрак.

— Вътре вече трябва да става доста горещо — каза Джими Епископа. — Ако токът е изключен, там не циркулира въздух. Няма вентилация.

— Тогава какво чакаме, по дяволите? — намеси се още един костюм.

Джими Епископа усети, че тревогата у всички нараства. Онова празно в корема ти, когато осъзнаеш, че предстои да се случи нещо, нещо ужасно, ужасно нередно.

— А ако не могат да се движат? — промълви той, преди да се е усетил и да замълчи.

— Ситуация със заложници? Това ли имате предвид? — попита костюмът.

Епископа кимна мълчаливо... но нямаше предвид това. По някаква неясна причина единственото, за което мислеше беше... *души*.

СТРАНИЧНА ПИСТА ФОКСТРОТ

Спасителният противопожарен екип на летищните власти пое в стандартната за самолетни бедствия и аварии формация. Шест машини с крана за противопожарната пяна, помпата и стълбищния камион. Спряха до багажния конвейер, лепнат пред ивицата сини лампи по ръба на Фокстрот. Капитан Шон Наваро, с пожарникарска екипировка и с шлем, скочи от задното стъпало на стълбищния камион и застана пред мъртвия самолет. Светлините на пожарните, примигващи срещу фюзелажа, окъпаха замрялата машина в смътно пулсиращо червено. Самолетът изглеждаше празен, изкаран за нощно учение.

Капитан Наваро отиде до предницата на камиона и се качи в кабината при шофьора, Бени Чъфър.

— Обади се на поддръжката. Нека докарат тук осветителното скеле. После завий зад крилото.

— Заповедта ни е да изчакаме — отвърна Бени.

— Онзи самолет там е пълен с хора. Не ни плащат да бъдем парадно осветление. Плащат ни да спасяваме живот.

Бени сви рамене и изпълни заповедта на капитана. Наваро се качи на покрива и Бени включи крика на стълбата, колкото да го вдигне до крилото. Капитан Наваро запали фенерчето си и се покачи на ръба между двете задкрилки. Ботушът му стъпи точно на мястото, където пишеше с много едри черни букви: НЕ СТЬПВАЙ ТУК.

Закрачи по уширяващото се крило на шест метра над пистата. Стигна до надкрилния изход, единствената врата на самолета, инсталирана за външно аварийно отваряне. В нея имаше вградено малко незакрито прозорче и той се опита да надникне вътре през него, през капчиците конденз върху двойното дебело стъкло. Не успя да види нищо, освен още мрак. Вътре трябваше да е задушно като в барокамера.

Защо никой не викаше за помощ? Защо не чуваше никакво движение вътре? Херметизиран, самолетът беше без приток на въздух. На пътниците им свършваше кислородът.

Нахлузил пожарникарски ръкавици, той натисна двете червени крила и издърпа бравата от вдлъбнатината. Завъртя по посока на стрелките, почти на 180 градуса, и напъна. Вратата в този момент трябваше да поддаде и да се отвори, но заяде. Дръпна отново, но разбра моментално, че усилието му е безполезно — не поддаваше изобщо. Нямаше начин да е залепнала отвътре. Дръжката трябваше да е повредена. Или пък нещо я задържаше от вътрешната страна.

Върна се по крилото до върха на стълбата. Видя въртящата се оранжева сигнална светлина, летищен минибус, поел към мястото от международния терминал. По-отблизо успя да зърне сините якета на караците го агенти на Администрацията за транспортна охрана.

— Ето ни и нас — промърмори капитан Наваро и заслиза по стълбата.

Бяха петима. Всеки се представи по ред, но той не направи усилие да им запомни имената. Беше дошъл при самолета с пожарни коли и екипировка за гасене. Те дойдоха с лаптопи и клетъчни телефони. За известно време само стоя и слуша, докато говореха един през друг в устройствата си.

— Много дълго и сериозно трябва да обмислим ситуацията тук, преди да натиснем бутона „Национална сигурност“. Никой не иска шибан тайфун за едното нищо.

— Не знаем дори с какво си имаме работа. Натиснем ли оня звънец, ще ни се изсипят тука бойците от Военновъздушна Отис и ще хвърлим в паника цялото източно крайбрежие.

— Ако *все пак* е бомба, изчакали са до последния възможен момент.

— Да гръмне на земята на САЩ, може би.

— Може да си играят на умрели замалко. Задържат радиото изключено. Да ни подмамят. Чакат медиите.

Един от мъжете четеше нещо на мобилния си телефон.

— Имам началните данни на полета от Тегел, в Берлин.

Надвика го друг:

— Искам някой от наземния в Германия, който *шпрехен зе инглиш*. Трябва да знаем дали са видели някаква подозрителна активност там, пробиви някакви. А, трябва ни и правилник на багажните им процедури.

Още един се разпореди:

— Провери плана на полета и прегледай списъка на пътниците. Всяко име, да, виж ги отново. Този път с правописни варианти.

— Така — заговори друг, който също четеше данни от мобилния си. — Пълна спецификация. Регистрационен номер на самолета N323RG. Боинг 777-200LR. Последният транзитен оглед е бил преди четири дни, в Атланта, Хартсфийлд. Подменен и износен плъзгач на обръщача на тръстера на левия двигател и износена втулка на десния. Отложен ремонт на зъб в ляв кърмови бордови задкрилен механизъм поради графика на полетите. Резолюция: получил е чист сертификат за изправност.

— 777 са нова партида, нали? От колко време са в експлоатация? Година или две?

— Максимален капацитет — триста и един. Този полет е двайсети. Сто деветдесет и един пътници, двама пилоти, девет души екипаж.

— Някои без билети? — Тоест малки деца.

— Не ми показва такива.

— Класическа тактика — каза експертът по тероризъм. — Създаваш объркване, предизвикваш първата реакция, печелиш публиката и взривяваш за максимален ефект.

— Ако е така, вече сме мъртви.

Спогледаха се неловко.

— Трябва да изтеглим спасителните екипи. Кой беше онзи тъпак там горе, дето тропаше по крилото?

Капитан Наваро ги изненада, пристъпвайки напред.

— Аз бях тъпакът.

— Хм. Добре. — Мъжът се окашля в шепата си. — Горе е само за поддържащия персонал, капитане. Правилникът на ФАА.

— Знам го.

— Е? Нещо поне видяхте ли?

— Нищо — отвърна Наваро. — Не видях нищо, не чух нищо. Всички сенници на прозорците са спуснати.

— Спуснати, казвате? Всички?

— Всички.

— Пробвахте ли надкрилния изход?

— Естествено.

— И?

— Беше залепнал.

— Залепнал? Невъзможно.

— Залепнал е — повтори капитан Наваро с повече търпение към тези петимата, отколкото бе проявявал към собствените си деца.

Старшият се отдръпна леко встрани, за да се обади по мобилния си. Капитан Наваро огледа останалите.

— Е, какво правим тук?

— Точно това чакаме да разберем.

— Чакате да разберете? Колко пътници имаме тук? Колко обаждания до 911 са направили?

Един от мъжете поклати глава.

— Нито едно мобилно обаждане на 911 от самолета досега.

— Все още? — удиви се Наваро.

Тъмният тип до него кимна.

— Нула обаждания за 191 души. Не е добре.

— Никак не е добре.

Капитан Наваро ги изгледа с изумление.

— Трябва да предприемем нещо и то веднага. Не ми трябва разрешение да наградбя пожарникарска брадва и да започна да троша прозорци, когато там вътре издъхват хора. В самолета няма въздух.

След като приключи разговора си, старшият се върна.

— Карат горелката. Ще го режем.

ДАРК ХАРБЪР, ВИРДЖИНИЯ

Заливът Чезапийк, черен и кипнал в този късен час.

В остъкления вътрешен двор на главната къща, кацнала на живописна отвесна скала с изглед към залива, един мъж се беше излегнал в специално изработено медицинско кресло. Промислените термостати, от които само в това помещение имаше три, поддържаха температура от 16,7° С. През дискретно вградените тонколони тихо се лееше „Пролетно тайнство“ на Стравински, за да приглушава неуморното *шит*, *шит* от помпата на хемодиализния апарат.

Дъхът излизаше от устата на мъжа на смътни облачета пара. Някой външен наблюдател сигурно щеше да повярва, че човекът е смъртник. Сигурно щеше да си помисли, че е свидетел на последните дни или седмици от, съдейки по разкошното и разпростряло се на седемнайсет акра имение, един впечатляващо успешен живот. Може би щеше да си отбележи дори иронията в това, че човек с такова очебийно богатство и положение среща същия край като последния бедняк.

Само че Елдрич Палмър не беше в края на дните си. Беше в седемдесет и шестата си година и нямаше никакво намерение да се предава на каквото и да било. Никакво.

Високопочитаемият инвеститор, бизнесмен, теолог и близък доверен приятел на висшите властови кръгове, преминаваше през една и съща три-четири часова процедура в последните седем години от живота си. Здравословното му състояние беше крехко, но все пак податливо на регулиране, под двадесет и четири часовия надзор на лекарски екип и подпомагано от болнично медицинско оборудване, закупено за негови лични домашни нужди.

Богатите могат да си позволят първокласно здравно обслужване и също така могат да си позволят да бъдат ексцентрични. Елдрич Палмър ревниво криеше личните си странности от публичния поглед, дори от собствения си вътрешен кръг. Мъжът никога не беше се женил. Никога не бе създавал свой наследник. Ето защо основната тема за спекулации около Палмър бе свързана с плановете, които би могъл да има за огромния си капитал, след като умре. Нямаше първи заместник

в основното си инвеститорско дружество, „Стоунхарт Груп“. Нямаше публични връзки с благотворителни фондации, за разлика от двамата състезаващи се с него за номер едно в ежегодния списък на „Форбс“ на най-богатите американци на света — основателя на „Майкрософт“ Бил Гейтс и инвеститора на „Бъркшир Хатауей“, Уорън Бъфет. (Ако в оценката на „Форбс“ се включеха определени златни резерви в Южна Америка и активи на сенчести корпорации в Африка, то Палмър щеше твърдо и неизменно да се задържи на върха на списъка.) Палмър никога не беше нахвърлял дори чернова на завещание. Недалновидност, немислима за човек и с една хилядна от неговото богатство.

Но Елдрич Палмър, казано простичко, изобщо не се канеше да умира.

Хемодиализата представлява процедура, при която кръвта се изважда от тялото посредством система от тръби, филтрира се и се пречиства през диализатор или изкуствен бъбрек и след това се връща в тялото, изчистена от отпадъчни продукти и мръсотии. Входни и изходни игли се поставят в синтетична артериовенозна фистула, инсталирана полу-перманентно в ръката под лакътя. В случая машината за тази процедура беше последен писък на технологията, модел „Фресениус“. Следеше непрекъснато критичните параметри на Палмър и предупреждаваше г-н Фицуилям, който никога не беше на повече от две стаи разстояние, за всякакви данни извън нормалния обхват.

Лоялните инвеститори бяха привикнали с вечно изпитата външност на Палмър. По същество тя се бе превърнала в търговската му марка, ироничен символ на паричната му сила, това, че толкова крехък и с пепеляво лице човек може да държи в ръцете си толкова власт и влияние в международните финанси и политика. Легионът му от верни инвеститори наброяваше трийсет хиляден елитен финансов блок: входната миза беше два милиона долара, а капиталът на мнозина от инвестиралите с Палмър надвишаваше деветцифрено число. Покупателната сила на неговата „Стоунхарт Груп“ му осигуряваше огромен икономически лост, който той прилагаше ефективно и понякога — безскрупулно.

Западните врати се отвориха откъм широкия коридор и г-н Фицуилям, по съвместителство шеф на личната охрана на Палмър,

влезе с преносим обезопасен телефон, положен на поднос от чисто сребро. Г-н Фицуилям беше бивш офицер от щатските ВМС, с потвърдени четиридесет и две бойни убийства. Притежаваше бърз ум и беше преминал следвоенно медицинско обучение, финансирано от настоящия му шеф.

— Зам. секретарят по Национална сигурност, сър — заяви той, изпусвайки бяло облаче дъх в хладното помещение.

Обикновено Палмър не позволяваше да му досаждат по време на нощните процедури. Тези часове предпочиташе да ги използва за размисъл. Но точно това обаждане беше очаквал. Прие поднесения му от г-н Фицуилям телефон и изчака, докато той чинно се оттегли.

Палмър се отзова и го уведомиха за дремещия на пистата въздушен лайнер. Научи, че сред администрацията на летище „Кенеди“ царя сериозно объркване как да се процедира по-нататък. Обадилият се говореше неспокойно, с притеснената официалност на дете, гордо, че докладва за добро деяние.

— Събитието е крайно необичайно и си помислих, че ще искате да бъдете осведомен, сър.

— Да — увери го Палмър. — Много любезно от ваша страна.

— Ж... желая ви лека нощ, сър.

Палмър изключи телефона и го остави в скута си. Лека нощ, *и още как*. Обзе го силно предчувствие. Беше очаквал това. А сега, след като самолетът бе кацнал, знаеше, че е започнало... с цялата му импозантност.

Възбуден, той се обърна към големия телевизионен екран на страничната стена и активира звука с дистанционното, вградено в облегалката на креслото му. Нищо за самолета все още. Но скоро...

Натисна бутона на интеркома. Гласът на г-н Фицуилям се отзова:

— Да, сър?

— Кажи им да приготвят хеликоптера. Малка бизнес среща в Манхатън.

Елдрич Палмър изключи и се загледа през стъклената стена над големия залив Чезапийк, разпенен и черен, южно от мястото, където стоманените води на Потомак се изливаха в мрачните му дълбини.

ПИСТА ФОКСТРОТ

Поддържащият екип караше цистерни с кислород под корпуса. Прерязването му беше извънредна процедура, прилагана в най-краен случай. Всички граждански въздушни съдове бяха конструирани с точно предвидени зони за „кълцане“. Зоната за кълцане при „трите седмици“ беше в задната част на фюзелажа под опашката, между кърмовите багажни врати на дясната страна. Буквите LR в „Боинг 777-200LR“ обозначаваха „*long range*“ (дългообхватен) и като пазарен модел „С“ с върхов обхват, надвишаващ 9 000 морски мили и горивен капацитет до 200 000 литра лайнерът разполагаше, в добавка към традиционните горивни резервоари в телата на крилата, с три допълнителни резервоара близо до задния багажен трюм — откъдето идваше и необходимостта от безопасна зона за рязане.

Поддържащият екип използваше режещо оборудване „Аркеър“, екзотермична горелка, предпочитана в спасителни операции не само заради високата ѝ преносимост, но и заради кислородното ѝ захранване, при което не се използваха опасни вторични газове като ацетилен. Работата с рязането през дебелия обвивка на фюзелажа щеше да отнеме около час.

В този момент нито един от хората, застанали на пистата, не очакваше благоприятен изход. Не беше имало никакви позвънявания на 911 от пътниците в лайнера. Никакви светлини, шум или какъвто и да било сигнал не беше излъчван от вътрешността на „Реджис 753“. Ситуацията беше доста смущаваща.

По терминалното платно зад внушителното съоръжение със светлини, насочени към самолета, пое щабна командна машина от частите на летищната служба, подготвени за извънредни ситуации. Екипът на СВТ (Специално въоръжение и тактика) бе обучен за евакуации, спасяване на зложници и антитерористични атаки на мостове, тунели, автобусни терминали, летища, ЖП линии и пристанища на Ню Йорк и Ню Джърси. Тактическите служители бяха снабдени с леки бронезилетки и полуавтоматични пушки „Хеклер-Кох“. Две немски овчарки изскочиха и започнаха да душат около

главните колесници — две групи от по шест огромни гуми. Кучетата се затичаха наоколо, вдигнали носове във въздуха. Като че ли и те надушваха бедата.

Капитан Наваро се зачуди за миг дали изобщо имаше все още някой на самолета. Не беше ли в „Зоната на здрача“ където един самолет се приземи празен?

Поддържащият екип разгаряше горелките и вече започваше рязането под корпуса, когато едно от кучетата изведнъж зави. Всъщност по-скоро залая. Въртеше се и се въртеше на стегнати кръгове на каишката си.

Капитан Наваро видя своя човек с пожарната стълба, Вени Чъфър, да сочи към средата на корпуса. Пред очите му се появи тънка черна сянка. Вертикална резка най-тъмно черно, нарушила съвършено гладката гръд на фюзелажа.

Беше изходната врата над крилото. Същата, който Наваро не беше успял да откряне.

Сега беше отворена.

Беше съвсем нелепо, но Наваро запази мълчание, вцепенен от гледката. Може би резето се беше повредило, дръжката не беше действала... може би не беше опитал достатъчно силно... или може би — просто може би — някой най-сетне бе отворил вратата.

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КЕНЕДИ“, КОНТРОЛНА КУЛА

Летищните власти бяха изключили аудиото на Джими Епископа. Стоеше прав както винаги и чакаше удобен момент да го обсъди с мъжете в костюмите, когато клетъчните им телефони зазвъняха като побъркани.

— Отворено е — съобщи един от мъжете. — Някой е отворил ЗЛ.

Вече всички бяха станали и се опитваха да видят. Джими също погледна през стъкления панел на диспечерската кабина към осветения самолет. Тук отгоре вратата не изглеждаше отворена.

— Отвътре ли? — каза Калвин Бъс. — Кой излиза?

Мъжът поклати глава, още с мобилния, залепен до ухото.

— Никой. Засега.

Джими Епископа грабна малкия бинокъл от лавицата и заоглежда сам „Реджис 753“.

Ето го. Черна резка над крилото. Тъмен белег, като раздрано в корпуса на лайнера.

Устата на Джими пресъхна от гледката. Онези врати се отваряха леко навън, след като се отключат, след това се завъртаха и се сгъваха по вътрешната стена. Тъй че технически се беше изключил само въздушният клапан. Вратата все още не беше съвсем отворена.

Остави полевия бинокъл обратно на лавицата и се отдръпна назад. Неясно защо вътрешният му глас изшепна, че моментът е много добър за бягство.

ПИСТА ФОКСТРОТ

Вдигнатите до цепнатината на вратата сензори за отровен газ и за радиация отчетоха „чисто“. Служител от спешния отряд, легнал на крилото, успя да издърпа вратата още половин педя навън с помощта на прът с метална кука, докато други двама въоръжени го прикриваха от пистата долу. Вмъкнаха параболичен микрофон, който върна всевъзможни пиукания, бибикиания и тонови сигнали: мобилните телефони на пътниците продължаваха да звънят без отговор. Злокобни и жалостиви звуци като мънички самотни лични сигнали за бедствие.

След това вкараха огледало, закрепено на пилон, уголемена версия на зъболекарския инструмент, прилаган при оглед на кътници. Успяха да видят само подвижните седалки в зоната между пътническите класи. И двете бяха празни.

Подадените по мегафон команди не доведоха до нищо. Никаква реакция от вътрешността на самолета. Никакви светлини, никакво движение. Нищо.

Двама офицери от извънредните части, облечени в по-леко снаряжение, се бяха отдръпнали от светлините на пистата за кратко съвещание. Огледаха план-схемата, показваща пътниците, седящи по десет в редица в туристическата класа, в която се канеха да проникнат: по три седалки в ляво и дясно, и четири в средата. Вътрешността на самолета беше тясна, така че замениха полуавтоматичните оръжия „Х-К“ с по-удобните „Глок 17“, подготвяйки се за близък бой.

Надянаха противогази с вградени радиостанции и очила за нощно виждане и окачиха на коланите си палки, белезници и патронници с резервни пълнители. На шлемовете им бяха монтирани миниатюрни камери, също снабдени с резервни инфрачервени лещи.

Изкачиха се по спасителната пожарна стълба на крилото и настъпиха към вратата. Прилепиха се от двете страни на корпуса. Единият сгъна с ботуша си вратата назад към вътрешната стена, след което се присви и ниско приведен нахлу вътре право към най-близкия отсек, където се задържа на място, приклепнал и готов за атака. Партньорът му го последва на борда.

Мегафонът отдолу усили гласа на командира им:

— *Всички на борда на Реджис 753. Тук Летищни власти Ню Йорк — Ню Джърси. Влизаме в самолета. За ваша безопасност, моля останете по местата си и поставете ръце на главите си.*

Водачът изчака заслушан с гръб към вътрешната стена. Противогазът му притъпяваше звука до дразнещо ухото бучене, но не можа да различи никакво движение вътре. Включи устройството за нощно виждане и вътрешността на самолета се окъпа в мътно зелено. Кимна на партньора си, насочи своя „Глок“ и на „три“ нахлу в широката кабина.

ВЕЧЕ НА БОРДА

УОРТ СТРИЙТ, КИТАЙСКИ КВАРТАЛ

Ефраим Гудуедър не беше сигурен дали сирената, която чу, виеше от улицата — сиреч беше *реална* — или беше от саундтрака на играта, която играеше със сина си Зак.

— Защо ме убиваш непрекъснато? — попита Еф.

Русолявото момче сви рамене, сякаш обидено от въпроса.

— Това е целият смисъл, тате.

Телевизорът стоеше до широкия западен прозорец и беше най-хубавата вещ в това малко апартаментче в южния край на Китайския квартал. Тоалетната масичка пред тях бе затрупана с отворени кутии китайска храна, плик с комикси от „Забранената планета“, мобилния на Еф, мобилния на Зак и миризливите стъпала на Зак. Гейм конзолата беше нова. Поредната играчка, която беше купил, мислейки за сина си. Точно както баба му имаше навика да изстискава сока от вътрешността на половинка портокал, Еф се опитваше да изстиска до последната капчица забавлението и щастието от ограниченото им време заедно. Единственият му син беше неговият живот, беше въздухът, водата и храната му. Еф се стараше да му се насити максимално при всеки удобен случай, защото понякога можеше да изтече цяла седмица, през която единствената им връзка бе ограничена само до едно-две обаждания по телефона. Все едно цяла седмица, без човек да види слънцето.

— Какво по... — Еф зашари с пръсти по геймпада си, тази толкова чужда безжична джаджа в ръцете му, като продължаваше да натиска все погрешните бутони. Войникът му падаше на земята. — Остави ме да се изправя поне.

— Много късно. Пак си мъртъв.

Еф знаеше много добре, че за мнозина други мъже в подобно на неговото положение, разводът им беше като че ли колкото с жените им, толкова и с децата. Можеше да плямпат, естествено, колко им липсвали децата и как бившите им жени пречели на отношенията им и прочее, но усилието като че ли хич го нямаше. Един уикенд с децата им се превръщаше в уикенд извън новия им живот на свобода. За Еф тези

уикенди със Зак бяха неговият живот. Еф изобщо не беше искал развода. Все още не го искаше. Признаваше, че брачният му живот с Кели е приключил — тя му бе изразила позицията си ясно и недвусмислено — но отказваше да отстъпи от правата си над Зак. Попечителството над момчето беше единственият нерешен проблем, единствената причина все още да остават женени пред закона.

Това бе последният пробен уикенд за Еф според условията, поставени от назначения им от съда семеен съветник. Някъде следващата седмица щяха да интервюират Зак и скоро след това предстоеше окончателното решение. На Еф не му пукаше, че шансът му да получи родителските права, е нищожен. Това беше борба за живота му. „Направи подходящото за Зак“ оформяше основният проблем в усилията на Кели да му внуши чувство за вина, караше го да се съгласи на щедри права на посещение. Но „подходящото“ за Еф бе да държи на Зак. Еф беше извил ръката на правителството на САЩ, работодателя му, за да назначи екипа му тук в Ню Йорк, вместо в Атланта, където бе централата на ЦКБ (Центърът за контрол на болестите), само за да не се разстрои животът на Зак повече, отколкото беше вече сторено.

Можеше да се бори по-твърдо. По-мръсно. Както го беше съветвал многократно адвокатът му. Човекът знаеше триковете в пазарлъците при развода. Една от причините Еф да не може да си го наложи, бе задържалата се в него меланхолия от брачния провал. Другата беше, че Еф таеше много милост в себе си. Онова, което го правеше наистина страхотен лекар, бе същото, което го превръщаше в жалък клиент на бракоразводно дело. Отстъпил беше на почти всички искания и финансови претенции на Кели, поставени от нейния адвокат. Единственото, което искаше, бе повече време насаме с единствения си син.

Който точно в този момент го млатеше с гранатомета.

— Как мога да отвърна на стрелбата ти, като ми изгърмя всичките оръжия? — нацупено запита Еф.

— Не знам. Може да пробваш с ритници?

— Вече разбирам защо майка ти не дава да си имаш гейм конзола.

— Защото това ме превъзбужда, прави ме асоциален и... О, РАЗБИХ ТЕ!

Скалата с жизнения капацитет на Еф спадна до нула.

Точно в този момент мобилният му завибрира и заблъска по картонените кутии като гладен сребрист бръмбар. Вероятно беше Кели, за да му напомни за инхалатора за астмата на Зак. Или просто искаше да провери да не би да е отвлякъл Зак някъде в Мароко или нещо такова.

Еф го повдигна и погледна екрана. Номер А 718, локален. ID на адресанта: летище „Кенеди“ — КАРАНТИНА.

Центърът за контрол и превенция на болестите поддържаше карантинна станция вътре в терминала за международни полети на летище „Кенеди“. Не беше място за задържане или дори за лечение. Само няколко малки офиса и стая за прегледи: пътна станция, обезопасена площ, в която би могло да се идентифицира някое заболяване и може би да се предотврати епидемия сред населението на Съединените щати.

Повечето от работата включваше изолация и преглед на пътници, заболели по време на полет. Понякога това приключваше с диагноза менингококов менингит или остър респираторен синдром.

Офисът беше затворен вечер, а тази нощ Еф не беше на повикване, нито пък го имаше някъде из графика до понеделник сутринта. Беше си разчистил извънредните дежурства няколко седмици предварително, за да си запази уикенда за Зак.

Изключи бутона за вибрация и остави мобилния до кутията с подлучени палачинки. Друг да му мисли.

— Хлапето, дето ми го продаде това — каза на Зак. — Обажда се да ме подразни.

Зак нагъваше поредната кнедла.

— Не мога да *повярвам*, че имаш билети за Янките и Ред Сокс утре.

— Знам. Добри места при това. До трета база. Бръкнах в колежанския ти фонд за да ги взема, но ей, не се притеснявай — с твоите умения едва ще изкласиш до горния курс.

— Тате.

— Все едно, знаеш колко ме е яд да пъхам и един зелен долар в джоба на Щайнбрeнер^[1]. Това си е направо предателство.

— Уу, Ред Сокс, давай, Янки!

— Първо ме уби, а сега ме дразниш, така ли?

— Помислих, че като фен на Ред Сокс трябва да си свикнал.

— Това беше...!

Еф награби сина си, ръцете му зашариха по гръдния му кош, където най го беше гъдел и момчето се запревива от смях. Зак укрепваше, в движенията му вече имаше истинска сила. Същото момче, което летеше из стаята, кацнало на раменете му. Закари имаше косата на майка си, песъчливо русия ѝ цвят (оригиналния, като когато се срещнаха за първи път), както и мекотата ѝ. И все пак, за негово удивление и радост, Еф разпознаваше собствените си единайсетгодишни длани, странно провиснали от китките на сина му. Същите широки кокалести длани, които не искаха нищо друго, освен да жулят бейзболната ръкавица, длани, които мразеха уроците по пиано, които не можеха да дочакат, за да сграбчат здраво света на големите. Странно беше да вижда отново тези детски ръце. Вярна беше приказката, че децата ни идват, за да ни заместят. Закари бе като едно свършено човешко творение. В гените му бе изписано всичко, което бяха някога Еф и Кели един за друг — всичките им надежди, мечти и потенциал. Навярно затова двамата толкова се стараеха, всеки по своя противоречив начин, да направят възможно най-доброто за него. Дотолкова, че мисълта Зак да отрасне под влиянието на интимния приятел на Кели — „готин“ тип, „добро“ момче, но толкова праволинеен, че направо незабележим — държеше Еф буден нощем. Искаше предизвикателства за сина си, искаше вдъхновение, величие! Битката за попечителство над личността на Зак беше предрешена, но не и битката за духа на Зак — за самата му душа.

Мобилният на Еф отново завибрира, залази рачешката по масата също като тракащите ченета, които чичовците му имаха навика да му подаряват на Коледа. Оживялата джаджа прекъсна боричкането им. Еф пусна Зак, мъчейки се да надвие импулса да погледне дисплея. Ставаше нещо. Иначе подобни повиквания нямаше да стигат до него. Извънреден случай. Заразен пътник.

Еф си наложи да *не вдигне* телефона. Друг някой трябва да се оправя. Това бе неговият уикенд със Зак. Който в този момент го гледаше.

— Спокойно — каза му Еф и остави отново мобилния на масата, включен на гласова поща. — Всичко е уредено. Никаква работа за този уикенд.

Зак кимна. Скочи от дивана и намери геймпада си.

— Искаш ли още?

— Не знам. Кога стигаме до частта, когато малкият тип Марио почва да търкаля варелите към маймуната?

— Тате.

— Просто ми е по-комфортно, когато италиански стереотипчета обикалят и нагъват гъби за точки.

— Да бе. И колко мили трябваше да газиш в снега всеки ден, за да стигнеш до училище?

— Това беше...!

Еф отново му скочи, но момчето този път беше готово. Стегна здраво лактите си и отби атаката му към ребрата. Тъй че Еф бързо смени стратегията, докопа свръхчувствителното му на гъдел ахилесово сухожилие, борейки се с петите на Зак, докато се пазеше да не го изритат в лицето. Момчето се молеше за милост, когато мобилният му завибрира *отново*.

Този път Еф скочи ядосан, вече разбрал, че работата му, *призванието му*, тази нощ ще го откъсне от сина му. Погледна идентификационния номер на търсеция го: този път номерът беше с префикса на Атланта. Много лоша новина. Еф затвори очи и притисна бръмчащия телефон до челото си, докато умът му се проясни.

— Съжалявам, Зи — каза на Зак. — Само да видя какво става.

Занесе телефона в преходния кухненски бокс и отговори.

— Ефраим? Тук е Еверет Барнс.

Д-р Еверет Барнс. Директорът на ЦКБ.

Беше с гръб към Зак. Знаеше, че момчето го наблюдава и не можеше да понесе да го погледне.

— Да, Еверет. Какво има?

— Току-що ми се обадиха от Вашингтон. Екипът ти тръгнал ли е вече към летището?

— Ами, сър, всъщност...

— Видя ли го по телевизията?

— Телевизията?

Върна се при дивана и вдигна отворена длан към Зак с молба за търпение. Намери дистанционното и затърси подходящия бутон или комбинация от бутони, опита няколко и екранът угасна. Зак дръпна дистанционното от ръката му и намусен превключи на кабелната.

Новинарският канал показваше самолет, паркиран на страничната писта. Машини от поддръжката образуваха около него широк, може би боязлив кръг. Международно летище „Кенеди“.

— Мисля, че го виждам, Еверет.

— Джим Кент ми се обади току-що. Вади оборудването на вашия екип „Канарче“. На първата линия сте в това, Ефраим. Те няма да направят друг ход, докато вие не влезете.

— Кой „те“, сър?

— Летищните власти на Ню Йорк, Администрацията за транспортна охрана. Националният комитет за безопасен транспорт и Национална сигурност вече летят натам.

Проект „Канарче“ беше екип за бързо реагиране, съставен от полеви епидемиолози, организиран да засича и идентифицира зараждащи се биологични заплахи. Сферата му на компетентност включваше както естествено възникващи заплахи като вирусни и бактериологични заболявания с естествен произход, така и изкуствено предизвикани епидемични избухвания — въпреки че по-голямата част от финансирането идваше благодарение на явното им приложение в борбата с биотероризма. Ню Йорк беше нервният център с по-малките, базирани в университетските болници „Канарчета“, действащи в Маями, Лос Анджелис, Денвър и Чикаго.

Програмата водеше името си от стария трик в каменовъглените мини, с вкарването на канарче в клетка под земята като жестока и все пак ефикасна система за ранно биологично предупреждение. Високо чувствителният метаболизъм на ярко жълтото птиченце засичаше следи от газ метан и въглероден окис преди опасните вещества да достигнат до токсично и дори експлозивно ниво, което караше това обикновено жизнено създание да замълчи и да клюмне примряло в клетката си.

В този модерен век всяко човешко същество имаше потенциала да изпълни ролята на пазещото канарче. Работата на екипа на Еф беше да го изолира, след като престане да чурулика, да се заеме с лечението на поразените и да забави разпространението.

— Какво има, Еверет? — попита Еф. — Умрял ли е някой на самолета?

— Всички са мъртви, Ефраим — отвърна директорът. — До последния.

КЕЛТЪН СТРИЙТ, УУДСАЙТ, КУИНС

Кели Гудуедър седеше на масичката срещу Мат Сейлс, интимния ѝ партньор („приятел“ звучеше прекалено младежко; „специален човек“ звучеше прекалено старческо). Ядяха домашно сготвена пица в сос песто, със сушени на слънце домати, козе сирене и с няколко къдрици прошуто, хвърлени за вкус, всичко това полято с единайсет доларова бутилка едногодишно мерло. Кухненският телевизор беше включен на Ню Йорк — 1, понеже Мат искаше да гледа новините. Колкото до Кели, двайсет и четири часовите новинарски канали бяха нейният враг.

— Съжалявам — каза му тя отново.

Мат се усмихна и завъртя лениво във въздуха чашата си с вино.

— Не е моя вината, разбира се. Но знам, че този уикенд си го бяхме заделили само за себе си... — продължи да му се оправдава.

Мат изтри устни с кърпата, затъкната в яката на ризата му.

— Обикновено намира начин да се вклини между двама ни. И нямам предвид Зак.

Кели се озърна към празния стол. Мат несъмнено беше очаквал с нетърпение синът ѝ да се махне за уикенда. Според временното споразумение в изтощителната им битка за попечителство с посредничеството на съда, Зак прекарваше няколко уикенда с Еф в апартамента му в Долен Манхатън. За нея това означаваше интимна вечеря у дома, с обичайните сексуални очаквания на Мат, за чието удовлетворяване Кели нямаше скрупули. Това неизбежно си заслужаваше допълнителната чаша вино, която щеше да си позволи.

Но не и сега. Не и тази нощ. Колкото и да съжаляваше за Зак, за себе си всъщност беше съвсем доволна.

— Ще те възмездя — увери го тя с намигване.

Мат се усмихна примирено.

— Разбрано.

Ето затова с Мат ѝ беше толкова удобно. След променливите настроения на Еф, избухванията му, трудния му характер, живака, който течеше във вените му, имаше нужда от по-спокойна лодка като

Мат. Беше се омъжила за Еф прекалено млада и твърде много бе отстъпила от своето — собствените си потребности, амбиции, желаниа — докато му помагаше да напредне в медицинската си кариера. Ако можеше да даде един-едничък житейски съвет на момичетата от четвърти курс в гимназията, випуск 69 в Джаксън хайтс, той щеше да е: никога не се омъжвай за гений. Особено с приятна външност. С Мат Кели се чувстваше спокойна и всъщност ѝ допадаше да бъде водещата фигура във връзката. Неин ред беше да бъде обслужвана.

На малкия бял кухненски телевизор рекламираха утрешното затъмнение. Репортерът пробваше различни очила и ги класираше по степен на безопасност за очите, докато водеше репортажа си от щанд за тениски на Сентръл парк. Най-много се търсеше „Затъмни ме с целувка!“ Надписите под екрана промотираха утрешното „Супер излъчване на живо“.

— Голямо шоу ще бъде — вметна Мат, давайки ѝ да разбере, че няма да допусне разочарованието да му развали вечерта.

— Изключително рядко астрономическо събитие — отбеляза Кели. — А го третираат като поредната зимна буря.

Появи се екранът на „Извънредни новини“. Тук Кели обикновено превключваше канала, но този път странността на историята задържа вниманието ѝ. Показваха далечен кадър със самолет, кацнал на писта на летище „Кенеди“, обкръжен от работни светлини. Лайнерът бе осветен толкова драматично и заобиколен от толкова много машини и малки човешки фигури, че човек можеше да си помисли, че НЛО е кацнало в Куинс.

— Терористи — промълви Мат.

Летище „Кенеди“ беше едва на десет мили от тях. Репортерът съобщи, че въпросният самолет е угаснал напълно след иначе съвсем нормално кацане и че до този момент няма никакъв контакт както с екипажа на полета, така и с пътниците, все още на борда. Всички кацания на летище „Кенеди“ били отложени като предпазна мярка и въздушният трафик бил пренасочен към Нюарк и Ла Гуардия.

Тогава тя разбра, че този самолет бе причината Еф да върне Зак у дома. Единственото, което искаше вече, бе Зак час по-скоро да се върне вкъщи. Кели лесно се поддаваше на паника, а домът означаваше сигурност. Домът беше единственото място на този свят, което можеше да държи живота под контрол.

Кели стана и отиде до прозореца над кухненската мивка, загаси осветлението и се загледа в небето над покрива на съседа откъм задния двор. Видя самолетните светлини, кръжащи над Ла Гуардия. Рееха се като искрящи късчета смет, засмукани от вихрушка. Никога не беше ходила в средните щати, където можеш да видиш приближаващо се торнадо от мили разстояние. Но усещането бе такова. Сякаш към нея идваше нещо и тя не можеше да го предотврати.

Еф спря служебния си „Форд Експлорър“ до бордюра. Кели притежаваше малка къща на спретнато каре земя, оградена с хубаво подрязан жив плет в квартал с двуетажни домове, изникнали на леко скосения зелен хълм. Посрещна го отвън на бетоновата алея, сякаш се притесняваше да го покани вътре. Общо взето се държеше с него като с десетгодишен грип, който най-сетне е преборила.

По-руса, по-тъничка и все още много, много хубава, въпреки че за него тя вече беше съвсем друга личност. Толкова много неща се бяха променили. Някъде, в някоя кутия от обувки навярно, тикната в дъното на някой килер, лежах сватбените снимки на безгрижна млада жена с отметнат назад булчински воал, усмихваща се победоносно на своя жених в смокинг — двама млади хора, щастливи и влюбени.

— Бях изчистил от дежурства целия уикенд — каза ѝ Еф, след като излезе от колата преди Зак и се провря през ниската желязна врата, за да може да заговори пръв. — Спешен случай.

Мат Сейлс пристъпи зад нея навън през осветения вход и спря на горното стъпало. Кърпата му бе затъкната в ризата, скривайки логото „Сиърс“ над джоба от склада, който ръководеше в мола в Рего парк.

Еф не му обърна внимание. Продължи да гледа Кели и Зак, докато момчето влизаше в двора. Жена му го посрещна с усмивка и Еф неволно се зачуди дали предпочиташе това — появата му със Зак — пред уикенд насаме с Мат. Кели прегърна покровителствено сина си.

— Добре ли си, Зак?

Зак кимна.

— Разочарован си, сигурна съм.

Кимна отново.

Тя видя кутията и кабелите в ръката му.

— Какво е това?

— Новата гейм конзола на Зак — отвърна Еф. — Взима я за уикенда. — Погледна момчето, опряло глава на гърдите на майка си и зареяло поглед. — Пич, ако ми се отвори шанс да се освободя, може би утре — утре дано... но ако се появи *какъвто* и да е шанс, ще се върна за теб и ще спасим каквото можем от този уикенд. Става ли? Ще ти се компенсирам. Знаеш го, нали?

Зак кимна с все така вял поглед.

Мат се обади от горното стъпало:

— Хайде влизай, Зак. Да видим дали ще можем да го включим това.

Добричкият благонадежден Мат. Кели явно го беше дресирала добре. Изглежда сина си как се шмугва вътре под ръката на приятеля й. Зак се озърна за последно към баща си.

Вече сами, двамата с Кели стояха един срещу друг на малкото късче трева. Зад нея над покрива на къщата й кръжаха светлините на чакащите самолети. Цяла транспортна мрежа, да не говорим за разните правителствени и правораздавателни агенции, чакаше този мъж, застанал пред една жена, която казваше, че вече не го обича.

— Онзи самолет е, нали?

Еф кимна.

— Всички са мъртви. Всички на борда.

— Всички са мъртви? — Очите на Кели светнаха от тревога. — Как? Какво би могло да е?

— Точно това трябва да разбере.

Еф усети, че спешността на задачата го завладява. Беше се издънил със Зак, но това бе приключило и вече трябваше да тръгва. Бръкна в джоба си и й подаде плик с прикаченото с кламер лого.

— За утре следобед. В случай, че не успея преди това.

Кели погледна билетите. Веждите й се повдигнаха щом видя цената, след което ги напъха отново в плика. Вдигна към него очи, почти изпълнени си със съчувствие.

— Само гледай да не забравиш за срещата ни с д-р Кемпнър.

Семейният им терапевт. Тази, която щеше окончателно да реши попечителството над Зак.

— Кемпнър, да. Ще дойда.

— И... внимавай — каза тя.

Еф кимна, обърна се и си тръгна.

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КЕНЕДИ“

Извън летището се беше събрала тълпа. Хора, привлечени от необяснимото, странното, потенциално трагичното, *събитието*. Радиото на таблото на Еф описваше спящия самолет като обект на вероятно отвлечане. Разсъждаваха за възможен международен конфликт.

Две летищни платформи подминаха Еф вътре в терминала. Едната взеше просълзена майка, която държеше за ръце две изплашени на вид деца, а другата — възрастен чернокож джентълмен с букет червени рози в скута му. Осъзна, че на онзи самолет там имаше нечий друг Зак. Нечия друга Кели. Съсредоточи се над тази мисъл.

Екипът му го очакваше пред заключена врата малко под Шести портал. Както обикновено, Джим Кент беше стиснал телефона и говореше в прикаченото над ухото му устройство. Джим работеше за Еф, като се справяше с бюрократичната и политическата страна на медицинския контрол. Закри с шепа слушалката на телефона си и го поздрави с думите:

— Няма съобщения за други самолети никъде из страната.

Еф се качи при Нора Мартинес отзад на летищната платформа. Нора, обучен биохимик, беше неговият номер две в нюйоркския екип. Ръцете ѝ вече бяха в найлонови ръкавици и лежах бledi, гладки и скръбни като лилии в скута ѝ. Измести се леко да му отвори място и той седна до нея, като съжали за породилата се неловкост между тях.

Потеглиха. Във вятъра той усети мириса на блатна сол.

— Колко време беше самолетът на земята, преди да угасне?

— Шест минути.

— И никакъв радио контакт? Пилотът също ли е мъртъв?

Джим се обърна и каза:

— Вероятно, но непотвърдено. Ченгетата на летищните власти влязоха в пътническия отсек, намериха го пълен с трупове и излязоха отново.

— Били са с противогази и ръкавици, надявам се.

— Тъй вярно.

Платформата зави и в далечината самолетът изплува пред очите им. Огромна машина, с насочените от всички ъгли работни светлини към нея, блеснала ярко като посред бял ден. Мъглата от близкия залив създаваше искряща аура около корпуса.

— Боже Господи — промълви Еф.

— „Трите седмака“ го наричат — каза Джим. — Седем седем седем, най-големият реактивен самолет в света. Скорошен модел, нова машина. За това е цялото суетене долу с екипировката. Мислят, че е по-скоро нещо като саботаж.

Даже гумите на колесника бяха огромни. Еф вдигна очи към черната дупка на отворената врата над широкото ляво крило.

— Вече провериха за газ — заобяснява Джим. — Провериха за всичко възможно, което би могло да бъде направено от човек. Не знаят какво да направят повече, освен да започнат от АБ.

— А ние сме АБ-то — отвърна Еф.

За Службата за превенция от рискови материали — СПРМ, този загадъчно дремещ въздушен лайнер, пълен с мъртъвци, беше еквивалентът на това да се събудиш един ден и да намериш буца, израснала на гърба ти. Екипът на Еф беше биопсихната лаборатория, натоварена с отговорността да каже на Федералната авиационна администрация дали заболяването е рак или не.

Облечени в сини блейзъри служители на Транспортна сигурност се нахвърлиха на Еф, опитвайки се да му дадат същите сведения, които вече бе получил от Джим. Да му задават въпроси и да говорят един през друг като репортери.

— Много се е проточило това — каза Еф. — Следващия път, когато се случи нещо необяснимо като това, нас ни викайте втори. Първо СПРМ, нас втори. Ясно?

— Да, сър, д-р Гудуедър.

— СПРМ готов ли е?

— В готовност.

Еф забави пред буса на ЦКБ.

— Бих казал, че това не прилича на спонтанно разразила се епидемия. Шест минути на земята? Времевият елемент е твърде кратък.

— Трябва да е преднамерен акт — каза един от служителите на Транспортна сигурност.

— Може би. Засега, предвид онова, което може да ни очаква там, трябва да проявим предпазливост. — Отвори за Нора задната врата на буса. — Ще си облечем предпазните костюми и ще видим с какво си имаме работа.

Един глас го спря.

— Имаме един от нашите на този самолет.

Еф се обърна.

— Един от чии?

— Въздушен шериф. Стандарт за международните полети с превозвачи на САЩ.

— Въоръжен? — попита Еф.

— Това беше идеята ми.

— Никакво телефонно обаждане или предупреждение от него?

— Нищо.

— Трябва да ги е поразило мигновено. — Еф кимна и огледа разтревожените лица на мъжете. — Дайте ми номера на мястото му. Ще започнем оттам.

Еф и Нора се напъхаха в минибуса на ЦКБ, затръшнаха двойните задни врати и заглушиха врявата и суматохата на пистата зад себе си.

Смъкнаха от рафта екипировката за опасност от първа степен. Еф се съблече по тениска и шорти, Нора — по черен спортен сутиен и сини гащета. Бутаха се с лакти и колене в тясното пространство на шевролета. Косата на Нора беше гъста, тъмна и предизвикателно дълга за полеви епидемиолог, но тя бързо си я стегна с ластик. Ръцете ѝ работеха чевръсто и целенасочено. Тялото ѝ беше изящно закръглено, плътта ѝ — кафява и топла.

След като Еф окончателно се раздели с Кели и тя подхвана бракоразводните процедури, между него и Нора имаше кратка забегка. Беше само за една нощ, последвана от извънредно неловка и притеснена сутрин след това. Неловкост, която се проточи месеци наред... чак до следващата забегка само преди няколко седмици. Този път, макар случилото се между тях двамата да беше по-страстно от предния път, ситуацията беше изпълнена с намерение да се избегнат клопките, в които попаднаха при първия случай и всичко това доведе до нова продължителна и неловка съдържаност.

Проблемът беше в това, че с Нора работеха прекалено близо един до друг. Ако споделяха някаква поне относително нормална работа, някакво традиционно работно място, може би резултатът щеше да е друг, може би нещата щяха да са по-лесни, по-обикновени. Но това беше „любов в окопите“ и след като всеки от двамата даваше толкова много от себе си на „Канарчето“, твърде малко време им оставаше един за друг или за останалия свят. Толкова поглъщащо партньорство, че никой от двамата не питаше „Как мина денят ти?“ в почивката. Може би защото изобщо нямаше време за почивка.

Както сега. Да се съблекат голи един пред друг по възможно най-малко сексуалния начин. Защото навличането на биоскафандър е антитезата на чувствеността. Пълната противоположност на съблазънта, отдръпването в профилактиката, в стерилността.

Първият пласт беше бял гащеризон „Номекс“ с инициалите на Центъра за контрол на болестите ЦКБ на гърба. Затваряше се с цип от коляното до брадичката. Яката и маншетите се стягаха плътно с лента „Велкро“, а черните боти бяха с връзки до пищялите.

Вторият пласт беше бял костюм за еднократна употреба, изработен от подобната на хартия тъкан „Тайвек“. Следваха ботушите, нахлузени върху ботите. После — химически защитните ръкавици „Силвър шийлд“ върху найлонови предпазители, стегнати със залепващи ленти на китките и глезените. След това поставиха апаратурата за автономно дишане: ремъчен комплект „SCBA“, лек титаниев резервоар под налягане, лицева дихателна маска и индивидуална система за безопасност и предупреждение с противопожарна аларма.

Всеки от двамата се поколеба, преди да нахлузи маската на лицето си. Нора се усмихна леко и хвана в шепа брадичката му. Целуна го.

— Добре ли си?

— Аха.

— Не ми изглеждаш така. Как беше Зак?

— Намусен. Сърдит. Както се очакваше.

— Не е твоя вината.

— Е, и? Важното е, че този уикенд със сина ми приключи и изобщо няма да мога да се върна. — Пригответи се да си сложи маската. — Знаеш ли, дойде един момент в живота ми, в който нещата се

сведоха до избор между семейството ми или работата ми. Мислех си, че съм избрал семейството. Явно не е било достатъчно.

Имаше мигове като този, които идваха неканени и сами. Появяваха се обикновено в най-неподходящия момент, когато гледаш някого и осъзнаваш, че ще те заболи, ако се окажеш без него. Еф съзнаваше колко нечестно се беше отнесъл към Нора, вкопчвайки се в Кели — не в самата Кели дори, а в миналото, в мъртвия си брак, в онова, което някога е било... И всичко само заради Зак. Нора харесваше Зак. Зак също я харесваше, беше очевидно.

Но сега, точно сега не беше моментът да мисли за това. Еф постави респиратора си и провери дихателния резервоар. Външният слой представляваше жълт — канарено жълт — напълно херметизиран „космически“ костюм с плътно затворена качулка, 210 градусов визьор и залепващи ръкавици. Това бе същинският изолационен костюм от първа степен, „контактният костюм“ — дванадесет пласта тъкан, която след запечатването си изолираше абсолютно носещия го от външната атмосфера.

Нора провери екипировката му, както и той нейната. Изследователите на биологични рискове действат по правила на партньорство и взаимно гарантиране на безопасността също като леководолазите. Костюмите им леко се издуха от въздушната циркулация. Изолирането от патогени означаваше задържане на пот и телесна топлина, а температурата в костюмите им можеше да надвиши с трийсет градуса стайната.

— Изглежда добре — каза Еф през гласово активирания микрофон в маската си.

Нора кимна, уловила погледа му през преградата. Очите ѝ се задържаха миг по-дълго, сякаш се канеше да му каже нещо, но премисли.

— Готов ли си?

Отвърна ѝ с кимване.

— Хайде да свършваме.

Вън на пистата Джим включи мобилната си командна конзола и свърза закрепените на маските им видеокамери към два отделни монитора. Закрепи малките включени фенерчета върху ремъците на

раменете им. Дебелината на многопластовите изолационни ръкавици ограничаваше фините им двигателни умения.

Хората на Транспортна безопасност се струпаха и се опитаха да ги заговорят отново, но Еф се престори на глух, поклати глава и докосна с ръка качулката си.

Докато се придвижваха към самолета, Джим им показва ламинирана разпечатка на схемата на интериора и местата с номерата, съответстващи на декларациите на пътниците и членовете на екипажа, изредени на гърба. Посочи една червена точка до място 18А.

— Въздушният шериф — обясни Джим по микрофона. — Фамилно име Карпентие. Краен ред, място до прозореца.

— Ясно — отзова се Еф.

Втора червена точка.

— Транспортна безопасност ни посочиха този втори пътник като представляващ интерес. Германски дипломат на борда, Ролф Хуберман, бизнес класа, втори ред, седалка F. Пристигал за Съвета на ООН, за разговори по ситуацията в Корея. Възможно е да носи от онези дипломатически пакети, преминаващи свободно през митницата. Може нищо да не е, но в момента идват контингент германци от ООН, просто да го приберат.

— Добре.

Джим ги остави на границата на кръга от светлини. Вътре беше по-светло от ден. Движеха се почти без сянка. Еф поведе нагоре по пожарната стълба към крилото, а след това по уширяващата му се повърхност към отворената врата.

Влезе пръв. Тишината вътре бе осезаема. Нора го последва и застана рамо до рамо с него в челото на средната кабина.

Обърнати с лица към тях седящи трупове, ред след ред. Лъчите на фенерчетата на Еф и Нора засичаха смътно мъртвешкия блясък на отворените им очи.

Никакви кръвотечения от носа. Никакви оцъкдени очи или подута посиняла кожа. Никаква пяна или кръв около устата. Всички си седяха на седалките. Липсваха следи от паника или борба. Ръце, отпуснати на пътеката между седалките или свити в скута. Никаква явна травма.

Мобилните телефони — в скутовете, джобовете или приглушени в ръчните чанти — излъчваха сигнали за очаквано съобщение или

звъняха отново и отново, а мелодиите им се застъпваха. Това бяха единствените звуци.

Намериха въздушния шериф в седалката до прозореца, точно до отворената врата. Четиридесет и няколкогодишен мъж с черна оредяла коса, облечен в закопчана до горе бейзболна риза със син и оранжев кант — цветовете на „Ню Йорк Мец“, с избродиран отпред бейзболен талисман „Мистър Мец“, и в сини джинси. Брадичката му беше отпусната на гърдите сякаш дремеше с отворени очи.

Еф се смъкна на коляно. По-широкият първи ред му осигуряваше място за маневриране. Опипа челото на военния, бутна назад главата му, която се задвижи на шията без съпротивление. До него Нора насочи лъча на фенерчето си към очите му, но зениците на Карпентие не реагираха. Еф дръпна надолу брадичката му, отвори челюстта и освети вътрешността на устата. Езикът над гърлото му изглеждаше розов и без признаци за отравяне.

Никакво повръщане като от вдишване на газ. За жертвите на отравяне с въглероден окис беше характерно изприщване и обезкървяване на кожата, от което лицата ставаха подпухнали и набръчкани. Никаква следа от дискомфорт в позата му, нито признак за предсмъртна агония. До него седеше жена на средна възраст в лежерно ваканционно облекло. Тесните ѝ очила бяха кацнали на носа пред невидящите ѝ очи. Двамата седяха като съвсем нормални пътници, с изправени столове и все още очакващи да угасне надписът „Моля, затегнете коланите“ над изхода.

Пътниците на първия ред при изхода поставяха личните си вещи в мрежестите багажници, затегнати към отсрещната стена на кабината. Еф издърпа мека чанта „Върджин атлантик“ от джоба пред Карпентие и дръпна ципа. Извади суичър „Нотр Дам“, шепа омачкани книжки с кръстословици, аудиокнига — трилър и найлонов калъф с бърбековидна форма, доста тежък. Отвори ципа достатъчно, за да покаже увития вътре в гумирана тъкан пистолет.

— Виждате ли това? — каза по микрофона Еф.

— Виждаме го — отвърна Джим по радиото. Той, АТС и всеки друг с достатъчно висок ранг, за да може да се доближи до мониторите, наблюдаваха всичко от камерата на рамото на Еф.

— Каквото и да е било, хванало ги е напълно неподготвени — каза Еф. — Включително въздушното ченге.

Еф затвори чантата и я остави на пода. След това продължи по пътеката. Пресягаше се над мъртвите пътници, за да вдигне всеки втори или трети сенник на прозорците. Силната светлина отвън хвърляше шантави сенки и придаваше рязък контур на лицата им — сякаш бяха загинали от прелитане твърде близо до слънцето.

Телефоните продължаваха да звънят и звукът стана пронизителен като десетки застъпващи се лични сигнали за бедствие. Еф се мъчеше да не мисли за разтревожените звънящи от другата страна.

Нора се доближи до едно от телата.

— Абсолютно никаква травма — промълви тя.

— Знам — отвърна Еф. — Адски зловещо е. — Обърна се замислен към галерията от трупове. — Джим. Предупреди Европейската СЗО. Уведомете Федералното здравно министерство на Германия за това. Нека се свържат с болниците. При възможност това да се предава, трябва да го видят.

— Действам по въпроса — увери го Джим.

В предната галерия между бизнес и първа класа четирима стюарди — три жени и мъж — седяха в подвижните седалки. Телата им, стегнати в предпазните колани, бяха изпънати напред. Докато минаваше покрай тях, Еф имаше чувството, че плува през потънал кораб.

Гласът на Нора го достигна.

— В задната част на самолета съм, Еф. Никакви изненади тук. Връщам се веднага.

— Добре. — Той продължи през осветената от прозореца кабина, дръпна разделящата завеса и закрачи през по-широката пътека на бизнес класата. Там намери германския дипломат Хуберман, седнал до пътеката близо до челото. Месестите му длани все още стояха сгънати в скута му, а главата му висеше отпусната с кичур руса посребряла коса, паднал над отворените му очи.

Дипломатическият пакет, за който беше казал Джим, се намираше в куфарчето под седалката му. Беше син, пластмасов и затворен с цип отгоре.

Нора се приближи до него.

— Еф, не си упълномощен да отваряш това...

Еф го отвори, извади полуизяден „Тоблерон“ и прозрачно пластмасово шишенце, пълно със сини хапчета.

— Какво е това? — попита Нора.

— Виагра, предполагам — отвърна Еф. Върна съдържанието в пакета, а пакета — в куфарчето.

След това се спря при майка и дъщеря, които пътуваха заедно. Ръката на момиченцето все още лежеше в дланта на майката. Двете изглеждаха отпуснати и спокойни.

— Никаква паника, нищо — промълви Еф.

— Необяснимо е — отвърна Нора.

Вирусите се предават, а предаването изисква време. Заболяващи или изпадащи в безсъзнание пътници щяха да предизвикат суматоха въпреки надписа „Затегнете коланите“. Ако това беше вирус, то той не приличаше на нито един патоген, на който Еф се беше натъквал като епидемиолог към ЦКБ. Вместо това всички признаци сочеха за смъртоносно отровен агент, въведен в затвореното пространство на самолетната кабина.

— Джим, искам нови проби за газ — каза Еф.

— Взеха проби от въздуха — отвърна гласът на Джим. — Мериха до милионна част. Нямахте нищо.

— Знам, но... все едно, че тези хора са били убити от нещо без абсолютно никакво предупреждение. Може веществото да се е разсеяло с отварянето на вратата. Искам проби от настилката и други поръозни материали. Ще вземем и проби от белодробна тъкан, след като отнесем тези хора в базата.

— Добре, Еф. Имаш го.

Еф бързо продължи напред към затворената врата на пилотската кабина, като крачеше покрай разредените и обшити с кожа седалки на първа класа. Вратата беше с решетка и в стоманена рамка, с наблюдателна камера високо на тавана. Посегна за ръчката.

Гласът на Джим прозвуча в качулката на костюма му:

— Еф. Казват ми, че ключалката е цифрова и няма да можеш да вле...

Вратата поддаде на натиска на защитената му от ръкавицата длан.

Еф остана съвсем неподвижен зад отворената врата. Светлините от пистата прозираха през скосеното предно стъкло на кабината и

осветяваха пилотския пулт. Контролните екрани бяха помръкнали.

— Казват да внимаваш много, Еф — чу се гласът на Джим.

— Кажи им, че благодаря за експертния им съвет — отвърна Еф, преди да пристъпи вътре.

Всички системни екрани около бутоните и лостовете бяха тъмни. Един мъж в пилотска униформа седеше отпуснат в подвижна седалка непосредствено от дясната страна на Еф, когато пристъпи вътре. Други двама, капитанът и първият му помощник, седяха на двете кресла пред пулта за управление. Ръцете на първия помощник-капитан лежаха извити и отпуснати в скута му, главата му бе клюмнала наляво с шапката все още на нея. Лявата ръка на капитана лежеше върху един от контролните лостове, дясната висеше от облегалката, кокалчетата на пръстите бяха опрени на пода. Главата му беше клюмнала напред, а шапката лежеше в скута му.

Еф се наведе над конзолата между двете кресла, за да повдигне главата на капитана. Прегледа отворените му очи с фенерчето си. Зениците бяха разширени и замръзнали. После леко отпусна главата на гърдите му и се вцепени.

Усети нещо. Долови нещо. Някакво присъствие.

Отдръпна се от конзолата и огледа пилотската кабина, завъртайки се в пълен кръг.

— Какво става, Еф? — попита Джим.

Еф имаше достатъчно практика зад гърба си сред труповете, за да се плаши. Но все пак, нещо имаше тук... някъде. Тук или наблизо.

Странното чувство отмина като мигновено замайване. Примига и се отърси от него.

— Нищо. Клаустрофобия сигурно.

Еф се обърна към третия мъж в кабината. Главата му бе увиснала, дясното рамо — опряно на страничната стена. Ремъците на подвижната му седалка висяха отпуснати.

— Той защо не е стегнат в колана? — каза на глас Еф.

— Еф, в пилотската ли си? — попита Нора. — Идвам при теб.

Еф погледна сребърната игла на вратовръзката на мъртвия с логото на „Реджис Еър“. На металната плочка с името му над джоба пишеше *РЕДФЪРН*. Смъкна се на коляно пред него и притисна тромавите си, облечени в няколко слоя ръкавици пръсти на слепоочията му, за да повдигне лицето му. Очите му бяха отворени и

извърнати надолу. Еф огледа зениците и му се стори, че видя нещо в тях. Проблясък. Отново погледна и изведнъж капитан Редфърн потръпна и издаде стон.

Еф залитна назад, падайки между двете капитански кресла и се блъсна в контролната конзола. Първият помощник-капитан се свлече срещу него и Еф го избута назад, затиснат за миг от мъртвата му тежест.

Резкият глас на Джим стигна до него:

— Еф?

В този на Нора се долавяше нотка на паника:

— Какво става, Еф?

С внезапен прилив на енергия, Еф изтласка тялото на първия помощник обратно на седалката и се вдигна на крака.

— Еф, добре ли си? — попита Нора.

Еф погледна отново към капитан Редфърн, смъкнал се вече на пода, с отворени и зяпнали нагоре очи. Гърлото му обаче се движеше, издуваше се, а отворената му уста сякаш се давеше с въздух.

Очите на Еф се разшириха.

— Имаме оцелял тук.

— Какво?

— Имаме жив човек тук. Джим, трябва ни изолационен пашкул „Кърт“ за този тук. Да се донесе до самото крило. Нора? — Говореше бързо, без да откъсва очи от потръпващия на пода пилот. — Трябва да обиколим целия самолет, пътник по пътник.

[1] Щайнбренер — известен състезател по бейзбол от отбора на „Янките“. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ИНТЕРЛЮДИЯ ЕЙБРАХАМ СЕТРАКЯН

Старецът стоеше самотен в тясната си претъпкана с вещи заложна къща на приземния етаж на Ийст стрийт 118, в испанската част на Харлем. Беше минал час откак затвори и стомахът му ръмжеше, но все още изпитваше неохота да се качи горе. Металните капаци над входа и прозорците бяха дръпнати като стоманени клепачи, а нощните хора вече завладяваха улиците. Нощем човек не излиза навън.

Отиде до пулта с реостатите зад заложния тезгях и лампа по лампа изключи цялото осветление в магазина. Почувства се натъжен. Бавно огледа дюкяна си, витрините от хром и армирано стъкло. Ръчните часовници, изложени върху плъст вместо кадифе, лъскавото сребро, от което не можеше да се отърве, дрънкулките от диамант и злато. Пълните чаени сервизи под стъклени похлупаци. Кожените палта и спорните вече връхни дрехи с пухкава козина. Новите музикални плеъри, които вървяха бързо и старите радиа и телевизори, които вече отказваше да приема. И малките съкровища, тук и там: два красиви старинни сейфа (общити с азбест, но само не го яж); голям колкото куфар видеокасетофон „Квазар“ от 70-те, направен от дърво и стомана; старинен прожекционен шестнайсет милиметров апарат.

Но като теглиш баланса — много бавно оборотен боклук. Една заложна къща е отчасти базар, отчасти — музей, отчасти — квартална съкровищница. Собственикът на една заложна къща предлага услуги, каквито никой друг не може да предложи. Той е банкерът на бедняка, някой, при когото хората могат да дойдат и да вземат двасет и пет долара заем без да се притесняват за кредитна биография, работа или гаранции. А в хватката на икономическа рецесия двасет и пет долара са си сериозни пари за мнозина. Двасет и пет долара може да се окаже разликата между осигурен подслон и бездомничество. Двасет и пет долара могат да направят достижимо удължаващото живота лекарство. Стига мъжът или жената да има нещо за гаранция, нещо ценно, срещу

което да вземе заем, той или тя можеше да си излезе от вратата му с пари в ръката. Красиво.

Затътри се бавно нагоре по стъпалата, като гасеше още лампи в движение. Имаше късмет, че притежаваше сградата си, купена в началото на 70-те за седем долара и няколко цента. Добре, може би не чак толкова малко, но не и много повече. По онова време палеха сгради, за да се топят. „Никърбокър заеми и антики“ (името вървеше с дюкяна) изобщо не беше източник на богатство за Сетракиян, а по-скоро проводник, вход към подземния пред-интернет пазар на кръстопътния град на света, за човек с интерес към инструменти, артефакти, куриози и други уникати от Стария свят.

Трийсет и пет години пазарлъци над евтина бижутерия денем и трупане на сечива и снаряжение нощем. Трийсет и пет години на подготовка и изчакване, без да бърза. А времето му вече изтичаше.

При вратата докосна своята мезуза^[1] и целуна сбръчканите си криви пръсти преди да влезе. Старинното огледало в коридора бе толкова надраскано и изтъркано, че трябваше да извие врат, за да намери по-добре отразяващо парче, в което да се огледа. Алабастрово бялата му коса, започваща високо над набръчканото му чело и спускаща се назад под ушите и врата му, отдавна плачеше за подстригване. Лицето му продължаваше да се смъква, брадичката, ушните миди и очите му отстъпваха на безмилостната гравитация. Дланите му, така жестоко натрошени и зле зараснали преди толкова десетилетия, се бяха изкривили като птичи крака и той постоянно ги държеше скрити във вълнените ръкавици с рязани пръсти. И все пак, под цялата тази фасада на рухващ пред старостта човек, прозираха сила, огън и воля.

Каква беше тайната на този негов вътрешен извор на младост ли? Едно малко късче от мозайката.

Възмездие.

Преди много години, във Варшава, а по-късно в Будапеща, беше живял мъж на име Ейбрахам Сетракиян, изтъкнат професор по източноевропейска литература и фолклор. Преживял Холокоста, а след това и скандала от брака си със своя студентка, изследователският му интерес го отведе към някои от най-тъмните кътчета на света.

А сега — вече състарен брокер на заложни вещи в Америка, все още измъчван от несвършена работа.

Беше му останала от хубавата супа, вкусната пилешка супа с яйчено фиде, която редовен клиент му беше донесъл чак от „Лийбман“ в Бронкс. Той постави купата в микровълновата и разхлаби с чворестите си пръсти възела на вратовръзката. След звънването отнесе сгорещената купа на масата, извади ленена салфетка — никога хартиена! — от чекмеджето и грижливо я затъкна в яката си.

Духането в супата. Ритуал на утеха, на успокоение. Помнеше баба си, своята бубе — ала това бе много повече от спомен; беше *усещане, чувство* — духаше му я, когато беше малко момче, седнала до него на паянтовата дървена маса в студената кухня в къщата им в Армения преди големите беди. Старческият ѝ дъх раздвижваше вдигащата се пара в момчешкото му лице с кроткото вълшебство на този простичък жест. Като вдъхване на живот у детето. А сега, докато духаше, вече самият той — старец, гледаше как парата придава форма на дъха му и се чудеше колко още такива дъха му остават.

От чекмеджето, пълно с всевъзможни странни прибори, извади лъжицата и я хвана в кривите пръсти на лявата си ръка. Сега духна в лъжицата и локвичката бульон вътре се развълнува преди да я поеме в устата си. Вкусът идваше и си отиваше, пъпчиците рецептори на езика му умираха като стари войници, жертви на много десетилетия пушене на лула, професорския му порок.

Намери тънкото дистанционно на старомодния телевизор „Сони“ — кухненски модел в бяло — и тринайсет инчовият екран се загрея и доосвети стаята. Стана и отиде до килера, опря ръце на рафтовете книги, за да се провере в тесния коридор с изтърканата пътечка — книгите бяха навсякъде, струпани високо по стените, много от тях четени, всички толкова скъпи на сърцето му, че бе немислимо да се раздели с тях — и вдигна капака на тенекиената кутия за кекс, за да извади последния къс хубав ръжен хляб, който си пазеше. Отнесе увития в хартия комат до тапицирания с възглавнички кухненски стол, седна тежко и се захвана да бели късчетата мухъл, докато отпиваше с наслада от вкусния бульон.

Постепенно образът на екрана започна да привлича вниманието му: реактивен самолет, паркиран на летищна писта някъде, осветен като изделие от слонова кост върху черна бижутерска плъст. Постави

очилата си в черна рамка, които висяха на гърдите му и примижа, за да може да разчете минаващия отдолу текст. Днешната криза се разиграваше отвъд реката, на летище „Кенеди“.

Старият професор гледаше и слушаше, приковал очи в девствено чистия силует на самолета. Едната минута стана две, после три, стаята около него помръкна. Беше вцепенен — прехласнат почти — от новината, все още със супената лъжица в ръка, която вече не трепереше.

Телевизионният образ на дремещия самолет играеше през лещите на очилата му като предречено бъдеще. Бульонът в купата изстина, парата се стопи, замря, обеленото късче ръжен хляб остана да лежи на масата неизядено.

Той знаеше.

Чук-чук-чук.

Старецът знаеше...

Чук-чук-чук.

Деформираните му длани започнаха да го болят. Това, което виждаше пред себе си не беше поличба. Беше нашествие. Беше самият *акт*. Онова, което бе чакал. Онова, за което се беше подготвял. През целия си живот, досега.

Цялото облекчение, което бе изпитал в началото — че този ужас няма да го надживее, че ще получи последния си шанс за възмездие — за миг бе подменено от рязък болезнен страх. Думите излязоха от устата му на облаче пара.

Той е тук... Той е тук...

[1] Мезуза — религиозен текст от Второзаконие, изписан на пергамент и закачван на вратите на много еврейски семейства в съответствие с еврейския закон. — Б.пр. ↑

ПРИСТИГАНЕ

РЕДЖИС ЕЪР, РЕМОНТЕН ХАНГАР

Тъй като страничната писта на летище „Кенеди“ трябваше да бъде разчистена, час преди разсъмване откараха на буксир лайнера така, както си беше, в ремонтния хангар на „Реджис еър“. Никой от хората не продума, докато осакателят 777, пълен с мъртви пътници, се изтъркала покрай тях като огромен бял ковчег.

Щом заклиниха колесниците и самолетът бе укрепен, разпънаха насмолени платна, за да покрият зацапания циментов под. Издигнаха взети от болниците паравани, за да оградят широко затворено пространство между лявото крило и носа. Самолетът бе изолиран в хангара като труп в гигантска морга.

По молба на Еф Управлението на Главна медицинска инспекция в Ню Йорк изпрати няколко старши съдебни лекари от Манхатън и Куинс, които докараха със себе си кашони с черни гумирани торби. УГМИ, най-големият съдебномедицински център в света, имаше опит в справянето с бедствия и аварии с многобройни жертви и помогна в налагането на ред и организация в процедурата по извличането на трупове.

Служителите на СПРМ към Летищната администрация, облечени в пълно изолационно облекло, изнесоха тържествено първо въздушния шериф. Офицерите отдадоха чест, щом затвореният в чувала труп се появи през вратата на крилото. След това бавно и педантично извлякоха всички останали от първия ред на туристическата класа. После махнаха опразнените седалки, използвайки освободеното пространство, за да приберат трупове в чували, преди да ги евакуират. Всяко тяло, едно по едно, бе затегнато с ремъци на носилка и смъкнато от крилото на покрития с насмолена мушама под.

Процедурата беше мъчителна и бавна, а на моменти — отвратителна. В един момент, когато вътре бяха останали около трийсет тела, един от служителите на Летищни власти изведнъж залитна назад от поемащата редица, застена и задраска по качулката си. Двама негови колеги, служители на СПРМ, се спуснаха да го

укротят, а той замаха с ръце и ги избута в болничния параван, с което по същество наруши карантинната граница. Избухна паника. Хората се заотдръпваха от този вероятно отровен или заразен служител, който дращеше по изолационния си костюм, докато се отдалечаваше от зейналия хангар. Еф го догони на асфалтовото платно, където на светлината на утринното слънце служителят успя да смъкне качулката си и да свлече костюма си като задушавача го кожа. Еф го сграбчи за раменете, а мъжът след това се свлече на пистата и остана да седи там плувнал в пот и със сълзи на очите.

— Този град — захлипа мъжът. — Този проклет град.

По-късно стана ясно, че служителят на Летищните власти е работил през онези първи пъклени седмици из отломките на Световния търговски център. Първоначално като част от спасителната мисия, а след това участвал и в усилията по извличане на жертвите. Призракът на 11 септември все още висеше около мнозина служители от Летищните власти, а това необичайно масово произшествие караше хората отново да се сричат психически.

На борда на „Гълфстрийм“ на Федералната авиационна асоциация пристигна екип за бързо реагиране от анализатори и следователи от Националния борд за транспортна безопасност във Вашингтон. Бяха дошли, за да разпитат всички замесени в „инцидента“ на борда на „Реджис еър“ Полет 753, да документират последните мигове от полета на самолета и да приберат записващото устройство на данните за полета и пилотското гласово записващо устройство. Следователи от Здравния департамент на Ню Йорк, придвижени от ЦКБ в отговор на кризата, се запознаха с обстановката, въпреки че Еф отхвърли претенциите им за юрисдикция. Знаеше, че трябва да запази под контрол ограничаването на риска, ако иска всичко да стане както трябва.

Представители на „Боинг“ от Вашингтон вече бяха отхвърлили пълното изключване на 777 като „механически невъзможно“. Вицепрезидентът на „Реджис еър“ вдигнат от леглото си в Скарсдейл, настояваше екип от механици на „Реджис“ първи да се качат на борда на самолета за инспекция веднага щом бъде вдигната медицинската карантина. (Повреда в системата за въздушна циркулация беше

текущата господстваща хипотеза за причината за масовата смърт.) Посланикът на Германия в Съединените щати и персоналът му продължаваха да чакат за дипломатическия си пакет и Еф ги остави да охлаждаат страсти във ВИП салона на Луфтханза на Терминал 1. Пресекретарят на кмета правеше планове за следобедна пресконференция, а полицейският комисар и шефа на Бюрото за борба с тероризма пристигнаха в подвижния брониран щаб за кризисни ситуации на Нюйоркската полиция.

Към обяд бяха свалени почти всички трупове. Останаха само осем. Процесът по идентификация вървеше бързо, благодарение на паспортното сканиране и подробните пътнически декларации.

По време на почивката за смяна на екипировката, Еф и Нора поговориха с Джим извън ограничителната зона. Туловището на самолетния корпус се виждаше над платнените паравани. Отвън излитаха и кацаха самолети. Чуваха турбините им, които се ускоряваха или забавяха над главите им, усещаха раздвижванията в атмосферата и полъха на вятъра.

Между две глътки бутилирана вода Еф попита Джим:

— С колко тела може да се справи Бърза помощ в Манхатън?

Джим отвърна:

— Тук сме под юрисдикцията на Куинс. Обаче си прав, щабът на Манхатън е екипиран най-добре. Логично е да разпределим жертвите между Бруклин и Бронкс. Тъй че по около петдесет във всеки.

— Как ще ги транспортираме?

— Хладилни камиони. Съдебният медик каза, че така са направили с останките от Световния търговски център. Вече се свързахме с Рибната борса „Фултън“ в Долен Манхатън.

Еф често си мислеше за контрола над болестите като за форма на военновременна съпротива, а за екипа си — като за бойци, воюващи на добрата страна, докато останалата част от света се опитваше да продължава ежедневието си живот под облака на окупацията, вирусите и бактериите, които ги тормозеха. В този сценарий Джим беше нелегалният им радист, боравещ разговорно с три езика, който можеше да осигури всичко, от масло и оръжие, до безопасен изход от Марсилия.

— Нищо ново от Германия, а?

— Още не. Затвориха летището за два часа и правят пълна проверка за безопасност. Никакви работници, заболели на летището. И от болниците не дават никакви съобщения за внезапни заболявания.

— Нищо тук не се връзва — заговори неспокойно Нора.

Еф кимна съгласен.

— Продължавай.

— Имаме самолет, пълен с трупове. Ако това беше причинено от газ или някакъв аерозол във вентилационната система, случайно попаднал или не, нямаше всичко да стане толкова... трябва да кажа, толкова *мирно*. Щеше да има задушавания, припадъци. Повръщане. Посиняване. Хора с различен телесен тип щяха да падат в различни моменти. И всичко това — с придружаваща всичко паника. Сега... ако това е някаква зараза, значи имаме някакъв безумно внезапен, съвсем нов патоген, нещо, което никой от нас изобщо не е виждал досега. Кое то сочи за нещо изкуствено, създадено в лаборатория. И в същото време да не забравяме, умряха не просто пътниците — самият самолет също умря. Почти все едно, че *нещо*, някакво унищожително *нещо*, е поразило самия самолет и е умъртвило всичко вътре в него, включително пътниците. Но и това не е съвсем точно, нали? Защото според мен най-важният въпрос от всички точно сега, е: кой отвори вратата? — Тя зашари с поглед между Еф и Джим. — В смисъл... *възможно е* да е било промяната в налягането. Може би вратата вече е била отключена и декомпресията на самолета я е накарала да се отвори. Можем да излезем с умни обяснения почти за всичко, а понеже сме медицински учени, точно това правим.

— И онези сенници на прозорците — каза Джим. — Хората винаги гледат навън през прозорците по време на приземяване. Кой ги е спуснал всички?

Еф кимна. Цялата сутрин се беше съсредоточавал над детайлите и възможността да се отдръпне стъпка назад и да види странните събития от разстояние, му беше добре дошла.

— Точно затова четиримата оцелели ще бъдат ключът. Ако са видели нещо.

— Или ако са били замесени — каза Нора.

— И четиримата са в критично, но стабилно състояние — докладва Джим. — В Болничен медицински център „Ямайка“ са. Капитан Редфърн, третият пилот, мъж, трийсет и двегодишен. Адвокат

от окръг Уестчестър, жена, на четиридесет и една. Компютърен програмист от Бруклин, мъж, на четиридесет и две. И музикант, знаменитост от Манхатън и Маями бийч, мъж, трийсет и шест. Името му е Дуайт Муршайн.

Еф сви рамене.

— Изобщо не съм го чувал.

— Изнася концерти под името Габриел Боливар.

— О.

Нора също възкликна:

— Охо.

Джим продължи:

— Пътувал е инкогнито в първа класа. Никакъв шантав грим или контактни лещи. Тъй че медиите още повече ще се нажежат.

— Някаква връзка между оцелелите? — попита Еф.

— Засега не виждаме никаква. Медицинският им оглед може би ще открие нещо. Бяха разпръснати из самолета. Програмистът летеше в туристическата, адвокатът — в бизнес класата, а певецът — в първа. И капитан Редфърн, разбира се, в пилотската кабина.

— Объркана работа — въздъхна Еф. — Но все пак е нещо. Ако се върнат в съзнание, разбира се. Достатъчно дълго, за да измъкнем някои отговори от тях.

Един от служителите на Летищните власти дойде за Еф.

— Д-р Гудуедър, няма да е зле да се върнете там. Товарния трюм. Намериха нещо.

През страничния товарен люк в корема на 777 вече бяха започнали да разтоварват подвижните стоманени багажни контейнери, за да бъдат отворени и инспектирани от екипа СПРМ на Летищната администрация. Когато останалите машини, подредени една след друга като влакова композиция с вгнездените в подовите улеи колела, минаха покрай Еф и Нора, те се отдръпнаха.

В другия край на трюма самотен лежеше дълъг правоъгълен сандък — черен, дървен, тежък на вид. Приличаше на голям шкаф, поставен на гръб. Нелакиран абанос, с дължина около 2,50 м, широк 1,25 м и висок около 0,90 м. По-висок от хладилник. Цялата горна страна беше обкръжена със сложна дърворезба, заплетени като лабиринт заврънкулки, съпътствани от писмо на дървен или може би направен така, че да прилича на дървен, език. Много от заврънкулките

наподобява фигури — поток от изливащи се човешки фигури... и може би, с малко въображение — изкривени в писък лица.

— Някой отварял ли го е вече? — попита Еф.

Служителите от СПРМ поклатиха глави.

— Не сме го пипали — отвърна един.

Еф огледа от другата страна. Три оранжеви ремъка, чиито стоманени куки все още стояха в завинтените в пода халки и лежаха на пода до сандъка.

— Тези ремъци?

— Бяха махнати, когато влязохме — обясни друг.

Еф огледа из трюма.

— Това е невъзможно. Ако това нещо е било оставено незатегнато по време на полета, щяло е да нанесе големи щети на багажните контейнери, ако не и на самите стени на трюма. — Погледна го отново. — Къде му е етикетът? Какво пише в багажния списък?

Един от служителите държеше сноп ламинирани страници, стегнати с ластик, в облечената си в ръкавица ръка.

— Няма го тук.

Еф се доближи, за да провери сам.

— Не може да бъде.

— Единственият описан тук нередовен товар, освен три комплекта стикове за голф, е един каяк. — Мъжът посочи към страничната стена, където затегнат със същите оранжеви ремъци лежеше облицован с пластмаса каяк, облепен с багажни стикери.

— Позвънете в Берлин — каза им Еф. — Трябва да имат запис. Някой там трябва да го помни това. Че то сигурно тежи поне тон и половина.

— Вече го направихме. Няма никакви данни. Ще се обадят на багажния екип и ще ги разпитат един по един.

Еф се обърна отново към черния шкаф. Пренебрегна гротескната дърворезба, наведе се, за да го огледа отстрани и забеляза по три панти по горния ръб на всяка от страните. Капакът представляваше врата, разцепена в средата по дължина, с две крила, които се отваряха навън. Докосна с облечената си в ръкавица ръка резбования капак, после бръкна под него и се опита да отвори тежките врати.

— Някой иска ли да ми помогне?

Един от служителите пристъпи напред и подпъхна пръсти под капака срещу този на Еф. Еф преброи до три и двамата дръпнаха едновременно нагоре тежките крила.

Вратите се разтвориха и останаха така на грубите широки метални панти. Миризмата, която лъхна от сандъка, беше като от труп. Все едно, че шкафът беше стоял запечатан поне сто години. Изглеждаше празен, докато един от служителите включи фенерчето си и задвижи лъча вътре.

Еф бръкна и пръстите му потънаха в тлъста черна пръст. Почвата беше податлива и мека като тесто. Запълваше две трети от дъното на сандъка.

Нора отстъпи назад от зейналия шкаф.

— Прилича на ковчег.

Еф отдръпна пръстите си, отърси полепналото и се извърна към нея, очаквайки да види усмивка. Така и не се появи.

— Малко е големичко за това, не мислиш ли?

— Защо някой би превозвал сандък с пръст? — попита тя.

— Едва ли биха го правили. Трябва да е имало нещо вътре.

— Но как? — каза Нора. — Този самолет е под пълна карантина.

Еф сви рамене.

— Как обясняваме каквото и да било тук? Единственото, което знам със сигурност е, че имаме един незаключен и незатегнат контейнер без товарителница. — Обърна се към другите. — Трябва ни проба от почвата. Пръстта запазва добре улики. Радиация, например.

— Смятате, че агентът, с който са убити пътниците... — почна един от служителите.

— Е бил натоварен тук ли? Това е най-добрата хипотеза, която съм чул досега.

Гласът на Джим стигна до тях отдолу, извън самолета.

— Еф? Нора?

— Какво има, Джим? — извика Еф.

— Току-що се обадиха от изолационното отделение в болница „Ямайка“. Сигурен съм, че ще искате да отидете там веднага.

БОЛНИЧЕН МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЯМАЙКА“

Болничният център беше само на десет минути път северно от летище „Кенеди“ по магистрала „Ван Уик“. „Ямайка“ беше един от определените четири медицински центрове към Програмата за планирана подготовка срещу биотероризъм в Ню Йорк. Беше пълноправен член на „Система за наблюдение на синдроми“ и преди няколко месеца Еф беше провел там тренировка на екип „Канарче“. Така че знаеше пътя до изолационното отделение на петия етаж, предназначено за заболявания, предавани по въздушно-капков път.

На двойната метална врата бе поставен внушителен ярко оранжев трилистен знак за биологична опасност, предупреждаващ за реална или потенциална заплаха върху клетъчни форми или живи организми. Писменото предупреждение гласеше:

ИЗОЛАЦИОННА ЗОНА:

ЗАДЪЛЖИТЕЛНА ПРЕДПАЗНА ЕКИПИРОВКА.

САМО ЗА ОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ.

Еф представи пълномощното си от ЦКБ на бюрото, а администраторката го позна от предишните упражнения по справяне с биозаплаха. Поведо го вътре.

— Какво става? — попита я той.

— Наистина не искам да звучи мелодраматично — отвърна му тя, след като постави идентификационната си карта в четеца, за да се отвори вратата към отделението, — но трябва да го видите лично.

Вътрешният коридор беше тесен и очертаваше крайния пръстен на изолационното, зает най-вече от работното помещение на сестрите. Еф последва администраторката зад сините завеси в широк вестибюл, пълен с контейнери с контактно оборудване — престилки, очила,

ръкавици, ботуши и противогази — и голям подвижен варел за отпадъци, увит с червен пластмасов чувал за смет като щит срещу потенциална биологична заплаха. Противогазът представляваше полумаска тип N95 и беше в състояние да филтрира 95% от частиците с големина от 0,3 микрона нагоре. Това означаваше, че предлага защита от повечето въздушно преносими вирусни и бактериологични патогени, но не и срещу химически или газови замърсители.

След пълното защитно снаряжение, което носеше на летището, Еф се почувства определено беззащитен в болнична маска, санитарна шапка, предпазни очила, престилка и изолиращи найлонови пликове върху обувките. След това облечената като него администраторка натисна бутона, отварящ вътрешната двойна врата и Еф усети при влизането притегляне като вакуум заради системата за обратно налягане, засмукваща въздуха навътре в изолационната зона, за да не може никакви частици да избият навън.

Вътре коридорът водеше отляво надясно към централната снабдителна станция, която представляваше санитарна количка, заредена с лекарства и материали за спешна медицинска помощ, с изолиран в пластмаса лаптоп, интерком система за връзка с външния свят и допълнителни изолационни материали.

Зоната за пациенти включваше осем болнични стаи. Осем напълно изолирани стаи за жилищен район с население от над два и четвърт милиона души. „Капацитет на разширение“ е терминът при планиране на готовност за действие при бедствия, за способността на една система за медицинско обслужване да се разшири рязко извън нормалните граници на действие, за да удовлетвори обществените медицински нужди в случай на голяма степен на риск за общественото здраве. Броят на болничните легла в щата Ню Йорк беше около 60 000 и спадаше. Населението на Ню Йорк Сити беше 8,1 милиона и нарастваше. „Канарче“ беше проект, създаден с надеждата да се поправи този статистически дефицит, като палиативна мярка в готовността за борба с бедствия. В ЦКБ наричаха тази политическа целесъобразност „оптимистична“. Еф предпочиташе израза „да разчиташ на магия“.

Влезе след администраторката в първата стая. Не беше камера за пълна биоизолация. Най-малкото нямаше никакви въздушни люкове или стоманени врати. Беше обикновено болнично помещение в

изолирана среда. Подът беше облицован с плочки, осветлението — флуоресцентно. Първото нещо, което видя Еф, беше „Пашкулът на Кърт“, изпънат до страничната стена. „Пашкулът на Кърт“ представлява разглобяема пластмасова носилка, наподобяваща прозрачен ковчег, с по две кръгли ръкохватки от всяка страна и снабдена със заменяеми външни кислородни бутилки. На пода до нея лежах струпани яке, риза и панталони, срязани от пациента с хирургически ножици. Крилатата коронка на логото на „Реджис еър“ се виждаше на обърнатата пилотска шапка.

Болничното легло в центъра на стаята беше заградено с прозрачни полиетиленови завеси, извън които стоеше контролната апаратура и заредената с найлонови торбички стойка със системи. Заграденото с параван легло беше покрито със зелени чаршафи и големи бели възглавници, вдигнати в положение за седене.

Капитан Дойл Редфърн седеше в средата на леглото с прибрани в скута си ръце. Беше бос, облечен само в болничен халат и изглеждаше бодър. Ако се изключеха интравенозната тръбичка в ръката и под рамото му, както и изпитото му лице — изглеждаше все едно, че е смъкнал 4–5 килограма, откакто Еф го беше видял в пилотската кабина — той имаше вид на съвсем нормален, очакващ преглед пациент.

Вдигна обнадеждено очи, щом Еф се приближи до него.

— От летището ли сте?

Еф поклати глава озадачен. Предната нощ този човек простена и рухна на пода в пилотската кабина на Полет 753, а очите му се бяха извърнали навътре в черепа. Тогава изглеждаше почти умрял.

Тънкият матрак изскърца, когато пилотът се размърда на мястото си. Изохка все едно, че се беше схванал и попита:

— Какво се случи със самолета?

Еф не можа да скрие разочарованието си.

— Дойдох, за да ви питам точно това.

Еф се вгледа в рокзвездата Габриел Боливар. Седеше на ръба на леглото като фантастичен готически чернокос водоливник, загърнат в болничен халат. Без ужасния грим изглеждаше изненадващо чаровен — като човек, свикнал на тежък, изпълнен с несгоди бохемски живот.

— Проклетият махмурлук — изпъшка Боливар.

— Други оплаквания? — попита Еф.

— Много. Човече. — Прокара ръка през дългата си сплъстена коса. — Никога не лети с редовен полет. Това е поуката от тази история.

— Господин Боливар, можете ли да ми кажете кое е последното нещо, което помните около приземяването?

— Какво приземяване? Без майтап. През повечето от полета наблягах на водка с тоник — сигурен съм, че съм го проспал. — Вдигна очи и примижва от светлината. — Дали ще може малко демерол, а? Може би като мине количката с освежителните?

Еф забеляза белезите, кръстосващи се по оголените ръце на Боливар и си спомни, че един от концертните му номера бе да се реже на сцената.

— Опитваме се да свържем пътниците с вещите им.

— Това е лесно. Нямах нищо. Никакъв багаж, само телефона ми. Чартърът ми се развали и аз се качих на този самолет само пет минути преди да отлети. Мениджърът ми не ви ли го каза?

— Още не съм говорил с него. Интересувам се по-конкретно от един голям сандък.

Боливар го зяпна.

— Това някакъв психотест ли е?

— В товарния отсек. Стар сандък, запълнен отчасти с пръст.

— Идея нямам за какво ми говорите.

— Не сте ли го транспортирал вие от Германия? Прилича на нещо, което човек като вас би могъл да колекционира.

Боливар се намръщи.

— Това е игра, пич. Шибано шоу, спектакъл. Готическо мацало и вулгарен текст. Потърси ме в Гугъл — баща ми беше методистки пастор и единственото, което колекционирам, са путки. Като стана дума, кога по дяволите ще изляза оттук?

— Имаме да направим още няколко теста. Искаме да ви дадем чист здравен сертификат, преди да ви пуснем да си ходите.

— Кога ще ми върнат телефона?

— Скоро — отвърна Еф на излизане.

Администраторката имаше проблем с трима мъже пред входа на изолационното. Двама стърчаха с една глава над Еф и трябваше да са

бодигардовете на Боливар. Третият беше по-дребен, носеше куфарче и определено миришеше на адвокат.

— Отсекът е забранен за достъп, господа.

— Тук съм, за да освободя своя клиент Габриел Боливар — заяви адвокатът.

— Господин Боливар е подложен на медицински тестове и ще бъде освободен в най-ранния възможен момент.

— И кога ще бъде това?

Еф сви рамене.

— След два — три дни може би, ако всичко върви добре.

— Господин Боливар е подал искане да бъде освободен и поставен под наблюдение на личния си лекар. Имам не само правни пълномощия, но мога да му осигуря здравното обслужване в случай, че по някакъв начин е пострадал.

— Никой освен мен не влиза да го вижда. — Еф се обърна към администраторката. — Трябва да поставим пазач тук веднага.

Адвокатът пристъпи напред.

— Слушайте, докторе. Не знам много за карантинния закон, но съм напълно сигурен, че за да се задържи някой под медицинска изолация, е необходима изпълнителна заповед от президента. Всъщност, бих ли могъл да видя въпросната заповед?

Еф се усмихна.

— Господин Боливар сега е мой пациент, както и оцелял при масова злополука. Ако оставите номера си на бюрото на медицинските сестри, ще се постарая да ви държа в течение относно възстановяването му. Със съгласието на самия господин Боливар, разбира се.

— Вижте, докторе. — Адвокатът сложи ръка на рамото му — жест, който никак не се хареса на Еф. — Мога да постигна по-бързи резултати от съдебна намеса просто като мобилизирам побеснелите фенове на клиента си. — Погледът му включи и администраторката в заканата. — Искате ли във пред болницата да се струпа тълпа протестиращи готически ненормалници? Да нахлуят по тези коридори, за да се опитат да си видят идола?

Еф погледна мълчаливо ръката на адвоката, докато той я отдръпна от рамото му. Трябваше да посети още двама от оцелелите.

— Вижте, наистина нямам време за това. Тъй че позволете да ви задам няколко откровени въпроса. Има ли клиентът ви заболявания, предавани по полов път, за които би трябвало да знам? Има ли в медицинската му биография данни за употреба на наркотици? Питам ви просто защото ако ми се наложи да прегледам цялата му медицинска биография, тези неща имат свойството да попадат в неподходящи ръце. Не държите пълната му медицинска биография да попада в пресата. Нали?

Адвокатът го зяпна.

— Това е привилегирована информация. Издаването ѝ би било углавно нарушение.

— И потенциално сериозна неприятност — добави Еф, задържайки погледа си още една секунда върху адвоката за максимално въздействие. — В смисъл, представете си, че някой изкара вашата медицинска биография в интернет и я видят всички.

Адвокатът бе онемял, когато Еф мина между двамата бодигардове на път към изхода.

Джоан Лус, партньор в адвокатска фирма, майка на две деца, възпитаничка на Суартмор, жителка на Бронксвил и член на Младежката лига, седеше на дунапренения матрак на болничното си легло в изолационното отделение, загърната все още в нелепия болничен халат и драскаше бележки по обвивката на коравата възглавница. Драскаше, чакаше и въртеше нервно пръстите на босите си крака. Не ѝ бяха върнали телефона. Трябваше да умолява и да заплашва, само за да ѝ дадат молив.

Канеше се да позвъни отново, когато сестрата най-после отвори вратата и влезе. Джоан изписа на лицето си респектиращата си усмивка и я посрещна с думите:

— А, ето ви и вас. Тъкмо се чудех. Как се казваше онзи доктор, дето беше тук?

— Не е доктор от болницата.

— Това го разбирам. Питам за името му.

— Доктор Гудуедър.

— Гудуедър. — Записа го. — Личното име?

— Доктор. — Сестрата се усмихна равнодушно. — За мен всички са с едно лично име. Доктор.

Джоан примижа все едно, че не беше сигурна дали е чула добре и леко помръдна на леглото.

— И беше изпратен тук от Центъра за контрол на болестите?

— Да, мисля. Остави нареждания за много тестове...

— Колко още оцеляха от катастрофата?

— Всъщност, катастрофа нямаше.

Джоан се усмихна. Човек понякога трябваше да се направи, че разговаря с някой, чийто английски е втори език, за да го разберат.

— Това, което ви питам, е колко още хора не са загинали на Полет 753 от Берлин до Ню Йорк.

— Има още трима в това крило с вас. Сега, доктор Гудуедър иска да вземем кръв и...

Джоан я игнорира моментално. Единствената причина още да седи в тази болнична стая бе, защото знаеше, че ще може да разбере повече, ако сътрудничи. Но тази тактика вече се изчерпваше. Джоан Лус беше адвокат, специализиран в „граждански щети“ — нарушения, които могат да бъдат признати като основание за съдебен процес. Самолет, пълен с пътници, от които загиват всички, освен четирима, един от които бе адвокат по граждански щети.

Горките „Реджис еър“. За тяхно нещастие бе оживял най-неподходящият пътник.

Джоан прекъсна рязко указанията на сестрата:

— Бих искала да получа копие от медицинския си доклад с пълен списък на вече направените тестове и техните резултати...

— Госпожо Лус? Сигурна ли сте, че се чувствате добре?

Джоан бе изгубила съзнание за миг, но това бе само остатък от поразилото ги в края на ужасния полет. Усмихна се и тръсна ядосано глава, устоявайки отново правата си. Този гняв, който изпитваше, щеше да ѝ даде сила в следващите около хиляда хонорувани часа, докато изясни тази катастрофа и изправи на съд тази опасно небрежна въздушна компания.

— Скоро ще се почувствам наистина добре — отсеке тя.

„РЕДЖИС ЕЪР“, РЕМОНТЕН ХАНГАР

— Никакви мухи — промърмори Еф.

— Какво?

Двамата с Нора стояха пред редиците чували, наредени до самолета. Четирите влезли в хангара хладилни камиони бяха с благоприлично покрити страни с черно платно, което криеше надписите на „Рибна борса“. Всяко тяло вече бе идентифицирано и с поставен на крака етикет с баркод на Главната медицинска инспекция на Ню Йорк. Тази трагедия на работния им жаргон бе от типа „затворена вселена“, с фиксиран и известен брой жертви — за разлика от рухването на Кулите-близнаци. Благодарение на сканираните паспорти, пътническите декларации и безукорното състояние на тленните останки, разпознаването на жертвите беше проста рутинна задача. Определянето на причината за смъртта им щеше да е истинското предизвикателство.

Насмолената мушама скърцаше под ботушите на екипа на СПРМ, докато вдигаха сините пластмасови чували за ремъците от двата края и ги товареха с цялата дължима официалност на определения за това камион.

— Трябваше да има мухи — каза Еф. Работните светлини, включени около хангара показваха, че въздухът над телата бе съвсем чист, с изключение на някоя и друга ленива мушица. — Защо няма никакви мухи?

След смъртта бактериите по храносмилателния тракт, които приживе съжителстват в симбиоза със здравия човешки организъм — приемник, започват да се борят сами за себе си, като накрая си прояждат пътя през коремната кухня и разяждат органите. Мухите могат да засекаат миризмата от разлагащите се трупове от една миля разстояние.

Тук бяха наредени двеста и шест ястия. Хангарът трябваше да гъмжи от бръмчащи насекоми.

Еф закрачи по смолистото покритие към двама служители на СПРМ, които тъкмо запечатваха поредния чувал.

— Задръжете малко.

Двамата се изправиха и отстъпиха назад, а той коленичи и отвори ципа, за да погледне тялото вътре.

Оказа се момичето, което бе умряло, хванало ръката на майка си. Еф бе запомнил мястото му на пода, без да го съзнава. Човек винаги помни децата.

Русата ѝ коса лежеше сплъстена. Висулка с усмихнато слънчице, висяща на черна каишка, се бе отпуснала на шията. Бялата рокля почти ѝ придаваше вид на младоженка.

Служителите се бяха изместили, за да затворят следващия чувал. Нора се приближи зад Еф и го загледа. Със защитените си от ръкавици ръце той прихвана леко момичето от двете страни на главата и я завъртя.

Трупното вкочаняване настъпва изцяло около дванайсет часа след смъртта и се задържа около двайсет до двайсет и четири часа — сега бяха точно в средата на този обхват — докато втвърдените калциеви връзки в мускулите отново поддадат и тялото възвърне своята гъвкавост.

— Все още е гъвкаво — каза Еф. — Никакво вкочаняване.

Хвана я за рамото и бедрото и извърна момичето по очи. Разкопча гърба на роклята ѝ и оголи плътта на кръста с малките издути възелчета на гръбначния стълб. Кожата ѝ беше светла и леко луничава.

След като сърцето спре, кръвта се излива в кръвоносната система. Капилярните стени с дебелина едва една клетка скоро поддават, пръскат се и изливат кръвта в околните тъкани. Тази кръв се утаява в най-ниската, „висяща“ страна на тялото и бързо се съсирва. Смята се, че след шестнайсет часа настъпва трайно посиняване.

Вече бяха минали тази граница.

От издъхването в седящо положение и полагането на тялото в легнало положение след това, излялата се сгъстена кръв трябваше да придаде на кожата на кръста ѝ тъмночервен цвят.

Еф огледа редицата чували.

— Защо тези тела не се разлагат, както би трябвало?

Отпусна отново момичето на пода, а след това отвори дясното ѝ око с опитна ръка. Роговицата ѝ бе замъглена, както трябваше да е, мътно белият защитен слой беше сух, както се полагаше. Еф огледа пръстите на дясната ѝ длан — пъхнатата в ръката на майка ѝ — и

установи, че са леко набръчкани заради дехидратацията, както и трябваше да бъде.

Отдръпна се и седна, притеснен от смесените сигнали, които получаваше. След това пъхна двата си палеца в ръкавици между пресъхналите ѝ устни. Звукът, наподобяващ изпъшкване, който се изтръгна от разтворените челюсти, беше просто от излизане на газ. Непосредствената вътрешност на устата беше в обичайното състояние, но той пъхна навътре един от пръстите си, за да притисне езика и да провери за още сухота.

Мекото небце и езикът бяха напълно побелели като изваяни от слонова кост. Като анатомичен модел. Езикът бе вкочанен и странно изпънат. Еф го измести встрани, за да открие останалото от устната кухина, също така изцедено.

Изцедено? Какво следва? „Телата са били изцедени — една капка кръв не е останала.“ Сякаш чуваше фразата от телевизионното хорър шоу на Дан Къртис от 70-те: *„Лейтенант... труповете... те... кръвта им е изцедена!!!“* Следва музика на орган.

Умората започваше да го обзема. Еф задържа втвърдения език между палеца и показалеца си и светна с малкото фенерче, за да погледне надолу по побелялото гърло. Стори му се някак смътно гинекологично. Порно манекен?

После езикът се раздвижи. Той се дръпна рязко назад, изваждайки пръста си.

— Божичко!

Лицето на момичето остана гладко като смъртна маска с все още леко разтворени устни.

Нора до него се взря.

— Какво беше това?

— Просто рефлекс — отвърна той и се изправи. Гледа продължително в момичешкото лице, докато повече не можа да издържи. Дръпна отново ципа и я покри.

— Какво би могло да е? — каза Нора. — Нещо, което забавя тъканното разпадане? Тези хора са мъртви...

— Във всяко отношение, освен разлагането. — Еф поклати притеснено глава. — Не можем да задържаме транспорта. Изводът е: тези тела ни трябва в моргата. Отваряме ги. Изясняваме го това отвътре.

Забеляза, че Нора е зяпнала към резбования сандък, оставен на пода на хангара встрани от останалия багаж.

— Нещо много сбъркано има тук — промълви тя.

Еф гледаше в другата посока, към големия самолет над главите им. Искеше отново да се качи на борда. Трябваше да са пропуснали нещо. Отговорът трябваше да се крие там.

Но преди да е успял да го направи видя, че Джим Кент влезе в хангара с директора на ЦКБ. Д-р Еверет Барнс беше шейсет и една годишен, все още същият провинциален южняшки доктор като в началото на кариерата си. Службата за обществено здравеопазване, от която ЦКБ бе част, беше възникнала от ВМС и макар СОЗ отдавна да се беше разклонила и да действаше самостоятелно, много от висшите представители на ЦКБ продължаваха да предпочитат полувоенната униформа, в това число и директор Барнс. Оттам и противоречивата външност на простодушния народен джентълмен с бяла козя брадичка, облечен като пенсиониран адмирал в изрядна полева униформа в цвят каки чак до отличителните лентички на гърдите. Много напомняше на накичения с бойни отличия полковник Сандърс.

След въведенията и повърхностния оглед на един от мъртъвците от самолета, директор Барнс попита за оцелелите.

— Никой от тях няма и бегъл спомен за случилото се — обясни му Еф. — С нищо не ни помагат.

— Симптом?

— Главоболия. Някои — тежки. Болки в мускулите, кънтеж в ушите. Загуба на ориентация. Пресъхнала уста. Проблеми с равновесието.

— Общо взето — нищо повече от всеки друг, слязъл след трансатлантически полет — каза директор Барнс.

— Странно е, Еверет — отвърна Еф. — Двамата с Нора бяхме първите на самолета. Тези пътници — всички до един — бяха мъртви. Не дишаха. Четири минути без кислород е прагът за трайно мозъчно увреждане. Тези хора трябва да са били извън строя повече от час.

— Очевидно не — каза директорът. — И не можах да ти кажат нищо?

— Имаха повече въпроси към мен, отколкото аз към тях.

— А общото между четиримата?

— Проследявам го в момента. Канех се да те помоля за помощ да ги задържим, докато си свършим работата.

— Помощ ли?

— Тези четирима пациенти трябва да ни съдействат.

— Имаме съдействието им.

— Засега. Просто... не мога да поема никакви рискове.

Директорът поглади спретнато подстриганата си бяла брада, преди да заговори:

— Сигурен съм, че с леко тактическо прилагане на повечко добро отношение бихме могли да се облагодетелстваме от благодарността им, че са избегнали тази трагична съдба и да ги направим по-услужливи. — Усмивката му оголи горния ред тежко емайлирани зъби.

— Какво ще кажеш за прилагането на Закона за Здравеопазването...

— Ефраим. Знаеш, че има цял свят разлика между изолирането на няколко пътника за доброволно превантивно лечение и задържането им под карантина. Трябва да се съобразим с по-големите проблеми. Медийните проблеми, откровено казано.

— Еверет, с цялото ми уважение се налага да възразя...

Малката длан на директора леко се отпусна на рамото му. Провлече малко повече тона, може би за да смекчи удара.

— Позволи ми да спестя и на двама ни малко повече време тук, Ефраим. Ако погледнем обективно на ситуацията, можем да кажем, че този трагичен инцидент е овладян, слава Богу. Нямаме никакви други смъртни случаи или заболявания на нито един друг самолет или летище по цялото земно кълбо за близо осемнайсет часа след приземяването на боинга. Това са позитивите и трябва да наблегнем на тях. Да пратим съобщение до широката общественост, да подсилим увереността на хората в системата за въздушен превоз. Сигурен съм, Ефраим, че привличането на тези щастливи оцелели, апелването към тяхното чувство за чест и дълг, ще е достатъчно, за да ги склоним да ни съдействат. — Директорът отдръпна ръката си и се усмихна на Еф като военен, пошегувал се със своя син — пацифист. — Пък и — продължи Барнс — това изглежда като да е причинено от изтичане на газ, нали? Толкова много жертви, така внезапно обездвижени?

Затворената среда? И съвземането на оцелелите, след като бяха свалени от самолета?

— Освен дето въздушната циркулация спря със спирането на тока, веднага след приземяването на самолета — намеси се Нора.

Директор Барнс кимна и скръсти ръце, за да го премисли.

— Добре, много има за разследване, не споря. Но вижте... това бе много добро упражнение за екипа ви. Справихте се добре. И след като нещата вече се уталожват, да се постареем да стигнем до дъното на проблема. Веднага щом приключим с тази проклета пресконференция...

— Чакай малко — прекъсна го Еф. — Какво каза?

— Кметът и губернаторът провеждат пресконференция съвместно с представители на фирмата превозвач, летищните власти и прочее. Двата с теб ще представим реакцията на Федералната здравна служба.

— О, не. Сър, нямам време за това. Джим може да справи с тази задача...

— Джим може да се справи, но днес е твой ред, Ефраим. Време е да оглавиш начинанието. Ти си шефът на проект „Канарче“ и искам там да се появи някой, който е контактувал с жертвите от първа ръка. Трябва да покажем усилията си пред света.

Ето защо беше целият този рев против задържането или карантината. Барнс излагаше партийната си линия.

— Но аз всъщност нищо не знам все още — каза Еф. — Защо е това бързане?

Директор Барнс се усмихна и отново показа зъбния си емайл.

— Лекарският кодекс е: „Не вреди“. Политическият е: „Първо се покажи по телевизията.“ Плюс това, както разбирам, намесен е и елементът „време“. Май изискването било предаването да се излъчи преди проклетото слънчево събитие. Слънчевите петна влияели на радиовълните, нещо такова.

— Слънчевото... — Еф изобщо беше забравил за това. Рядкото явление, пълното слънчево затъмнение, което щеше да започне около три и половина точно този следобед. Първото пълно затъмнение в района на Ню Йорк от над четиристотин години, от пристигането на първите заселници в Америка. — Боже мой, забравих.

— Посланието ни към хората на тази страна ще бъде просто. Това, което се случи тук, е ужасна загуба на човешки животи и ЦКБ направи пълно разследване. Това е човешка трагедия, но ситуацията е под пълен контрол — случаят очевидно е изолиран и не съществува никаква причина за по-нататъшна тревога.

Еф скри намръщаното си лице от директора. Караха го да застане пред камерите и да заяви, че всичко е просто прекрасно. Излезе от изолираната зона, мина през зеещите порти на хангара и се показва на прокълнатата дневна светлина. Още се мъчеше да измисли как да се измъкне от това положение, когато мобилният в джоба на панталона му завибрира. Извади го и иконата с пликчето бавно се завъртя на екрана. СМС от мобилния на Мат. Еф го отвори:

ЯНКИ 4 СОКС 2. СТРАХ, МЕСТА, ЖАЛКО ЧЕ НЕ ДОЙДЕ. ЗАК

Остана взрян в съобщението на сина си, докато очите му се размътиха. Дълго се задържа така, зяпнал в сянката си върху пистата, която, освен ако въображението не му играеше номера, вече бе започнала да изчезва.

ЗАТЪМНЕНИЕ

НАСТЪПВАЩИЯТ МРАК

Напрежението сред хората започна да нараства, когато тънката резка от западната страна на небесното светило, там, където беше първият му контакт с луната, се превърна в пълзяща чернота, закръглена захапка, която постепенно започна да поглъща следобедното слънце. В началото не се забеляза явна разлика във вида или в силата на светлината по земната повърхност. Единствено черното петно високо в небето, което се уширяваше върху обичайно благонадеждния огнен диск, правеше деня по-различен от всеки друг.

Терминът „слънчево затъмнение“ всъщност е погрешен. Затъмнение се получава, когато един обект попадне в сянката, хвърляна от друг. При слънчево затъмнение луната не преминава в сянката на слънцето, а минава *между* слънцето и земята, като скрива слънцето и *прави* сянката. По-правилно би било да се каже „скриване“. Луната скрива слънцето, като хвърля малка сянка върху земната повърхност. Затъмнението е не толкова слънчево, колкото земно.

Земното отстояние от слънцето е приблизително около четиристотин пъти по-голямо от лунното отстояние от земята. По едно забележително съвпадение диаметърът на слънцето е около четиристотин пъти по-голям от диаметъра на луната. По тази причина лунната площ и слънчевата фотосфера — яркият слънчев диск — от земята изглеждат приблизително еднакви по размер.

Пълно затъмнение е възможно, когато луната в новата си фаза и близо до своя перигей, е на най-близко разстояние до земята. Времетраенето на пълния мрак зависи от лунната орбита и никога не надвишава седем минути и четиридесет секунди. Това затъмнение трябваше да продължи точно четири минути и петдесет и седем секунди. Само пет минути зловещ нощен мрак посред красив следобед в ранната есен.

Вече полускрито от новата и иначе невидима луна, все още яркото слънце започна да придобива мрачен оттенък. Като при залез,

само че без топлика на светлината. На земята слънчевите лъчи изглеждаха бледи, сякаш разсеяни и прекарани през филтър. Все едно, че светът бе превключил на къси.

Докато слънчевият сърп продължаваше да изтънява, погълщан от лунния диск, гаснещата му яркост изведнъж лумна, като че обзета от паника. Затъмнението сякаш набра инерция и някак си отчаяна бързина, земният пейзаж започна да посивява, а обичайните цветове на спектъра — да избледняват. Небето на запад помръкна по-бързо от това на изток, докато лунната сянка настъпваше.

Затъмнението щеше да е частично в голяма част от Съединените Щати и Канада, достигайки пълнота само по дългата и тясна дъга с десет хиляди мили дължина и сто мили ширина, описваща тъмната куполна лунна сянка върху земята. Курсът запад-изток, известен като „пътя на пълното затъмнение“, започна от Африканския рог и възви над Атлантическия океан, за да свърши малко на запад от Мичиганското езеро, движейки се с над хиляда мили в час.

Докато слънчевият диск продължаваше да изтънява, небето придоби приглушено виолетов оттенък. Мракът на запад набираше сила като безшумен и безветрен ураган, разширяваше се по небето и се стягаше около отслабеното слънце като огромен организъм, поддал се на разяждаща го и извираща отвътре сила.

Слънцето изтъня застрашително. Гледката през предпазните очила беше като от дъното на шахта, чийто капак се плъзга високо горе, за да затули светлината. Сърпът се нажежи до бяло, след което преля в сребристо в последните си агонизиращи мигове.

По земята пробягаха странни безредни сенки подобно на вълнички по дъното на плувен басейн и се загърчиха като тъмни змии на границата на полезрението. Тези призрачни трикове на светлината накараха всички наблюдаващи да настръхнат.

Краят дойде бързо. Последните болезнени гърчове бяха смразяващи и напрегнати. Сърпът се сви до извита резка, до рана в небето, след това се разсипа на отделни бисери от огнено бяло. Последните слънчеви лъчи, изсипали се през най-дълбоките долини на лунната повърхност. Тези мъниста примигваха и угасваха в бърза последователност, потушени като изтляващия пламък на свещ, удавен в черния си восък. Пурпурно оцветената ивица на хромосферата,

тънкия най-горен пласт на слънцето, лумна за няколко скъпоценни последни секунди. След това слънцето изчезна.

Мрак.

КЕЛТЪН СТРИЙТ, УУДСАЙТ, КУИНС

Кели Гудуедър не можеше да повярва колко бързо помръкна денят. Стоеше на тротоара като всичките си съседи на Келтън стрийт — на обичайно слънчевата по това време на деня страна на улицата — възряна в помръкващото небе през очилата с картонена рамка, които вървяха безплатно с двулитровите бутилки диетична сода „Еклипс“. Кели беше образована жена. На интелектуално ниво разбираше какво се случва, а въпреки това изпитваше почти замайващ прилив на паника. Импулс да побегне, да се скрие. Подрездането на небесните тела и преминаването в сянката на луната достигаше до нещо дълбоко в нея. Докосваше спотаилото се вътре наплашено от нощта животно.

Със сигурност и други изпитваха подобни чувства. Улицата бе затихнала в момента на пълното затъмнение. Тази злокобна светлина, сред която стояха всички. Всички онези гърчещи се сенки, които бяха изпъзтели по моравата на границата на полезрението и по стените на къщите подобно на кръжащи духове. Все едно студен вятър бе задухал по улицата и вместо да разроши косите им, ги беше смразил отвътре.

Какво казват хората на някой, който потръпне? *Някой току-що премина над гроба ти.* Точно така изглеждаше цялото това затъмнение. Някой или нещо току-що бе преминало над гроба на всеки. Мъртвата Луна, преминала над живата Земя.

А после, когато погледна нагоре, Кели видя слънчевата корона. Анти-слънце, черно и безлико, засияло безумно около лунната пустош, възряно надолу към земята с лъскавата си и тънка като паяжина коса. Главата на смъртта.

Съседите ѝ, Бони и Дона, двойката, която държеше под наем съседната къща, стояха прегърнати един до друг. Ръката на Бони беше пъхната в задния джоб на провисналите джинси на Дона.

— Не е ли удивително? — подвижна усмихнато Бони през рамо.

Кели не можа да отвърне. Нима не го схващаха? За нея това не беше просто някакъв куриоз, следобедно забавление. Как можеше никой да не забелязва поличбата в това? По дяволите да вървят астрономическите обяснения и интелектуалното разбиране! Как

можеше това да не означава нищо? Добре, можеше и да няма никакъв особен смисъл, само по себе си. Беше просто сливане на орбити. Но как бе възможно което и да е разумно същество да не вложи в него някакво значение, положително или отрицателно, религиозно, психологично или друго? Само защото разбираме как става нещо, не означава непременно, че го *разбираме*...

Извикаха отново на Кели, застанала сама пред къщата си, за да ѝ кажат, че вече е безопасно да си свали очилата.

— Не бива да пропуснеш това!

Кели нямаше да свали очилата си, колкото и да твърдяха по телевизията, че било безопасно да се направи по време на пълното скриване. Телевизията твърдеше и че няма да остарее, ако си купува скъпи кремове и хапчета.

По улицата се разнесе масово охкане и ахкане. Истинско квартално събитие, за чиято изключителност потопените в мига хора се бяха настроили. Всички, освен Кели. *Какво ми става?* — зачуди се тя.

Отчасти се дължеше на това, че бе видяла Еф по телевизията. Не каза много на пресконференцията, но Кели разбра по очите му и по начина, по който говореше, че нещо не е наред. Че нещо наистина не е наред. Нещо извън рутинните уверения на губернатора и кмета. Нещо извън внезапната и необяснена смърт на 206 трансатлантически пътници.

Вирус? Терористично нападение? Масово самоубийство?

А сега и това.

Искаше ѝ се Зак и Мат да са си у дома. Искаше ги тук с нея, точно сега. Искаше това слънчево затъмнение най-сетне да свърши и да знае, че никога повече няма да изпита това усещане. Взря се отново нагоре през филтриращите очила към убийствената луна в тъмния ѝ триумф, притеснена, че може да не види никога повече слънцето.

СТАДИОНА НА „ЯНКИТЕ“, БРОНКС

Зак стоеше на седалката си до Мат, който се беше вторачил в затъмнението с вирнат нагоре нос и зяпнала уста като шофьор, примижал в насрещния трафик. Над петдесет хиляди фенове на „Янките“ със специални униформени защитни очила вече се бяха изправили на крака с вдигнати нагоре лица. Гледаха в луната, затъмнила слънцето в един идеален за бейзбол следобед. Всички, освен Зак Гудуедър. Пълното слънчево затъмнение си беше страхотно, но след като вече го беше видял, Зак насочи вниманието си към дъгаута^[1]. Мъчеше се да види играчите на „Янките“. Ей го там Джетър, с точно същите очила като на Зак, застанал на най-горното стъпало на едно коляно все едно, че очаква да обявят, че ще бие. Всички питчъри^[2] и кетчъри^[3] бяха извън булпена^[4], струпани на тревата на дясното поле като всеки друг и поглъщаха всичко.

— Дами и господа — съобщи Боб Шепърд, говорителят на стадиона. — Момчета и момичета, можете вече да свалите предпазните очила.

Така и направиха. Петдесет хиляди души, почти в унисон. Разнесе се одобрително мърморене, последвано от рехави аплодисменти и след тях изригнаха възторжени викове сякаш множеството се опитваше да примамми неизменно скромния Хидеки Мацуи извън дъгаута да докосне леко шапката си след забавянето в Монюмънт парк.

От училище Зак знаеше, че слънцето представлява нагрята до 6000 градуса по Келвин термоядрена пещ и че короната му, външният слой, съставен от свръхнагрят водороден газ — видим от земята само по време на пълно затъмнение — е неописуемо горещ. Температурата му достигаше до над *два милиона градуса* по Келвин.

Онова, което видя щом свали очилата си, бе един съвършено черен диск, очертан от тънка пурпурна ивица и обкръжен от аура мътно бяла светлина. Заприлича му на око. Луната — разширена черна зеница; короната — бялото на окото, а яркочервените изригвания от

ръба на зеницата — камшичетата свръхнагрят газ, изригващ от ръба на слънцето, бяха налетели с кръв капиляри. Като окото на зомби.

Страхотно.

Око на зомби. Не: Еклипс-зомбита. Зомбита на Затъмнението. Тъмни зомбита на планетата Луна! Чакай — луната не е планета. Зомби Луна. Това можеше да е идеята за филма, който щеше да прави с приятелите си тази зима. Лунни лъчи по време на пълно земно затъмнение превръщат членове на нийоркските „Янки“ в сърбаци мозък зомбита... да! А приятелят му Рон много приличаше на Хорхе Посада. „Ей, Хорхе Посада, може ли да ми дадеш автограф... чакай, какво си... ей, това е моя... какво ти е на... очите ти... аах... не... НЕЕЕЕ!!!“

Органът вече свиреше и няколко пияни мъже се направиха на диригенти. Замахаха с ръце да подканят сектора си да запее с тях някаква сълзлива песен, „Преследван съм от лунна сянка“. На бейзболните тълпи рядко им трябваше особен повод, за да вдигнат шум. Тези хора щяха да ликуват дори ако това затъмнение беше летящ право към тях астероид.

Опа! Зак сепнато осъзна, че точно нещо такова щеше да каже татко му, ако беше тук.

До него Мат, който вече оглеждаше с възхищение безплатните си очила, го сръга.

— Много са готини, а? Бас слагам, че до утре по това време *eBay* ще бъде наводнен с тия джаджи.

После някакъв пиян тип се блъсна в рамото на Мат и разля бира върху обувките му. Мат замръзна за миг и завъртя очи към Зак с физиономия „Какво да правим сега?“ но нито направи, нито каза нещо. Дори не се обърна да се огледа. На Зак му хрумна, че никога не беше го виждал да пие бира преди. Само чашка бяло или червено вино по време на вечерите у дома с мама. Имаше чувството, че Мат, при целия му ентузиазъм около играта, всъщност се страхуваше от феновете, седящи около тях.

Зак вече истински съжали, че татко му не беше тук. Извади телефона на Мат от джоба на джинсите си и погледна отново за СМС отговор.

Пишеше: **ТЪРСЕНЕ НА СИГНАЛ**. Все още нямаше връзка. Слънчевите изригвания предизвикваха смущения и пречеха на

радиовълните и орбиталните спътници. Бяха предупредили за това. Зак прибра телефона и изви врат към полето, за да потърси отново Джетър.

МЕЖДУНАРОДНА КОСМИЧЕСКА СТАНЦИЯ

На двеста и двайсет мили над земята астронавт Талия Чарлз — американският полетен инженер на Осемнадесета експедиция с руски командир и френски инженер — се рееше в нулева гравитация из антрето, свързващо модула „Съюз“ към кърмовия люк на лабораторния модул „Дестини“. Изследователското съоръжение МКС обикаляше земята в орбита шестнайсет пъти на ден или по веднъж на около час и половина при скорост от седемнайсет хиляди мили в час. В ниска околоземна орбита затъмненията не бяха особено голямо събитие: блокирането на слънцето с всякакъв кръгъл обект в прозорец показваше забележителната корона. Ето защо интересът на Талия не беше в подреждането на луната и слънцето. От нейната бързо променяща се перспектива всъщност нямаше никакво затъмнение. По-скоро се интересуваше от резултата от това явление върху бавно въртящата се земя.

„Дестини“ основната научна лаборатория на МКС, беше с размери девет на четири метра, макар че поради многото оборудване, прикрепено към четвъртитите стени, вътрешното работно пространство на цилиндричния модул бе стеснено до размери пет човешки ръста на дължина и един на ширина.

Всички тръби, тръбички и кабелни връзки бяха пряко достъпни и следователно видими, така че всяка от четирите стени на „Дестини“ приличаше на гърба на голяма колкото панел дънна платка. Понякога Талия се чувстваше едва ли не като мъничък микропроцесор, който прилежно си върши изчисленията във вътрешността на огромен космически компютър.

Талия зашари с ръце по надира, „пода“ на „Дестини“ — в космоса нямаше горе или долу — към широк, наподобяващ леща пръстен, отрупан с болтове. Порталният капак бе предназначен да пази целостта на модула от микрометеорити или от сблъсък с орбитален боклук. Обърна обутите си в боти стъпала срещу една от скобите в стената и ръчно я отвори, за да открие 61 сантиметровия оптичен прозорец.

Синьо-бялото земно кълбо се появи.

Дежурното ѝ задължение бе да фокусира и да направи снимки на земята с тежката камера „Хазелблад“ снабдена с дистанционен спусък. Но когато за първи път погледна планетата от необичайната си точка за наблюдение, онова, което видя, я накара да потръпне. Огромният черен кръг, сянката на луната, приличаше на мъртво петно върху земята. Тъмна застрашителна пукнатина по иначе здравия син глобус на родния дом. Най-изнервящото бе, че не можеше да види нищичко в мрака. Централната и най-тъмна част на лунната сянка правеше така, че цял регион да изчезне в черната пустош. Беше все едно, че гледа сателитна карта след бедствие. Карта, която показва опустошение, причинено от могъщ пожар, погълнал целия Ню Йорк. Пожар, който вече се разширяваше по-нататък по източното крайбрежие.

МАНХАТЪН

Събралите се на Сентръл парк нюйоркчани бяха изпълнили петдесет и петте акра зеленина на Грейт лоун като на летен концерт. Онези, които бяха разстлали одеяла и нагласили градински столове порано сутринта, вече се бяха изправили на крака с всички останали, с деца на раменете на бащите си и бебета, гушнати в прегръдките на майките си. Замъкът Белведере бе надвиснал червено-сив над парка. Зловеща готическа нотка сред това пасторално открито пространство, смалено от възвишенията на Ийст и Уестсайд.

Огромната островна метрополия затаи дъх и вцепенението на града в този час се усети от всички. Глухото вибриращо бучене в ушите вдъхваше тревога и в същото време действаше приобщаващо. Затъмнението наложи някакво равенство над града и обитателите му, петминутно прекъсване на социалното разделение. Всички бяха равни под слънцето... или липсата на слънце.

По моравата свиреха радиоприемници, хора пееха със Z100, която въртеше любимото седемминутно караоке на Бони Тейлър „Тотално затъмнение на сърцето“.

По мостовете на Ийстсайд, свързващи Манхатън със света, хората стояха до спрелите возила или седяха на капаците на колите. Тук-таме фотографи със специални филтри върху обективите си щракаха от пешеходните пътеки.

Много от коктейлбаровете по покривите бяха пълни с подранили клиенти, но в момента почти новогодишното празненство бе приглушено от страховития небесен спектакъл.

Гигантският екран на „Панасоник Астровижън“, поставен на помръкналия като в нощ Таймс скуеър, излъчваше симулация на затъмнението с трептящата призрачно слънчева корона над „пъпа на света“ като предупреждение от далечен сектор на галактиката. Картината мигаше накъсана от вълновите изкривявания.

Спешният телефон 911 и неспешният 311 поемаха порой от обаждания, между тях и от няколко бременни жени, съобщаващи за „предизвикани от затъмнението“ преждевременни родилни спазми.

Към указаните адреси прилежно поеха линейки, въпреки че трафикът по целия остров буквално беше замрял.

Двата психиатрични центъра на Рандълс айлънд в северен Ийст ривър прибраха превъзбудените болни по стаите и наредиха да се затъмнят всички прозорци. Спокойните пациенти бяха поканени да се съберат в затъмнените кафенета, където им прожектираха филми — леки комедии, въпреки че през няколкото минути на пълното затъмнение немалко от тях станаха неспокойни и изгаряха от желание да напуснат помещението, макар да не можеха да обяснят защо. В Белвю психиатричното отделение вече бе засякло повишаване броя на постъпващите от сутринта преди затъмнението.

Между Белвю и Медицинския център на Нюйоркския университет, две от най-големите болници на света, се издигаше може би най-грозната сграда в цял Манхатън. Щабът на Главна медицинска инспекция на Ню Йорк представляваше уродлив правоъгълник с болнаво тюркоазен цвят. Докато първият камион за риба разтоварваше затворените в чували трупове, откарвани на носилките на колела в залите за аутопсия и големите хладилници в подземията, Госет Бенет, един от четиринадесетте съдебни лекари в службата, излезе навън за кратка почивка. Не можеше да види луната-слънце от малкия парк зад болницата — пречеше му самата сграда — затова се загледа в зяпачите. По целия „ФиДиАр драйв“, към който гледаше паркът, хората стояха между спрелите коли на вечно оживения булевард. Ийст ривър отвъд него бе тъмна река от катран, отразила мъртвото небе. Отвъд реката над цял Куинс бе надвиснал сумрак, накъсан единствено от мъждукащото сияние на слънчевата корона, отразена в няколко от най-високите гледащи на запад прозорци като нажежения до бяло пламък на някой зрелищен пожар в химически завод.

Точно така ще изглежда началото на края на света, помисли си той, преди да се върне в офиса на ГМУ, за да помогне в изследването на мъртъвците.

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КЕНЕДИ“

Семействата на загиналите пътници и екипаж на Реджис еър, Полет 753, бяха подканени да отдъхнат от попълването на формулярите и кафето на Червения кръст (без кофеин за опечалените) и да се поразтърчат отвън на пистите в ограничената зона зад Трети терминал. Там, без да ги свързва нищо освен мъката, скърбящите с посърнали очи се струпаха един до друг и се загледаха в затъмнението. Някои — облежани на човека до тях в безмълвен жест на солидарност, други — защото наистина се нуждаеха от опора, с лица, извърнати към потъмнялото небе на запад. Все още не знаеха, че скоро щяха да ги разделят на четири групи и да ги отпратят в училищни автобуси до съответните съдебномедицински служби, където, семейство по семейство, щяха да бъдат поканени в стая за оглед, за да им покажат посмъртна снимка. Да ги помолят формално да идентифицират близките си. Само семействата, настояли да видят лично тленните останки, щяха да получат разрешение да го направят. След това щяха да им връчат ваучери за хотелски стаи в „Шератон“ на летището и там щеше да им бъде предложена съпътстваща вечеря. На тяхно разположение бяха предвидени траурни съветници през цялата нощ на следващия ден.

Засега те се вираха в черния диск, засиял като обърнат театрален прожектор, засмукващ светлината от този свят и отпращащ я назад в небесата. Точно в този момент заличаващият света феномен бе съвършеният символ на загубата им. За тях в затъмнението нямаше нищо изключително. Напротив. Изглеждаше съвсем уместно небесата и техният Бог да отбележат подобаващо отчаянието им.

Пред ремонтния хангар на Реджис еър Нора стоеше встрани от другите следователи и чакаше Еф и Джим да се върнат от пресконференцията. Очите ѝ бяха извърнати към зловещата черна дупка в небето, но погледът ѝ беше размътен. Чувстваше се завладяна от нещо, което не проумяваше. Сякаш някакъв тайнствен нов враг се

бе появил. Мъртвата луна, затъмнила живото слънце. Нощ, скрила деня.

В този миг покрай нея пробяга сянка. Долови я като потръпване в ъгълчето на окото си подобно на гърчещите се сенки, които бяха пропъзтели над пистите малко преди момента на пълното затъмнение. Нещо на самата граница на полезрението, на самия предел на възприятието. Процеди се през ремонтния хангар като тъмен дух. Сянка, която Нора *почувства*.

За частица от секундата, докато обърне очите си към нея, сянката изчезна.

Лоренца Руиз, операторът на летищния багажен конвейер, която първа бе спряла до мъртвия самолет, се чувстваше обсебена от преживяното. Ло не можеше да избие от ума си усещането от предната нощ, когато стоя в сянката на самолета. Не беше спала изобщо, мятеше се и се въртеше, докато накрая стана да се разтъпче. Чашата бяло вино късно през нощта не си свърши работата. Случилото се ѝ тежеше като нещо, от което не можеше да се освободи. Когато най-сетне утрото дойде, тя се улови, че гледа в часовника. В очакване да се върне на работа, както осъзна. Улови се, че няма търпение да се върне на летище „Кенеди“ и не от нездраво любопитство. Образът на заспалия самолет беше запечатан в ума ѝ като лъч ярка светлина, блеснала в окото ѝ. Знаеше само, че трябва да се върне и да го види отново.

Сега и това затъмнение. За втори път в рамките на двайсет и четири часа летището беше затворено. Това стопиране бе заложено в плана от месеци — ФАА бе разчистила петнайсетминутен прозорец за летищата в обхвата на затъмнението поради притеснение за видимостта на пилотите, за които не беше никак редно да носят филтриращи очила по време на излитане или кацане. Все пак сметката от уравнението порази Ло като адски просто и адски зловещо решение:

Мъртъв самолет + Слънчево затъмнение = Лошо.

Когато луната запуши слънцето като длан, заглушила писък, Ло изпита същата наелектризираща паника, както когато бе застанала на багажната рампа под туловището на помръкналия 777. Същия импулс да побегне, този път съчетан с разбирането, че не съществува абсолютно нито едно място, където да иде.

Сега го чуваше отново. Същия шум, който бе чувала откакто дойде за смяната си, само че сега по-плътен, по-силен. Бучене. Протяжен звук и влудяващото беше, че го чуваше със същата сила, независимо дали носеше предпазните слушалки или не. Също като при главоболие. Отвътре. И все пак започна да се усилва в ума ѝ като насочващ маяк още щом се върна на работа.

През петнайсетминутната пауза по време на затъмнението Ло реши да тръгне пеш, за да потърси източника на тона, да го проследи. Без никаква изненада се усети, че гледа към заградения с кордон ремонтен хангар на Реджис еър, където бяха прибрали мъртвия 777.

Звукът не приличаше на нито един машинен двигател, който бе чувала някога. Кипящ усилващ се тътен като от прииждаща течност. Или като глух ропот на десетки гласове, сто различни гласа, опитващи се да звучат смислено. Може би улавяше радарни вибрации в пломбите на зъбите си. Пред входа имаше група хора, служители, зяпнали нагоре в затуленото слънце, но нямаше никой като нея да се промъква насам, притеснен или дори усещащ бученето. Затова не го сподели с друг. И все пак, стори ѝ се съдбовно важно, че е тук точно в този момент, че чува шума и ѝ се иска — за да утоли любопитството си или беше нещо повече от това? — да може да влезе в хангара и още веднъж да погледне самолета. Сякаш образът му щеше по някакъв начин да спре тътена в главата ѝ.

След това внезапно усети заряд във въздуха като вятър, сменил посоката и сега... да... стори ѝ се, че източникът на шума се е изместил някъде вдясно от нея. Този внезапен заряд я стъписа и тя го проследи под обърнатата в негатив светлина на засиялата луна, със слушалките и предпазните си очила в ръката. Отпред лежаха разхвърляни контейнери за смет „Дъмпстър“ и складови ремаркета пред няколко големи четвъртити багажни контейнери, а след това трънливи храсти и вкочанени, сиви, обрулени от вятъра борове с клони, пълни с навети боклуци. Следваше противоураганната ограда, зад която се простираха стотици акри трънлива пустош.

Гласове. Вече ѝ звучаха по-скоро като гласове. Мъчеха се да се извисят в един-единствен глас, в дума, в... нещо.

Когато Ло се приближи до ремаркетата, някакво шумолене в дърветата, някакво *надигане*, я накара да подскочи назад. Чайки със сиви коремни, явно подплашени от затъмнението, изригнаха от клоните

и контейнерите за боклук подобно на крилати парчета стъкло от разбит прозорец и се пръснаха във всички посоки.

Монотонните гласове вече бяха по-резки, усилены почти до нетърпимост. Зовяха я. Като някакъв прокълнат хор какофонията се извисяваше от шепот до рев и заглъхваше отново, мъчеше се да се слее в една дума, звучеше, доколкото можеше да го различи, почти като:

— ... *txtxtxtxtxtxmmmmmmTУК.*

Тя остави слушалките си на края на пистата и задържа само филтриращите очила, докато свърши затъмнението. Свърна встрани от контейнерите „Дъмпстър“ с непоносимата им миризма на гниеща смет и продължи към големите складови ремаркета. Звукът като че ли се излъчваше не от вътрешността на ремаркетата, а може би някъде зад тях.

Закрачи между високите близо два метра товарни контейнери, мина покрай стари разпадащи се самолетни гуми и се озова пред нова редица от по-стари, светло зелени контейнери. Вече го чувстваше. Не само чуваше барабания тътен, а го *чувстваше*. Гнездо от гласове, вибриращо в главата и в гърдите ѝ. Зовеше я. Притисна длани на стените на контейнерите, но там не усети никаква вибрация. След това продължи напред, забави се на ъгъла и се наведе да погледне.

На върха на навята от вятъра смет върху неокосената избеляла на слънцето трева лежеше голям и старинен на вид пищно резбован черен дървен сандък. Предпазливо пристъпи на полянката, зачудена защо ще изхвърлят чак тук такава явно добре поддържана антика. Кражбите — организирани или не — бяха част от живота на летището. Може би някой го беше закътал тук, канеше се да се отбие по-късно с кола и да го прибере.

Тогава забеляза котките. Външната зона на летището гъмжеше от подивели котки. Някои от тях бяха домашни любимци, избягали от багажните си клетки. Много други просто бяха оставени край летището от местни хора, поискали да се отърват от нежеланите животинчета. Най-лоши бяха пътниците, изоставили котките си, вместо да заплатят високите ветеринарни такси. Домашни котки, които не знаеха как да се грижат за себе си в дивия свят и които, ако избегнеха да станат плячка на по-едри животни и оцелееха, се вливаха в колонията подивели зверчета, скитащи из стотиците акри занемарена земя на летището.

Всички измършавели котки седяха на задните си лапи, извърнати към огромния сандък. Няколко десетки проскубани мръсни същества... А когато Ло погледна към отрупаното с боклуци дърво край противоураганната ограда, видя, че всъщност подивелите зверчета трябваше да са към сто, всички насядали с лице към дървения сандък, без да ѝ обръщат никакво внимание.

Сандъкът не вибрираше. Не излъчваше шума, към който се беше настроила. Беше озадачена. Стигнала бе чак дотук, за да открие нещо толкова странно в околностите на летището, а то всъщност не беше източникът на онова, което търсеше. Барабаният хор продължаваше. Дали и котките бяха настроени към него? Не. Бяха се съсредоточили върху затворения сандък.

Беше започнала да отстъпва назад, когато котките се вцепениха. Козината по гръбчетата им настръхна — на всяка от тях, изведнъж. Покритите им със струпеи глави се извърнаха към нея, сто чифта подивели котешки очи я зяпнаха в сумрачната среддневна нощ. Ло замръзна уплашена, че ще я нападнат... и тогава над нея се спусна мрак подобно на второ затъмнение.

Котките се обърнаха и побягнаха. Избягаха от голото поле, задраскаха с нокти по високата ограда или се свряха в стари изровени дупки под нея.

Ло не можеше да побегне. Усети зад себе си зноен лъх като от отворена врата на пещ. Присъствие. Щом се опита да се задвижи, звуците в главата ѝ се сляха в един-единствен ужасяващ глас.

— ТУК.

А след това нещо я вдигна нагоре.

Когато котешкият легион се върна, животните откриха тялото ѝ с разбита глава, запокитено в противоветрената ограда като мръсна дрипа. Чайките първи я бяха намерили. Но котките бързо ги прогониха и се захванаха тутакси на работа. Заразкъсваха алчно дрехите ѝ, за да стигнат до пиршеството под тях.

НИКЪРБОКЪР ЗАЕМИ И АНТИКИ, 118 УЛИЦА, ИСПАНСКИ ХАРЛЕМ

Старецът седеше пред трите съседни прозореца в западния край на помръкналото си жилище, зяпнал нагоре в затъмненото слънце.

Пет минути нощ посред бял ден. Най-голямото естествено възникващо небесно събитие от четири столетия.

Разчетът във времето не можеше да се пренебрегне.

Но с каква цел?

Усещането за спешност го сграбчи за гърлото като трескава длан. Този ден не беше отворил заложната си къща. Беше прекарал часовете след разсъмване, мъкнейки неща от дюкяна си в сутерена. Вещи и антики, които бе събирал през годините...

Инструменти със забравено предназначение. Редки прибори със загадъчен произход. Оръжия с изгубено потекло.

Затова седеше сега тук уморен, а сгърчените му ръце го боляха. Никой друг освен него не можеше да предвиди онова, което предстоеше. Онова, което според всички признаци вече бе тук.

Никой друг нямаше да му повярва.

Гудфелоу. Или Гудуилинг. Или каквото беше там фамилиното име на мъжа, който бе говорил на нелепата иначе пресконференция по телевизията, застанал до лекаря във флотската униформа. Колко предпазливо оптимистични изглеждаха всички останали. Тържествуващи заради четиримата оцелели, като в същото време твърдяха, че не знаят окончателния брой на мъртвите. Искаме да уверим обществеността, че тази заплаха е овладяна. Само служебни лица на изборна длъжност биха посмели да заявят, че нещо е приключило благополучно, след като дори не знаят какво точно е то.

Този мъж бе единственият зад микрофоните, който като че ли мислеше, че зад това би могло да има нещо повече от повреден самолет, пълен с мъртви пътници.

Гудуотър?

От Центъра за контрол над болестите в Атланта. Сетракиян не знаеше със сигурност, но мислеше, че все пак най-добрият му шанс

може би е с този човек. Може би единственият шанс.

Четирима оцелели. Само ако знаеха...

Погледна отново към сияещия в небето черен диск. Като виране в око, заслепено от катаракт.

Като виране в бъдещето.

СТОУНХАРТ ГРУП, МАНХАТЪН

Хеликоптерът кацна на площадката на главната квартира на Стоунхарт Груп в Манхатън, здание от черна стомана и стъкло в центъра на Уолстрийт. Най-горните му три етажа бяха заети от личната нюйоркска резиденция на Елдрич Палмър. Величествен палат на върха на сградата с подове от оникс, с маси, отрупани с шедьоври на Бранкузи и стени, покрити с платна на Бейкън.

Палмър седеше сам в залата за пресконференции. Всички щори бяха спуснати, а сияещото черно око, поръбено с огнен пурпур и обкръжено от огнено бяло, се взираше в него от седемдесет и два инчовия зрителен екран. Тази стая, също като в дома му в Дарк Харбър и кабината на медицинския му хеликоптер, се поддържаше регулирана точно на 16,7° С.

Можеше да е излязъл навън. Беше достатъчно хладно за него, в края на краищата. Можеха да го заведат на покрива, за да наблюдава затъмнението. Но технологията го водеше по-близо до самото събитие, не до получената от него сянка, а до слънцето, покорено от луната — прелюдията към опустошението. Манхатънската му визита щеше да е кратка. Много скоро Ню Йорк нямаше да е особено приятно място за гостуване.

Проведе няколко телефонни разговора, няколко дискретни консултации по обезопасената си линия. Товарът му наистина бе пристигнал според очакванията.

Усмихнат стана от креслото си и тръгна бавно право към гигантския екран все едно, че изобщо не беше екран, а портал, през който можеше да прекрачи. Пресегна се и докосна LCD екрана над образа на гневното черно слънце. Течните пиксели се загърчиха като бактерии под набръчканите възглавнички на пръстите му. Сякаш проникваше през него, за да докосне окото на самата смърт.

Това затъмнение беше небесно извращение, нарушение на естествения ред. Студен мъртъв камък, който заличава горяща жива звезда. За Елдрич Палмър то беше доказателство, че всичко — *всичко*,

дори най-грандиозната измяна на естествения закон — всъщност беше възможно.

От всички човешки същества, които наблюдаваха затъмнението в този ден, лично или чрез излъчванията по земното кълбо, той може би беше единственият, който стискаше палци за луната.

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КЕНЕДИ“, КОНТРОЛНА КУЛА

Хората в зрителната кабина на кулата за контрол на въздушния трафик, на 321 фута над повърхността, успяха да зърнат зловещия, подобен на залез сумрак откъм западната страна, извън обсега на лунната сянка и покрай ръба на тъмния кръг. По-светлият кръг, огрян от ярката фотосфера, беше боядисал далечното небе в жълто-оранжево, също като зарастващ ръб на рана.

Тази стена от светлина настъпваше към Ню Йорк, който вече точно четири минути и трийсет секунди тънеше в мрак.

— Поставете очилата! — отекна заповедта и Джим Кент постави своите, притеснен от връщането на слънчевата светлина. Озърна се наоколо да потърси Еф. Всички от пресконференцията, включително губернаторът и кметът, бяха поканени в кулата за наблюдението. След като не видя шефа си, предположи, че Еф се е измъкнал до ремонтния хангар.

Всъщност Еф бе използвал това принудително прекъсване по най-добрия начин, който му беше достъпен: награби стол веднага щом слънцето се скри и запреглежда куп конструктивни скици, показващи напречни сечения и схеми на Боинг 777.

КРАЯТ НА ПЪЛНИЯ МРАК

Краят беше белязан с необикновено явление. По западния ръб на луната се появиха изумителни изригвания на светлина. Сляха се и образуваха едно-единствено зърно зашеметяващ слънчев блясък като дупка в мрака, придавайки ефекта на ослепително ярък диамант, поставен на сребърния пръстен на нощното светило. Но цената на тази красота, въпреки настойчивата публична кампания, посветена на предпазването на очите по време на затъмнението бе, че над 270 души из целия град, след тях 93 деца, пострадаха от трайна слепота от това, че са наблюдавали драматичното завръщане на слънцето без подходящата очна защита. В ретината няма сензори за болка и пострадалите не осъзнаха, че увреждат очите си, преди да е станало прекалено късно.

Диамантеният пръстен бавно се разшири, превърна се в ивица скъпоценни камъни, наречени „Огърлицата на Бейли“, които се сляха в сърпа на прераждащото се слънце и решително отблъснаха встрани натрапилата се луна.

По земята ивиците сенки се върнаха и затрептяха над повърхността като духове вестители, огласящи прехода от една форма на съществуване към друга.

Щом естествената светлина започна отново да изпълва света, човешкото облекчение по земята придоби епични размери. Възгласи, прегръщания, спонтанни ръкопляскания. Из целия град зазвучаха автомобилни клаксони, а записаният глас на Кейт Смит закънтя през високоговорителите на „Янки Стейдиъм“.

Час и половина по-късно луната напълно се бе откъснала от пътя на слънцето и затъмнението приключи. В един съвсем реален смисъл не беше се случило нещо кой знае какво. Нямахше промяна нито на небето, нито на земята. Само дето в продължение на няколко минути Североизточните щати бяха покрити от късна следобедна сянка. Дори в самия Ню Йорк хората, струпани като след края на шоу с фойерверки, както и онези, които пътуваха извън домовете си, прехвърлиха страховете си от затъмненото следобедно слънце към

чакация ги трафик. Едно приковаващо вниманието астрономическо явление бе хвърлило сянка на възхита и тревога над всичките пет района. Но това беше Ню Йорк. И щом нещо свършва, то наистина свършва.

[1] Дъгаут — скамейката с резервните играчи при бейзбол. — Б.р. ↑

[2] Питчър — играчът, който хвърля топката. — Б.р. ↑

[3] Кетчър — играчът, на когото питчърът подава топката. — Б.р.

↑

[4] Булпен — място на бейзболната площадка, където питчърите загряват, преди да влязат в играта. — Б.р. ↑

ПРОБУЖДАНЕ

РЕДЖИС ЕЪР, РЕМОНТЕН ХАНГАР

Еф се върна до хангара с електрокар, като остави Джим с доктор Барнс, освобождавайки по този начин свободно пространство за себе си и Нора.

Болничните паравани бяха издърпани изпод крилото на 777, насмолената настилка беше прибрана. От предната и задната изходни врати вече висяха стълби и отряд служители на НКБП работеха близо до кърмовия товарен люк. Самолетът вече се третираше като сцена на местопрестъпление. Еф завари Нора в комбинезон „Тайвек“ и латексови ръкавици, с коса, прибрана под хартиена шапка. Облеклото ѝ не предполагаше биологична защита, а служеше за опазване на доказателствен материал.

— Изумително беше, а? — каза му тя за поздрав.

— Аха. — Носеше свитък със самолетни схеми под мишницата си. — Веднъж в живота.

На една маса бяха наредили чаши с кафе, но Еф си измъкна картонена кутия с охладено мляко от купата с лед, разкъса я и я изля в гърлото си. Откакто беше зарязал алкохола, жадуваше за чисто мляко като прегладняло за калций дете.

— Тук все още нямаме нищо — заговори Нора. — НКБП изваждат гласовите записи и данните от полета. Не съм сигурна защо си мислят, че черните кутии ще проработят, след като всичко друго на самолета се издъни катастрофално, но се възхищавам на оптимизма им. Дотук технологията ни доведе точно до никъде. Вече минаха двайсет часа, а случаят си е все така отворен.

Нора беше може би единственият човек, когото бе познавал някога, който работеше по-добре под напрежение. Пълна противоположност на останалите хора.

— Някой да е влизал вътре в самолета, след като извадиха телата?

— Не мисля. Още не.

Еф понесе схемите си по стълбата на колела и влезе в машината. Всички седалки вече бяха опразнени и осветлението беше нормално.

Единствената друга разлика от гледна точка на двамата с Нора бе в това, че не бяха вече в изолационните си костюми. Сега и петте сетива им бяха на разположение.

— Подуши ли го това? — каза Еф.

— Кое?

— Амоняк. Част от него.

— И... фосфор? — Миризмата я накара да потръпне. — Това ли ги е убило?

— Не. Самолетът беше чист откъм газ. Но... — Озърташе се. Търсеше нещо, което не можеха да видят. — Нора, би ли слязла да донесеш лампи?

Докато я нямаше, Еф мина през кабината, за да спусне сенниците на прозорците, както бяха предишната нощ.

Нора се върна с две живачно-кварцови лампи, които излъчваха „черна“ светлина. Подобни се използваха в увеселителните паркове и от тях белият изпран памук блестеше призрачно. Еф си спомни деветия рожден ден на Зак, който отпразнуваха в една „космическа“ боулинг зала. Тогава всеки път, щом момчето се засмееше, зъбите му блясваха ярко бели.

Запалиха лампите и тъмната кабина мигновено се преобрази във влудяващ вихър от цветове, в гигантска мащаница, покрила пода и седалките, с черни силуети на местата, където бяха седели пътниците.

— О, Боже... — промълви Нора.

Даже таванът беше покрит с част от блестящото вещество, наплескано на размазани шарки.

— Не е кръв — каза Еф, стъписан от гледката. Гледането през задната кабина бе все едно да се вираш в платно на Джак Полок. — Някакъв вид биологична материя е.

— Каквото и да е, пръснало се е навсякъде. Сякаш нещо се е взривило. Но откъде?

— Оттук. Точно оттук, където стоим. — Той коленичи и огледа килима. Миризмата там беше по-остра. — Трябва да вземем проба от това чудо, за да го изследваме.

— Мислиш ли?

Еф се изправи отново, все още изумен.

— Погледни това. — Показа ѝ страница от самолетните схеми. Очертаваше аварийен достъп за серията Боинг 777. — Виждаш ли този

затъмнен модул в предната част на самолета?

Видя го.

— Прилича на стълбище.

— Точно зад пилотската кабина.

— Какво означава „Г.З.О.П.Е.“?

— Горна зона за отдых на полетния екипаж — обясни Еф. — Стандарт при тези големи птици за дълго разстояние.

Нора го изглежда.

— Някой проверил ли е там горе?

— Знаем, че ние не сме — отвърна Еф.

Пресегна се, завъртя ръчка в ниша в стената и дръпна панела. Тройно сгъващата се врата откри тесни виещи се стъпала, които водеха нагоре в тъмното.

— Мамка му — промълви Нора.

Еф заигра с лампата си нагоре по стълбището.

— Ако схващам добре, това означаваше, че искаш аз да тръгна първи.

— Чакай. Да пратим някой друг.

— Не. Няма да знаят какво да търсят.

— Ние знаем ли?

Еф пренебрегна въпроса и се заизкачва по тесните извиващи се стъпала.

Горният отсек беше тесен и с нисък таван. Нямахше прозорци. Светлината от живачно-кварцовите лампи беше по-подходяща за изследователски оглед от вътрешното осветление.

В първия модул се откриха две сгънати кресла тип бизнес класа. Зад тях имаше две наклонени подвижни легла, също едно до друго, с пространство едва колкото да се пропълзи в тях. Тъмната светлина показва, че и двата модула са празни.

Но показва и същата многоцветна бъркотия, която бяха открили долу. Разпръснатата по пода, по седалките и върху едно от леглата. Само че тук мацаницата беше още по-голяма. Все едно, че нещото се бе размазало, докато е още мокро.

— Какво, по дяволите...? — прошепна Нора.

Миризмата на амоняк също я имаше... заедно с още нещо. Силна и лютивя смрад.

Нора също я усети. Вдигна опакото на ръката си под ноздрите.

— Какво е това?

Еф стоеше сгънат почти на две под ниския таван между двата стола. Мъчеше се да намери точната дума.

— Като червеи. Изравяхме ги като деца. Прерязвахме ги на две да гледаме как всяка половина се гърчи. Миришат на пръст, на хладната почва, през която са пълзели.

Черната светлина на лампата му пробяга по стените и подовете и обходи помещението. Канеше се да се предаде, когато забеляза нещо зад хартиените предпазни боти на Нора.

— Нора, не мърдай.

Наведе се настрани, за да има по-добър поглед към застлания с килим под зад нея, а Нора замръзна все едно, че можеше да задейства пехотна мина.

Върху пъстрия килим зад нея лежеше малка бучка пръст. Беше не повече от няколко грама, колкото за проба, мазно черна.

— Същото ли е, което си мисля, че е? — запита Нора.

Еф кимна.

— Сандъкът.

Слязоха отново по външното стълбище до зоната на хангара, заделен за багажа, където вече отваряха за оглед количките за сервиране на храна и напитки. Еф и Нора огледаха купищата багаж, торбите с принадлежности за голф и каяка.

Черният дървен сандък беше изчезнал. Пространството в края на брезентовата пътека, което беше заемал преди, беше голо.

— Някой трябва да го е преместил — каза Еф без да спира да оглежда. Отдръпна се няколко стъпки назад и огледа целия хангар. — Не може да е отнесен далече.

Очите на Нора горяха.

— Те едва сега започват да претърсват багажите. Все още нищо не е изнасяно.

— Освен онова нещо.

— Мястото е под охрана, Еф. Колко голямо беше онова чудо, два и петдесет на един? Тежеше поне двеста кила. Най-малко четирима души са трябвали, за да го изнесат.

— Точно така. Значи някой знае къде е.

Отидоха при дежурния служител на входа на хангара, който поддържаше дневника на охранявания обект. Младият мъж прегледа главния списък, времетово разписание за влизанията и излизанията на всеки и на всичко.

— Тук няма нищо — каза той.

Еф усети, че Нора се кани да възрази и заговори преди тя да е успяла.

— От колко време сте тук, на този пост?

— Някъде от дванайсет, сър.

— Без прекъсване? А по време на затъмнението?

— Стоях точно тук, отвън. — Посочи на няколко метра пред вратата. — Никой не е минавал покрай мен.

Еф се извърна отново към Нора.

— Какво става, по дяволите? — рече тя и погледна дежурния на пост. — Кой друг би могъл да е видял един грамаден голям ковчег?

При думата „ковчег“ Еф се намръщи. Озърна се през рамо към хангара, а след това нагоре към камерите, монтирани в таванските греди. И посочи.

— Те.

Двамата с Нора и дежурният служител на Летищни власти с дневника се качиха по дългото стоманено стълбище до контролния офис над ремонтния хангар. Долу механиците демонтираха носа на самолета за оглед на вътрешното оборудване.

Четири дистанционни камери работеха непрекъснато в хангара: една беше насочена към вратата, водеща към стълбището за офиса; друга — към вратите на хангара; една беше горе в мертеците — същата, която Еф беше посочил — и имаше една в помещението, където стояха в момента. Всичко се показваше на големия, разделен на четири квадрата, екран.

Еф се обърна към старши механика:

— За какво е камерата в това помещение?

Старшият сви рамене.

— Защото тук държим дребните пари, предполагам.

Седна в очукания кабинетен стол с увити със сива монтажна лепенка облегалки и зашари по клавиатурата под монитора, докато

увеличи картината от мертеците до пълен екран. След това превъртя назад записа. Устройството беше цифрово, но отпреди няколко години и твърде разстроено, за да може ясно да се различи нещо при превъртането.

Спря го. На екрана сандъкът лежеше точно там, където трябваше да бъде, в края на разтоварения багаж.

— Ето го — каза Еф.

Служителят кимна.

— Добре. Да видим тогава къде е отишъл.

Старшият пусна записа напред. Вървеше по-бавно от превъртането, но все пак доста бързо. Светлината в хангара помръкна със затъмнението, а когато огря отново, сандъкът го нямаше.

— Стоп, стоп — вдигна ръка Еф. — Върни назад.

Старшият върна малко назад и отново натисна бутона „play“. Този път цифрите долу показаха, че образът се върти по-бавно от преди.

Хангарът помръкна и изведнъж сандъкът изчезна отново.

— Какво по...? — изпъшка старшият и натисна „пауза“.

— Върнете съвсем малко назад — помоли Еф.

Старшият го направи, след което го пусна в реално време. Хангарът потъмня, все още осветен от вътрешното работно осветление. Сандъкът си беше там. После изчезна.

— Леле... — Беше дежурният.

Старшият натисна паузата на видеото. Той също беше изумен.

— Има дупка — каза Еф. — Отрязано е.

— Не е отрязано. Видяхте цифрите на хронометъра.

— Тогава върнете малко. Още малко... точно тук... сега отново.

Старшият го пусна отново.

И сандъкът изчезна отново.

— Факир — изръмжа старшият.

Еф се озърна към Нора.

— Не просто *изчезна* — каза дежурният. Посочи другия багаж наблизо. — Всичко друго си остава същото. Без да трепне.

— Върнете го пак — заинати се Еф. — Моля.

Старшият превъртя и пусна отново. Сандъкът отново изчезна.

— Чакай — промълви Еф. Беше забелязал нещо. — Върни назад — *бавно*.

Старшият се подчини, пусна отново.

— Ето го.

— Божичко — възкликна старшият и едва не подскочи от разнебитения си стол. — Видях го!

— Видяхте какво? — попита Нора в един глас с дежурния служител.

Старшият вече се беше увлякъл и превърташе записа няколко стъпки назад.

— Ето... — каза Еф, подготвяйки го. — Ето... — Старшият задържа ръката си над клавиатурата като състезател в игрално шоу, очакващ да натисне бутона за отговор. — ... *ето*.

Сандъкът беше изчезнал отново. Нора се наведе към екрана.

— Какво?

Еф посочи встрани на екрана.

— Точно там.

Съвсем видимо, на широкия десен ръб на картината висеше размазано черно петно.

— Нещо изригва покрай камерата — каза Еф.

— Гореве в мертеците? Какво, птица ли?

— Адски голямо е за птица — отвърна й Еф.

Дежурният се наведе до тях.

— Засенчване е. Сянка.

— Добре. — Еф се изправи. — Сянка от какво?

Дежурният се отдръпна.

— Можем ли да върнем кадър по кадър?

Старшият опита. Сандъкът изчезна от пода... почти *едновременно* с появата на петното в мертеците.

— Най-доброто, което мога на тази машина.

— Можете ли да увеличите образа? — попита Еф.

Старшият завъртя очи с досада.

— Това тук не ви е епизод от „От местопрестъплението“. Разполагам само с тая шибана радио брамка.

— Значи, няма го. — Нора се обърна към Еф. Другите двама с нищо повече не можеха да помогнат. — Но защо... и как?

Еф се потърка по тила.

— Пръстта от сандъка... трябва да е била същата като бучката, която намерихме току-що. Кое означава, че...

Нора го прекъсна:

— Формулираме хипотеза, че от багажния трюм някой се е качил в горната зона за отдих на екипажа?

Еф си спомни чувството, което го беше обзело, докато стоеше в кабината с мъртвите пилоти — точно преди да открие, че Редфърн все още е жив. Усещането за някакво присъствие. Нещо близо.

Придърпа Нора встрани от другите двама.

— И е белязал пътя си с онова... оная мацаница от биологична материя в пътническата кабина.

Нора погледна през рамо към екрана със смътното черно петно в мертеците.

— Мисля, че някой се криеше в онзи отсек, когато влязохме първия път в самолета — каза Еф.

— Добре... — Замълча, докато го осмисли. — Но тогава... къде е сега?

— Където е онзи сандък — отвърна Еф.

ГЮС

Гюс закрачи небрежно по платното с коли в ниския покрит паркинг до летище „Кенеди“. Резките писъци на протрити гуми, завиващи на изходните рампи, ехтяха като в лудница. Извади картончето от джоба на ризата си и провери отново номера на сектора, изписан с друг почерк. Огледа се също така, за да се увери, че няма никой наблизо.

Намери минибуса, очукан и покрит с прах бял „Форд — Иконолайн“ без задни прозорци, в самия край на платното. Беше паркиран отстрани в скосената работна зона, покрита с пърпорещо от течението насмолено платно и натрошени камъни от пропуканата крепежна колона.

Извади от джоба си кърпа, уви я на ръката си и опита бравата, която се оказа отключена, както го увериха. После се отдръпна от колата, огледа изолирания ъгъл на тихия гараж, ако не се смятаха ония маймунски писъци в далечината, и си помисли: *Капан*. Можеше да имат камера във всяка една от другите коли и да го наблюдават. Като в „Ченгета“, там го беше видял: монтираха малки камерки в пикапи, спираха ги на някоя градска улица в Кливланд или където беше там, а после гледаха как хлапета и други тъпаци скачат вътре и отпрашват със свитата бракма я на весела разходка, я към някой гараж за крадени коли. Да те спипат беше кофти, но да те прецакат така и да те изтипосат по телевизията в праймтайма беше много по-лошо. Гюс предпочиташе по-скоро да го гръмнат по долни гащи, отколкото да му лепнат етикета „глупак“.

Но беше взел петдесетте гущера от оня пич и трябваше да го направи. Лесни пари, които Гюс още носеше в себе си, затъкнати в подплънката на филцовата си шапка като доказателство, в случай че нещата се скапят.

Оня беше в магазина, когато Гюс влезе за бутилка „Спрайт“. Стоеше зад него на опашката, когато плати. Отвън, половин пресечка по-надолу, Гюс чу, че някой го настига и бързо се обърна.

Беше същият пич — вдигнал ръце, за да покаже, че са празни. Поинтересува се дали Гюс иска да спечели малко бързи пари.

Бял, в спретнат костюм, доста не на място. Не приличаше на ченге, но не изглеждаше и подозрителен. Приличаше на нещо като мисионер.

— Товарен бус в покрития паркинг на летището. Взимаш го, докарваш го в Манхатън, паркираш го и си ходиш.

— Товарен бус — каза Гюс.

— Товарен бус.

— Какво има вътре?

Пичът само поклати глава. Подаде картонче, сгънато върху пет нови десетачки.

— Просто за вкус.

Гюс дръпна мангизите все едно, че повдига месото върху сандвича.

— Ако ти си ченге, това е капан.

— Там е изписан часът, в който трябва да го вземеш. Не подранявай и не закъснявай.

Гюс потърка сгънатите десетачки в шепата си, като че опипваше фина тъкан. Оня пич забеляза това. Оня пич също така видя, осъзна Гюс, и трите кръгчета, татуирани на гърба на дланта му. Мексиканският бандитски знак за крадец, но тоя как можеше да го знае? Затова ли го беше бройнал още в магазина? Затова ли пичът беше избрал него?

— Ключовете и останалите указания ще намериш в жабката.

Пичът понечи да си тръгне.

— Ей — подвижна след него Тюс. — Още не съм казал „да“.

Гюс отвори вратата. Изчака... никаква аларма... и се качи вътре. Не видя и камери — но и бездруго нямаше да ги види, нали? Зад предните седалки имаше метална преграда без прозорец. Завинтена там вторично. Може би кола, натъпкана с ченгета, а той ще ги разкарва.

Беше тихо обаче. Отново с помощта на кърпата отвори жабката. Леко, все едно, че змия можеше да му скочи. Лампичката светна. Върте лежаха ключът за запалване, талонът за паркинга, който щеше да му трябва на излизане и кафяв плик.

Надникна в плика и първото, което видя, беше заплащането му. Пет нови стотарки, което го зарадва и в същото време ядоса. Зарадва го, защото беше повече, отколкото очакваше, а го ядоса, защото никой нямаше да му развали стотак без разправия, особено в бандата. Дори в някоя шибана банка щяха да сканират тия банкноти, излезли от джоба на осемнайсетгодишен татуиран латино.

Върху мангизите беше сгънато друго картонче с адреса на дестинацията и гаражен шифър за достъп, ВАЛИДЕН ЕДНОКРАТНО.

Сравни картите една с друга. Същия почерк.

Тревогата заглъхна, заменена от възбудата. *Шибано копеле!* Да му довери такава кола! Гюс знаеше, в главата му бяха, три различни места в Южен Бронкс, където да откара бебчето за *обновяване*. И бързо да задоволи любопитството си каква точно контрабандна стока е карал отзад.

Последната вещь в по-големия плик беше по-малък пощенски плик. Извади няколкото хартиени листа, разгъна ги и по гърба и раменете го полази гореща вълна.

На първия с едри букви отгоре пишеше АУГУСТИН ЕЛИЗАЛДЕ. Беше „рап-шийта“ на Гюс, документите, които го уличаваха като малолетен престъпник и дето бяха довели до присъда за убийство с последващо шутиране на свобода с чисто досие само преди три къси седмици.

Втората страница показваше копие на шофьорската му книжка и под нея — на шофьорската книжка на *майка му* със същия адрес на Ийст стрийт 115. След това — малка снимка на входната врата на сградата им в Тъфт Хаузис.

Взираше се в този лист хартия цели две минути. Умът му бясно превърташе напред — назад между оня пич с мисионерската външност и колко знаеше той, и неговата *мадре* тук, и в колко гадни *лайна* се беше набутал той път.

Гюс никак не понасяше заплахи. Особено когато намесваха неговата *мадре*. Вече й беше причинил достатъчно.

Третата страница беше изписана със същия почерк като картончетата. Гласеше: БЕЗ СПИРАНИЯ.

Седеше до прозореца на „Инсурхентес“, ядеше пържените си яйца, обилно залети със сос табаско, и гледаше белия минибус, паркиран на булевард „Куинс“. Гюс обичаше закуската. Откакто беше

навън, почти всяко ядене му беше закуска. Този път си го поръча специално, защото можеше. Поиска беконът да е по-хрупкав, а филийките да са препечени на скарата.

Майната им. Без спирания. Не му харесваше тази игра, не и след като замесваха неговата *мадре*. Гледаше буса, превърташе на ум опциите си и чакаше да се случи нещо. Наблюдаваха ли го? И ако да, от колко близо? И ако можеха да го наблюдават — защо просто не си караха минибуса? В какви шибани лайна се беше наврял тоя път?

Какво имаше в онзи минибус?

Двама *кабронес*, копеленца някакви, дойдоха дадушат около предницата на колата. Наведоха глави и се разкараха, когато Гюс се появи от бистрото със закопчана догоре бархетна риза, плющяща зад гърба му от вечерния вятър, с плъзналите по оголените му ръце татуировки, с изпъкващото яркочервено около пандизчийското черно. Славата на латино „Султаните“ се носеше извън Испанския Харлем на североизток до Бронкс и чак на юг в Куинс. Малко бяха на брой, но сенките им бяха дълги. Не се забъркваш с никой от тях, ако не искаш война с всички.

Тръгна по булеварда и продължи към Манхатън, като се озърташе за „опашки“. Бусът задруса по някакъв ремонт на платното и той се вслуша, но не чу нищо да мърда отзад. Все пак нещо тежеше на окачването.

Ожадня и спря отново до магазина на ъгъла. Взе си две седемстотинграмови кутии бира „Текате“. Натика едното червено-златно тенеке в поставката и запали отново. Небостъргачите вече се показваха оттатък реката, а слънцето се смъкваше зад тях. Нощта идваше. Гюс си помисли за брат си вкъщи. Криспин, онзи насран наркоман, беше се появил точно когато Гюс се опитваше да направи нещо добро за *мадре*. Увоня на пот и химикали дивана в дневната. Гюс искаше само да наръга ръждив нож между ребрата му. Домъкна заразата си в малкия им дом. По-големият му брат беше скапан таласъм, истинско зомби, но тя не можа да го изхвърли навън. Остави го да се излежава и да се прави, че не се друсва в собствената ѝ баня, остави го да се мотае, докато изчезне отново с някои от нещата ѝ.

Гюс трябваше да скъта от тези *динеро сусио*, от тия *мръсни пари* за своята *мадре*. Да ѝ ги даде след като се махнеше Криспин. Да пъхне

още в шапката си и да ги остави там за нея. Да я направи щастлива. Да направи нещо добро.

Извади телефона си преди да влезе в тунела.

— Феликс. Ела да ме вземеш.

— Къде си бе, брато?

— Ще съм по Батъри парк.

— Батъри парк? Чак там ли бе, Густо?

— Тъй че замъкни се до Девета и спри там, копеле. Ще излезем.

Ще си направим купон, човече. Ония пари, дето ти ги дължа — днес ударих къоравото. Донеси ми яке или нещо за обличане там, чисти обувки. Заведи ме в клуб.

— Ебаси... нещо друго?

— Просто си извади пръстите от *кончата* на сестра си и ела да ме вземеш, *компренде*?

Излезе от тунела в Манхатън и отцепи право през града, преди да свие на юг. Стигна до Чърч стрийт южно от Канала и започна да оглежда уличните табели. Адресът беше на сграда с търговски партер и строително скеле пред фасадата. Прозорците бяха облепени с разрешителни за строеж, но без никакви строителни камиони наоколо. Улицата беше тиха, с жилищни сгради по нея. Гаражът задейства по описанието, шифърът за достъп отвори стоманена врата, под която колата едва мина и Гюс продължи надолу по рампата под сградата.

Паркира и остана да седи заслушан. Гаражът беше мръсен и зле осветен. Приличаше на добър капан. Вдигнатият прахоляк се вихреше на гаснещата светлина през отворената врата. Импулсът го подтикваше да драсне припряно навън, но трябваше да се увери, че пътят е чист. Изчака, докато гаражната врата се смъкна надолу и се затвори.

Гюс сгъна листовете и плика от жабката, натика ги в джобовете си, пресуши останалото от първата бира, смачка кутията на бучка алуминий и излезе от кабината. След миг колебание влезе отново и с кърпата изтри волана, копчетата на радиото, жабката, дръжките на вратата отвътре и отвън, и всичко друго, което мислеше, че може да е пипнал.

Огледа из гаража. Единствената светлина вече идваше между перките на вентилатора, а прахта се стелеше като мъгла в смътните й лъчи. Гюс изтри ключа за запалване, после заобиколи отстрани до задните врати на буса. Само за проба опита дръжките. Бяха заключени.

Помисли за миг, а после любопитството го надви. Опита ключа.

Ключалките бяха различни от запалването. Това отчасти го облекчи.

Терористи, мина му през ума. Би могло да съм един шибан терорист вече. Докарал съм кола, флашкана с експлозиви.

Това, което можеше да направи, бе да изкара товарния бус оттук. Да го паркира пред най-близкия полицейски участък, да остави бележка на прозореца. Да ги накара да видят има ли нещо или няма.

Но тези шибани кучи синове имаха адреса му. Адреса на неговата *мадре*. Кой бяха те?

Ядоса се и горещината на срама го прониза по гърба. Блъсна веднъж с юмрук по страната на белия минибус, показвайки недоволството си от сделката. Отвътре отекна задоволителен звук, който наруши тишината. После се предаде, хвърли ключа на предната седалка и блъсна с лакът шофьорската врата — нов задоволителен звук.

Но след това, вместо гаражът отново да затихне бързо, Гюс чу нещо. Или му се стори, че чу. С последните лъчи светлина, пропълзели през решетката на вентилатора, Гюс тръгна право към затворените задни врати и се заслуша, като почти опря ухо до багажника.

Нещо. Почти като... ръмжащ стомах. Същият кух, къркорец глад. Раздвижване.

О, я майната му — реши той и отстъпи назад. Станалото — станало. Стига бомбата да гръмне под Сто и десета, какво ми пука?

Глухо, но съвсем отчетливо *дрънн* от вътрешността на буса го накара да подскочи назад. Хартиената торба с втората бира се изплъзна под светлата му ръка, кутията се пръсна и разля пенливата течност по прашния под.

Разлятото се утаи на сива пяна и Гюс се наведе да почисти оцапаното, после се спря присвит, с ръка върху подгизналата торба.

Товарният бус едва забележимо се наклони. Пружините под рамата звъннаха леко.

Нещо се беше раздвижило или изместило вътре.

Гюс се изправи, остави долу пръснатата се бира и тръгна заднешком към изхода, а обувките му застъргаха в зърнистия под. След няколко крачки се спря и се овладя с усилие. Номерът му в подобни ситуации бе да си мисли, че някой го наблюдава как губи

хладнокръвие. Обърна се и тръгна спокойно към затворената гаражна врата.

Пружината отзад изскърца отново и забави стъпката му, но не можа да го спре.

Стигна до черното табло с червен бутон до вратата. Шибна го с широката част на дланта си, но не последва нищо.

Удари го още два пъти, първия бавно и леко, втория — силно и бързо. Пружинният спусък като че ли беше заял от неупотреба.

Бусът изскърца отново и Гюс не си позволи да се озърне назад.

Гаражната врата беше направена от гладка стомана, без ръкохватки. Нищо за дърпане. Изрита я веднъж и тя едва издрънча.

Ново блъскане от вътрешността на минибуса, почти в отговор на неговото, последвано от силно изскърцване и Гюс отново се хвърли към бутона. Шибна го отново мълниеносно бързо и най-сетне скрипецът забръмча, моторът прещрака и веригата се задвижи.

Вратата започна да се повдига от земята.

Гюс се озова навън преди да се е вдигнала наполовина, изпълзя като рак на тротоара и бързо си пое дъх. Обърна се и изчака, изгледа как вратата се отвори догоре, задържа се и отново се спусна надолу. Увери се, че е затворена плътно и нищо не се е измъкнало навън.

След това се огледа, успокои нервите си и опипа шапката на главата си. Закрачи към ъгъла гузно нетърпелив да остави още една пресечка между себе си и колата. Прекоси Веси стрийт и се озова пред бариерите на Джърси и строителните огради около карето на бившия Световен търговски център. Всичко вече бе разкопано. Огромният изкоп бе като зейнала рана между кривите улици на Долен Манхатън, с кранове и строителни камиони, които отново застрояваха терена.

Гюс се отърси от вледеняващия мраз. Разгъна телефона до ухото си.

— Феликс, къде си, *амиго*?

— На Девета, към центъра. К'во става?

— Нищо. Просто ела тук веднага. Направих нещо, което трябва да забравя.

ИЗОЛАЦИОННО ОТДЕЛЕНИЕ, БОЛНИЧЕН МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЯМАЙКА“

Еф пристигна в Болничен медицински център „Ямайка“ побеснял.

— Как така са си заминали?

— Доктор Гудуедър — заговори администраторката, — нищо не можехме да направим, за да ги принудим да останат тук.

— Казах ви да поставите охрана и да задържите мазния адвокат на онзи тип Боливар отвън.

— Поставихме охрана. Цял офицер от полицията. Погледна съдебното разпореждане и ни каза, че не можел да направи нищо. И... не беше адвокатът на рокзвездата. Беше адвокатката мис Лус. Фирмата й. Нахлуха направо през главата ми, директно в болничния борд.

— Защо нищо не знам за това?

— Опитяхме се да се свържем с вас. Обадохме се на човека ви за контакт.

Еф се обърна рязко. Джим Кент стоеше по-назад с Нора. Изглеждаше стъписан. Извади телефона си и превъртя повикванията си.

— Не виждам... — Погледна го извинително. — Може да са ония слънчеви петна от затъмнението, нещо такова. Изобщо не съм получил повикванията.

— Хванах гласовата ви поща — каза администраторката.

Джим провери отново.

— Чакайте... Имало е повиквания, които може да съм пропуснал. — Вдигна очи към Еф. — При толкова много неща, които ставаха, Еф... боя се, че изтървах топката.

Тази новина охлади бяса на Еф. Изобщо не беше присъщо за Джим да прави каквито и да било грешки, особено в такъв критичен момент. Зяпна в доверения си сътрудник и гневът му се стопи в дълбоко разочарование.

— Моите четири най-добри попадения в разрешаването на тая главоблъсканица просто са си излезли от тази врата.

— Не четири — каза администраторката зад него. — Само три.
Еф се обърна.

— Какво имате предвид?

В изолационното отделение зад пластмасовите завеси капитан Дойл Редфърн седеше на леглото си. Изглеждаше изтощен. Белите му ръце бяха отпуснати на възглавница в скута му. Сестрата обясни, че отказвал всякаква храна, оплаквал се от стягане в гърлото и постоянно гадене, отказвал дори малки глътки вода. Интравенозната система в ръката му поддържаше телесната му хидратация.

Еф и Нора стояха при него с маски и ръкавици, изоставили пълната изолационна защита.

— Профсъюзът ми иска да ме извади оттук — заговори Редфърн.
— Политиката на въздушните компании е: „Винаги обвинявай пилота за грешката.“ Никога не са виновни авиокомпаниите, претовареният график, икономииите за поддръжка. Сега ще се опитат да лепнат случилото се на капитан Моулдс, независимо от всичко. И на мен, може би. Но... нещо не е наред. Отвътре. Не се чувствам като себе си.

— Съдействието ви е критично важно за нас — каза Еф. — Не бих могъл да ви се отблагодаря достатъчно за това, че останяхте, освен да заявя, че ще направим всичко по силите си, за да бъдете здрав отново.

Редфърн кимна, а Еф забеляза, че вратът му е скован. Опипа под челюстта му и затърси лимфните му възли, които бяха доста издути. Пилотът определено се бореше да надвие нещо. Нещо, свързано с толкова многото смърти в самолета или просто нещо, което бе натрупал по време на многобройните си пътувания?

— Такъв нов самолет, красива машина отвсякъде. Просто не мога да проумея как е изключила така напълно. Трябва да е било саботаж.

— Проверихме кислородната смес и водните резервоари. Всичко беше чисто. Нищо, което да покаже защо са умрели хората или защо самолетът е угаснал. — Еф заопипва подмишниците на пилота и намери там още лимфни възли, големи колкото дражета. — Все още ли не помните нищо около кацането?

— Нищо. Това ме побърква.

— Можете ли да измислите някаква причина вратата на пилотската кабина да остане незаключена?

— Никаква. Напълно против правилника на ФАА.

Нора се намеси:

— Случайно да сте прекарвал в горната зона за отдих на екипажа?

— Наровете? Бях там, да. Дремнах малко над Атлантика.

— Спомняте ли си дали сте разтеглил седалката?

— Вече бяха разтеглени. Там горе ти трябва място да си изпънеш краката. Защо?

— Да сте видял нещо необичайно? — попита Еф.

— Горе ли? Нищичко. Какво има за гледане?

Еф се отдръпна.

— А да знаете нещо за един голям сандък, натоварен в багажния отсек?

Капитан Редфърн поклати глава озадачен.

— Представа нямам. Но звучи все едно, че сте напипали нещо.

— Не бих казал. Все още сме объркани като вас. — Еф скръсти ръце. Нора беше включила живачно-кварцовата си лампа и обхождаше с нея ръцете на Редфърн. — Точно затова съгласието ви да останете, е толкова критично в този момент. Искам да преминете през пълна серия изследвания.

Капитан Редфърн се загледа в тъмносинкавата светлина по плътта си.

— Ако смятате, че ще можете да разгадаете какво се е случило, ще ви бъда морското свинче.

Еф кимна за благодарност.

— Откога имате този белег? — попита Нора.

— Какъв белег?

Гледаше в шията му, отпред на гърлото. Той извърна главата си назад, за да може Нора да опипа тънката черта, която изпъкваше тъмносиня под черната светлина на лампата.

— Изглежда почти като хирургически срез.

Редфърн опипа сам.

— Нищо няма.

Наистина, след като тя изключи лампата, резката беше почти невидима. Нора отново я включи и Еф огледа чертата. Може би около сантиметър и половина дълга, дебела няколко милиметра. Срастването на тъканта над раната изглеждаше съвсем отскорошно.

— Ще ви изследваме по-късно тази вечер. Ядрено-магнитният резонанс би трябвало да ни покаже нещо.

Редфърн кимна, а Нора отново изключи лампата.

— Знаете ли... има още нещо. — Редфърн се поколеба, увереността му на въздушен пилот за миг му изневери. — Всъщност нещо си спомням, но няма да ви бъде от никаква полза, не мисля...

Еф сви рамене почти незабележимо.

— Ще приемем всяко сведение, което сте в състояние да ни дадете.

— Ами, когато изгубих съзнание... сънувах нещо — нещо много старо. — Капитанът се озърна едва ли не засрамено, а след това заговори с много тих глас. — Когато бях дете... нощем... често спях в онова голямо легло в къщата на баба. Всяка нощ, точно в полунощ, когато звънваха камбаните на близката църква, виждах как едно нещо излиза иззад един голям стар шкаф. Всяка нощ редовно показваше черната си глава, дългите си ръце и кокалести рамене... и *зяпваше* в мен...

— Зяпваше ли? — попита Еф.

— Имаше разкривена уста с тънки черни устни... гледаше ме и просто... се усмихваше.

Еф и Нора бяха стъписани. Интимността на признанието, както и унесенният му сънен тон, бяха съвсем неочаквани за тях.

— И тогава започвах да пицця, а баба светваше лампата и ме взимаше в леглото си. Продължи цяла година. Наричах го „господин Пиявица“. Защото кожата му... онази черна кожа приличаше точно на подутите с кръв пиявици, които вадохме от близкия поток. Детски психиатри ме преглеждаха, разговаряха с мен и го наричаха „нощни кошмари“, обясняваха ми защо не трябва да вярвам в него, но... всяка нощ той се връщаше. Всяка нощ се пъхвах под възглавниците си, криех се от него — но беше без полза. Знаех, че е там, в стаята ми... — Редфърн изкриви лице. — Няколко години по-късно се преместихме, а баба ми продаде онзи шкаф. Повече не го видях. Никога повече не го сънувах.

Еф беше слушал внимателно.

— Моля да ме извините, капитане... но какво общо трябва да има това с...?

— Стигам до това — отвърна той. — Единственото, което помня между спускането ни и събуждането ми тук е... че той се върна. В сънищата ми. Видях го отново, този господин Пявица... и той се усмихваше.

ВТОРА ИНТЕРЛЮДИЯ

ГОРЯЩАТА ДУПКА

Кошмарите му винаги бяха едни същи. Ейбрахам, стар или млад, гол и на колене пред огромната дупка в земята. Горящите долу тела и нацисткият офицер, който се движеше по редицата коленичили затворници и ги застрелваше в тила. Горящата дупка беше зад лазарета на концентрационния лагер „Треблинка“. Твърде болните или твърде старите за работа лагеристи биваха отвеждани между боядисаните в бяло бараки с нарисувания червен кръст и отиваха в дупката. Младият Ейбрахам видя как много хора загинаха така, но самият той се доближи до нея само веднъж.

Старяеше се да остане незабележим, вършеше работата си тихо и не общуваше с никого. Всяка сутрин бодваше пръста си и размазваше капка кръв по бузите си, за да изглежда колкото може по-здрав на проверката.

За първи път видя дупката, докато поправяше едни рафтове в лазарета. Шестнайсетгодишният Ейбрахам Сетракиян беше майстор занаятчия с жълта звезда. Никой не го покровителстваше, не беше ничий любимец, просто един роб с дарба в дърводелството, което в един лагер на смъртта се оказва дарба за оцеляване. Представляваше някаква ценност за нациста Хауптман, който го използваше без милост, без жал и без край. Вдигаше бодливи телени огради, сглобяваше библиотечни рафтове, поправяше ЖП линии. Резбова красиви лули за украинския началник на охраната за Коледата през четиридесет и втора.

Тъкмо ръцете му на майстор пазеха Ейбрахам далече от дупката. Привечер можеше да види сиянието ѝ, а понякога и да надуши от работилничката си миризмата на плът и петрол, смесена с мириса на дървени стърготини. Страхът и дупката заживяха редом в сърцето му.

До ден-днешен Сетракиян продължаваше да я чувства в себе си всеки път, когато го завладееше страхът — било, докато пресича тъмна улица, докато затваря нощем магазина си или докато се буди от

кошмарите си. Дрипите на спомените му оживяваха. Самият той на колене, гол и се моли. В сънищата си усещаше дулото на пистолета, опряно на тила му.

Лагерите на смъртта нямаха никаква друга функция, освен да убиват. „Треблинка“ беше маскирана така, че да прилича на железопътна гара, с пътните знаци, разписанията и зеленината, увила се около телената ограда. Пристигна там през септември 1942 г. и прекара цялото време в работа. „Да си заработиш дъха“, така го наричаше. Беше кротък човек, млад, но възпитан добре, изпълнен с мъдрост и състрадание. Помагаше на толкова затворници, колкото можеше и непрекъснато се молеше на ум. Въпреки всички жестокости, на които ставаше свидетел всеки ден, той вярваше, че Бог бди над всички хора.

Но една зимна нощ, в очите на едно мъртво нещо, Ейбрахам видя дявола. И разбра как светът е различен от онова, което си беше представял.

Беше след полунощ и лагерът бе толкова тих, колкото Сетракия изобщо го беше виждал дотогава. Горският шепот бе затихнал и студеният въздух пронизваше костите му. Помръдна леко върху нара си и се взря слепешком в обкръжилия го мрак. И тогава го чу...

Чук-чук-чук.

Точно както неговата бубе му беше разправяла... звучеше точно както тя го беше казала... и по някаква причина това го правеше още по-страшно.

Дъхът му замръзна и той усети горящата дупка в сърцето си. В един ъгъл на бараката тъмнината се раздвижи. Нещо... гигантска мършава фигура се отлепи от мастилено черните дълбини и се плъзна над спящите му другари.

Чук-чук-чук.

Сарду. Или нещо, което някога е било Сарду. Кожата му беше набръчкана и тъмна, сливаше се с гънките на широкия му тъмен халат. Съществуването се движеше с лекота. Плъзгащо се над пода безтегловно привидение. Закривените като на птица нокти на краката му съвсем тихо стържеха в дървения под.

Но... беше невъзможно. Светът беше реален... злото беше реално и го обкръжаваше непрекъснато... Но това не можеше да е реално. Това беше бубе мейсех. Бубе...

Чук-чук-чук.

За секунди отдавна мъртвото Нещо се пресегна към нара срещу Сетракиян. Ейбрахам вече успя да го помирише: сухи листа, пръст и плесен. Успя да зърне почернялото му лице, което изплува от потъналото в мрак тяло... Нещото се надвеси и подуши врата на Завадски — млад поляк и здрав работник. Съществото се извисяваше на височината на бараката и главата му се губеше горе между гредите. Дишаше хрипливо и настървено, възбудено и гладно. Придвижи се към следващия нар, а там лицето му за миг се очерта на светлината от близкия прозорец.

Потъмнялата кожа стана полупрозрачна като срязано късче сушено месо. Цялото изглеждаше сухо и матово... освен очите му: две блестящи кълба, които сякаш грееха непрестанно като разпалени въглени, поели живителен дъх. Пресъхналите му устни се изтеглиха назад и оголиха зацапани венци, и два реда малки пожълтели и невероятно остри зъби.

Съществото се задържа над крехката фигура на Ладислав Зажак, старец от Гродно, дошъл късно и болен от туберкулоза. Сетракиян беше подкрепял Зажак още от пристигането му, ориентираше го в обстановката и го криеше от проверките. Самата му болест бе достатъчно основание за незабавна екзекуция, но Сетракиян го обяви за свой помощник и в критични моменти го държеше далеч от погледа на надзирателите от СС и украинската охрана. Но Зажак вече бе свършил. Дробовете му се предаваха и още по-важното, беше загубил волята си за живот. Затворил се беше в себе си, рядко говореше, постоянно плачеше тихо. Беше се превърнал в бreme за оцеляването на Сетракиян, но той упорстваше, макар че колкото и да се стараяше, не можеше да вдъхне сили на стареца. Ейбрахам го чуваше как се разтърсва от пристъпите на кашлица и хлипа тихо чак до разсъмване.

Но сега, надвиснало над него, Съществото оглеждаше Зажак. Накъсаният дъх на стареца изглежда го зарадва. Като ангел на смъртта простря черната си сянка над крехкото тяло на възрастния мъж и лакомо цъкна с пресъхнало небце.

Какво направи Съществото след това... Сетракиян не можа да види. Имаше някакъв шум, но ушите му отказаха да го чуят. Огромното злоещо същество се надвеси над главата и врата на немощното тяло. Нещо в стойката му говореше за... ядене.

Старческото тяло на Зажак потрепери и се сгърчи едва доловимо, но, забележително, старецът изобщо не се събуди.

И не се събуди повече.

Сетракян приглуши стенанието в шепата си. А хранещото се същество сякаш не го забеляза. Задържа се над други болни и недъгави. Към края на нощта в бараката зад него бяха останали три трупа, а съществото изглеждаше съживено — кожата му беше по-еластична, по-гладка, но все така тъмна.

Сетракян видя как Съществото потъна в тъмното и си отиде. Надигна се предпазливо и се доближи до телата. Погледна ги на смътната светлина и нямаше никаква следа от рана... освен една тънка черта на шията. Разрез, толкова тънък, че едва се забелязваше. Ако не беше видял тоя кошмар с очите си...

А след това го осени. Това Нещо. То щеше да се върне отново... и скоро. Този лагер бе тучното пасище за него и то щеше да пасе върху тях: забележимите, забравените, излишните. Щеше да се храни с тях. С всички тях.

Освен ако някой се надигнеше, за да го спре.

Някой.

РАЗДВИЖВАНЕ

ТУРИСТИЧЕСКА КЛАСА

Оцелелият от Полет 753 Ансел Барбур седеше, прегърнал жена си, Ан-Мари и двете си деца, осемгодишния Бенджи и петгодишната Хейли, на канапето в син кретон в задната слънчева гостна на дома им с три спални във Флетбуш, Ню Йорк. Дори Пап и Герти, двата големи санбернара, участваха в семейната прегръдка. Пуснати в къщата по този специален повод и толкова щастливи, че го виждат отново у дома, бяха отпуснали едрите си колкото мъжка длан лапи на коленете му и го потупваха благодарно по гърдите.

Ансел беше седял на място 39Г до пътеката в туристическата класа. Връщаше се от командировка за участие в конференция по сигурността на базите данни в Потсдам, югозападно от Берлин. Беше компютърен програмист, сключил четиримесечен договор с намираща се в Ню Джърси фирма за търговия на дребно и проследяваше електронната кражба на милиони от кредитните карти на клиенти.

Никога не беше напуснал страната и семейството му беше липсвало дълбоко. В графика на четиридневната конференция бяха включили свободно време и туристически обиколки на забележителности из града, но Ансел така и не беше напуснал хотела. Предпочете да стои в апартамента с лаптопа си, да говори с децата си през уебкамерата и да играе на карти с непознати по интернет.

Съпругата му, Ан-Мари, беше суеверна жена, домошарка. Трагичният край на Полет 753 само бе затвърдил таения в душата ѝ страх от въздушни пътувания и нови преживявания изобщо. Не караше кола. Живееше в здравата хватка на десетки съмнителни обесивно-компулсивни рутинни дейности, в това число пипането и многократното почистване на всяко огледало в къщата. Действие, което гарантирано предпазваше от лош късмет. Родителите ѝ бяха загинали в автомобилна злополука, когато беше на четири — тя преживя катастрофата — и беше отгледана от неомъжена леля, починала едва седмица преди сватбата ѝ с Ансел. Раждането на децата само беше подсилило изолацията ѝ, усилило бе страховете ѝ дотам, че често в продължение на дни не напускаше безопасността на дома,

разчитайки на Ансел за всичко, което предполагаше връзка с външния свят.

Новината за повредения самолет я беше сломила. Последвалото оживяване на Ансел я възстанови със силата на религиозно откровение, изход, който потвърди и освети абсолютната необходимост от досадно повтарящите се животоспасяващи ритуални действия.

Ансел от своя страна изпитваше огромно облекчение от това, че отново си е у дома. Бен и Хейли се опитаха да се качат върху него, но той ги възпря заради болката в шията си. Стягането — чувстваше мускулите си като възжета, усукани мъчително — се съсредоточаваше в гърлото му, но продължаваше по челюстта нагоре до ушите. Когато усучеш възже, то се скъсява и точно така чувстваше мускулите си. Разкърши врата си, надявайки се да получи малко облекчение от раздвижването...

ЩРАК... ХРУСС... ПУК...

... накара го почти да се превие на две. Болката не си струваше усилието.

По-късно Ан-Мари го намери в кухнята, докато връщаше бурканчето с ибупрофен във високия шкаф над печката. Беше пъхнал в устата си шест таблетки наведнъж, препоръчваната дневна доза — и едва беше успял да ги глътне.

Цялата радост угасна в уплашените ѝ очи.

— Какво има?

— Нищо — отвърна ѝ, макар да се оказа твърде болезнено да поклати глава. Най-добре да не я тревожи. — Само някакво схващане от самолета. От това как е висяла главата ми, предполагам.

Гледаше го притеснено от прага и кършеше пръсти.

— Може би не трябваше да напускаш болницата.

— А вие как щяхте да можете да ме посетите? — сопна ѝ се той може би по-рязко, отколкото се канеше.

ЩРАК, ХРУСС И ПУК...

— Но ако... ако трябва да се върнеш там? Ако този път искат да останеш?

Беше изтощително да се налага да разсейва страховете ѝ за сметка на своите.

— Все едно, не мога да пропусна работата си. Знаеш, че без заплатата ми сме на ръба.

Домакинството им разчиташе единствено на неговия доход. А Ансел не можеше да започне втора работа, защото кой тогава щеше да пазарува от бакалията?

— Знаеш, че аз... не бих могла да се оправя без теб — каза тя. Никога не бяха обсъждали болестта ѝ. Най-малкото, не *в качеството ѝ* на болест. — Имам нужда от теб. Ние имаме нужда от теб.

Кимването с рамо на Ансел беше по-скоро като поклон, сгъване в кръста, вместо във врата.

— Господи, като си помисля за всички онези хора. — Представи си спътниците си, съседите си от дългия полет. Семейството с трите пораснали деца два реда пред него. Старата двойка, която седеше от другата страна на пътеката. Те спяха през повечето път, белокози глави, отпуснати на една и съща пътна възглавница. Светлорусата стюардеса, която капна от диетичната сода в скута му. — Защо точно аз, знаеш ли? Има ли някаква причина да оцелея точно аз?

— *Има* причина — отвърна тя, скръстила ръце на гърдите си. — Аз.

По-късно Ансел отведе кучетата в сайванта в задния двор. Дворът беше главната причина да купят тази къща: имаше достатъчно място за игра за децата и кучетата. Ансел си имаше Пап и Герти още преди да срещне Ан-Мари, а тя ги беше обикнала поне толкова, колкото обикна и него. Те също я заобичаха безусловно. Като Ансел, като децата — макар че Бенджи, по-големият, започваше от време на време да оспорва ексцентричностите ѝ. Това най-вече се изразяваше в конфликти по повод бейзболните тренировки и срещи на осемгодишния им син. Ансел вече долавяше, че Ан-Мари леко се отчуждава от момчето. Но Пап и Герти никога нямаше да ѝ се опълчат, стига да продължаваше да ги тъпче с храна. Страхуваше се за децата, докато растат, боеше се, че можеха да надраснат майка си на твърде ранна възраст и така и да не успеят да разберат защо като че ли предпочиташе кучетата пред тях.

В подпорните греди в средата на стария градински сайвант беше завинтен метален градински пилон с две вериги, закрепени за него. По-рано тази година Герти беше избягала и се върна с белези от бой по целия гръб и по краката. Някой я беше напердашил с прът. Затова вече

ги връзваха на веригите нощем, заради собствената им безопасност. Много бавно, задържайки главата и врата си в една линия, за да сведе болката до минимум, Ансел постави на пода храната и водата им, после прокара длан през рошовата козина на огромните им глави, докато ядяха. Искаше само да ги почувства по-реални, да ги възприеме такива, каквито са в края на този щастлив ден. Излезе и затвори вратата, след като ги върза за пилоната и се задържа там, загледан към къщата си. Опита се да си представи този свят без себе си. Днес беше видял как плакаха децата му. И той плака с тях. Семейството му се нуждаеше от него повече от всичко друго.

Внезапна разкъсваща болка в шията го разтърси. Той се вкопчи в ъгъла на кучешкия сайвант, за да се задържи да не падне и за няколко секунди остана замръзнал така, превит на две, разтреперан, опитващ се да надвие тази изгаряща, режеща като нож болка. Най-после премина и го остави с шума като от раковина, долепена до ухото. Леко опипа с пръсти шията си. Беше твърде болезнено на допир. Опита се да я разкърши, за да възвърне подвижността ѝ и изви колкото можеше главата си назад към нощното небе. Горещите светели звезди и проблясваха светлините на самолетите.

Оцелях, помисли си той. Най-лошото свърши. Това скоро ще мине.

Същата нощ го споходи ужасен сън. Някакъв побеснял звяр гонеше децата му из къщата, но когато Ансел затича, за да ги спаси, откри, че има ноктести пръсти като на чудовище вместо длани. Когато се събуди, половината му легло беше подгизнало от пот и той бързо стана... Но го разтърси нов пристъп на болка.

ЩРАК

Ушите, челюстта и гърлото му се бяха слепили от същата стягаща болка, от която не можеше да преглътне.

ХРУСС

Болката в основата на хранопровода беше съсипваща.

А след това се появи жаждата. Жажда, каквато никога досега не беше изпитвал... Подтик, който никога нямаше да бъде утолен.

Когато почувства, че отново може да се движи, прекоси коридора и влезе в тъмната кухня. Отвори хладилника и си сипа висока чаша

лимонада, после още една и още една... а скоро вече пиеше направо от каната. Но нищо не можеше да утоли жаждата. Защо се потеше толкова?

Петната по нощницата му имаха тежка миризма — смътно мускусна — а потта бе тъмна като кехлибар. Толкова горещо беше вътре...

Докато връщаше каната в хладилника, забеляза чиния с месо, поставено в марината. Видя ивиците кръв, плувачи лениво сред олиото и оцета, и устата му се навлажни. Не от очакването как ще го опече на грила, а от представата, че го захваща... забива зъбите си в него, разкъсва го и го изсмуква. От представата, че пие кръвта.

ПУК

В коридора се задържа и надникна в детската. Бенджи се беше свил на кълбо под одеялото си с образа на Скуби Ду. Хейли тихо похъркваше с ръчички, увиснали от дюшека към падналите на пода книжки с картинки. Това, че ги видя, му позволи да отпусне рамене и да си поеме дъх. Излезе вън в задния двор, за да се охлади. Нощният въздух смрази засъхналата пот по кожата му. Усещането, че си е у дома, че е със семейството си, можеше да го изцери от всичко, почувства той.

Те щяха да му помогнат.

Щяха да се погрижат.

ГЛАВНА МЕДИЦИНСКА ИНСПЕКЦИЯ, МАНХАТЪН

По съдебния следовател, който посрещна Еф и Нора, нямаше никаква кръв. Това само по себе си беше странна гледка. Обикновено кръвта течеше по непромокаемите им престилки и зацапваше пластмасовите им ръкави до лактите. Но не и днес. Съдебният лекар можеше спокойно да мине за гинеколог от Бевърли Хилс.

Представи се като Госет Бенет, мъж с кафява кожа и още по-кафяви очи, със съсредоточено лице зад прозрачния пластмасов щит.

— Тъкмо започваме да работим — заяви той и махна към масите. В залата за аутопсии беше шумно. За разлика от стерилните и тихи операционни, моргите бяха пълната противоположност: гъмжащо пространство, изпълнено с вой на електрически триони, шуртене на течаща вода и бърборене на диктуващи лекари. — При нас пристигнаха още осем тела от вашия самолет.

Жертвите от самолета лежаха върху осем вдълбани маси от хладна неръждаема стомана и бяха в различни стадии на аутопсия. Две от телата бяха напълно „изкормени“, тоест гръдните им кошове вече бяха отворени, изрязаните органи лежаха в разтворени найлонови торби върху пиццалите им, а един патолог отделяше проби върху дъска за рязане като канибал, подготвящ плато от човешко *суши*. Ранените шии бяха разтворени, езиците — издърпани навън, лицата — огънати надолу като латексови маски, за да оголят теметата, които бяха отворени с циркулярен трион. Единият мозък беше в процес на отделяне от връзката му с гръбначния стълб, след което щяха да го поставят във формалинов разтвор, за да се втвърди — последната стъпка при аутопсия. Наблизо стоеше санитар от моргата. Беше приготвил вата и голяма закривена игла с вдяната насмолена връв, за да запълни опразнения череп.

Масивни ножици с дълги дръжки преминаха от едната маса на другата, където на метална стъпенка беше застанал санитар, надвиснал над разтворената гръд на тялото. Започна да чупи ребрата едно по едно, за да може да се вдигне наведнъж целия гръден кош. Миришеше силно на сирене пармезан, на метан и развалени яйца.

— След като се обадохте, започнах да проверявам шиите им — заговори Бенет. — Всички тела досега имат същия разрез, за който споменахте. Но никакъв белег. Толкова прецизна и чиста отворена рана не бях виждал досега.

Отведе ги при едно неразрязано още тяло на жена, изпънато на една от масите. Под врата ѝ беше поставен метален блок, от който главата ѝ падаше назад. Гръдта ѝ бе извита нагоре в дъга, а шията ѝ беше изпъната. Еф опипа кожата над гърлото на жената с облечените си в ръкавици пръсти.

Забеляза тънката като срез от хартия линия и леко разтвори раната. Изуми го чистотата ѝ, а също и дълбочината. Пусна кожата и разрезът се затвори лениво като сънен клепащ или плаха усмивка.

— Какво би могло да е причинило това? — попита той.

— Нищо в природата, доколкото ми е известно — отвърна Бенет. — Забележете хирургическата прецизност. Като от скалпел е. Почти калибриран, може да се каже, и по посока, и по размери. Но пък ръбовете са заоблени, което означава, че е, как да кажа, органично по вид.

— Каква е дълбочината му? — попита Нора.

— Чист разрез, право навътре. Пробива стената на сънната артерия, но спира там. Не излиза от другата стена, нито разкъсва артерията.

— При всеки от случаите? — ахна Нора.

— Всеки един от тези, които прегледах досега. Всяко тяло има такъв разрез, въпреки че трябва да призная, че ако не бяхте ме предупредили, можеше да не го забележа. Особено при всички други неща, които стават с тези тела.

— Какви други неща?

— След малко ще стигнем и до това. Всеки разрез е на шията, отпред или отстрани. С изключение на една жена, която го има на гръдния кош, високо над сърцето. И мъж, по който трябваше да го търсим, но накрая го намерихме горе на бедрото от вътрешната страна, върху бедрената артерия. Всяка рана пробива кожата и мускула и свършва точно вътре в някоя главна артерия.

— Игла? — подсказа Еф.

— Но по-фино от това. Аз... трябва да го проуча по-задълбочено, едва започваме. А и много други шантави неща стават тук. В течение

сте, предполагам? — Бенет ги поведе към вратата на хладилното помещение. Вътре беше по-широко от гараж за две коли. Бяха наредени около петдесет носилки на колела, повечето с пластмасов черен чувал с цип, отворен до гърдите на трупа. Няколко от тях бяха отворени до долу, телата вътре бяха голи — вече претеглени, измерени и снимани — и готови за масата за аутопсия. Имаше и седем-осем трупа, несвързани с Полет 753, които лежаха върху голи носилки без аварийни чували, със стандартните жълти табелки на пръстите на краката.

Охлаждането забавя разлагането по същия начин, както запазва плодовете и зеленчуците и бави развалянето на суровото месо. Но по телата от самолета нямаше никакви следи от разлагане. Мъртви вече от трийсет и шест часа, а изглеждаха почти толкова свежи, колкото при първото качване на Еф в машината. Контрастираха с труповете с жълтите етикети, които вече се подуваха и от всяко отворстие по тялото им изтичаше зловонна рядка тъмна течност, а плътта им ставаше тъмнозелена и набръчкана от дехидрацията.

— Хубави, добре изглеждащи мъртъвци — каза Бенет.

Мразът, който полази по гърба на Еф, нямаше нищо общо с температурата в студеното помещение. Дватамата с Нора навлязоха три реда навътре. Телата изглеждаха... не здрави, защото бяха съсухрени и обезкървени... но като умрели съвсем наскоро. Лицата бяха изопнати в характерната за покойниците маска, но все едно, че бяха издъхнали току-що, преди по-малко от тридесет минути.

Върнаха се с Бенет в залата за аутопсия при трупа на жената. Жена в началото на четиридесетте, без никакъв отличителен белег, освен белега от цезарово сечение под чертата на бикините. Бяха я подготвили за рязане. Но вместо скалпел, Бенет взе инструмент, който никога не се използваше в морга. Стетоскоп.

— Това го забелязах по-рано — обясни и го подаде на Еф. Еф постави слушалките, а Бенет извика на всички останали в залата да спрат замалко и да запазят тишина. Един санитар притича да спре течащата вода.

Бенет опря слушалката на стетоскопа върху гърдите на трупа, малко под гръдната кост. Еф се вслуша с трепет, уплашен от това, което щеше да чуе. Но не чу нищо. Погледна отново Бенет, който изчакваше с безизразно лице. Еф затвори очи и се съсредоточи.

Смътно. Много смътно. Съвсем тихо шумолене като от нещо, което се гърчи в кал. Ленив звук и толкова влудяващо лек, че изобщо не можеше да е сигурен, че не си го въобразява.

Подаде стетоскопа на Нора, за да чуе и тя.

— Личинки ли? — попита тя и се изправи.

Бенет поклати глава.

— Всъщност поради липсата на гниене няма никакви паразити. Има обаче други интригуващи аномалии...

Бенет махна с ръка на останалите да продължат работата си. Избра от подноса с инструменти голям скалпел, шести размер. Но вместо да започне на гърдите с обичайния Y-образен разрез, взе от емайлирания тезгях стъклен съд с широко гърло и го постави под лявата ръка на трупа. Рязко прокара острието на скалпела през вътрешната страна на китката и я разтвори като кора на портокал.

В началото при първия срез блисна млечнобяла течност и напръска ръкавиците и бедрото му, а след това потече стабилно от ръката и закапа на дъното на съда. Течеше бързо, но след това, след около 100 грама изгуби сила поради липса на налягане от спрялото сърце. Бенет наведе ръката, за да извлече още малко.

Първоначалното стъписване на Еф от грубия срез бързо се замени с удивление от вида на течността. Това не можеше да е кръв. След смъртта кръвта се утаяваше и се съсирваше, а не изтичаше като машинно масло.

Нито пък ставаше бяла. Бенет върна ръката до трупа на масата и вдигна съда пред Еф, за да го види добре.

Лейтенант... труповете... те са...

— Отначало си помислих, че протеините се отделят, както маслото изплува над водата — каза Бенет. — Но и това не е.

Веществото беше бяло като тесто, почти все едно, че в кръвоносната система беше вкарано пресечено мляко.

Лейтенант... О, Господи...

Еф не можеше да повярва на очите си.

— Всички ли са така? — попита Нора.

Бенет кимна.

— Обезкървени. Нямаат никаква кръв.

Еф погледна накриво към веществото в съда и целият му вкус към млякото обърна стомаха му.

— Натъкнах се на още няколко неща — продължи Бенет. — Телесната температура е повишена. Тези тела по някакъв начин продължават да произвеждат топлина. Освен това открихме тъмни петна по някои органи. Не е некроза, а по-скоро като... отичане.

Бенет върна съда с млечно бялата течност на тезгяха и повика една от асистент-патолозите. Момичето донесе непрозрачен пластмасов съд като тези, с които се разнася полева храна. Разви капака, а Бенет бръкна вътре, извади някакъв орган и го постави на дъската за рязане. Като прясно, току-що взето от касапина парче месо за печене. Оказа се неразрязано човешко сърце. Посочи им с пръста в ръкавицата там, където е било свързано с артериите.

— Виждате ли клапите? Почти все едно, че са израснали отворени. Значи, в живота не биха могли да действат така, без да се затварят и отварят, за да помпат кръв. Така че това не би могло да е вродено.

Еф беше изумен. Тази аномалия беше фатален дефект. Всеки анатом знаеше, че хората изглеждат толкова различно отвътре, колкото и отвън. Но никое човешко същество нямаше да може да преживее до пълнолетие с това сърце.

Нора попита:

— Имате ли медицинското досие на пациента? Нещо, с което това може да се свърже?

— Нищо засега. Вероятно не и до утре сутринта. Но ме накара да забавя процеса. *Доста* да го забавя. Спирам малко, през нощта ще затворя, за да мога да получа малко повече подкрепа тук утре. Искам да проверя и най-дребното нещо. Например... това.

Бенет ги отведе до едно напълно изкормено тяло — възрастен мъж със средно тегло. Шията му беше разрязана до гърлото, а ларинксът и трахеята му бяха оголени така, че да се виждат гласните струни.

— Виждате ли вестибуларните гънки? — каза Бенет.

Наричаха ги също „фалшиви гласни струни“: дебели гъбести мембрани, чиято единствена функция е да седят над истинските гласни гънки и да ги предпазват. Анатомичната им особеност се изразява в способността им да регенерират напълно, дори след хирургично премахване.

Еф и Нора се наведоха. И двамата видяха израстъка от вестибуларните гънки — свежа розова издутина, не накъсана и груба като туморна маса, а разклоняваща се от и към вътрешността на гърлото, под езика. Наблюдаваше се ново и видимо спонтанно уголемяване на меката долна част на мандибулата.

Навън се измиха здраво и по-усърдно от обикновено. И двамата бяха дълбоко потресени от видяното в моргата.

Еф заговори първи.

— Чудя се кога нещата ще започнат отново да стават логични.

Подсуши напълно ръцете си, усещайки хладния въздух по дланите си, освободени от ръкавиците. След това неволно се опипа по шията на гърлото, приблизително там, където бяха всички разрези.

— Права дълбока прободна рана в шията. И вирус, който забавя разлагането постмортем от една страна, като същевременно от друга страна, пак постмортем, явно причинява спонтанно тъканно нарастване?

— Това е нещо ново — каза Нора.

— Или... нещо много, много старо.

Излязоха през служебната врата и се запътиха към незаконно паркирания експлорър на Еф с поставения на таблото пропуск „СПЕШНА ДОСТАВКА НА КРЪВ“. Последните жилки дневна топлина гаснеха в небето. Нора заговори:

— Трябва да проверим другите морги, да видим дали откриват същите отклонения.

Мобилният телефон на Еф зазвъня. Текстовото съобщение беше от Зак:

КАДЕ СИ????? ЗАК

— По дяволите — изруга Еф. — Забравих... Изслушването за попечителството...

— Сега? — възкликна Нора, преди да е успяла да се овладее. — Добре. Ти върви. Ще се срещнем след това...

— Не, ще им се обадя. Всичко ще е наред. — Озърна се притеснен и раздвоен. — Трябва отново да видим пилота. Защо неговият разрез се е затворил, а на другите — не? Трябва да се доберем до физиопатологията на това нещо.

— И другите оцелели.

Еф се намръщи, спомнил си, че си бяха отишли.

— Не е присъщо за Джим да се издънва така.

Нора опита да защити колегата си.

— Ако им прилошее, ще се върнат.

— Само дето... може да се окаже късно. За тях и за нас.

— В какъв смисъл за нас?

— Нека се доберем до дъното на това нещо. Трябва да има отговор някъде, обяснение. Рационално обяснение. Случва се нещо невъзможно и ние трябва да разберем защо, за да го спрем.

На тротоара при главния вход на Първа улица новинарски екипи бяха нагласили камерите си за репортаж на живо от Главна медицинска инспекция. Това беше привлякло внушителна тълпа зрители, чиято нервност бе осезаема чак от ъгъла. Много несигурност витаеше във въздуха.

Но един мъж се откъсна от тълпата. Мъж, когото Еф беше забелязал на влизане. Старец с побеляла коса, който държеше в ръцете си бастун, прекалено висок за него. Стиснал го беше като жезъл под високата сребърна дръжка. Приличаше на някакъв водевилен Моисей, само дето облеклото му беше безупречно, официално и старомодно. Носеше светлокафяво връхно палто върху костюм от туид. Имаше и златна часовникова верижка, окачена на елечето. И — странно за иначе безупречното облекло — сиви вълнени ръкавици с рязани пръсти.

— Доктор Гудуедър?

Старецът знаеше името му. Еф го изгледа отново и каза:

— Познаваме ли се?

Говореше с акцент, може би славянски.

— Видях ви по телевизията. Знаех, че ще дойдете тук.

— Чакал сте мен?

— Това, което имам да ви кажа, докторе, е много важно. Съдбоносно.

Еф се беше разсеял от дръжката на върха на бастуна в ръцете на стареца: сребърна вълча глава.

— Ами, не сега... обадете се в офиса ми, ще уговорим среща... — Отдръпна се и бързо започна да набира по мобилния си телефон.

Старецът изглеждаше загрижен. Даваше вид на развълнуван човек, който се старае да говори спокойно. Изписа възможно най-изисканата усмивка на лицето си и се обърна и към Нора, докато се представяше:

— Казвам се Ейбрахам Сетракиян. Едва ли ви говори нещо. — Посочи с бастуна си към моргата. — Вие ги видяхте вътре. Пътниците от самолета.

— Знаете ли нещо за това? — запита Нора.

— И още как — отвърна ѝ той с благодарна усмивка. Отново се озърна към моргата като човек, който след като е чакал толкова дълго, се колебае откъде да започне. — Намерихте ги не особено променени вътре, нали?

Еф изключи телефона си преди да е звъннал. Думите на стареца откликваха на ирационалните му страхове.

— Как непроменени?

— Мъртвите. Телата не се разлагат.

По-скоро притеснен, отколкото заинтригуван, Еф попита:

— Значи това чуват хората тук?

— Нямаше нужда някой да ми казва каквото и да било, докторе. Знам го.

— Знаете го.

— Кажете ни — намеси се Нора. — Какво още знаете?

Старецът се покашля.

— Намерихте ли един... ковчег?

Еф усети как Нора се надигна почти на педя от тротоара.

— Какво казахте?

— Ковчег. Ако е при вас, той все още е в ръцете ви.

— Кой е *той*? — попита Нора.

— Унищожете го. Веднага. Не го задържайте за изследване. Трябва да унищожите ковчегата веднага.

Нора поклати глава.

— Изчезна. Не знаем къде е.

Сетракийн преглътна с горчивина.

— Точно от това се боях.

— Защо да го унищожаваме? — попита Нора.

Еф се намеси, обръщайки се към нея:

— Ако тези приказки се разнесат, ще настане паника. — Погледна стареца. — Кой сте вие? Как чухте за тези неща?

— Антиквар съм. Нищо не съм чул. Тези неща ги *знам*.

— Знаете ги? Откъде ги знаете?

— Моля ви. — Възрастният човек заговори на Нора, която му се стори по-възприемчивата. — Това, което ще ви кажа, не го говоря току-така. Казвам го с отчаяние и съвсем искрено. Онези тела вътре. — Посочи към моргата. — Уверявам ви, преди да падне нощта, те трябва да бъдат унищожени.

— Унищожени? — повтори скептично Нора. За първи път от началото на разговора реакцията ѝ беше негативна.

— Препоръчвам изгаряне. Кремация. Просто и сигурно.

— *Онзи там* — извика някой откъм служебния вход. Служител на моргата водеше патрулен полицай към тях. Към Сетракийн.

Старецът ги пренебрегна. Заговори вече по-бързо.

— Моля ви. Вече почти не остана време.

— Ето го — каза служителят, закрачил право към тях и посочи Сетракийн на ченгето. — Това е лицето.

Полицаят, вежлив и леко отегчен, се обърна към стареца:

— Сър?

Сетракийн го игнорира. Заговори умолително и настойчиво на Нора и Еф:

— Нарушено е примирие. Древен свят договор. От човек, който вече не е човек, а нещо ненавистно. Ходеща по земята, жадна за кръв напад.

— Сър — прекъсна го униформеният. — Може ли да поговорим, сър?

Сетракийн се пресегна и сграбчи Еф за китката, за да задържи вниманието му.

— Той вече е тук. Тук, в Новия свят, в този град, в този ден. Тази нощ. Разбирате ли? Трябва да бъде спрян.

Покритите с вълна пръсти на стареца бяха криви и чворести като нокти на хищна птица. Еф се издърпа от него, не грубо, но достатъчно, за да отблъсне възрастния човек назад. Бастунът му шибна полицая в рамото, почти в лицето и изведнъж сдържаността на служителя на реда премина в гняв.

— Добре, това беше. — Ченгето изтръгна бастуна от ръцете на стареца и го стисна над лакътя. — Да вървим.

— Трябва да го спрете тук — продължи Сетракян, докато го отвеждаха.

Нора се обърна към служителя на моргата.

— Защо беше всичко това? Какво правите?

Служителят хвърли поглед на ламинираните карти, висящи на шиите им — червените букви с инициалите ЦКБ — преди да отговори:

— Опитва се да влезе вътре преди малко. Твърдеше, че е семеен близък. Настояваше да види трупове. — Озърна се към отдалечаващия се с полицая Сетракян. — Маниак някакъв, некрофил.

Старецът продължаваше да настоява.

— Ултравиолетова светлина — извика им през рамо. — Огледайте телата на ултравиолетова светлина...

Еф замръзна. Добре ли го беше чул?

— Тогава ще разберете, че съм прав — викаше мъжът, докато го вкарваха в патрулната кола. — Унищожете ги. Веднага. Преди да е станало късно...

Еф погледа след него, докато затръшваха вратата. Полицаят се качи зад волана и подкара.

СВРЪХБАГАЖ

Със закъснение от четирийсет минути след уговорената му с Кели и Зак петдесетминутна беседа, Еф успя да се свърже с д-р Инга Кемпнър, назначения им от съда семеен терапевт. Изпитваше облекчение, че не седи в офиса ѝ на първия етаж в грубата предвоенна сграда от червеникавокафяв пясъчник в Астория, мястото, където окончателно трябваше да се решат споровете по попечителството.

Започна да се оправдава по телефона:

— Нека да ви обясня. Целия уикенд бях ангажиран с крайно извънредни обстоятелства. Тази ситуация с мъртвия самолет на „Кенеди“. Нищо не можеше да се направи.

— Не за първи път не успявате да се явите на уговорена среща — изтъкна д-р Кемпнър.

— Къде е Зак?

— Отвън в чакалнята.

Двете с Кели бяха разговаряли без него. Нещата вече бяха решени. Всичко беше свършило, преди дори да е започнало.

— Вижте, доктор Кемпнър... моля само да променим часа на срещата ни...

— Доктор Гудуедър, боя се, че...

— Не... чакайте... моля ви, задръжте. — Заговори бързо и по същество: — Вижте, дали съм свършеният баща? Не, не съм. Признавам това. Носи ми точки за искреност, нали така? Всъщност дори не съм сигурен дали искам да бъда „свършения“ баща и да отгледам едно тесногръдо дете с ограничени интереси. Но знам, че искам да бъда най-добрият баща, който мога да съм. Защото Зак заслужава това. И точно това е целта ми в момента.

— Всички факти говорят за обратното — отвърна му Кемпнър.

Еф показа среден пръст на телефона си. Нора стоеше на няколко стъпки встрани. Беше ядосан и в същото време се чувстваше странно беззащитен и уязвим.

— Чуйте ме — заговори той отново, мъчейки се да запази хладнокръвие. — Зная, че знаете, че преподредих живота си около тази

ситуация, около Зак. Установих този офис в Ню Йорк, специално за да мога да съм тук, близо до майка му, за да може той да е облагодетелстван от близостта и на двамата ни. Имам — обикновено — съвсем редовни работни часове през седмицата, сигурен график с установено извънработно време. Взимам двойни дежурства през уикендите, за да имам два свободни дни срещу един дежурен.

— Бяхте ли на срещата на Анонимните алкохолици този уикенд?

Еф загуби ума и дума.

— Вие слушахте ли ме изобщо?

— Изпитвал ли сте нужда да пиете?

— Не — изръмжа той с върховно усилие да запази самообладание. — Трезвеник съм от двайсет и три месеца, знаете го.

— Доктор Гудуедър... Въпросът не е кой обича сина ви повече. В тези ситуации въпросът никога не е този. Чудесно е, че и двамата сте толкова загрижени. Толкова дълбоко загрижени. Вашата преданост към Зак е очевидна. Но както често става в такива случаи, изглежда няма начин да се предотврати съдебният спор. В щата Ню Йорк са наложени основни принципи, с които съм длъжна да се съобразя в препоръката си пред съдията.

Еф преглътна горчиво. Опита се да я прекъсне, но тя продължи:

— Вие се противопоставихте на първоначалното мнение на съда относно попечителството. Борихте се на всяка стъпка. И аз приемам това като израз на вашата привързаност към Закари. Вие също така предприехте големи лични стъпки и това е очевидно и заслужаващо възхищение. Но вече виждаме, че сте стигнал до последната инстанция, ако предпочитате. Във формулите, които прилагаме при отсъждане на попечителството... Правата за свиждане, разбира се, никога не са били под въпрос...

— Не, не, не — зашепна Еф като човек, срещу когото връхлита насрещна кола. Беше същото тревожно чувство, каквото бе изпитвал през целия уикенд. Понечи да се върне в ума си назад — двамата със Зак в жилището му, с китайската храна и видео игрите. Целият уикенд, проснат пред него. Какво чудесно усещане беше.

— Идеята ми, доктор Гудуедър — продължи терапевтката — е, че не виждам много смисъл да продължаваме повече с това.

— Може да ми казвате, че е свършило — изшепна Еф в телефона. — Но не е свършило, доктор Кемпнър. Никога няма да

свърши. — И с това прекрати разговора.

Обърна се. Знаеше, че Нора щеше да го уважи в този миг и няма да се опита да го доближи. И беше благодарен за това, защото в очите му имаше сълзи, а не искаше тя да ги види.

ПЪРВАТА НОЩ

Само няколко часа по-късно, в подземната морга на Главната медицинска инспекция в Манхатън, д-р Бенет приключваше работа след един много дълъг ден. Трябваше да е уморен, но всъщност се чувстваше възбуден. Ставаше нещо необикновено. Все едно, че всички благонадеждни правила за смърт и разлагане бяха пренаписани и то точно тук, в това помещение. Тази гадост прекрачваше границите на установената медицина. Отиваше отвъд самата човешка биология... Може би дори в света на чудесата.

Както беше планирано, прекрати всички аутопсии за през нощта. Работата по други случаи продължаваше, медико-съдебните следователи вършеха делата си в кабините на горния етаж, но моргата беше на Бенет. Беше забелязал нещо по време на визитата на лекарите от ЦКБ. Нещо около кръвната проба, която бе извлякъл, млечнобялата течност, събрана в стъкленницата. Стоеше закътана в дъното на един от хладилниците за проби, скрита зад другите стъкленици като последното парче хубав десерт в хладилник в общежитие.

Сега разви капачката и се загледа в пробата, седнал на столче до тезгяха за изследвания близо до умивалника. След няколко секунди повърхността на около двестате грама бяла кръв се развълнува и Бенет потръпна. Пое си дълбоко дъх, за да се овладее. Помисли какво да направи, след което свали от рафта горе идентична стъкленница. Напълни я със същото количество вода и постави двата съда един до друг. Трябваше да се увери, че раздвижването не е причинено от вибрации от минаващ камион или нещо такова.

Загледа в очакване.

Ето пак. Лепкавата бяла течност се развълнува — видя го — докато значително по-рядката водна повърхност остана съвършено гладка.

Нещо в кръвната проба се движеше.

Бенет помисли за миг. Изля водата в канала на умивалника, а след това бавно преля мазната „кръв“ от едната стъкленница в другата.

Течността беше гъста като сироп и се изля бавно, но чисто. Нищо не забеляза да преминава през тънката струя. Дъното на първия съд остана леко зацапано с бяла кръв, но и там не видя нищо.

Остави новата стъкленица и отново я загледа в очакване.

Не се наложи да гледа много дълго. Повърхността се разлюля и Бенет едва не подскочи от стола си.

В този момент чу някакъв шум зад себе си, стържещ звук или пърхане. Обърна се рязко, изнервен от откритието си. Лампите по тавана осветяваха ярко масите от неръждаема стомана зад него. Всички повърхности бяха почистени изрядно, а подовете — подсушени с парцали. Всички жертви от Полет 753 лежаха заключени в камерите в стените на моргата.

Плъхове, може би. Не можеха да направят нищо, за да опазят сградата от гадините, а бяха опитали всичко. Сигурно бяха в стените. Или в канализацията под пода. Вслуша се още малко и отново се обърна към стъкленицата.

Преля отново течността от едната стъкленица в другата, като този път спря на средата. Количествата в двете стъкленици бяха почти равни. Постави ги под една от таванските лампи и започна да наблюдава млечната повърхност за признаци на живот.

Ето го. В първия съд. Този път — тихо *плъок*, почти като малка рибка, клъвнала на повърхността на размътено езерце.

Някаква сирена вън на улицата го стресна. Отмина и в тишината, която трябваше да настъпи, той отново чу звуци. Звуци като от движение и то зад него. Отново се обърна, почувствал се този път колкото жертва на параноя, толкова и глупаво. Помещението беше празно, моргата — стерилизирана и тиха.

И все пак... нещо издаваше този шум. Стана тихо от столчето си и завъртя глава насам и натам, за да засече източника му.

Вниманието му се задържа на стоманената врата към охладителя с мъртвите тела. Направи няколко стъпки към нея, наострил сетива.

Шумолене. Мърдане. Като че ли идваше отвътре. Беше прекарал твърде дълго време тук долу, за да се страхува от непосредствената близост до смъртта... Но после си спомни развитието, което показваха телата след смъртта си. Явно всички тези притеснения го бяха върнали към обичайните човешки табута, свързани с мъртвите. Всичко, което беше вършил в работата си, изплува пред погледа му в отговор на

нормален човешки инстинкт. Отварянето на телата. Рязането на труповете, обелването на лицата от черепите. Дисекцията на органи и дрането на гениталии. Усмихна се на себе си в празното помещение. Все пак си беше общо взето нормален, в края на краищата.

Умът му играеше номера. Може би някаква повреда в охлаждащите перки или нещо такова. От вътрешната страна на охладителя имаше авариен ключ, голям червен бутон в случай, че някой се окажеше затворен вътре по погрешка.

Обърна се отново към стъклените. Загледа ги в очакване на ново движение. Вече съжаляваше, че не си беше взел лаптопа долу, за да запише мислите и впечатленията си.

Плъок.

Този път беше подготвен. Сърцето му подскочи, но тялото му остана неподвижно. Пак в първия съд. Изля другия и раздели течността за трети път, приблизително по 30 г. във всеки.

Докато го правеше, му се стори, че видя нещо да се изсипва през струята от първата стъкленка във втората. Нещо много тънко, дълго не повече от пет сантиметра — стига наистина да беше видял това, което му се стори, че видя.

Червей. Метил. Някаква паразитна болест ли беше това? Съществуваха различни примери с паразити, които преустройват приемащите ги тела, за да служат на собствената им репродуктивна дейност. Това ли беше обяснението за странните промени след смъртта, които бе видял на масата за аутопсия?

Вдигна въпросната стъкленка и разклати намалялата бяла течност под светлината на лампата. Вгледа се много съсредоточено в съдържанието... и да... не веднъж, а на два пъти нещо вътре се плъзна. Загърчи се. Жичка, тънка и бяла като обкръжението си. Движеше се много бързо.

Бенет трябваше да го изолира. Да го натопи във формалин, а след това да го изследва и идентифицира. Щом разполагаше с това, значи имаше десетки, може би стотици или... кой знае колко много, кръжащи вътре в другите тела в...

Силният *трясък* откъм камерата го стресна. Накара го да подскочи и съдът се изплъзна от ръката му. Падна на тезгяха, но не се счупи, само подскочи и издрънча в умивалника, където изсипа и разплиска съдържанието си. Бенет изръси низ от ругатни и затърси

червея по мивката неръждавейка. После усети топлина по опакото на лявата си ръка. Капки от бялата кръв го бяха опръскали и вече щипеха плътта му. Не гореше, но разяждаше като киселина, достатъчно, за да причини болка. Бързо се изплакна с хладка вода и се подсуши с лабораторна кърпа, преди нещото да е увредило кожата му.

След това рязко се обърна с лице към камерата. Трясъкът определено не беше електрическа повреда. По-скоро приличаше на блъскане на носилка на колела в друга носилка на колела. Невъзможно... и гневът му се надигна отново. Червеят му току-що се беше изсипал в канализацията. Щеше да вземе нова кръвна проба и да изолира този паразит. Това откритие беше негово.

Докато още триеше ръката си в пеша на престилката, той пристъпи към вратата, дръпна дръжката и освободи ключалката на камерата. Запареният охладен въздух изсъска в лицето му, щом вратата се разтвори широко.

След като освободи себе си и другите от изолационното отделение, Джоан Лус нае кола, която да я откара право във ваканционния дом на един от партньорите основатели на адвокатската ѝ фирма в Ню Ханаан, Кънектикът. Беше накарала шофьора на два пъти да спре, за да може да повърне през прозореца. Съчетание от грип и нерви. Но все едно. Сега тя беше от класата на жертвите и едновременно с това — техният адвокат. Пострадалата страна и воюващият правен съветник. Воюващ за възмездяването на семействата на загиналите и на четиримата щастливи оцелели. Тузарската фирма на Къминс, Питърс и Лили можеше да претендира за 40% дивидент от най-големите корпоративни компенсации, изплащани някога. По-големи от „Виокс“ по-големи дори от „Уърлдком“.

Джоан Лус, партньор.

Човек си въобразява, че се е уредил добре в Бронксвил, докато не прескочи до Ню Ханаан. Бронксвил, домът на Джоан, представляваше потънало в зеленина селце в окръг Уестчестър, на петнайсет мили северно от среден Манхатън и на двайсет и осем минути път оттам с метрото. Роджър Лус работеше в областта на международните финанси за Клум и Феърщайн и повечето седмици пътуваше извън страната. И Джоан беше пътувала доста, но след като се родиха децата

й се наложи да отстъпи в името на приличието. Пътуванията обаче й липсваха и предната седмица се беше забавлявала страхотно в Берлин, в „Риц-Карлтън“ и на Потсдамер плац. Двамата с Роджър, свикнали с хотелския живот, бяха уподобили същия стил и у дома си. Това включваше подовото отопление на банята, сауната в сутерена, доставката на свежи цветя на всеки две седмици, ежедневното озеленяване и, разбира се, домашния им иконом и перачката. Липсваха само румсървисът и шоколадчетата до възглавниците им преди лягане.

Купуването на имота в Бронксвил пред няколко години, при липсата на ново строителство и убийствено високите данъци, беше голяма стъпка за тях. Но след като вече бе опитала живота в Ню Ханаан, където главният фирмен партньор, Дори Къминс, живееше като феодален владетел в имението си, което се състоеше от три къщи, езеро за риболов, конюшни и даже хиподром, Бронксвил на връщане я порази със своята старомодност, провинциалност и дори й се стори... леко досаден.

Вече у дома, Джоан се събуди след неспокойната следобедна дрямка. Роджър все още беше в Сингапур, а тя непрекъснато чуваше шумове из къщата, звуци, които накрая я стреснаха и събудиха. Нервна възбуда. Отдаде я на вероятно най-важната среща в живота си.

Джоан излезе от кабинета си и заслиза по стълбите, опирайки се на стената. В кухнята Нийва, чудесната бавачка на децата, тъкмо почистваше остатъците от вечерята и забърсваше с влажен парцал трохите от масата.

— О, Нийва, можех и сама да го направя — каза Джоан, без да го мисли сериозно и продължи към високия стъклен шкаф, където държаха лекарствата си. Нийва беше възрастна хаитянка и живееше в Йонкърс, през едно градче оттук. Беше на около шейсет, но възрастта не й личеше. Неизменно бе облечена в дълга до глезените рокля на цветя и носеше удобни гуменки. Нийва внасяше успокоителното си влияние, толкова нужно за дома на Лус. Иначе бяха енергична банда, заета около пътуванията на Роджър, дългия работен ден на Джоан в града, училището и извънучилищната програма на децата. Всеки от тях тичаше в шестнайсет посоки едновременно. Нийва беше семейният рул и тайното оръжие на Джоан в поддържането на домакинството в ред.

— Джоан, не ми изглеждаш много добре.

„Джоан“ и „много“ прозвучаха странно носово на напевния островитянский говор на Нийва.

— О, просто съм малко преуморена. — Глътна доза „Мотрин“ и две дражета „Флексерил“, седна в кухненския кът за отдих и заразливства „Красив дом“.

— Трябва да хапнеш — каза Нийва.

— Боли, като преглъщам.

— Тогава супа — постанови Нийва и се зае да ѝ приготви.

Нийва беше като майка за цялото семейство, не само за децата. А защо и Джоан да не се порадва на малко майчински грижи? Бог ѝ беше свидетел, истинската ѝ майка — два пъти развеждана жена, която в момента живееше в апартамента си в Хиалеа, Флорида — не ставаше за тази работа. А кое беше най-хубавото тук? Когато покровителственото държане на Нийва станеше прекалено досадно, Джоан можеше просто да я отпрати да се занимава с децата. Перфектно.

— Чувам за онзи самолет. — Нийва погледна през рамо към Джоан, докато отваряше консервата. — Не е добре. Нещо зло.

Джоан понечи да се усмихне на прелестните ѝ дребни тропически суеверия, но усмивката ѝ секна изведнъж от остра болка в челюстта ѝ.

Докато купата със супа се въртеше в микровълновата, Нийва се върна при нея, за да я погледне. Притисна загрубялата си кафява длан на челото на пациентката си и опипа с пръсти жлезите на шията ѝ. Джоан се дръпна назад от болка.

— Лошо е подуто — каза Нийва.

Джоан затвори списанието.

— Май трябва да си легна пак.

Нийва се изправи и я изгледа странно.

— Трябва да се върнеш в болницата.

Джоан щеше да се изсмее, ако беше сигурна, че няма пак да я заболи. Да се върне в Куинс?

— Повярвай ми, Нийва. В твоите ръце съм много по-добре. Довери се на човека, който разбира от тези неща. Цялата история с болницата си беше застраховка от страна на авиокомпанията. Всичко се прави за тяхна изгода. Не за моя.

Докато разтриваше отеклата си възпалена шия, Джоан си представи предстоящия съдебен процес и духът ѝ отново се повдигна. Озърна се из кухнята. Странно как една къща, по която бе хвърлила толкова много време и пари за обновяване и разкрасяване, можеше да изглежда толкова... жалка.

Къминс, Питърс, Лили... и Лус.

В този момент в кухнята нахълтаха децата, Кийни и Одри. Размрънкаха се около някакъв спор, свързан с играчка. Гласовете им забръмчаха в главата ѝ така, че изпита непреодолимо желание да ги зашлеви и да се разхвърчат из кухнята. Но успя да направи това, което правеше винаги, да прелее агресията си към децата във фалшив ентузиазъм, вдигнат като стена около гнева ѝ. Затвори списанието и повиши глас, за да ги накара да замълчат.

— А не искате ли по едно пони за всеки и собствено езерце?

Вярваше, че щедрият ѝ подкуп е усмирил децата. Но това, което всъщност ги уплаши и накара да се смълчат, беше усмивката ѝ: чудовищна и кръвнишка, израз на пълна неистова омраза.

За Джоан тази мигновена тишина беше блаженство.

На 911 постъпи обаждане за някакъв гол мъж при изхода на тунела Куинс-Мидтаун. Съобщението бе записано като 10–15, дребно нарушение на обществения ред. На осмата минута пристигна патрул от 1–7 и попадна на ужасно задръстване, по-зле от обичайното за неделя вечер. Няколко водачи натискаха клаксоните и сочеха нагоре. Викаха към полицаите, че заподозреният, дебел тип без нищо по него освен червен етикет на крака, вече се е разкарал.

— Деца имам тук! — ревна един от очуканата си каравана.

Полицай Карн, шофьорът, подхвърли на партньора си Лупо:

— От ония по Парк Авеню е, според мен. Клиент на сексclubовете. Прекалил е с екстазито, преди да се отдаде на забавленията си през уикенда.

Полицай Лупо откачи колана и отвори вратата си.

— Аз съм дежурен по трафика. Любовникът е изцяло твой.

— Много благодаря — изсумтя Карн на затръшнатата врата. Включи сирената и зачака търпеливо гмежта от коли по платното да му отвори път. Не му плащаха допълнително за бързане.

Продължи нагоре по Трийсет и осма, като хвърляше поглед на пресечките. Един пощръклял дебел гол тип едва ли щеше да е труден за намиране. Хората по тротоарите изглеждаха нормално, нямаха вид на възбудени. Услужлив гражданин, който пушеше пред един бар, видя бавно движещата се патрулка, приближи се и посочи нагоре по улицата.

Постъпиха второ и трето обаждане. И двете за гол мъж, обикалящ пред сградата на ООН. Полицай Карн натисна газта, решил да приключи с тази работа. Мина бавно покрай осветените знамена на всички държави-членки, развяващи се пред фасадата и зави към входа за посетители в северния край. Навсякъде имаше от сините заграждения на нюйоркската полиция, както и големи бетонни саксии, предназначени за спиране на коли-бомби.

Карн спря до дежурните отегчени ченгета край едно от загражденията.

— Това, което търся, господа, е един дебел гол мъж.

Един от полицаите сви рамене.

— Мога да ти дам няколко телефона.

Габриел Боливар се прибра с лимузина в новия си дом в Манхатън, две градски къщи в процес на пълно обновяване на Вестри стрийт, в Трайбека. След ремонта домът щеше да се сдобие с трийсет и една стаи. Трябваше да се разпростре върху 4270 кв. м заедно с облицования с мозайка плувен басейн, слугински квартири за 16 души персонал, подземно звукозаписно студио и кинотеатър с двайсет и шест места.

Напълно завършен и обзаведен беше само най-горният етаж. Ремонтът му бе приключен по време на турнето на Боливар из Европа. Останалите помещения на по-долните етажи бяха във фаза на груби довършителни работи, някои — измазани, други — все още покрити с изолационни материали и найлон. Дървените стърготини се стелеха по всяка повърхност, вмъкваха се във всяка цепнатина. Бизнес мениджърът на Боливар го беше информирал за хода на работата, но той не се интересуваше много от процеса, а само от крайния резултат — скорошния му разточителен и декадентски палат.

В края на турнето му „Плачът на Иисус“ бе прозвучала фалшива нота. На организаторите им се беше наложило да се потрудят здраво, за да напълнят арените, така че Боливар да може с право да твърди, че е пял навсякъде пред пълна публика. И той пя. Но в Германия чартърът на турнето се беше скапал и вместо да изчака с останалите, Боливар се съгласи да се прехвърли на редовен полет към дома. Все още чувстваше последствията от тази голяма грешка. Всъщност ставаше все по-зле.

Влезе през парадния вход с охраната си и с три млади дами от фенклуба. Някои от по-едрите му съкровища вече бяха преместени. Между тях бяха и двете пантери от черен мрамор, застинали от двете страни на високото шест метра фоайе. Два сини барабана — индустриални отпадъци, за които се твърдеше, че били собственост на Джефри Дамър^[1] и няколко реда картини в рамки: Марк Райдън, Робърт Уилямс, Чет Зар — всичките големи и скъпи. Разхлабеният ключ за осветлението на стената запали низа от строителни светлини по виещото се нагоре мраморно стълбище, под огромен крилат плачещ ангел с неясен произход, „спасен“ от румънска църква по време на режима на Чаушеску.

— Красив е — каза едно от момичетата, загледано нагоре към скритото в сянка и похабено от времето лице на ангела.

Боливар залитна близо до огромния ангел, поразен от гърч в корема. Беше повече от спазъм, по-скоро приличаше на жилване от някой съседен орган. Вкопчи се в крилото на ангела, за да се задържи на крака, а момичетата се струпаха около него.

— Миличък — загукаха те, докато му помагаха да стане, а той се опита да се отърси от болката. Дали някой не му беше пуснал нещо в клуба? Вече се беше случвало. Боже, и преди разни фенки го бяха дрогирали в отчаяното си желание да се домогнат до Габриел Боливар, да се докопат до легендата под грима. Избута и трите настрани, махна на бодигардовете си да го оставят и се изправи въпреки болката. Охраната му остана долу, докато с обкования си със сребро бастун той пъдеше момичетата нагоре по виещите се, прошарени със сини жилки бели мраморни стъпала, към покоите си на най-горния етаж.

Остави момичетата да смесят още повече питиетата си и да се освежат в другата баня. Самият Боливар се заключи в основната баня, изрови скътания си запас от викадин и се обслужи с два хубави бели хапа, последвани от здрава глътка скоч. Опипа врата си и разтри отеклото си гърло, притеснен за гласа си. Искаше да пусне водата да зашурти през крана с гарвановата глава и да наплиска лицето си, за да се охлади, но още беше с грима. Никой в клубовете нямаше да го познае без него. Зяпна в болнавата бледост, която му придаваше той, в сенките, от които страните на лицето му изглеждаха мършави. Загледа се в мъртвешки черните зеници на контактните си лещи. Всъщност беше красив мъж и никакъв грим не можеше да скрие този факт. И точно това, знаеше той, бе част от тайната на успеха му. На тази основа се крепеше цялата му кариера — отмъкването и покварата на красотата. Да съблазни ухото с няколко мига трансцендентна музика, само за да го поквари след това с готически писъци и индустриално изкривяване. Ето на какво реагираха младите. Обезобразяване на красотата. Покваряване на доброто.

„Красива поквара“. Възможно заглавие за следващия му албум.

„Мъртвешки порив“ беше стигнал до 600 000 копия в първата седмица от пускането му в САЩ. Огромен успех за пост mp3 ерата, но все пак с близо половин милион бройки под „Разточителни зверства“. Хората започваха да свикват с ексцентричността му и на сцената, и в живота. Не беше вече онова „анти всичко“, което „Уол-Март“ обичаше да бойкотира и на което религиозна Америка — включително собственият му баща — се беше заклела да се противопоставя. Странно как баща му се оказваше в съгласие с „Уол-Март“, което доказваше тезата му за това колко лишено от смисъл бе всичко. Все пак, с изключение на религиозните десни, ставаше все по-трудно да продължава да шокира хората. Не, че Боливар обмисляше да превключи на кафеджийски фолк, въпреки че това определено щеше да шокира света, обаче театралните аутопсии и сценичните хапания и рязания вече не бяха свежи. Очакваха се като изпълнения на бис. Той играеше за публиката си вместо да играе срещу нея. Трябваше да бяга отпреде ѝ, защото ако го догонеше, той щеше да затъне.

Но не беше ли стигнал в играта си дотам, докъдето можеше? Колко по-далече изобщо можеше да продължи?

Отново чу гласовете. Като неспят хор, гласове на болка, гласове, отекващи с неговия собствен глас. Озърна се из банята, за да се увери, че е сам. Тръсна силно глава. Звукът беше като от притиснати до ушите морски раковини. Само че вместо да чува океанския ек, чуваше стона на души в преддверието на ада.

Когато излезе от банята, Минди и Шери се целуваха, а Клио лежеше на голямото легло с питие в ръка и се усмихваше към тавана. И трите се сепнаха при появата му и се обърнаха в очакване на попълзновенията му. Попълзя на леглото. Коремът му се обръщаше като каяк и Габриел си помисли, че всъщност точно това му трябва. Обилно прочистване на тръбите, за да се изчисти цялата му система. Русата Минди му налетя първа, пръстите ѝ пробягаха през копринено черната му коса, но Боливар избра Клио. Нещо по-особено имаше в нея. Бледата му длан погали гладката кафява плът на шията ѝ. Тя смъкна блузата си, за да му е по-лесно. Ръцете ѝ се плъзнаха по тънката черна кожа, стегнала плътно бедрата му, и заговори:

— Фенка съм ти още от...

— Шшшт — каза ѝ той, за да прекъсне обичайните любезности на новите. Двата викодина трябваше да са подействали на гласовете в главата му, затихнали до глух тътен — почти като електрически шум, но с някакво смесено с него пулсиране.

Другите две вече се промъкваха около него. Ръцете им запъплиха като раци, опипваха го, изучаваха го. Започнаха да смъкват дрехите му, за да оголят мъжа отдолу. Минди отново вкара пръстите си в косата му и той леко се дръпна назад, сякаш в ласката ѝ имаше нещо непохватно. Шери изписка игриво, докато разкопчаваше ципа му. Знаеше слуховете, които вървяха за него: за внушителния му размер и впечатляваща дарба в секса. Ръката ѝ се плъзна по кожените панталони и над слабините му, но макар и да не последва стон на разочарование, нямаше го и възхитеното ахване. Все още нищо не ставаше долу, а това беше смущаващо, въпреки неразположението му. Беше се доказвал при много по-неблагоприятни обстоятелства, при това неведнъж.

Отново се загледа в раменете на Клио, в шията ѝ, в гърлото ѝ. Красива беше... но имаше и нещо повече от това. Усети някакво раздвижване в устата си. Не усещането при гадене, а може би неговата противоположност: копнеж някъде на границата между желанието за

секс и необходимостта от храна. Но... по-голямо. Порив. Жажда. Неудържимо страстно влечение да насилва, да разкъсва, да гълта.

Минди го гризна леко по врата и Боливар най-сетне се нахвърли на нея, смъкна я върху чаршафите в началото с ярост, а след това с принудена нежност. Избута челюстта ѝ назад и изпъна шията ѝ, топлите му пръсти пробягаха по нежното ѝ стегнато гърло. Усети здравината на младите ѝ мускули вътре... и ги пожела. Поиска ги повече, отколкото искаше гърдите ѝ, задника ѝ, слабините ѝ. Тътенът, който го обсебваше, идваше от нея.

Поднесе устата си към гърлото ѝ. Опита с устните си, с целувка, но не беше точно това. Опита леко да я захапне със зъби и инстинктът като че ли беше точен, но начинът... нещо в него изобщо не беше както трябва.

Искаше му се... някак си... повече.

Тътенът вече завибрира през собственото му тяло. Кожата му се бе превърнала в барабан, който бият в разгара на древна церемония. Леглото леко кръжеше, а вратът и гърлото му се издуваха от жажда и отвращение. Отнесе се замалко. Като амнезията след страхотен секс, само че когато се върна, беше заради женски писък. Стискаше шията на момичето в дланите си и смучеше от него с настървеност, която далече надхвърляше границите на страстна тийнейджърска целувка. Извличаше кръвта ѝ на повърхността на кожата и тя пищеше, а другите две полуголи момичета се опитваха да я издърпат от него.

Боливар се изправи. В началото гледката с червените отоци на гърлото ѝ го смири, но след това си припомни, че от него се очаква да е господарят в четворката и наложи властта си.

— Марш навън! — изрева той и момичетата не дочакаха втора покана. Изхвърчаха навън, притиснали дрешките до телата си. Русата Минди продължи да скимти и да подсмърча надолу по стълбището.

Със залитане Боливар се смъкна от леглото и се върна в банята при кутията си с гримовете. Седна на коженото столче и се залови с нощната си процедура. Гримът се смъкна — знаеше го, защото го видя по кърпите — и все пак, като се погледна в огледалото, плътта му изглеждаше почти същата. Затърка по-силно, застърга с нокти по бузите си, но нищо повече не падна. Да не би гримът да се беше слепнал с кожата му? Или наистина беше толкова болнав, толкова мършав?

Смъкна ризата си и се огледа. Плътта му беше бяла като мрамор, нашарена със зеленикави жилки и тъмночервени бучки съсирена кръв.

Посегна за контактните си лещи, внимателно отлепи козметичните гелове и ги потопа в разтвора в контейнерите. Мигна облекчено на няколко пъти и затърка с пръсти клепаците си, а после усети нещо странно. Наведе се по-близо до стъклото, примига и заоглежда очите си.

Зениците бяха мъртвешки черни. Почти все едно, че още беше с лещите, само че сега бяха по-плътни, по-реални. И... Когато примига, забеляза още нещо странно вътре в окото си. Опря лицето си в огледалото, вече широко отворил очи, все едно, че го беше страх да ги затвори.

Под клепача се беше образувала бързо мигаща мембрана, прозрачен втори клепач под външния клепач, плъзгащ се хоризонтално през очната ябълка. Като мътно перде, затъмнило черната му зеница, плъзна се и затвори подивелия му от ужас поглед.

Аугустин „Гюс“ Елизалде седеше оклюман в салона. Филцовата му шапка лежеше на стола до него. Беше в тясно заведение за бързо хранене на една пресечка източно от Таймс скуеър с мигащи в прозореца неоновы бъргъри и покривки с червено-бели карета на масите. Икономичното ядене в Манхатън. Влизаш, поръчваш на тезгяха отпред — сандвичи, пица, нещо на грил — плащаш го и се връщаш в едно помещение без прозорци, с плътно натъпкани маси. Стените бяха изрисувани с Венеция и гондоли. Феликс нагъваше чиния с лепкави макарони и сирене. Само това ядеше, макарони и сирене, и колкото по-гнусно оранжево, толкова по-добре. Гюс погледна полуизядения си мазен бъргър. Изведнъж кока-колата му стана по-интересна. Кофеинът и захарта донякъде го ободриха.

Все още му беше криво. Нещо не беше наред около онзи ван. Гюс завъртя шапката си под масата и опипа отново кожената подплата. Първоначалните пет десетдоларови банкноти, които бе получил от онзи тип, плюс петте стотака, които беше спечелил, докарвайки вана в града, още си бяха там. Изкушаваха го. Двамата с Феликс можеха да се позабавляват адски добре с половината от тази сума. И да върне у дома

половината за своята *мадре*. Пари, които й *трябваха*, пари, които можеше да *използва*.

Проблемът беше, че Гюс се познаваше. Проблемът беше в *спирането* наполовина. Проблемът беше в *шляенето* с непохарчените пари у него.

Трябваше да вдигне Феликс и да го закара у дома веднага. Да смъкне от себе си половината от това бреме. Да мушне кинтите в ръцете на своята *мадре*, без да разбере оная торба боклук, брат му Криспин. Скапаният наркоман можеше да надушва долари като дявол.

Но пък това бяха мръсни пари. Беше направил нещо грешно, за да ги вземе. Ясно беше, въпреки че не знаеше какво точно е направил. И да ги даде на своята *мадре* беше все едно да й прехвърли проклятие. Мръсните пари най-добре човек да ги похарчи бързо. Откъдето дошло, там отишло.

Гюс беше раздвоен. Знаеше, че почне ли да пие, ще изгуби целия контрол над импулсите си. А Феликс беше бензинът в огъня му. Двамата щяха да изгорят петстотин и петдесет долара преди да е съмнало. А после, вместо да донесе нещо красиво у дома на своята *мадре*, щеше да влачи пияния си задник с издънена шапка и празни обърнати джобове.

— Какво си се замислил, Густо?

Гюс поклати глава.

— Аз съм най-лошият си враг, човече. Като някоя шибана мастия съм, дето души по улицата и не знае какво значи утре. Имам си тъмна страна, амиго, и тя ме надвива понякога.

Феликс отпи кола от гигантската си чаша.

— Тогава какво правим в тая мазна дупка? Да излезем по мацки тая нощ.

Гюс прокара палец по кожената подплънка в шапката си, по сгънатите под нея пари, за които Феликс не знаеше нищо. Засега. Може би само стотарка. Две, половината за всеки. Ще извади точно толкова, това му беше лимитът. Не повече.

— Трябва да си платиш за музиката, нали, човече?

— Да бе, мамка му.

Гюс се озърна настрани. Видя едно семейство близо до тях, облечени за театър. Станаха и напуснаха, без да довършат десертите си. Заради езика на Феликс, предположи Гюс. Средния запад.

Хлапетата, както изглежда, никога не бяха чували груби лафове. Майната им. Щом си дошъл в този град и държиш децата си навън след девет, рискуваш да видят пълното шоу.

Феликс най-после си излочи помята. Гюс нахлузи на главата си пълната с пари шапка и двамата тръгнаха безцелно навън в нощта. Вървяха по Четирийсет и първа улица. Феликс смучеше цигара, когато чува писъците. Това, че чуват писъци в Манхатън, не би могло да ги накара да ускорят крачка. Поне докато не видяха дебелия гол тип, който се тътреше през улицата между Седма и Бродуей.

Феликс едва не изплю фасата си от смях.

— Густо, скива ли го оня психопат?

Затича напред като зяпач, привлечен от улично шоу.

Гюс не се върза. Продължи бавно след него.

Хората по Таймс скуеър се отдръпваха да направят път на типа и на белия му месест задник. Жените писваха от гледката, размиваха се, покриваха си очите или устата, или и двете. Група абитуриенти защракаха снимки с мобилните си телефони. Всеки път, щом типът се обърнеше, нови няколко души виждаха кълмналия му зарзават под дебелия корем и надаваха рев.

Гюс се зачуди къде бяха ченгетата. Ето ти я Америка: един кафяв брат не можеше да се шмугне във входа и да се изпикае дискретно, без да го закопчат, но пък някакъв бял ненормалник можеше да се шматка дибиднос гол на пъпа на света и да го оставят да си върви свободно.

— Дръжте пияния гъз! — изрева Феликс след глупака, повел със себе си въодушевена от уличния театър тайфа, много от които също пияни. Светлините на най-яркото кръстовище на света — Таймс скуеър — едно огромно X от авенюта, обкръжено от набиващи се в очите реклами и пълзящи думи — зашеметиха дебелия мъж и той се завъртя на място. Взе да залита замаян и да маха с ръце като изтървана от цирка мечка.

Пияната тълпа с Феликс се разсмя и заотстъпва назад, когато мъжът се обърна и се олюля към тях. Стана по-дързък или малко паникьосан като подплашено животно — объркан и като че ли нещо го мъчеше, защото от време на време се хващаше за гърлото все едно, че се задушава. Веселбата наистина беше голяма, докато белият дебелак не замахна към една смееща се жена наблизо и я сграбчи за тила. Жената изпищя, изви се и част от главата ѝ остана в ръката му. За миг

изглеждаше все едно, че ѝ е откъснал скалпа, но беше само накъдрената ѝ черна перука.

Атаката прехвърли чертата между веселието и страха. Дебелият мъж залитна между гъсто движещите се коли, все още стискайки в шепата си фалшивата коса и тълпата го последва. Вече го гонеха и ставаха все по-разгневени, ревяха след него. Феликс пое водачеството и прекоси движението към пешеходния остров след онзи тип. Гюс продължи с тях, но остана по-назад от тълпата. Запровира се между надуващите клаксони коли. Завика след Феликс да се разкара, да сложи край на шантавата игра. Това нямаше да свърши добре.

Дебелият тръгна към някакво семейство. Хората бяха застанали на пешеходния остров да позяпат Таймс скуеър нощем. Налетя им откъм гърба, както бяха заклещени от профучаващия наоколо трафик и когато бащата се опита да се намеси, голият го блъсна силно и го събори. Майката като че ли беше по-загрижена да покрие очите на децата, за да не видят голотиите му, отколкото да се защити. Сграбчил я за тила, лудият я дръпна към корема си и провисналите си гърди. Устата му се отвори все едно, че искаше да я целуне. Но после продължи да се отваря като змийска паст, а челюстта явно се изкълчи с тихо изпукване.

Гюс не понасяше туристи, но дори и не помисли, когато налетя зад мъжа и стегна главата му в ключ. Започна да го души силно, но вратът на типа се оказа изненадващо мускулест под тлъстата плът. Гюс обаче имаше предимство, мъжът пусна жената и тя падна върху съпруга си пред разпищелите се деца.

Гюс обаче се оказа заклещен. Продължаваше да държи голия мъж в ключ, а едрият мечок въртеше ръце да го докопа. Феликс отпред налетя да му се притече на помощ... Но после изведнъж се спря. Беше зяпнал в лицето на голия все едно, че нещо там ужасно не беше наред. Няколко души зад него реагираха по същия начин, други се обърнаха и се разбягаха в паника, но Гюс не можа да разбере защо. Усети обаче как вратът под ръката му набъбна и се раздвижи много неестествено — почти все едно, че преглъщаше странично. Погнусата, изписана на лицето на Феликс, го накара да си помисли, че лудият може би се задушаваше от хватката му, затова Гюс отпусна малко...

... точно колкото непознатият да го изблъска с косматия си лакът със силата на побесняло животно.

Гюс падна на тротоара, а шапката му изхвърча от главата. Обърна се и видя как се изтъркала на платното между фучащите коли. Скочи на крака и се спусна да догони парите си... но ревът на Феликс го накара рязко да се обърне. Смахнатият беше наградил приятеля му в някаква безумна прегръдка и устата му се приближаваше към врата на Феликс. Гюс видя как ръката на Феликс измъкна нещо от задния му джоб и го отвори с плесване на китката.

Гюс скочи към Феликс преди да е успял да използва ножа. Заби рамо в хълбока на дебелия мъж, усети как изпращяха ребрата и туловището му се просна долу. Феликс също падна, а Гюс видя струята кръв, потекла по шията му и — още по-стъписващо — неподправения ужас, изписан на лицето на приятеля му. Феликс се надигна и пусна ножа, за да се хване с две ръце за врата. Гюс не помнеше да го е виждал някога толкова ужасен. Разбираше, че е станало — че става — нещо съвсем ненормално, просто не знаеше какво. Знаеше само, че трябва да действа бързо, за да накара приятеля си да се вземе в ръце.

Посегна за ножа и грапавата му черна дръжка лепна в ръката му, докато голият мъж се изправяше на крака. Лудият стоеше, покрил устата си с ръка все едно, че искаше да задържи нещо вътре в нея. Нещо, което се гърчеше. Дебелите му бузи и брадичката бяха зацапани с кръв — кръвта на Феликс — когато зяпна в Гюс, изпънал напред свободната си ръка.

Задейства се бързо — по-бързо, отколкото се полагаше за мъж с неговото тегло — и блъсна отново Гюс долу, преди да успее да реагира. Голата глава на Гюс се натресе в плочите на тротоара... и за миг всичко затихна. Видя билбордовете на Таймс скуеър, които замигаха над него като в забавен каданс... отгоре го зяпна момиче. Фотомодел, облечена само по сутиен и прашки... след това надвисналият над него дебелак. Нещо в устата му се движеше, когато го зяпна с празните си тъмни очи...

Мъжът се смъкна на коляно и избълва онова нещо от гърлото си. Розово и настръхнало, то се изстреля към Гюс като изпънат жабешки език. Гюс посече с ножа си в него, закълца и замушка като сънуващ, който се бие с чудовищно същество в кошмара си. Не знаеше какво е, знаеше само, че иска да го разкара от себе си, да го убие. Дебелият залитна назад и издаде някакъв звук, подобен на квичене на прасе,

когато го колят. Гюс продължаваше да сече, разпра шията му и ножът закълца в гърлото.

Изрита и се издърпа назад, а типът отново се вдигна на крака, притиснал с ръце устата и гърлото си. Кървеше, но не беше кръв, а някакво бяло и лепкаво вещество, по-гъсто и по-светло от мляко. После залитна назад от ръба на тротоара и падна на уличното платно между движещите се коли.

Камионът се опита да спре навреме. Това беше най-лошата част. След като предните гуми прегазиха лицето му, задните заковаха точно върху разбития череп на дебелия мъж.

Гюс се надигна с олюляване. Все още замаян от падането си, погледна острието на ножа на Феликс в ръката си. Беше зацапано с бяло.

В този момент го блъснаха отзад, извиха нагоре ръцете му, рамото му се натресе в настилката. Реагира сякаш дебелият отново го нападна, загърчи се и зарита.

— *Пусни ножа! Пусни го!*

Извърна глава и видя зачервените лица на трите ченгета над него, с още двама отзад, насочили пистолетите.

Гюс пусна ножа. Остави се да извият ръцете му и да щракнат белезниците. Адреналинът му кипна.

— *Чак сега ли дойдохте, мамка му?*

— Не се съпротивлявай! — изръмжа ченгето над него и натисна лицето на Гюс в паважа.

— Той нападаше това семейство тук, питайте тях!

Гюс се обърна.

Туристите ги нямаше.

Повечето от участниците в тълпата също си бяха отишли. Само Феликс беше останал. Седеше замаян на ръба на пешеходния остров и се стискаше за гърлото, когато едно ченге със сини ръкавици го събори и го затисна с коляно в хълбока.

Гюс видя как зад Феликс нещо черно се затъркаля между колите. Шапката му, с всичките му мръсни пари, натикани в подплънката. Бавно минаващото такси я премаза и Гюс си помисли, *ето ти на тебе Америка.*

Гари Джилбъртън си сипа уиски. Семейството — цялата фамилия и от двете страни — и приятелите му най-после си бяха отишли. Оставиха след себе си кутии полуготова храна в хладилника и кошчета, пълни с хартиени носни кърпи. Утре всеки от тях щеше да се върне към нормалния си живот. С нещо, за което да разправя.

Дванайсетгодишната ми племенничка беше на онзи самолет...

Дванайсетгодишната ми братовчедка беше на онзи самолет...

Дванайсетгодишната дъщеря на съседа ми беше на онзи самолет...

Гари се чувстваше като призрак, докато обикаляше из деветстайния си дом в зеленото предградие Фрийбърг. Докосваше разни неща — стол, стена — и не усещаше нищо. Нищо вече нямаше смисъл. Спомените можеше да го утешат, но по-вероятно беше да го подлудят.

Беше изключил всички телефони, след като репортерите започнаха да звънят и да разпитват за най-малката жертва на борда. Да придадат по-човешка нотка на разказа. Каква беше тя? — питаха го. Съставянето на един параграф за дъщеря му, Ема, щеше да отнеме остатъка от живота му. Щеше да е най-дългият параграф в историята.

Повече мислеше за Ема, отколкото за Бериин, жена си. Защото децата са второто ни аз. Обичаше Бериин и тя си беше отишла. Но умът му не преставаше да кръжи около изгубената му дъщеричка. Като вода, кръжаща около вечно изпразващ се сифон.

Онзи следобед един приятел адвокат, който не беше стъпвал в дома на Гари от близо година, го придърпа в кабинета му. Накара го да седне и му каза, че ще стане много богат. Такава малка жертва като Ем, изгубила толкова много живот пред себе си, гарантираше огромна парична компенсация.

Гари не реагира. Не видя паричните знаци в ума си. Не го изхвърли навън. Наистина му беше все едно. Не чувстваше нищо.

Беше отхвърлил всички предложения от семейство и приятели да прекара нощта при тях, за да не е сам. Беше убедил всички до един, че е съвсем добре, въпреки че мислите за самоубийство вече се въртяха в главата му. Не просто мисли: мълчалива решимост; увереност. Но по-късно. Не сега. Неизбежността му беше като балсам. Единственото „уреждане“, което щеше да има някакъв смисъл за него. Единственият начин да премине през всичко това беше да знае, че всичко ще има

край. След всичките формалности. След като се вдигнеш мемориалната детска площадка в памет на Ема. След като се основеше фондацията за стипендии за даровити деца. Но преди да продаде тази обитавана вече от призраци къща.

Стоеше насред дневната, когато звънецът на входа иззвъня. Беше вече много след полунощ. Ако се окажеше някой репортер, Гари щеше да го нападне и убие. Без колебание. Да го безпокоят по това време у дома му? Щеше да разкъса натрапника.

Отвори рязко вратата... И изведнъж цялата насъбрана лудост го напусна.

На постелката пред входа стоеше босоного момиче. Неговата Ема.

Лицето на Гари Джилбъртън се сгърчи в неверие и той се смъкна пред нея на колене. Лицето ѝ не издаде никаква реакция, никакво чувство. Гари посегна да докосне дъщеря си... След това се поколеба. Нямах ли да се пукне като сапунен мехур и да изчезне отново завинаги?

Докосна я и стисна тънката ръчица над лакътя. Плата на рокличката ѝ. Беше истинска. Беше тук. Хвана я с две ръце и я притегли към себе си, прегърна я и я притисна до гърдите си.

После се отдръпна и я погледна отново. Избута сплъстената ѝ коса от луничавото ѝ личице. Как беше възможно това? Огледа навън потъналия в мрак двор пред къщата, за да види кой я беше довел.

Никаква кола нямаше на алеята. Никакъв звук от отдалечаващ се автомобил.

Сама ли беше? Къде беше майка ѝ?

— Ема — промълви Гари.

Изправи се и я поведе вътре, затвори входната врата и включи осветлението. Ем изглеждаше замаяна. Носеше роклята, която майка ѝ беше купила за екскурзията. Онази, в която изглеждаше толкова пораснала, докато се въртеше, когато я облече за първи път за пред него. На единия ръкав имаше петно от кал... и може би кръв. Гари я завъртя, огледа я и видя още кръв по босите ѝ стъпала — без обувки? — и кал навсякъде, и драскотини по дланите ѝ, и отоци по шията.

— Какво стана, Ем? — попита я той, като задържа лицето ѝ в дланите си. — Ти как...?

Вълната на облекчение отново го заля, едва не го събори и той я стисна силно. Вдигна я, отнесе я до канапетото и я постави да седне. Беше травмизирана и някак необичайно пасивна. Толкова различна от неговата усмихната, вироглава Ема.

Опипа лицето ѝ, както правеше майка ѝ винаги когато Ема започнеше да се държи странно. Беше горещо. Толкова горещо, че кожата ѝ лепнеше. И беше преbledняла, толкова бледа, че почти прозрачна. Виждаше вените под повърхността, изпъкнали червени вени, каквито никога не беше виждал преди.

Синьото в очите ѝ като че ли беше помръкнало. Поражение в главата, навярно. Момичето му беше в шок.

В ума му пробяга мисъл за болници, но нямаше повече да я пусне извън дома. Никога повече.

— Сега си у дома, Ем — промълви той. — Ще се справиш.

Взе ръката ѝ, дръпна я, за да стане я поведе към кухнята. Храна. Настани я в стола ѝ на масата и я загледа откъм кухненския плот, докато запичаше две от любимите ѝ вафли с шоколад. Седеше си там, отпуснала ръце и го гледаше — не точно вторачено, но безучастна към всичко друго в стаята. Никакви глупави историйки, никакво бърборене за училищния ден.

Тостерът подскочи, той намаза вафлите с масло и сироп и постави чинията пред нея. Седна на мястото си, за да я погледа. Третият стол, мястото на мама, все още беше празно. Може би звънецът щеше да звънне отново...

— Яж — каза ѝ. Още не беше вдигнала вилицата си. Отряза от крайчеца на сладкия сандвич и го поднесе към устата ѝ. Не я отвори.

— Не?

Показа ѝ сам, постави от вафлите в устата си и сдъвка. Отново опита с нея, но реакцията ѝ беше същата. От окото на Гари се плъзна сълза и се затъркаля по бузата му. Вече разбираше, че нещо ужасно не беше наред с дъщеря му. Но го изтласка от ума си.

Тя вече си беше тук. Беше се върнала.

— Ела.

Поведете я нагоре по стълбите към спалнята ѝ. Гари влезе пръв, Ема се спря вътре на прага. Очите ѝ обхождаха стаята все едно, че я разпознаваха, но по-скоро като в далечен спомен. Като очите на старица, завърнала се по чудо в спалнята на своята младост.

— Трябва да поспиш — каза той и порови в чекмеджетата на раклата ѝ за пижама.

Тя остана до вратата, прибрала ръце до хълбоците.

Гари се обърна с пижамата в ръка.

— Искаш ли да те преоблека?

Коленичи, повдигна роклята ѝ, а много скромната му малка дъщеря не възрази. Гари намери още драскотини и един голям оток на гърдите ѝ. Стъпалата ѝ бяха мръсни, пукнатините по пръстите на краката ѝ — запълнени със съсирена кръв. Тялото ѝ беше горещо на допир.

Никаква болница. Повече нямаше да я изпусне от поглед.

Напълни ваната с хладка вода и я постави да седне вътре. Коленичи до ръба и леко изтри раните ѝ с насапунисана кърпа, а тя дори не потрепери. Изми с шампоан и подсуши мръсната ѝ сплъстена коса.

Гледаше го с потъмнелите си очи, но в тях нямаше никакво разбиране. Беше в нещо като транс. Шок. Травма.

Можеше да направи всичко, за да ѝ е по-добре.

Облече я в пижамата ѝ, взе големия гребен от сламения кош в ъгъла и започна да вчесва русата ѝ коса. Гребенът се заплете в косата ѝ, а тя нито потрепери, нито проплака от болка.

Халюцинирам, каза си Гари. Загубил съм усета си за реалността.

А след това, докато все още вчесваше косата ѝ, реши: *Изобщо не ми пука, по дяволите.*

Отметна чаршафите ѝ и меката завивка и постави дъщеря си да легне, точно както го правеше, докато все още беше бебенце. Дръпна завивките до шията ѝ и ги затъкна отстриани. Ема продължаваше да лежи неподвижно и сънено, но с широко отворени тъмни очи.

Гари се поколеба преди да се наведе и да я целуне по все така горещото чело. Не беше нищо повече от призрака на дъщеря му. Призрак, чието присъствие той приемаше с радост. Призрак, който можеше да обича.

Намокри челото ѝ с благодарните си сълзи и промълви:

— Лека нощ.

Все така без отговор. Ема лежеше неподвижно на мътно розовата светлина на нощната ѝ лампа, вторачена вече нагоре в тавана. Без да го

познава. Без да затвори очи. Без да очаква да дойде сънят. В очакване... на нещо друго.

Гари тръгна по коридора към спалнята си. Преоблече се и легна в леглото сам. Той също не заспа. Също очакваше, макар да не знаеше какво.

Докато не го чу.

Тихо изскърцване на прага на спалнята му. Извърна глава и видя силуета на Ема. Дъщеря му стоеше там. Пристъпи към него от сенките, дребна фигурка в потъналата в нощен мрак стая. Спря до леглото му и разтвори широко устата си като в силна прозявка.

Неговата Ема се беше завърнала. Само това беше важно.

Зак не можеше да заспи. Вярно беше това, което всички казваха: много приличаше на баща си. Явно беше твърде млад все още, за да има язва, но вече носеше на плещите си бремето на света. Беше пламенно и чувствително момче. И страдаше от това.

Еф му беше казал, че винаги е бил такъв. Още от люлката поглеждал през рамо с лека гримаса на тревога, а напрегнатите му тъмни очи винаги установявали контакт. А леката тревога, изписана на лицето му, размивала Еф, защото толкова много му напомняла за него самия — разтревоженото бебче в яслата.

В последните няколко години, Зак беше почувствал бремето на раздялата, на развода и битката за попечителството. Трябваше му известно време, докато се убеди, че това, което става, не е по негова вина. Но все пак чувстваше истината в сърцето си: разбираше, че по някакъв начин целият този гняв щеше да засегне него. Всички тези години със сърдитото шепнене зад гърба му... отекващите в нощта спорове... събужданията от приглушеното блъскане по стените. Всичко това беше наложило отпечатъка си. И Зак, в разцвета на своите единайсет години, вече страдаше от безсъние.

Понякога нощем заглушаваше шумовете на къщата с малкия си iPod и се зазяпваше навън през прозореца на спалнята си. Друг път открехваше прозореца и се вслушваше във всеки малък шум, който нощта можеше да му предложи, вслушваше се толкова силно, че ушите му забръмчаваха от нахлулата кръв.

Събуждаше онази стара цели векове надежда, таена от не едно момче, че улицата му, в нощта, когато е повярвала, че никой не я наблюдава, ще разкрие своите загадки. Призраци, убийства, тъмна страст. Но единственото, което виждаше, докато слънцето отново се вдигнеше над хоризонта, бе хипнотично примигващото синьо на телевизора в къщата от другата страна на улицата.

Светът беше лишен от герои, както и от чудовища, въпреки че във въображението си Зак търсеше и двете. Липсата на сън налагаше своя отпечатък върху момчето и той непрекъснато дремеше през деня. Унасяше се в дрямка на училище, а другите деца, които в жестокостта си никога не оставят една разлика да остане незабелязана, бързо му измислиха прякори. Варираха между „патешката стъпка“ и „некромантчето“, като всеки кръг си имаше предпочитания.

А Зак линееше през тези дни на унижения и чакаше да дойде времето, когато баща му ще го посети отново.

С Еф се чувстваше удобно. Дори и като мълчаха. Най-вече когато мълчаха. Мама беше прекалено свършена, прекалено наблюдателна, прекалено вежлива. Невъзможно беше да се изпълнят мълчаливите ѝ изисквания, всичко „за негово добро“ и той по някакъв странен начин разбираше, че я е разочаровал от мига, в който се беше родил. С това, че е момче. С това, че твърде много прилича на баща си.

С Еф се чувстваше жив. Разказваше на тате нещата, за които мама непрекъснато искаше да знае: неща извън границите на обичайното, за които бе толкова жадна да научи. Нищо съдбоносно, просто лични неща. Достатъчно важни, за да не ѝ ги разкрива. Достатъчно важни, за да ги запази за татко си и точно това правеше Зак.

Сега, легнал върху завивките, Зак мислеше за бъдещето си. Беше сигурен, че никога вече няма да са заедно като семейство. Нямаше начин. Но се чудеше колко по-лошо можеше да стане. Такъв беше Зак по своята същност. Винаги се чудеше: *Колко по-лошо може да стане?*

А отговорът винаги беше: *Много по-лошо.*

Надяваше се, че сега поне армията от загрижени възрастни най-сетне щеше да се разкара. Терапевти, съдии, социални работници, приятелят на майка му. Всички те го държаха като заложник на собствените си нужди и цели. Всички се „грижеха“ за него, за добруването му, а никой всъщност не даваше и пет пари за него.

„Кървавият Свети Валентин“ затихна в iPod-а и Зак смъкна слушалките. Небето навън все още не беше изсветляло, но той най-сетне се почувства уморен. Вече обичаше да се чувства уморен. Обичаше да не мисли.

Така че се приготви за сън. Но още щом се отпусна, чу стъпките.

Шляп-шляп-шляп. Като боси стъпки по асфалта. Зак надникна през прозореца и го видя. Гол мъж.

Вървеше по улицата с бяла като лунната светлина кожа, гънките на отпуснатия корем проблясваха в нощта. Ясно личеше, че мъжът е бил дебел някога... но след това беше изгубил толкова тегло, че кожата му беше провиснала навсякъде, дотолкова, че бе невъзможно човек да открие точно силуета му.

Явно беше стар, но възрастта сякаш не му личеше. Оплешивяващата глава с лошо боядисаната коса и подутите вени на краката издаваха, че трябваше да е около седемдесетгодишен, но в стъпката му имаше толкова живост и походката му бе толкова енергична, че човек би могъл да го вземе за младеж. Зак си помисли всички тези неща и забеляза всичките подробности, защото толкова много приличаше на Еф. Майка му щеше да му каже да се махне от прозореца и да позвъни на 911, докато Еф щеше да изтъкне всички тези детайли, които оформяха картината с този странен мъж.

Белокожото същество обиколи къщата от другата страна на улицата. Зак чу някакъв тих стон, а след това трополене при оградата на задния двор. След това мъжът се върна и тръгна към предната врата на съседа. Зак си помисли да се обади на полицията, но това щеше да предизвика всевъзможни въпроси към него от страна на мама. Трябваше или да крие безсънието си, или да търпи дни и седмици с прегледи и със срещи с лекари, а отделно — и нейните тревоги.

Мъжът излезе на средата на улицата, а след това се спря. Ръцете му висяха отпуснати отстрани, гърдите му бяха хлътнали — дишаше ли изобщо? — лекият нощен вятър разроши косата му. Оголи коренчетата, червеникаво кафяви като от шампоана-оцветител за посивели коси „Само за мъже“.

Съществото вдигна очи към прозореца на Зак и в един безумен миг погледите им се срещнаха. Сърцето на Зак бясно затупа. Едва сега за първи път успя да види мъжа отпред. През цялото време го беше

виждал отстрани или в гръб, с нагънатата кожа, но сега видя целият му гръден кош... и светлият кръстосан белег, който го покриваше изцяло.

И очите му... Бяха само мъртва тъкан, оцъклени и мътни дори на леката лунна светлина. Но най-лошото от всичко бе това, че в тях тлееше трескава енергия. Пробягаха напред-назад и след това се приковаха в него... Взряха се в него с някакво чувство, което беше трудно да се определи.

Зак се присви назад, отлепи се от прозореца, уплашен до смърт от белега и от онези празни очи, които се бяха втренчили в него. Какво беше това изражение...?

Познаваше този белег. Знаеше какво означава той. Белег от аутопсия. Но как беше възможно това?

Рискува отново и надникна навън откъм ръба на прозореца, съвсем предпазливо. Но улицата вече беше празна. Изправи се, за да може да види по-добре, но Мъжът го нямаше.

Беше ли се появявал изобщо там? Може би безсънието *наистина* започваше да му се отразява. Да вижда крачещи по улицата мъжки трупове не беше нещо, което дете на развеждащи се родители държи да сподели с терапевт.

А след това го осени. Глад! Точно това беше. Очите на мъртвеца го гледаха, изпълнени с *глад*...

Зак се шмугна под завивките си и зарови лицето си във възглавницата. Изчезването на странния мъж не го облекчи, а тъкмо напротив. Беше си отишъл, но вече бе навсякъде. Можеше да е долу, да е нахлул през кухненския прозорец. Скоро щеше да се заизкачва по стълбището, съвсем тихо... *Дали вече не чуваше стъпките му?*... А след това да застане в коридора пред вратата му. Тихо да размърда бравата му — разнебитената брава, която така и не се заключваше. А скоро след това щеше да стигне до леглото на Зак и после... Какво? Страх го беше да чуе гласа на мъжа и да види мъртвешкия му поглед. Защото бе обзет от ужасяващата увереност, че макар да се движеше, мъжът не беше вече жив.

Зомбита...

Зак се скри под възглавницата си. Умът му кипеше, сърцето му биеше лудо, изпълнен беше със страх и се молеше утрото да дойде и да го спаси. Колкото и да го ужасяваше училището, молеше се час по-скоро да съмне.

От другата страна на улицата, в съседната къща, светлината на телевизора рязко угасна и в празната улица отекна далечният звън на счупено стъкло.

Ансел Барбур си шепнеше, докато обикаляше безцелно из втория етаж на къщата си. Носеше същата тениска и боксерки, в които се беше опитал да спи, а косата му стърчеше безредно от непрестанното стискане и скубане. Не разбираше какво става с него. Ан-Мари подозираше, че има треска, но когато дойде при него с термометъра, той не можа да понесе мисълта, че тази сонда със стоманения връх ще се пъкне под възпаления му език. Имаха ушен термометър за децата, но дори и с него не можа да поседи достатъчно дълго, за да се получи точен резултат. Опитната длан на Ан-Мари, притисната на челото му, засече топлина — много топлина — но пък той сам можеше да ѝ каже за това.

Жена му се беше вцепенила от страх, виждаше се ясно. Не правеше никакво усилие да го скрие. За нея всяка болест представляваше покушение срещу светостта на семейството ѝ. Посрещаше всеки вирус, предизвиквал повръщане у децата, със същото уплашено мръщене, което човек можеше да си спести, да речем, за лоша кръвна проба или необяснимо появила се бучка. *Това е то*. Началото на ужасната трагедия, за която беше убедена, че един ден ще я сполети.

Търпимостта му към ексцентричностите на Ан-Мари вече беше на изчерпване. Тук той си имаше работа с нещо сериозно и се нуждаеше от помощта ѝ, а не от усиления ѝ стрес. Сега не можеше да бъде силният вкъщи. Имаше нужда тя да поеме отговорностите.

Дори децата го отбягваха, стъписани от блуждаещия поглед в очите на баща си или може би (осъзнаваше го смътно) от миризмата на болестта му. За неговия нос тя напомняше за гранясала готварска мас, държана прекалено дълго в ръждясала тенекиена кутия под умивалника. Мяркаше ги от време на време как се крият долу зад парапета на стълбището и гледаха как крачи напред — назад на площадката на втория етаж. Искаше да облекчи страховете им, но се притесняваше, че може да изтърве нервите си, докато се опитва да им обясни това и че така още повече ще влоши положението. Най-

сигурният начин да ги успокои беше да се почувства по-добре. Да преодолее този пристъп на замайване и болка.

Спря в спалнята на дъщеря си. Моравите стени му се сториха прекалено морави. После отново излезе в коридора. Застана съвсем неподвижно на площадката — толкова неподвижно, колкото можеше — докато го чу отново. Онова тупане. Ритмично тупане — тихо и съвсем близо. Съвсем отделно от болката, която пулсираше в черепа му. Почти като... като в киното в малко градче, по време на тихи епизоди във филмите, прещракването на въртящата се лента пред прожектора в дъното. Шум, който те разсейва и непрекъснато те връща към реалността, че *това не е реално*, все едно, че ти и само ти единствен осъзнаваш тази истина.

Тръсна силно глава и изкриви лице от болката, която придружи движението... Опита се да използва болката като избелител, който да прочисти мислите му... Но тупането. *Пулсирането*. Беше навсякъде, навсякъде около него.

Дори и кучетата... Държаха се странно с него. Пап и Герти, големите, ръмжащи санбернари. Ръмжаха все едно, че някое чуждо животно е влязло в двора.

По-късно Ан-Мари влезе и го завари седнал на ръба на леглото им. Държеше главата си в ръце като рохко яйце.

— Трябва да поспиш — каза тя.

Той стисна косите си като юзди на подивял кон, мъчейки се да надвие подтика си да я сгълчи. В гърлото му нещо не беше наред и всеки път, щом полежеше по-дълго, глътката му се стягаше и спираше притока на въздух, душеше го, докато се задави и скочи, за да си поеме дъх. Вече се плашеше да не умре, докато спи.

— Какво да направя? — попита тя, останала на прага и притиснала длан върху собственото си чело.

— Донеси ми малко вода — отвърна той. Гласът му изсъска през раздраното гърло, горещ като пара. — Хладка. Разтвори малко „адвил“ в нея, „ибупрофен“, каквото и да е.

Тя не помръдна. Стоеше там, зяпнала разтревожено в него.

— Не си ли поне малко по-добре?

Боязливостта ѝ, която обикновено събуждаше силни защитни инстинкти у него, този път само усили гнева му.

— Ан-Мари, донеси ми малко проклета вода и след това разкарай децата оттук, каквото и да е, само *ги отведи по-далече от мен, по дяволите!*

Изтича навън разплакана.

Когато Ансел ги чу да излизат в тъмния заден двор, заслиза колебливо по стълбата, стискайки с едната си ръка перилото. Беше оставила чашата на рафта до мивката върху сгънатата салфетка, с размътената от разтворените хапчета вода. Поднесе с две ръце чашата към устните си и започна да пие насила. Изливаше водата в устата си без да оставя на гърлото си друг избор, освен да преглъща. Успя да изгълта част от нея, преди да се задави с останалото и се закашля в прозореца над мивката, който гледаше към задния двор. Зяпна в потеклите по стъклото пръски, изкривили гледката му към Ан-Мари зад децата на люлките. Жена му се взираше нагоре в помръкналото небе и отпускаше скръстените си ръце, само за да бутне леко полюшващата се Хейли.

Чашата се изплъзна от ръката му и се изсипа в мивката. Той остави кухнята, отиде в дневната и се отпусна на дивана замаян. Гърлото му се беше наляло с кръв и се чувстваше по-зле от всякога.

Трябваше да се върне в болницата. Ан-Мари просто трябваше да се оправя сама за още малко. Можеше да се справи, след като нямаше друг избор. Може би това дори щеше да сложи край на необходимостта да се грижи за нея...

Опита се да се съсредоточи, да реши какво трябваше да се направи, преди да напусне. Герти влезе през откренатата врата, леко задъхана. Пап пристъпи зад нея, спря до камината и се отпусна на пода. Заръмжа тихо и равно, а тътнещият звук нахлу в ушите на Ансел. И Ансел разбра: шумът идваше от тях.

А дали? Слезе от дивана и тръгна на четири крака към Пап, за да чуе отблизо. Герти изскимтя и се отдръпна до стената, но Пап остана да лежи настръхнал. Ръмженето в гърлото на кучето се усили. Ансел го сграбчи за нашийника, докато кучето се опитваше да се вдигне и да се измъкне.

Туп... Туп... Туп...

Беше *в тях*. Някак. Някъде. *Нещо*.

Пап се дърпаше и скимтеше, но Ансел, едър мъж, на когото рядко се беше налагало да прилага силата си, загърна свободната си

ръка около врата на санбернара и го задържа в ключ. Притисна ухо до шията на кучето, козината го погъделичка отвътре.

Да. Пулсиращ тътен. Кръвта на животното ли беше това?

Това беше шумът. Скимтящото куче се напрегна да се издърпа, но Ансел притисна ухото си още по-силно до шията му, за да се увери.

— Ансел?

Обърна се бързо. Твърде бързо, нажежената до бяло болка го заслепи. И видя Ан-Мари при вратата, с Бенджи и Хейли зад нея. Хейли се беше вкопчила в крака на майка си, а момчето стоеше само. Двете деца се бяха облецили. Ръката на Ансел се отпусна и кучето се издърпа назад.

Ансел все още беше на колене.

— Какво искаш? — изрева той.

Ан-Мари остана замръзнала на прага, вцепенена от страх.

— Аз... Нищо не... Извеждам ги на разходка.

— Добре. — Под погледите на децата главата му леко клюмна и болката в гърлото го задави отново.

— Татко е добре — изхриптя им той, докато изтриваше слюнката с опакото на ръката си. — Татко ще се оправи.

Извърна глава към кухнята, където бяха кучетата. Всякаква мисъл да се прави на добър заглъхна под настойчиво усилващия се тътен. По-силен от преди. Пулсиращ.

Тях.

Призля му от срама, който се надигна в него. Потрепери и притисна юмрук в слепоочието си.

— Ще изведа кучетата навън — каза Ан-Мари.

— *Не!* — Овладея се, вдигнал отворената си длан към нея, както беше все още на колене на пода на дневната. — Не — повтори той, малко по-спокойно. Опита се да успокои дъха си, да *изглежда* по-нормално. — Те са добре. Остави ги вътре.

Тя се поколеба, искаше да отвърне нещо. Да направи нещо, каквото и да било. Но накрая се обърна и излезе, дърпайки Бенджи след себе си.

Ансел се изправи на крака, като се подпираше на стената и се добра до банята на първия етаж. Дръпна шнура на лампата над огледалото, за да погледне очите си. Кървясали прошарени с червени жилки яйца от жълтеникава слонова кост. Отри капките пот, избила на

челото и устните му и отвори широко уста, за да се опита да надникне в гърлото си. Очакваше да види възпалени сливици или нещо като пъпки от обрив, но видя единствено тъмнина. Болеше го да си вдигне езика, но все пак го направи и погледна под него. Мекото отдолу беше пурпурно червено, разранено и грееше нажежено като жарава. Опипа го и болката разкъса мозъка му, плъзна се от двете страни на челюстта и изпъна жилите в шията му. Гърлото му се изду възмутено и изригна в груба хриплива кашлица, която изпръска огледалото с тъмни петна. Кръв, смесена с нещо бяло, може би хрочка. Някои от петната бяха поблизо до черното от други, все едно, че беше избълвал някаква плътна утайка, като изгнили късове от тялото си. Посегна към една от тези тъмни бучки и я размаза по стъклото с върха на средния си пръст. Поднесе го към носа си да го подуши, след това го разтри с палеца си. Приличаше на обезцветен съсирек кръв. Доближи го към върха на езика си и докато се усети, вече го беше вкусил. Пъхна малката мека бучка в устата си, а след като се разтвори, забърса друго петно от стъклото и вкуси и него. Нямахше кой знае какъв вкус, но имаше нещо в усещането на езика му, което действаше почти изцераващо.

Надвеси се и заблиза кървавите петна от студеното стъкло. Това уж трябваше да нарани езика му, но напротив, възпаленото в устата и гърлото му се успокои. Дори и в най-разранената част под езика болката се смали до леко щипане. Тътнещият звук също беше заглъхнал, макар така и да не изчезна напълно. Вгледа се в отражението си в зацапаното с червено огледало и се помъчи да разбере.

Облекчението се оказа влудяващо кратко. Стягането, все едно, че две мощни длани усукваха гърлото му, се усили рязко. Той измести погледа си от огледалото и залитна навън в коридора.

Герти заскимтя, заотстъпва по коридора от него и притича в дневната. Пат драскаше по задната врата, искаше да излезе навън. Щом видя Ансел да влиза в кухнята, сви опашка и побягна. Ансел се поколеба за миг, гърлото му пулсираше непоносимо. Бръкна в килера на кучетата и издърпа кутията с деликатесите им. Тикна я между пръстите си, както правеше обикновено и тръгна към дневната.

Герти лежеше на дървената площадка под стълбището, изпънала лапи и готова да скочи и побегне. Ансел седна на столчето за обуване и размаха храната под носа й.

— Хайде, скъпа. — Безсърдечният шепот изстърга в душата му. Набръчканите ноздри на Герти настръхнаха и задушиха миризмата във въздуха.

Туп... туп...

— Хайде, момичето ми. Вземи си яденето.

Тя се изправи бавно на четирите си крака. Направи малка стъпка напред, после се спря отново и задуши. Разбираше инстинктивно, че в тази сделка нещо не беше наред.

Но Ансел задържа лакомството неподвижно и това, изглежда, я успокои. Застъпва бавно по пътеката, навела ниско глава, цялата нащрек. Ансел ѝ кимна окуражително, докато тътенът в главата му се усиливаше с приближаването ѝ.

— Хайде, Герти, старото ми момиче.

Герти се доближи и облиза хапката с дебелия си език, като закачи малко и от пръста му. След това го направи още веднъж в желанието си да му се довери, в желанието си да приеме храната. Ансел протегна другата си ръка, постави я на главата ѝ и я погали, както обичаше тя. От очите му бликнаха сълзи, докато правеше това. Герти се наведе напред, за да ухапе храната, да я издърпа от пръстите му и в този момент Ансел я сграбчи за нашийника и се смъкна върху нея с цялата си тежест.

Кучето зарита под него, заръмжа и се опита да го ухапе. Паниката ѝ придаде допълнителна сила на гнева му. Натисна с дланта си долната ѝ челюст назад, затвори муцуната ѝ, като вдигна главата ѝ нагоре, след което поднесе устата си към косматата ѝ шия.

Впи зъбите си. Захапа през копринено тънката ѝ, леко мазна козина, докато направи рана. Докато вкусуваше козината, кучето зави, а дебелията мека плът отдолу бързо изчезна под гъстата бликнала кръв. Герти под него подивя от болката от ухапването му, но Ансел я задържа в хватката си, надигна с усилие още по-високо едрата кучешка глава и напълно оголи шията ѝ.

Изпиваше кучето. По някакъв начин го пиеше, без да преглъща. Поглъщаше го. Все едно, че в гърлото му се бе задействал някакъв нов механизъм, за който така и не знаеше. Не можеше да го разбере. Осъзнаваше само задоволството, което изпитваше. Удоволствието от самия акт. И силата. Да, силата. От това, че извлича живот от едно същество, за да го влее в друго.

Пап нахлу в стаята с вой. Скръбен гърлен звук, и Ансел трябваше да спре този санбернар с тъжни очи, за да не подплаши съседите. Скочи, докато Герти се гърчеше вяло под него и с подновена бързина и сила се хвърли през стаята към Пап. Събори лампата на пода, докопа едрото трмаво куче в коридора и се сборичка с него.

Насладата от усещането, докато изпиваше второто куче, го доведе до екстаз. Почувства в себе си онзи преломен момент, както когато желаното налягане е постигнато и вакуумът засмуче през отточната тръба. Течността се изливаше без усилие и го изпълваше.

Когато всичко свърши, Ансел седна долу изтръпнал и замаян, след което бавно се върна в реалността. Погледът му се спря върху мъртвото куче на пода в краката му и внезапно се пробуди изстинал. Разкаянието дойде изведнъж.

Изправи се и видя Герти. Погледна гърдите си и вкопчи пръсти в тениската си, прогизнала от кучешка кръв.

Какво става с мен?

Кръвта върху шарената пътека бе оставила грозно петно. Но не беше много. В този момент си спомни, че я беше изпил.

Ансел отиде първо при Герти. Опипа козината ѝ, знаейки, че е мъртва — че той я беше убил — след това, надмогвайки угризението и погнусата си, я уви в зацапаната пътека. Вдигна вързопа с тежко пъшкане и го понесе през кухнята, навън и по стъпалата към кучешкия сайвант в задния двор. Вътре се смъкна на колене, разви пътеката с тежкия санбернар и остави Герти, за да се върне за Пап.

Постави кучетата едно до друго, до стената на сайванта, под рафта с инструментите си. Отвращението, което изпитваше, бе някак далечно и чуждо. Вратът му беше стегнат, но не възпален, гърлото му бе охладняло, главата му — избистрена. Погледна зацапаните си с кръв ръце и трябваше да приеме, че не може да разбере станалото.

Стореното го беше накарало да се почувства по-добре.

Върна се в къщата и се качи в банята на горния етаж. Смъкна окървавената си тениска и боксерките и си облече стар работен гащеризон, осъзнавайки, че Ан-Мари и децата ще се върнат всеки момент. Докато търсеше гуменки из спалнята усети, че тътенът се връща. Не го чу, усети го. И това, което означаваше той, го ужаси.

Откъм входната врата се чуха гласове.

Семейството си беше у дома.

Слезе бързо по стълбището и успя да се измъкне незабелязан през задната врата. Босите му ходила затъпкаха в тревата, докато бягаше от влудяващия пулс, изпълнил главата му.

Зави към алеята за гаража, но отвън на улицата се чуваха гласове. Беше оставил вратите на сайванта отворени и в отчаянието си се шмугна в кучешката къща, за да се скрие. Затръшна зад себе си двете крила. Не знаеше какво повече да направи.

Герти и Пап лежаха мъртви отстрани до стената. Викът едва не се изтръгна от устните му.

Какво направих?

Нюйоркските зими бяха протрили дървените врати на сайванта, тъй че вече не се затваряха плътно. Можеше да вижда през процепа. Зърна Бенджи, който си наливаше чаша вода на мивката, а главата му се подаваше от прозореца. Видя и протягащата се ръчичка на Хейли.

Какво става с мен?

Беше като куче, което е превъртяло. Бясно куче.

Прихванал съм някаква форма на бяс.

Нови гласове. Децата слизаха по задните стълби на верандата, осветени от лампата горе и викаха кучетата. Ансел огледа бързо наоколо, награби една лопата от ъгъла и я напъха през вътрешните дръжки на вратите колкото може по-бързо и тихо. За да заключи децата отвън. Да заключи себе си вътре.

— Гер-тiii! Па-ап!

Все още нямаше истинска тревога в гласовете им. Кучетата се бяха измъквали навън няколко пъти в последните два месеца, точно затова беше забил дълбоко в земята железния прът тук в сайванта, за да стоят вързани на веригите и в безопасност през нощта.

Викащите гласове заглъгнаха в ушите му, докато тупането изпълваше главата му: здравия ритъм на кръвта, кръжаща в младите им вени. Сърчицата, които тупаха силно и помпаха.

Божичко.

Хейли дойде до вратата. Ансел видя розовите й гуменки през цепнатината долу и се присви назад. Тя се опита да отвори. Вратите се разклатиха, но не поддадоха.

Повика брат си. Бенджи дойде и ги разтърси с цялата си сила на осемгодишен. Четирите стени потрепериха, но дръжката на лопатата издържа.

Трум... тум тум... трум... тум тум... трум...

Тяхната кръв. Зовеше го. Ансел потръпна и погледът му се прикова в железния прът за кучетата пред него, забит на два метра височина в масивен бетонен блок. Достатъчно здрав, за да задържи двата санбернара на оглавниците по време на лятна буря. Ансел огледа рафтовете по стените и видя резервната желязна халка, още с етикета с цената на нея. Беше сигурен, че ключът за оглавника е тук някъде.

Изчака, докато се отдалечиха на безопасно разстояние, пресегна се и смъкна стоманения нашийник.

Капитан Редфърн лежеше изпънат в болничния си халат върху носилката-легло зад прозрачните пластмасови завеси. Устните му бяха отворени почти в гримаса. Дишаше дълбоко и с усилие. С приближаването на нощта състоянието му се влошаваше все повече, затова му бяха инжектирали достатъчно успокоителни, за да го приспят дълбоко за няколко часа. Трябваше им отпуснат и неподвижен за сканирането. Еф приглуши осветлението, включи живачно-кварцовата си лампа и отново насочи мастилено синкавата светлина към шията на Редфърн за още един оглед на белега. Но този път, докато другите светлини бяха затъмнени, забеляза още нещо. Странен вълнист ефект по кожата на капитана... или по-скоро *под* кожата. Като подкожен псориазис, опетняване на черни и сиви шарки, което изглежда беше точно под повърхността на плътта.

Когато приближи ултравиолетовата светлина за по-внимателен оглед, сенките под кожата реагираха. Закръжиха и се загърчиха все едно, че се опитваха да избягат от светлината.

Еф се отдръпна и изключи лампата. След като тъмната светлина се махна от кожата на Редфърн, спящият мъж изглеждаше нормално.

Еф се върна и този път прокара ултравиолетовата светлина над лицето на Редфърн. Образът се появи под нея: петниста плът под плътта, оформена в подобие на маска. Като втора същност, прокрадваща се зад лицето на въздушния пилот, състарена и уродлива. Мрачно видение, зло, пробудило се в него, докато болният мъж спеше. Еф поднесе лампата още по-близо... и отново сянката отвътре се развълнува, оформи се почти в гримаса, опитваща се да се скрие.

Очите на Редфърн се отвориха. Все едно, че светлината ги беше събудила. Еф се дръпна инстинктивно назад, стъписан от гледката. Пилотът имаше достатъчно секобарбитал в себе си за двама души. Твърде силно беше упоен, за да може да се върне в съзнание.

Очите на Редфърн зяпнаха широко отворени в кухините си. Взираха се право в тавана и гледаха с ужас. Еф измести лампата и се приближи, за да влезе в полезрението му.

— Капитан Редфърн?

Устните на пилота се движеха. Еф се надвеси, за да чуе какво се опитва да каже Редфърн.

Пресъхналите устни се размърдаха с усилие и промълвиха:

— Той е тук.

— Кой е тук, капитан Редфърн?

Очите на Редфърн се разшириха все едно, че виждат разиграваща се пред него ужасна сцена.

— Господин Пиявица.

Известно време след това Нора се върна и намери Еф навън в коридора, който водеше към радиологията. Заговори пред една стена, покрита с пастелно пано, дар от благодарни пациенти. Той ѝ разказа за онова, което бе видял под плътта на Редфърн.

— Черната светлина на нашите живачно-кварцови лампи — каза Нора. — Не е ли в долния спектър на ултравиолетовата светлина?

Еф кимна. Той също си беше помислил за стареца пред моргата.

— Искам да го видя — заяви Нора.

— Редфърн е в радиологията — отвърна Еф. — Трябваше да го упоим допълнително за ядрено-магнитния резонанс.

— Получих резултатите от самолета — каза Нора. — Разплисканата там течност. Оказва се, че ти беше прав. Има амоняк и фосфор...

— Знаех го...

— Но също така оксалова, желязна и пикочна киселина. Плазма.

— Какво?

— Сурова плазма. И цяла камара от ензими.

Еф опипа челото си все едно, че вдига температура.

— Като при храносмилане?

— Та за какво ти напомня това?

— Екскременти. Птици, прилепи. Като гуано. Но как...

Нора поклати глава, също толкова възбудена и объркана.

— Който и да е бил... каквото и да е било на онзи самолет... изсрало е едно гигантско лайно в кабината.

Докато Еф се мъчеше да осмисли това, някакъв мъж в зелено санитарно облекло забърза по коридора и извика името му. Еф позна в него техника от залата за ЯМР.

— Доктор Гудуедър... не знам какво стана. Излязох само да си взема малко кафе. Нямало ме е не повече от пет минути.

— Какво имате предвид? Какво става?

— Вашият пациент. Напуснал е залата.

Джим Кент беше на партера до затворения магазин за подаръци, далече от двамата си колеги и говореше по мобилния си телефон.

— В момента е в ЯМР-то — съобщи той на лицето от другата страна. — Нещата с него изглеждат се развиват много бързо, сър. Да, трябва да получат данните само след няколко часа. Не... никакви сведения за другите оцелели. Помислих, че ще искате да го знаете. Да, сър, сам съм...

Разсея го гледката на висок мъж с разрошена рижа коса и в болничен халат, който крачеше неуверено по коридора, повлякъл след себе си по пода стойка със системи, които се вливаха в ръката му. Освен ако Джим не грешеше ужасно, това трябваше да е капитан Редфърн.

— Сър, аз... нещо става тук... ще ви се обадя отново.

Затвори, дръпна телефона от ухото си, напъха го в джоба на якето си и тръгна след мъжа на десетина метра разстояние. Пациентът забави само за миг и извърна глава все едно, че беше усетил преследвача си.

— Капитан Редфърн?

Пациентът забърза отново, зави зад ъгъла и Джим го последва, но щом свърна на същия ъгъл, коридорът беше празен.

Джим огледа надписите по вратите. Опита тази, на която пишеше „СТЪЛБИЩЕ“ и погледна надолу в тясната полутъмна шахта. Успя да

зърне влачещата се по стъпалата надолу стойка с накачени по нея системи.

— Капитан Редфърн? — извика му.

Гласът му отекна надолу по стълбището. Извади пипнешком телефона си, докато слизаше, за да се обади на Еф, но тъй като вече беше под земята, на дисплея се изписа „ГЪРСИ МРЕЖА“. Бутна подвижната врата и продължи по коридора. Загледан в телефона си така и не видя тичащия отстрани към него Редфърн.

Докато претърсваше болницата, Нора мина през стълбищната врата, която водеше към подземния коридор. Там откри Джим, седнал до стената с изпружени крака и със сънливо изражение на лицето.

Смъкнатият халат на капитан Редфърн откриваше голия му гръб. Босоног, той стоеше надвесен над другия мъж. Нещо висеше от устата му и ръсеше кървави капки по пода.

— Джим! — изрева тя, но Джим изобщо не реагира на гласа ѝ. Капитан Редфърн обаче се вцепени. Когато се обърна, Нора видя, че в устата му нямаше нищо. Стъписа я цвета на лицето му. Доскоро смъртно бледо, а сега — налято с червенина. Цялата предница на халата му беше окървавена, кръв имаше и около устните му. Първото, което си помисли беше, че е обзет от някакъв пристъп. Уплаши се, че е прехапал езика си и се дави.

По-внимателният оглед разколеба диагнозата ѝ. Зениците на Редфърн бяха мъртвешки черни, бялото на очите му беше налято с кръв. Устата му зееше странно разчекната, сякаш челюстта му се бе откачила. Освен това той излъчваше топлина, невероятна топлина, която нямаше нищо общо с температурата при една нормална естествена треска.

— Капитан Редфърн! — закрещя му тя в усилието си да го измъкне от това състояние. Той запристъпва към нея. Погледът в бездушните му очи беше като на прегладнял хищник. Отпуснат на пода, Джим не помръдваше. Редфърн очевидно беше агресивен и на Нора отчаяно ѝ се прищя да разполага с оръжие. Озърна се бързо наоколо и видя само болничния телефон с кода 555 за тревога.

Сграбчи слушалката от стената и едва успя да я стисне в ръката си, когато Редфърн нападна и я събори на пода. Нора продължи да

стиска слушалката дори когато кабелът на телефона се изтръгна от стената. С невероятна сила, като побеснял, Редфърн притисна ръцете ѝ в излъскания под. Лицето му се изпъна, гърлото му се загърчи и тя си помисли, че се кани да повърне отгоре ѝ.

Нора пицеше, когато Еф влетя от стълбищната врата. Блъсна се с цялата си тежест върху тялото на Редфърн и успя да го изтласка от нея. Докато се изправяше, изпъна предупредително ръка към просналия се на пода пациент.

— Чакай...

От устата на мъжа се процеди съсък. Не змийски, а гърлен. Погледът в черните му очи зееше празен и бездушен, докато устата му се разтваряше в усмивка. Или поне в началото гримасата на лицето му заприлича на усмивка... само че устата му продължи да се разтваря и разтваря...

Челюстта му провисна надолу и отвътре с гърч се показва нещо розово и месесто, но не беше езикът му. Беше нещо по-дълго, помускулесто и възлесто, и... се гърчеше. Все едно, че беше глътнал жива сепия и едно от пипалата ѝ продължаваше да се върти отчаяно в устата му.

Еф отскочи назад. Подпря се на стойката му със системите, за да не падне, а след това я обърна и замушка с нея напред като с остен, за да задържи Редфърн и онова в устата му далече от себе си. Редфърн докопа другия край на стоманената стойка, а след това нещото в устата му се изстреля навън. Разтегли се до почти двата метра разстояние между двамата и Еф успя да се завърти настрани в последния миг. Чу изплющяването, когато краят на израстъка във форма на тясно мускулесто жило се блъсна в стената. Редфърн запокити стойката настрани. Тя се прекърши на две и Еф отлетя заедно с нея в съседната стая, където се строполи по гръб.

Пилотът нахлу след него, все още с ненаситния глад в черните си кървясали очи. Еф отчаяно затърси с поглед наоколо нещо, което да му помогне да го задържи по-далече от себе си. Успя да зърне само един трепан^[2] върху някаква табла на рафта. Острието забръмча на бързи обороти като перка на хеликоптер. Редфърн пристъпи напред. Жилото в устата му почти се беше прибрало, но продължаваше да се полюшва навън с торбичките плът, пулсиращи от двете му страни. Преди да успее да го изстреля отново, Еф се опита да го посече.

Не улучи и срязва къс месо от шията на пилота. Блъвна бяла кръв, същата като тази, която беше видял в моргата. Не запръска като от прерязана артерия, вместо това се застича по гърдите му. Еф пусна трепана преди въртящите се остриета да го оплискат с веществото. Редфърн посегна към врата му, а Еф докопа най-близкия тежък предмет, който му попадна. Оказа се пожарогасител. Удари с плоското му дъно лицето на противника си. Целеше се основно в отворотелното жило, подаващо се от устата му. Цапардоса го още два пъти с все сила. При последния удар главата на Редфърн изпращя назад и гръбнакът му силно изпука.

Пилотът рухна на пода и тялото му се отпусна. Еф захвърли пожарогасителя, залитна назад и се загледа ужасен в стореното от него.

Нора нахлу вътре със счупената метална стойка в ръце, но видя пространия на пода Редфърн. Пусна я и затича към Еф. Той протегна ръце и я задържа в прегръдката си.

— Добре ли си?

Притиснала устата си с ръка, тя кимна и посочи към пилота. Еф погледна натам и видя гърчещите се червеи, които изпълзваха от шията му. Червени, сякаш налети с кръв червеи, които се изсипваха от ранения врат подобно на хлебарки, бягащи от стая, когато някой е запалил осветлението. Еф и Нора заотстъпваха към отворената врата.

— Какво, по дяволите, стана току-що? — промълви Еф.

Нора свали ръка от устата си.

— Господин Пиявица — тихо отвърна тя.

Чуха стенанието на Джим в коридора и затичаха, за да се погрижат за него.

[1] Джефри Дамър — сериен убиец, педофил и канибал от 80-те г. в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Трепан (мед.) — хирургически инструмент с въртящо се цилиндрично острие, използван главно за отваряне на човешки череп при аутопсия. — Б.а. ↑

ТРЕТА ИНТЕРЛЮДИЯ

БУНТ, 1943 Г.

Август направо изгаряше календара. Ейбрахам Сетракиян най-много от всички усещаше тежестта му, докато редеше греди за окачения покрив. Ден след ден слънцето го изпичаше. Но още повече бе започнал да мрази нощта. Да ненавижда своя нар и сънищата си за родния дом, които допреди бяха единствената утеха от ужаса на лагера на смъртта... А сега се беше превърнал в заложник на двама еднакво безмилостни господари.

Тъмното същество, Сарду, бе разрезило посещенията си до два пъти в седмицата, когато идваше да се храни в бараката на Сетракиян, а вероятно и в другите бараки. Смъртните случаи оставаха напълно незабелязани както от лагеристите, така и от охраната. Украинските пазачи отбелязваха трупове като самоубийства, а за СС това означаваше само промяна на данните в регистъра.

През месеците след първото посещение на Съществото Сарду, Сетракиян бе обсебен от идеята да надвие това зло. Научи всичко, което можа, от други лагеристи, местни хора, за древната римска крипта, закътана някъде в горските дебри. Вече беше сигурен. Там Съществото беше направило своето леговище и оттам всяка нощ излизаше, за да утоли нечестивата си жажда.

Този ден Сетракиян разбра какво означава истинската жажда. Между пленниците непрекъснато кръжаха водоносци, макар че много от тях също биваха покосени от топлинен удар. През същия този ден и горящата дупка беше хранена добре. Сетракиян беше успял да се сдобие с всичко, което му бе необходимо: дълъг груб прът от бял дъб и парче сребро за върха. Това беше древният начин човек да пребори *стригои*, вампира. Беше заострял върха дни наред, преди да го покрие със среброто. Близо две седмици планира, преди да успее да вмъкне копие в бараката без никой да го види. Беше го скрил на тайно място точно зад нара си. Ако охраната някога го намереше, щяха да го

екзекутират на мига, защото формата на твърдото дърво безпогрешно го издаваше като оръжие.

Предната нощ Сарду се бе вмъкнал късно в лагера, по-късно от обичайното. Сетракиян беше лежал съвсем неподвижно, в търпеливо очакване съществото да започне да се храни с изнемощелите цигани. Изпитваше отвращение и угризение, молеше се за прошка... но това беше част от плана, защото полузаситената с кръв твар щеше да е по-невнимателна.

През решетките на малките прозорци в източния край на помещението се процеждаше синкавата светлина на приближаващата зора. Сетракиян това и чакаше. Убоде показалеца си и на сухия му пръст се появи идеална рубинена сфера. При все това се оказа напълно неподготвен за предстоящото.

До тоя миг така и не бе дочул звук от Съществото. Нечестивият му пир протичаше в пълна тишина. Но този път, надушило младата кръв на Сетракиян, Нещото *простена*. Звукът му напомни за пращането на кършещо се сухо дърво или за просмукването на вода през запушен сифон.

За секунди Съществото се озова до Сетракиян.

Докато младежът предпазливо плъзгаше ръката си назад, за да докопа кола, погледите на двамата се срещнаха. Безпомощен, Ейбрахам извърна лице към него, щом той застана до нара му.

Съществото му се усмихна.

— Векове отминаха, откакто се хранехме, вирайки се в живи очи — изсъска Тварта. — Векове...

Дъхът му миришеше на пръст и на метал (може би мед?), а езикът му изцъка в устата. Дълбокият му и плътен глас прозвуча като сплав от много гласове, които се изливаха навън, сякаш втечнени от човешката кръв.

— Сарду — прошепна Сетракиян, безсилен да затаи името в себе си.

Лъщящите и черни като мъниста очи на Съществото се отвориха по-широко и за един мимолетен миг му се сториха почти човешки.

— Той не е сам в това тяло — изсъска Създанието. — Как смееш да го призоваваш?

Сетракиян стисна кола зад нара си и бавно го заиздърпва навън...

— Човек има правото да бъде призван по име, преди да срещне Бог — заяви той с праведността на младите.

Създанието възторжено изгъркори:

— Тогава би могъл да ми кажеш своето, младо същество...

При тези думи Сетрамян се опита да измъкне кола, но сребърният му връх тихо изстърга и издаде намерението му миг преди Изчадието да бъде прободено в сърцето.

И този миг се оказа достатъчен. Създанието разгъна напред ноктестата си ръка и спря оръжието на сантиметри от гърдите си.

Сетрамян се помъчи да се освободи, като замахна по него с другата си ръка, но Създанието спря и нея. Върхът на жилото му перна младежа отстрани по шията — съвсем тънко убождане, бързо колкото мигване на окото, но достатъчно, за да впръсне парализиращата си отрова.

Вече държеше здраво в ръцете си младия мъж. Вдигна го от леглото.

— Но ти няма да срещнеш Бог — изсъска Създанието. — Защото лично се познавам с Него и знам, че *Си отиде*.

Сетрамян бе на ръба да изгуби съзнание от натиска на хищните пръсти, стиснали като менгемета дланите му. Дланите, които толкова дълго го бяха опазили жив в лагера. Мозъкът му се пръскаше от болка, беше зяпнал и дробовете му се напрягаха да вдишат, но не закрепяха.

Създанието се взря дълбоко в очите му и видя вътре душата му.

— Ейбрахам Сетрамян — изшепна то. — Име толкова нежно, тъй сладко за изпълнено със силен дух момче... — Доближи се до лицето му. — Но защо искаш да ме унищожиш, момче? С какво толкова съм заслужил омразата ти, когато откриваш около себе си толкова смърт и без мен? Не аз съм чудовището тук. Бог е. Бог, Който е както твой, така и мой. Изоставилият ни Баща, който Го няма от толкова дълго време... В очите ти виждам онова, от което най-много се боиш, млади Ейбрахам, и това не съм аз... Ямата е. Тъй че сега ще видиш какво ще се случи, щом я нахраня с теб, а Бог не ще стори нищо за твоето спасение.

И тогава, с жестоко изпукване, Създанието прекърши костите в дланите на младия Ейбрахам.

Младежът се свлече на пода, присвит на кълбо от болка и притиснал до гърдите си потрошените си пръсти. Лежеше прострян в

петно от смътна слънчева светлина.

Утро.

Създанието изсъска и отново понечи да го приближи.

Но лагеристите вече се будеха и докато младият Ейбрахам губеше съзнание, Изчадието изчезна.

Преди проверката откриха Сетракян ранен и плувал в кръв. Отнесоха го в лазарета, откъдето болните лагеристи никога повече не се завръщаха. Един дърводелец с прекършени ръце не можеше да послужи за нищо в лагера и главният надзирател веднага одобри премахването му. Повлякоха го към ямата за изгаряне с останалите нещастници, не издържали проверката. Накараха ги да коленичат в редица. Гъстият мазен черен дим закриваше убийствено горещото и безмилостно слънце. Съблякоха го и го завлякоха в самия край на редицата. Там, присвил до гърдите си прекършените си длани и треперещ от страх, той се вторачи в ямата.

Изгарящата яма. Гърчещите се прегладнели пламъци. Мазният пушек, издигащ се нагоре в хипнотичен танц. Ритъмът в редицата за екзекуция — изстрелът, изщракването на затвора на пистолета, тихото изтупване на празната гилза в пръстта... Това го унасяше в смъртен транс. Втренчи се долу в пламъците, които свличаха плът и кост и оголваха човека до това, което е: жалка материя. Ненужни никому крехки, трошливи, изгарящи късове месо, които се превръщаха във въглени.

Създанието беше нещо в ужаса, но този човешки ужас надвишаваше всяка друга възможна съдба. Не само поради липсата на милост, а по-скоро защото ставащото тук не беше подчинено на някакъв импулс. Беше рационално. Беше въпрос на избор. Убийството нямаше връзка с голямата война и не служеше на никаква друга цел, освен на злото. Хора избираха да правят това с други хора и измисляха причини, места и митове, за да удовлетворят рационално и методично своята страст.

Докато нацистският офицер механично застрелваше всеки по ред в тила и изритваше тялото в поглъщащата яма, волята на Ейбрахам рухна. Призля му не от миризмата или от гледката, а от осъзнаването — от увереността — че Бог вече не е в сърцето му. То беше заето изцяло от ямата.

Младежът плачеше за своя провал и за провала на своята вяра, когато усети дулото на полуавтоматичния пистолет да се притиска в голата му кожа...

Още една уста на врата му...

И тогава чу изстрелите. От другата страна на двора бригада лагеристи бяха завзели наблюдателните кули и превземаха лагера. Стреляха във всеки униформен офицер, който се мернеше пред очите им.

Мъжът зад него побягна. Остави Сетракия надвесен над ръба на онази яма.

Полякът до него в редицата се надигна и побягна... и волята отново се върна в младото тяло на Ейбрахам. Свил ръце до гърдите си усети, че се е изправил и вече тича гол към замаскираната ограда с бодлива тел.

Около него ехтеше стрелба. Охрана и затворници падаха, плувнали в кръв. Димът вече не идваше само от ямата. Целият лагер беше в пламъци. Озова се някак до оградата заедно с група хора, където нечии безименни ръце го повдигнаха нагоре, отменяйки собствените му потрошени длани, а после го прехвърлиха от отсрещната страна.

Остана да лежи на земята. Пушечни и картечни куршуми свистяха и разкъсваха пръстта наоколо... и отново нечии ръце и мишци го вдигнаха на крака.

И докато невидимите му помагачи падаха разкъсани от куршумите, Сетракия бягаше и бягаше, и... усети, че е сам и плаче... защото в отсъствието на Бог беше намерил Човек. Човек, убиващ друг човек, човек, помагач на друг човек, и двамата безименни: напаст и благослов.

Въпрос на избор.

Бягаше и бягаше мили наред, докато австрийските подкрепления стягаха обкръжението. Ходилата му бяха разкъсани, пръстите на краката му — натрошени от камъните, но нищо вече не можеше да го спре, след като беше извън оградата. Когато най-сетне стигна до гората и рухна в тъмното, скрит от нощта, в ума му имаше една-едничка цел.

УТРО

СЕДЕМНАДЕСЕТИ ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК, ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ИЗТОЧНА, МАНХАТЪН

Сетракиян се опита да се намести по-удобно на пейката до стената в предварителния арест на полицейския участък. Беше чакал цялата нощ в остъкления сектор, натъпкан с повечето от крадците, пияниците и извратените типове, с които го бяха затворили и сега. По време на дългото чакане беше имал достатъчно време, за да премисли сцената, която бе разиграл пред Главния съдебномедицински център и беше осъзнал, че е провалил най-добрата си възможност да се добере до Федералната агенция за контрол над болестите в лицето на доктор Гудуедър.

Разбира се, че се беше държал като побъркан старец. Може би изпускаше нервите си. Колебаеше се като жироскоп в края на въртенето си. Може би годините чакане на този момент, преживени на онази граница между смъртен страх и надежда, бяха наложили отпечатъка си.

Да си стар означава непрекъснато да се държиш под контрол. Да се държиш здраво за парапета. Да си сигурен, че все още си ти.

Не. Той знаеше, каквото знаеше. Влудяващото го отчаяние беше единствената нередност. И ето го тук, задържан в полицейски участък в среден Манхатън, докато около него...

Бъди умен, стари глупако. Намери изход оттук. Намирал си изход от много по-лоши места.

Превъртя в ума си сцената от регистратурата. Докато съобщаваше името и адреса си и му обясняваха предявените към него обвинения в нарушаване на обществения ред, докато подписваше формуляр за лични вещи за своя бастун („Има изключителна лична стойност“ беше заявил на сержанта) и за хапчетата си за сърце, доведоха един осемнайсет-деветнайсетгодишен мексикански младеж със стегнати в белезници ръце на гърба. Младежът беше силно ожулен, с издрано лице и разкъсана риза.

Това, което привлече погледа на Сетракиян, бяха дупките от изгоряло по черните му панталони и ризата.

— Това са пълни глупости, бе хора! — зарева младежът с изпънати назад ръце и изправен гръб, докато двамата детективи го бутаха напред. — Оня *путо* беше смахнат. Типът беше *локо*, тичаше гол по улиците. Нападеше хора. Налетя и на *нас*! — Детективите го смъкнаха насила в един стол. — Вие не го видяхте бе, хора. От копелето кървеше бяло. И имаше онова *шибано*... онова *нещо* в устата! Тоя не беше *човек*!

Един от детективите се приближи до кабината на сержанта, който се занимаваше със Сетракян, триейки потта от челото си със салфетка.

— Откачено мексиканче. Наскоро е навършил осемнайсет, но преди това два пъти се е дънил. Този път уби човек в уличен бой. Той и приятелчето му. Трябва да са му скочили и са му съблекли дрехите. Опитали се да го изтарашат наред Таймс скуеър.

Сержантът на рецепцията завъртя очи и продължи да чука по клавиатурата. Зададе още някакъв въпрос на Сетракян, но той не го чу. Едва усещаше седалката под себе си и счупените си ръце, свити в юмруци. Обзе го паника при мисълта, че се изправя отново срещу онова, на което бе невъзможно да се опълчи човек. Видя в ума си бъдещето. Видя разкъсани семейства, унищожение, апокалипсис и страдание. Мрак, възцарил се над светлината. Ад, завзел земята.

В този момент Сетракян се почувства като най-стария човек на планетата.

Изведнъж мрачната му паника бе подменена от друг, също толкова мрачен импулс: възмездие. Втори шанс. Съпротивата, борбата, предстоящата война... А той трябваше да даде началото ѝ.

Стригои.

Чумата беше започнала.

ИЗОЛАЦИОННО ОТДЕЛЕНИЕ БОЛНИЧЕН МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЯМАЙКА“

Все още облечен в цивилно облекло, Джим Кент лежеше на болничното си легло и бърбореше разгорещено:

— Това е нелепо. Чувствам се отлично.

Еф и Нора стояха от двете страни на леглото.

— Да го наречем предпазна мярка тогава — каза Еф.

— Нищо не е станало. Трябва да ме е съборил, докато минавах през вратата. Мисля, че изгубих съзнание за около минута. Може би слабо сътресение.

Нора кимна.

— Просто... ти си един от нас, Джим. Искаме да сме сигурни, че всичко е наред.

— Но... защо съм в изолационното?

— Защо не? — Еф се усмихна с усилие. — Вече сме тук. И виж... разполагаш с цяло болнично крило. Най-добрата сделка в Ню Йорк.

Усмивката на Джим издаде, че не е много убеден.

— О, добре — отрони най-накрая той. — Но мога ли поне да си задържа телефона, за да чувствам, че сътруднича?

— Мисля, че можем да уредим това. След няколко изследвания.

— И... Моля ви, кажете на Силвия, че съм добре. Ще се паникьоса.

— Добре — успокой го Еф. — Ще ѝ се обадим веднага, щом те измъкнем оттук.

Чувстваха се потресени. Спряха се на изхода, преди да напуснат изолационното отделение.

— Трябва да му кажем — промълви Нора.

— Какво да му кажем? — отвърна ѝ Еф малко рязко. — Първо трябва да разберем с какво си имаме работа.

Извън отделението жена с твърда коса, прибрана под широка лента, се изправи от пластмасовия стол, който беше издърпала от файето. Джим държеше апартамент в източната част на Манхатън с

приятелката си Силвия, която пишеше хороскопи за „Ню Йорк поуст“. Беше допринесла за връзката им с пет котки, а той — с една сипка, което правеше домакинството доста напрегнато.

— Може ли да вляза? — попита тя.

— Съжалявам, Силвия. Правила на изолационното крило. Допуска се само медицински персонал. Но Джим каза да ти предадем, че се чувства добре.

Силвия стисна Еф за ръката.

— Какво каза?

— Изглежда съвсем здрав — обясни Еф тактично. Искаме да му направим няколко изследвания, просто за всеки случай.

— Казаха, че е припаднал и бил малко замаян. Защо е в изолационното?

— Знаеш как действаме, Силвия. Изключваме всичко лошо. Стъпка по стъпка.

Силвия се озърна към Нора за утешение по женски.

Нора кимна.

— Ще ти го върнем веднага, щом стане възможно.

Долу в болничното подземие Еф и Нора намериха администраторката, която ги чакаше пред вратата на моргата.

— Д-р Гудуедър, това е в пълно нарушение на правилника. Тази врата никога не трябва да се заключва и болницата настоява да бъде уведомена какво става...

— Съжалявам, г-жо Греъм — отвърна Еф, прочел името на болничната й карта, — но ситуацията официално е под контрола на ЦКБ. — Мразеше да изтъква служебно положение като някой бюрократ, но понякога да си правителствен служител си имаше предимства. Извади ключа, който бе присвоил, отключи и влезе с Нора. — Благодаря ви за съдействието — добави той и заключи отново след себе си.

Осветлението се включи автоматично. На стоманената маса лежеше покритото с чаршаф тяло на Редфърн. Еф избра чифт ръкавици от кутията до ключа за осветление и отвори сандъчето с инструменти за аутопсия.

— Еф — заговори Нора, докато си слагаше ръкавиците. — Все още дори не разполагаме със смъртен акт. Не можем просто да го разрежем така.

— Нямаме време за формалности. Не и с Джим горе. Освен това... Като начало дори не знам как ще обясним смъртта му. Както и да го погледнеш, аз убих този човек. Собствения ми пациент.

— При самозащита.

— Аз знам това. Ти го знаеш. Но определено нямам време за губене с обяснения пред полицията.

Взе големия скалпел и го прокара по гърдите на Редфърн, като направи Y-образен разрез от лявата и дясната ключица, режейки по диагонал към върха на гръдния кош, а след това право надолу до централната линия на торса, над корема и до срамната кост. След това отлепи кожата и лежащите под нея мускули, оголвайки ребрата и коремната стена. Не разполагаше с време за пълна медицинска аутопсия. Но трябваше да потвърди някои неща, които се бяха показали при прекъснатия ядрено-магнитен резонанс на Редфърн.

С помощта на мек гумен маркуч отми подобната на кръв белезникава течност и разкри главните органи под ребрата. Гръдната кухина беше пълна бъркотия. Хаос от големи черни буци, захранвани от бодливи жилоподобни израстъци, прикрепени към изсъхналите органи.

— Боже Господи! — ахна Нора.

Еф огледа израстъците под ребрата.

— Сякаш нещо го е изпило. Погледни сърцето.

Беше безформено и изсъхнало. Артериалният строеж също беше променен, кръвоносната система бе станала по-опростена, самите артерии бяха покрити с тъмна злокачествена тъкан.

— Невъзможно — промълви Нора. — Едва са минали трийсет и шест часа от кацането на самолета.

След това Еф разряза шията на Редфърн, като оголи гърлото. Новият орган се оказа вкоренен в ларинкса, израснал от фалшивите гласни връзки. Издатъкът, който явно действаше като жило, лежеше отпуснат. Свързваше се направо с трахеята, всъщност се беше запоил към нея също като злокачествен тумор. Еф предпочете да не реже повече с надеждата, че ще може по-късно да извади целия мускул,

орган или каквото беше там, за да го проучи изцяло и да определи функцията му.

В този момент телефонът му иззвъня. Обърна се, за да даде възможност на Нора да го извади от джоба му с чистите си ръкавици.

— Директорът на Главна съдебномедицинска инспекция — прочете на дисплея тя. Отговори вместо Еф и след като слуша няколко секунди, отвърна:

— Идваме веднага.

ГЛАВНА СЪДЕБНОМЕДИЦИНСКА ИНСПЕКЦИЯ, МАНХАТЪН

Директор Барнс пристигна в ГСМИ на ъгъла на Тридесета и на Първа едновременно с Еф и Нора. Слезе от колата си, с все същата козя брадичка и с униформата като на морски пехотинец. Пресечката беше задръстена с полицейски коли. Телевизионни екипи разставяха оборудването си пред тюркоазната фасада на сградата на моргата.

Удостоверенията им осигуриха достъп чак до д-р Джулиъс Мирнщайн, главният съдебен лекар за Ню Йорк. Ако се изключат няколкото туфи кафява коса отстрани и на тила, Мирнщайн беше плешив мъж с издължено лице и със сприхав нрав. Над сивите си панталони беше навлякъл задължителната лекарска престилка.

— Смятаме, че снощи тук са нахлули с взлом... не знаем. — Д-р Мирнщайн се озърна към един съборен компютърен монитор и разпилени от чашата моливи. — Не можем да се свържем по телефона с никого от нощния персонал. — Погледна за потвърждение асистентката си, която държеше телефон до ухото си. Тя кимна утвърдително. — Моля, последвайте ме.

В подземната морга всичко изглеждаше наред, от почистените маси за аутопсия до повърхностите на плотовете, теглилките и измервателните уреди. Никакви следи от вандализъм нямаше тук. Д-р Мирнщайн продължи по пътеката през огромното хладилно помещение и изчака Еф, Нора и д-р Барнс да го последват.

Хладилните камери, в които държаха телата, бяха празни. Всички носилки все още си бяха там заедно с няколко захвърлени чаршафи и части от дрехи. Покрай лявата стена бяха останали няколко мъртви тела. Всички жертви от самолета бяха изчезнали.

— Къде са? — попита Еф.

— Ами там е работата — отвърна д-р Мирнщайн. — Не знаем.

Директор Барнс го изгледа продължително.

— Да не би да ми казвате, че сте убеден, че някой е нахлул снощи тук и е *откраднал* четирийсет и няколко трупа?

— Предположението ви е не по-добро от моето, д-р Барнс. Надявах се вашите хора да ме осветлят.

— Е, не може просто да са си тръгнали — изтъкна д-р Барнс.

— А какво е положението в Бруклин? Ами в Куинс? — попита Нора.

— Още не съм се чул с Куинс — отговори ѝ Мирнщайн. — От Бруклин обаче новините са същите.

— Същите? — ахна Нора. — Телата на жертвите са *изчезнали*?

— Именно — потвърди докторът. — Повиках ви тук с надеждата, че може би вашата агенция е прибрала тези тела без наше знание.

Барнс изгледа Еф и Нора. Дватама поклатиха глави.

— Господи. Трябва да се обадя на Федералната авиационна администрация.

Еф и Нора изчакаха Барнс да се отдалечи от д-р Мирнщайн и го догониха, преди да е успял да се свърже.

— Трябва да поговорим — заяви Еф.

Директорът запремества с тревога поглед от единия към другия.

— Как е Джим Кент?

— Изглежда добре. Твърди, че се чувства добре.

— Добре — каза Барнс. — Какво му е?

— Има пробождане в шията чак до гърлото. Същото като при жертвите на Полет 753.

Барнс се намръщи.

— Как е възможно това?

Еф му описа набързо бягството на Редфърн от скенера и последвалото нападение. От голям плик извади снимката от ЯМР-то и я лепна на таблото, като включи фоновата светлина.

— Това е снимката на пилота „преди“.

Основните му органи се виждаха. Всичко изглеждаше нормално.

— Да?

— А ето как стоят нещата „след“.

Постави снимка, на която се виждаше обгърнатият в сенки торс на Редфърн.

Барнс постави очилата си.

— Тумори ли?

— Ами... Хм... Трудно е да се обясни — отговори му Еф. — Но е нова тъкан. Захранва се от органите, които бяха напълно здрави само допреди двацет и четири часа.

Директор Барнс свали очилата си и се намръщи отново.

— Нова тъкан? За какво говориш, по дяволите?

— Ето за какво.

Еф залепи нова снимка, показваща вътрешността на шията на Редфърн. Новият израстък под езика се виждаше ясно.

— Какво е това? — попита Барнс.

— Жило — отвърна Нора. — Или нещо подобно. Мускулесто по структура. Подвижно и месесто.

Барнс я изглежда все едно, че е полудяла.

— Жило?

— Да, сър — побърза да я подкрепи Еф. — Вярваме, че то е причината за среза в шията на Джим.

Барнс отново зашари с поглед от единия към другия.

— Казвате ми, че на един от оцелелите в самолетната катастрофа му е изникнало жило и е нападнал с него Джим Кент?

Еф кимна и за доказателство посочи снимките от скенера.

— Еверет, трябва да поставим останалите оцелели под карантина.

Барнс погледна към Нора, която през цялото време кимаше енергично, напълно съгласна с Еф.

— Заключение е, че вие вярвате, че това... този туморен израстък, тази биологична трансформация... по някакъв начин се предава?

— Това е подозрението ни и опасението ни — отвърна Еф. — Джим като нищо може да е заразен. Трябва да определим развитието на този синдром, какъвто и да е той, ако изобщо искаме да получим някакъв шанс да го поставим под контрол и излекуваме.

— Казвате ми, че сте видели това... това подвижно жило, както го нарекохте?

— И двамата.

— А къде е капитан Редфърн сега?

— В болницата.

— Неговата прогноза?

Еф изпревари Нора с отговора.

— Несигурна.

Барнс го изгледа, започнал вече да усеща, че нещо не е наред. Еф продължи:

— Единственото, за което молим, е заповед, с която да принудим другите да бъдат поставени под медицинско наблюдение...

— Поставянето на трима човека под карантина потенциално означава, че ще хвърлим в паника триста милиона други. — Барнс отново се взря в лицата им за окончателно потвърждение. — Смятате ли, че това по някакъв начин е свързано с изчезването на тези тела?

— Не знам — отвърна Еф. Въздържа се да добави „Не искам да знам.“

— Добре — заяви Барнс. — Ще започнем процеса.

— Ще започнем?

— Ще отнеме малко време.

— Това трябва да стане сега. Веднага.

— Ефраим, това, с което ме запозна тук, е странно и тревожно, но явно е изолиран случай. Зная, че сте загрижени за здравето на своя колега, но осигуряването на федерална заповед за карантина означава, че трябва да поискам и да получа изпълнителна заповед от президента, каквато не нося в портфейла си. Засега не виждам никакви признаци за потенциална пандемия, така че трябва да мина по нормалните канали. Дотогава не искам да безпокоите другите оцелели.

— Да ги безпокоим?

— И без да прекрачваме задълженията си, паниката ще бъде достатъчна. Освен това бих изтъкнал, че ако и другите оцелели се бяха разболели, вече би трябвало да имаме вести от тях.

Еф нямаше какво да му отговори.

— Ще държим връзка.

Барнс ги остави и се зае да звъни по телефоните.

Нора погледна Еф.

— Недей.

— Недей какво?

— Недей да тръгваш да търсиш другите оцелели. Не проваляй шанса ни да спасим Джим, като ядосаш онази адвокатка или подплашиш другите.

Еф кипеше от гняв, когато външната врата се отвори. Двама санитарии от спешното отделение караха количка, върху която лежеше

тяло в найлонов чувал. Посрещнаха ги двама асистенти на моргата. Мъртвите нямаше да чакат да се разкрие тази мистерия. Щяха просто да продължават да идват. Еф си представи Ню Йорк, обхванат от смъртоносна чума. След като всички градски служби бъдат извадени извън строя — полиция, пожарна, санитарни органи, погребални бюра — само за няколко седмици целият остров щеше да се изроди във воняща купчина тор.

Един от асистентите от моргата смъкна ципа на чувала до средата и ахна с нетипично за професията му изумление. Отдръпна се от тялото. Бели капки закапаха от ръкавиците му. Белезникавата течност се процеди от черния найлонов чувал и се застича отстрани по носилката до пода.

— Какво, по дяволите, е това? — обърна се той към двамата от спешното, които стояха на входа и гледаха с явно отвращение.

— Пътна злополука — отвърна единият. — След уличен бой. Не знам... трябва да е било някой камион с мляко или нещо такова.

Еф дръпна чифт ръкавици от кутията на тезгяха, приближи се до чувала и надникна.

— Къде е главата?

— Вътре — отговори другият санитар. — Там някъде.

Еф видя, че трупът е обезглавен от раменете, а останалото от шията беше оплискано с бяло.

— И е бил гол — добави санитарят. — Каква нощ само.

Еф дръпна ципа до долу. Обезглавеното тяло беше на мъж с наднормено тегло, около петдесетгодишен. След това забеляза стъпалата му.

Видя телчето, изранило голия му палец. Сякаш там е бил завързан етикет на труп от морга.

Нора също го видя и пребледня.

— Бой, значи? — попита Еф.

— Така ни казаха — отвърна му санитарят, докато отваряше вратата към изхода. — Пожелавам ви лек ден и късмет.

Еф дръпна отново ципа нагоре. Не искаше някой да види телчето от етикета. Не искаше да му задават въпроси, на които нямаше отговор. Обърна се към Нора.

— Стареца.

Тя кимна.

— Искаше да унищожим телата.

— Знаеше за ултравиолетовата светлина. — Еф смъкна ръкавиците, си замислен отново за Джим, който лежеше сам в изолационното... с кой знае какво, което растеше вътре в него. — Трябва да разберем какво още знае той.

СЕДЕМНАДЕСЕТИ ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК, ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ИЗТОЧНА, МАНХАТЪН

Сетракиян преброи тринайсет мъже, които споделяха с него голямата колкото стая килия. Сред тях бе и една неспокойна душа, млад мъж с пресни драскотини по шията. Клечеше в ъгъла, плюеше върху дланите си и ожесточено ги триеше.

Беше виждал и по-лошо от това, разбира се. Много по-лошо. На друг континент, в друго столетие. Бяха го затворили като арменски евреин през Втората световна война, в лагера на смъртта Треблинка. Беше на деветнайсет, все още момче, когато през 1943 г. лагерът падна. Ако беше попаднал в него на сегашната си възраст, нямаше да преживее и няколко дни. Нямаше да преживее навярно дори превозването с влаковия ешелон до там.

Сетракиян погледна младия мексиканец, който стоеше на пейката до него. Същото момче, което видя, когато записваха данните му. Бе почти на възрастта, на която бе и той в края на войната. Бузата му беше силно посиняла и засъхналата черна кръв беше запушила разреза под окото му. Но не изглеждаше заразен.

Повече го притесняваше приятеля на младежа, който лежеше на пейката до него неподвижен и свит на кълбо.

От своя страна Гюс, ядосан, скапан и вече уплашен, след като адреналинът се беше изчерпал, се стегна щом усети погледа на стареца върху себе си.

— Проблем ли имаш?

Другите надигнаха глави, привлечени от възможната свада между мексикански уличен бандит и стар евреин.

— Много голям проблем имам, да — въздъхна в отговор Сетракиян.

Гюс го изгледа мрачно.

— Щото ние си нямаме.

Сетракиян усети как другите се обръщат, след като стана ясно, че няма да има забавление, което да прекъсне скуката им. Хвърли отново поглед на свилия се приятел на мексиканеца. Ръката му лежеше

отпусната върху лицето и шията му, коленете бяха силно присвити, почти в ембрионално положение.

Гюс се беше загледал в Сетракян, сякаш го беше познал.

— Познавам те.

Сетракян кимна, свикнал с това.

— Сто и осемнайсета улица.

— „Никърбокър заеми“. Да, мамка му. Веднъж срита задника на брат ми.

— Крадеше ли?

— Опита се. Златна верижка. Сега е скапан наркоман, боклук. Само призрак. Но тогава беше як. С няколко години е по-голям от мен.

— Трябвало е да знае какво не бива да прави.

— Той *знаеше*. Точно затова се опита. Златната верижка беше само трофей всъщност. Искаше да го направи напук на улицата. Всеки го предупреждаваше да не се ебава с антикваря.

— Първата седмица след като взех магазина, някой ми счупи витрината. Подмених стъклото... а после наблюдавах и чаках. Хванах следващата банда, като дойдоха да го чупят. Дадох им храна за размисъл. Имаше и какво да разправят на приятелите си. Това беше преди повече от трийсет години. Оттогава не съм имал проблем със стъклото.

Гюс погледна кривите пръсти на стареца, изпъкнали под вълнените ръкавици.

— Ръцете ти. Какво е станало, да не са те хванали да крадеш някога?

— Не е от кражба, не — отвърна старецът и потърка дланите си под вълната. — Стара рана. Не получих медицинска помощ веднага, а след това беше късно.

Гюс му показва татуировката на ръката си, като я сви в юмрук, за да изпъкне кожата между палеца и показалеца. Представляваше три черни кръга.

— Като знака на магазина ти.

— От стари времена трите топки са символ на заложна къща. Но твоето има друго значение.

— Бандитски знак. — Гюс се отпусна на пейката. — Означава крадец.

— Но ти никога не си крал от мен.

— Поне не и така, че да си се усетил — отвърна Гюс с усмивка. Сетракиян погледна панталоните му с дупките изгоряло по черния плат.

— Чух, че си убил човек.

Усмивката на Гюс угасна.

— Но не те е ранил, а? Раната на лицето ти е от полицията, нали?

Този път Гюс го изгледа навъсено все едно, че старецът можеше да е нещо като информатор в затвора.

— Тебе какво те бърка?

— Погледна ли в устата му? — каза Сетракиян.

Гюс се обърна към него. Старецът се беше навел напред почти като в молитва.

— Какво знаеш за това?

— Знам — отвърна старецът, без да вдига глава. — Знам, че чума се е развихрила в този град. А скоро — и в целия свят.

— Никаква чума не беше. Оня беше някакъв побъркан психопат с нещо като... шибан език, който излизаше от... — Почувства се тъпо да го каже на глас. — Е, какво, мамка му, беше *това*?

— Бил си се с мъртвец, обладан от болест.

Гюс си спомни изражението на лицето на дебелия мъж, бездушно и жадно. И бялата му кръв.

— Какво... като *скапано* зомби?

— Представи си по-скоро мъж в черно наметало. Остри зъби. Странен говор. — Сетракиян извърна глава към Гюс, за да може да го чуе по-добре. — Сега махни наметалото и зъбите. Странния акцент. Махни всичко странно по него.

Гюс се хвана за думите на стареца. Трябваше да разбере. Трезвият му глас и страхът, затаен в мрачния му тон, бяха заразителни.

— Слушай внимателно какво ти говоря — продължи старецът. — Твоят приятел тук. Той е заразен. Би могло да се каже — ухапан.

Гюс се вгледа в неподвижния Феликс.

— Не. Не, той само... Ченгетата, те го нокаутираха.

— Той се променя. В плен е на нещо съвсем непонятно за теб. Болест, която превръща хората в не-хора. Това лице вече не е твоят приятел. Той е превърнат.

Гюс си спомни как дебелият мъж се бе нахвърлил върху Феликс. Маниакалната му прегръдка. Устата му, която се приближаваше към

шията на приятеля му. И изражението на лицето на Феликс — ужас и благоговение.

— Усещаш ли колко е горещ? Метаболизмът му е убийствено бърз. Нужна е огромна енергия за превръщането. Промените, които сега стават в тялото му, са болезнени, катастрофални. Развитието на паразитна система от органи, която да се приспособи към новото му състояние на съществуване. Превъплъщава се в хранещ се организъм. Скоро, двайсет до трийсет и шест часа след началото на заразата, но най-вероятно тази нощ, той ще се надигне. Ще бъде жаден. Няма да се спре пред нищо, за да утоли жаждата си.

Гюс зяпна стареца като в полусън.

— Обичаш ли приятеля си? — каза Сетракиян.

— Какво?

— Под „обич“ имам предвид уважение, респект. Ако обичаш приятеля си... ще го унищожиш преди да се е превърнал окончателно.

Очите на Гюс помръкнаха.

— Да го унищожа?

— Убий го. Иначе той ще превърне и теб.

Гюс бавно поклати глава.

— Но... щом казваш, че вече е мъртъв... как мога да го убия?

— Има начини. Как уби мъжа, който ви нападна?

— С нож. Онова, дето излезе от устата му... прерязах шибаното нещо.

— Гърлото му ли?

Гюс кимна.

— И него. После един камион го удари и довърши работата.

— Отделянето на главата от тялото е най-сигурният начин. Слънчевата светлина също действа. Пряката слънчева светлина. Има и други, по-древни методи.

Гюс се обърна отново, за да погледне Феликс. Лежеше все така неподвижно. Едва дишаше.

— Защо никой не знае за това? — Извърна се отново към Сетракиян, зачуден кой от двамата е лудият. — Кой си ти всъщност, старче?

— *Елизалде! Торез!*

Гюс дотолкова беше погълнат от разговора, че така и не видя кога ченгетата са влезли в килията. Вдигна глава, щом чу името си и

това на Феликс, и видя приближаващите се към тях четирима настръхнали за бой полицаи с латексови ръкавици на ръцете. Изправиха го на крака преди изобщо да е разбрал какво става.

Потупаха Феликс по рамото, един го перна по коляното. След като не можаха да го събудят, го вдигнаха, пъхнали ръце под мишниците му. Главата му увисна и краката му се повлякоха по пода, докато го измъкнаха навън.

— Чуйте ме, моля ви. — Сетракян се беше изправил зад тях. — Този човек... той е болен. Опасно болен. Има заразна болест.

— Ами защо ги носим тия ръкавици бе, лихварю? — извика през рамо един от полицаите. Дръпнаха отпуснатите ръце на Феликс и го повлякоха през вратата. — Непрекъснато си имаме работа със сифилистици.

— Трябва да го изолирате, чувате ли ме? Затворете го отделно.

— Спокойно, сарафино. Винаги предлагаме специално медицинско обслужване на убийците.

Докато затваряха вратата на килията, очите на Гюс се задържаха върху стареца. Ченгетата го поведоха.

СТОУНХАРТ ГРУП, МАНХАТЪН

Спалнята на един велик мъж.

Климатичният контрол е напълно автоматизиран, параметрите са достъпни за пренастройване чрез малка конзола едва на ръка разстояние. В ъгъла овлажнителите на въздуха шумолят ритмично в хармония с монотонното бръмчене на йонизатора и с шепота на системата за въздушно филтриране. Все едно приспивна майчина песен. Всеки човек, смяташе Елдрич Палмър, би трябвало да заспива нощем в утроба. И да спи като бебе.

Още много време имаше до свечеряване, а той беше нетърпелив. Вече се беше започнало. Заразата се разпростираше из Ню Йорк. Нарастваше стремително като лихва на заложна къща. Удвояваше се и се удвояваше всяка нощ, а той си тананикаше щастливо като алчен banker. Никой от многобройните му финансови успехи не беше го ободрявал толкова, колкото това грандиозно начинание.

Телефонът на нощната масичка прозвъня еднократно и слушалката просветна. Всички обаждания до този номер преминаваха през неговия болногледач и асистент, изключително дискретния и съобразителен господин Фицуилям.

— Кой е, г-н Фицуилям?

— Г-н Джим Кент, сър. Твърди, че е спешно. Включвам го.

След секунда г-н Кент, един от мнозината внедрени на ключови места членове на кръга „Стоунхарт“ на Палмър, заговори:

— Да, ало?

— Кажете, г-н Кент.

— Да... Чувате ли ме? Трябва да говоря тихо...

— Чувам ви добре, г-н Кент. Предишния път ни прекъснаха.

— Да. Пилотът избяга. Измъкна се от изследванията.

Палмър се усмихна.

— И вече го няма?

— Не. Не знаех какво да правя, затова го проследих из болницата, когато д-р Гудуедър и д-р Мартинес се натъкнаха на него. Казаха, че Редфърн е добре, но не мога да потвърдя състоянието му.

Чух друга сестра да казва, че съм сам тук горе. И че членовете на проект „Канарче“ са се заключили в някакво помещение в подземие.

Палмър помръкна.

— Вие сте сам горе?

— В изолационното отделение. Само предпазна мярка. Редфърн трябва да ме е ударил или нещо такова. Бях изгубил съзнание.

Палмър помълча.

— Разбирам.

— Ако пожелаете да ми обясните какво точно трябва да търся, бих могъл да ви съдействам по-добре...

— Казахте, че са си отделили помещение в болницата?

— В подземие. Може да е моргата. По-късно ще разбере повече.

— Как?

— След като изляза от тук. Трябва само да ми направят тези изследвания.

Палмър си припомни, че самият Джим Кент не беше епидемиолог, а по-скоро помощен сътрудник на проект „Канарче“ и нямаше медицинска подготовка.

— Струва ми се, че гърлото ви е възпалено, господин Кент.

— Да. Явно съм хванал нещо.

— Мм-хм. Приятен ден, господин Кент.

Палмър затвори. Отпадането на Кент беше просто едно досадно затруднение, обаче съобщението за болничната морга го обезпокои. Но пък при всяко голямо начинание винаги възникваха пречки за преодоляване. Ако нещо бе научил през изпълнения си със сделки живот, това беше увереността, че спънките и клопките правят финалната победа още по-сладка.

Вдигна отново слушалката и натисна бутона със звездичката.

— Да, сър?

— Г-н Фицуилям, изгубили сме свръзката си с проект „Канарче“. Ще игнорирате всякакви по-нататъшни обаждания от неговия мобилен телефон.

— Да, сър.

— И трябва да изпратим екип до Куинс. Възможно е в подземие на Медицински център „Ямайка“ да има нещо, което трябва да приберем.

ФЛЕТБУШ, БРУКЛИН

Ан-Мари Барбур провери още веднъж, за да се увери, че е заключила всички врати. После още два пъти мина из къщата — стая по стая, от горе до долу — докосвайки по два пъти всяко огледало, за да се успокои. Не можеше да мине покрай нито една отразяваща повърхност, без да посегне към нея с първите два пръста на дясната си ръка и да наведе глава след всеки допир, ритмичен рутинен жест, наподобяващ коленичене в църква. След това мина за трети път, като изтри всяка повърхност с равна смес „Уиндекс“ и светена вода, докато остана доволна.

След като отново се взе в ръце, позвъни на зълва си Джийни, която живееше в централен Ню Джърси.

— Добре са — увери я Джийни. Имаше предвид децата, които беше дошла да вземе при себе си предишния ден. — Много добре се държат. Как е Ансел?

Ан-Мари затвори очи. Бликнаха сълзи.

— Не знам.

— По-добре ли е? Даде ли му пилешката супа, която донесох?

Ан-Мари се уплаши, че треперенето на челюстта ѝ ще се отрази на говора ѝ.

— Ще му я дам. Аз... ще ти звънна пак.

Затвори и погледна през задния прозорец, към гробовете. Две купчини обърната пръст. Мислеше за кучетата, които лежах в тях.

Ансел. Какво беше направил с тях?

Изтри ръцете си, след което отново тръгна да обикаля къщата, но този път само долния етаж. Издърпа махагоновата кутия от бюфета в дневната и извади доброто сребро. Сватбеното ѝ сребро. Блестящо и полирано. Тайното ѝ съкровище, скрито така, както някоя друга жена би крила бонбони или хапчета. Докосна всеки прибор. Пръстите ѝ допираха среброто и се връщаха на устните ѝ. Чувстваше, че ще се разпадне, ако не успее да докосне всичко.

След това отиде до задната врата. Там, с ръка на бравата, тя спря. Изтощена, молеща се за напътствие и сила. Помоли се за знание,

помоли се да разбере какво става, да ѝ се посочи правилното нещо, което да направи.

Отвори вратата и слезе по стъпалата до сайванта. Сайванта, от който беше извлякла трупите на двете кучета до ъгъла на двора, без да знае какво друго да направи. За щастие до предната веранда имаше стара права лопата, така че не ѝ се наложи отново да влиза в бараката. Погребва ги в плитката пръст и поплака на гробовете им. Поплака за тях, за децата и за себе си.

Пристъпи до стената на сайванта, където в дървено сандъче под прозорчето с четири стъкла растяха оранжеви и жълти хризантеми. Поколеба се преди да надникне вътре, засланияйки очи от слънцето. Върху забити в стените пирони висяха дворни сечива, на рафтовете лежаха инструменти, имаше и малка работна пейка. Слънчевата светлина през прозорчето оформяше съвършен правоъгълник върху пръстения под. Сянката на Ан-Мари падаше върху метален прът, забит дълбоко в земята. За пръта беше закачена верига като тази на вратата, краят ѝ оставаше скрит от погледа ѝ. На пода личаха следи от ровене.

Върна се отпред и спря пред завързаните с верига крила на вратата. Вслуша се.

— Ансел? — едва прошепна тя.

Ослуша се отново и след като не чу нищо, доближи устни точно пред едносантиметровия процеп между двете изкорубени от дъжда крила.

— Ансел?

Шумолене. Смътно животинския звук я ужаси... и успокои в същото време.

Той все още беше вътре. Все още беше с нея.

— Ансел... Не знам какво да направя... моля те... кажи ми какво да направя... Не мога да се справя без теб. Имам нужда от теб, скъпи мой. Моля те, отговори ми. Какво да направя?

Още шум като от падаща пръст. Гърлен звук като от запушена тръба.

Да можеше само да го види. Да зърне лицето му, за да се успокои.

Ан-Мари бръкна в предницата на блузата си. Извади оттам дебелия ключ, който висеше на връзка за обувки. Посегна към катинара, който държеше веригата през дръжките на вратата и пъкна

ключа. Завъртя го, докато изщрака и скобата се освободи от дебелия стоманен основ. Разви веригата, измъкна я от металните дръжки и я пусна да падне на тревата.

Крилата се разтвори. Сами се люшнаха с няколко сантиметра навън. Слънцето вече беше точно отгоре и вътре в сайванта беше тъмно, освен малкото слънчево петно, процеждащо се през прозорчето. Тя застана пред отвора и се помъчи да надникне вътре.

— Ансел?

Видя раздвижилата се сянка.

— Ансел... трябва да пазиш повече тишина, нощем. Г-н Отиш от татък улицата се обади на полицията, мислеше, че са кучетата... кучетата...

Очите ѝ се насълзиха. Всичко, което беше насъбрала, заплашваше да се излее навън.

— Аз... замалко щях да му кажа за теб. Не знаех какво да правя, Ансел. Кое е правилното? Много съм объркана. Моля те... трябваш ми...

Тъкмо се пресягаше към вратите, когато наподобяващият на стенание вик я стъписа. Мъжът ѝ се хвърли към тях, към нея, за да я нападне отвътре. Само че затегнатата за пръта верига го дръпна рязко назад и от гърлото му се изтръгна задавен рев. Но когато крилата се люшнаха навън, преди да изпищи, преди да затръшне вратите срещу него като кепенци срещу страховит ураган, тя видя съпруга си. Свит в пръстта, гол и с кучешкия нашийник, стегнат около изпънатия му врат. Устата му бе черна и зееше отворена широко. Беше оскубал повечето си коса, а дрехите му бяха раздрани. Видя бялото му тяло с изпъкналите сини вени, окаляно от спането, от криенето под пръстта... Като мъртво същество, ровило в гроба си. Той оголи зацапаните си с кръв зъби и очите му се обърнаха навътре в главата, заслепени от слънцето. Демон. Ан-Мари нави отново веригата около дръжките с разтрепераните си от ужас ръце и затегна катинара, а после се обърна и побягна към къщата.

ВЕСТРИ СТРИЙТ, ТРАЙБЕКА

Лимузината откара Габриел Боливар право до кабинета на личния му лекар в сграда с подземен гараж. Д-р Роналд Бокс беше основният човек, който се грижеше за много от живеещите в Ню Йорк филмови, телевизионни и музикални звезди. На него можеше да се разчита, че няма изпише механично някоя рецепта и да се отърве, макар да беше щедър с електронната си писалка. Беше опитен интернист с практика в центровете за лечение на наркотична зависимост, вещ в лекуването на заболявания, предавани по полов път като хепатит С и други, свързани с публичната известност, страдания.

Боливар стигна до асансьора в инвалидна количка, облечен само в черен халат и вгълбен в себе си като някой старец. Дългата му копринено черна коса беше изсъхнала и падаше на кичури. Криеше лицето си с мършавите си, изкривени като от артрит длани, за да не може никой да го разпознае. Гърлото му беше толкова подуто и възпалено, че едва можеше да говори.

Д-р Бокс го прие веднага. Разглеждаше получените по имейла снимки от клиниката. Бяха пристигнали с извинително писмо от главния лекар, който беше видял само резултатите, но не и пациента. Обещаваше да поправи апаратурата и предлагаше до ден-два да проведе нова серия изследвания. Но след като д-р Бокс видя Боливар, разбра, че повредата не е в оборудването. Приблужи се до пееца със стетоскопа си, за да преслуша сърцето му и го помоли да диша дълбоко. Опита се да погледне гърлото му, но Боливар мълчаливо му отказа. Черните му кървясали очи изгаряха от болка.

— Откога не сте си свалял контактните лещи? — попита д-р Бокс.

Устата на Боливар се изкриви. Изръмжа хрипливо и поклати глава.

Д-р Бокс погледна мъжа, който стоеше до вратата, облечен в шофьорска униформа. Двуметровият бодигард на Боливар — Илайджа, който тежеше поне 120 кила, изглеждаше много изнервен и лекарят започна да се плаши. Огледа състарените ръце на рокзвездата. Бяха

съсхрени, но не и крехки. Опита се да опипа лимфните възли под челюстта, но болката се оказа прекалено силна. Според данните от клиниката температурата на пациента беше 50,55 °. Невъзможно за човек. Обаче, застанал достатъчно близо, за да усети излъчваната от Боливар топлина, д-р Бокс го повярва.

Докторът се отдръпна назад.

— Не знам всъщност как да ти кажа това, Боливар. Тялото ти изглежда е проядено от злокачествени тумори. Това е рак. Виждам карцинома, саркома и лимфома, и всичко е с ужасни метастази. Няма медицински прецедент за това, доколкото ми е известно, въпреки че ще настоя да въвлечем някои експерти в тази област.

Боливар просто си седеше в инвалидната количка и слушаше. Погледът в безцветните му очи вещаеше гибел.

— Не знам какво точно е това, но нещо здравата те е поразило. В съвсем буквалния смисъл го казвам. Доколкото разбирам, сърцето ти вече не бие само. Изглежда, че този рак манипулира органа и именно той го кара да работи. И с дробовете ти е същото. Нещо ги превзема и... почти са погълнати, трансформирани са. Все едно, че... — Д-р Бокс тъкмо го осъзнаваше. — Все едно, че си в процес на някаква метаморфоза. Клинично би трябвало да си умрял. Изглежда, че ракът те държи жив. Не знам какво друго да ти кажа. Органите ти се предават, но ракът ти... хм, ракът ти се справя страхотно.

Със застрашителен поглед Боливар се взираше в нищото. Вратът му леко се изду все едно, че се опитваше да произведе реч, но гласът му срещаше непреодолимо препятствие.

— Искам да те пратя веднага в „Слоун-Кетъринг“ — каза д-р Бокс. — Можем да използваме измислено име и фиктивен номер на социална осигуровка. Това е най-добрата онкологична болница в страната. Искам г-н Илайджа да те закара там веднага...

Пациентът издаде глух изригващ от гърдите стон, който несъмнено означаваше „не“ и постави ръцете си на облегалките на инвалидната количка. Илайджа пристъпи напред и хваната задните ръчки, докато Боливар се изправяше на крака. Отне му секунда, докато възстанови равновесие, след което дръпна колана на халата си и възелът се разхлаби.

Под разтворения халат се показва отпуснатият му penis, почернял и сбръчкан, готов да падне от слабините му като гнила смокиня от

изсъхнало дърво.

БРОНКСВИЛ

Нийва, бавачката на Лус, все още потресена от събитията през последните двадесет и четири часа, остави децата под грижите на племенницата си Емили, докато дъщеря ѝ Себастиен я откара обратно в Бронксвил. Беше опазила децата на Лус. За обяд даде на Кийни и на осемгодишната му сестричка Одри корнфлейкс и компот. Това беше успяла да вземе, когато избяга от къщата.

Сега се връщаше за още провизии. Децата на Лус не искаха да ядат хаитянските ѝ гозби. Още по-важното бе, че Нийва беше забравила да вземе пулмикорта на Кийни, лекарството му за астмата. Момчето имаше хрипове и изглеждаше преbledняло.

Спряха и завариха зелената кола на мисис Гилд в алеята на Лус. Това накара Нийва да се поколебае. Каза на Себастиен да я изчака, слезе, оправи комбинезона под роклята си и тръгна с ключа към страничния вход. Вратата беззвучно се отвори. Алармената система на къщата беше изключена. Мина през антрето — изрядно подредено, с вградените гардероби, закачалките за връхни палта, подовото отопление, с безупречно излъскания под — и бутна крилата на летящата врата към кухнята.

Не личеше някой да е влизал в стаята откакто тя беше избягала с децата. Застана тихо на прага и се заслуша с изключително внимание, затаила дъх колкото можеше да издържи, преди да издиша. Не чу нищо.

— Ало? — извика няколко пъти Нийва, зачудена дали мисис Гилд, с която поддържаха доста хладни взаимоотношения — подозираше, че икономката тайно е расистка — щеше да ѝ отговори. Чудеше се дали и Джоан ще ѝ отговори — жена толкова лишена от естествения майчински инстинкт, че въпреки адвокатския си успех самата тя се държеше като дете. Знаеше, че и на двата въпроса отговорът е „не“.

След като не чу нищо, отиде до кухненския тезгях и внимателно остави чантата си между мивката и печката. Отвори шкафа със снаксовете и бързо, почти като някоя крадла, колкото и да не би искала

да го признае, натъпка пазарската торба с бисквити, кутии със сокове и пуканки за микровълнова, като спираше от време на време, за да се послуша.

След като измъкна всички сирена и млечни напитки от хладилника, забеляза номера на г-н Лус върху листа, закачен на стената до кухненския телефон. За миг я жегна колебание. Какво можеше да му каже? „Жена ви е болна. Не е добре. Затова взимам децата.“ Не. Бездруго едва беше разменяла по някоя дума с него. Нещо зло витаеше в този великолепен дом, а нейното първо и единствено задължение беше безопасността на децата. Тя бе не само прислуга, беше и майка.

Провери в шкафа над вградения хладилник за вино, но кутията от пулмикорта беше празна, точно както се беше опасявала. Налагаше се да слезе до килера в мазето. Горе, на покритото с пътека вито стълбище, тя спря и извади от чантата си черно емайлирано разпятие. Просто за всеки случай го притисна до себе си и тръгна надолу. От най-долното стъпало мазето ѝ се видя твърде тъмно за това време от деня. Включи всички ключове на таблото и остана на място заслушана, докато лампите светнат.

Това, на което Лус викаха мазе, представляваше още един напълно обзаведен етаж от дома им. Долу бяха инсталирали домашен театър, обзаведен чак до театралните столове и количката за пуканки. В друга приземна стая бяха натъпкали всевъзможни играчки и игрални табла. В следващото помещение се намираще пералнята и там мисис Гилд се грижеше за спалното бельо на семейството. Имаше също и четвърта баня, килер, а отскоро — и изба за вино в европейски стил с температурен регулатор. Работниците бяха разбили основите на мазето, за да сътворят чист пръстен под.

Дочу се звук все едно някой бе сритал врата на фурна и топлината облъхна Нийва. Същинското мазе беше скрито някъде зад вратата. От шума бавачката само дете не излетя през покрива. Засили се обратно към стълбите, но се спря. Момчето имаше нужда от пулверизатора си. Много бледо беше.

Тръгна решително през мазето. Посред пътя към двукрилата врата на килера, застанала между две кожени седалки от домашния театър, тя забеляза вещите, струпани срещу прозорците. Ето защо тук цареше такъв мрак посред бял ден. Играчки и стари кашони бяха

скупчени до стената и затъмняваха малките прозорци, а вестници и овехтели дрехи препречваха всеки слънчев лъч.

Нийва се опули и се зачуди кой ли би могъл да стори това. Втурна се към килера и откри лекарството на Кийни върху същата лавица от стоманена тел, на която Джоан си държеше витамините и шарените като бонбони таблетки антиацид. Смъкна две дълги кутии с пластмасови шишенца, пренебрегна в бързината си останалата храна и затича навън, без да затвори вратата.

Щом тръгна обратно през мазето забеляза, че вратата към пералното помещение е откряната. Тази врата, която никога не бе оставяна отворена, затвърди натрапчивото усещане на Нийва, че обичайният ред в дома е нарушен.

След това видя големите тъмни петна от пръст по скъпия килим, отдалечени едно от друго подобно на отпечатьци от стъпки. Погледът ѝ ги проследи до вратата на винарската изба, откъдето трябваше да мине, за да стигне до стълбището. Очите ѝ се спряха на бравата, зацапана с кал.

Щом доближи избата, Нийва го усети. Почувства гробната чернота, която лъхаше от помещението с пръстен под. Почувства бездушието. Но не усети хлад. Вместо това я лъхна топлина. Зной, затаен и къкрещ.

Дръжката на вратата започна да се завърта, когато тя се втурна покрай нея към стълбите. Нийва, петдесет и три годишната жена с болни колене, задрапа и затича с всички сили нагоре. Залитна, подпря се на стената с ръка и разпятието изрови малко парче мазилка. Нещо имаше зад нея, нещо я следваше по стъпалата. Изкрещя на креолски щом се озова на огрения от слънцето първи етаж, затича през дългата кухня, награби ръчната си чанта и събори голямата пазарска торба. Снаксовете и напитките изпопадаха по пода, но беше твърде уплашена, за да се върне за тях.

Като видя как майка ѝ, с дългата до глезените си рокля на цветя и с черните си обувки, излетя с кръсъци от къщата, Себастиен изскочи от колата.

— Не! — изрева Нийва и ѝ замаха да влиза обратно вътре. Бягаше, като че я гонят, обаче нямаше никой зад нея. Разтревожена, Себастиен се отпусна на седалката си.

— Мамо, какво стана?

— Карай! — закрещя Нийва. Едрата ѝ гръд се надигаше тежко, подивелите ѝ очи не се откъсваха от отворената странична врата.

— Мамо — повтори Себастиен, докато даваше на заден. — Това е отвличане на деца. Има си *закони*. Обади ли се на съпруга? Каза, че ще се обадиш на съпруга.

Нийва разтвори дланта си и видя, че е окървавена. Така силно беше стискала украсеното с мъниста разпятие, че кръстът се бе врязал в плътта ѝ. Пусна го на пода на колата.

СЕДЕМНАДЕСЕТИ ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК, ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ИЗТОЧНА, МАНХАТЪН

Старият професор седеше в самия край на пейката в ареста. Стараеше се да бъде колкото се може по-далеч от голия до кръста хъркащ мъж, който тъкмо се беше облекчил без да притеснява хората с въпроси за посоката на тоалетната, дето се намираще в ъгъла на помещението. Дори не си беше събул панталона.

— Сетрайкийн... Сетаркиян... Сетрайняк...

— Тук — отзова се той. Стана и тръгна към четящия мъж в полицейска униформа, който се мъчеше да налучка името му и стигна до отворената врата на килията. Служителят го пусна навън и затвори вратата зад него.

— Освободен ли съм? — попита Сетракиян.

— Май да. Синът ви е дошъл да ви вземе.

— Си...

Сетракиян затвори устата си. Последва униформения към стаята за разпити. Полицаят дръпна вратата и му махна с ръка да влезе.

Бяха му необходими едва няколко мига, само докато вратата зад него се затвори, за да разпознае в лицето от другата страна на голата маса д-р Ефраим Гудуедър от Центъра за медицински контрол и превенция.

До него седеше и лекарката, с която бе предишния път. Сетракиян се усмихна признателно за лъжата им, въпреки че появата им не го изненада.

— Значи е започнало — отбеляза той.

Тъмни кръгове от умора и безсъние се бяха отпечатали около очите на д-р Гудуедър. Той огледа възрастния мъж от глава до пети.

— Ако искате да излезете оттук, можем да ви изведем. Но първо ми трябва обяснение. Трябва ми информация.

— Мога да отговоря на много от въпросите ви. Но вече твърде много време е загубено. Трябва да започнем сега, в този миг, ако изобщо имаме шанс да възпрем това коварно нещо.

— Точно за това говоря — прекъсна го доста грубо докторът. — Какво е това коварно нещо?

— Пътниците от самолета — отговори му Сетракян. — Мъртвите са се вдигнали.

Еф нямаше отговор на това. Не можеше да го изрече. Нямаше да го изрече.

— Има много неща, от които ще трябва да се отърсите, д-р Гудуедър — продължи Сетракян. — Разбирам убеждението ви, че поемате голям риск, доверявайки се на думите на един непознат старец. Но в известен смисъл аз рискувам хиляди пъти повече, като поверявам тази отговорност на вас. Това, което обсъждаме тук, засяга ни повече, ни по-малко съдбата на човешката раса... Макар да не очаквам да ме разберете или да ми повярвате безрезервно. Мислите, че ме привличате за каузата си. Истината е, че аз привличам вас за своята.

СТАРИЯТ ПРОФЕСОР

НИКЪРБОКЪР ЗАЕМИ И АНТИКИ, 118 УЛИЦА, ИСПАНСКИ ХАРЛЕМ

Еф лепна на предното стъкло на колата си табелата с надпис „СПЕШНА ДОСТАВКА НА КРЪВ“ и паркира в обозначената за товарене зона на улица Ийст 119. Последва Сетракиян и Нора до заложената къща, която се намираще на ъгъла през една пресечка на юг. Вратите бяха с решетки, прозорците — със спуснати метални капаци. Въпреки килнатата настрани табела „ЗАТВОРЕНО“, окачена на стъклото на вратата точно над работното време, отвън стоеше мъж в опърпано черно двуредно палто и с нахлупена на главата висока плетена шапка, каквато обичаха да носят растафарианците. Липсваха само характерните плитки, които да я изпълнят, така че шапката се свличаше от главата му като размекнало се суфле. Мъжът стискаше в ръка кутия за обувки и пристъпяше от крак на крак.

Дойде и Сетракиян. Стискаше връзка ключове с потрошените си пръсти. Засуети се с ключалките по решетката на вратата.

— Не приемам залози днес — подхвърли той, като погледна бегло кутията в ръката на мъжа.

— Вижте тук. — Мъжът извади от кутията вързоп от ленена кърпа за хранене и я разви, за да покаже десетина прибора. — Качествено сребро. Изкупувате сребро, знам.

— Изкупувам, да. — Вече отключил вратата, Сетракиян подпря дръжката на високия бастун на рамото си и избра един нож. Претегли го в ръката си и потърка с пръсти острието. После опипа джобовете на палтото си и се обърна към Еф. — Да имате десет долара, докторе?

С желанието това да приключи по-бързо, Еф бръкна за парите си и издърпа десетдоларова банкнота. Връчи я на мъжа с кутията за обувки.

След това Сетракиян му върна приборите.

— Прибери си ги. Не е истинско сребро.

Мъжът прие с благодарност подаянието и се отдръпна с кутията под мишница.

— Бог да ви благослови.

— Е, това ще го разберем скоро — измърмори Сетракиян, докато влизаше в дюкяна си.

Еф погледа как парите му се отдалечават надолу по улицата, след което последва стареца вътре.

— Осветлението е ей там на стената — каза Сетракиян, докато затваряше и заключваше вратите.

Нора завъртя и трите ключа наведнъж. Светлината обля стъклените шкафове, витрините и антрето, където стояха. Ъгловото магазинче беше клинообразно и набито в градското каре като с дървен чук. Първата дума, която хрумна на Еф, беше „боклук“. Много и много боклук. Стари стереосистеми, видеокасетофони и друга овехтяла електроника. Витрина с музикални инструменти, между които едно банджо и клавиатура „Кейтар“ от 80-те с форма на китара. Религиозни статуетки и сувенирни чинии. Два грамофона и малки саундбордове. В заключена стъклена витрина бяха изложени евтини брошки и пошла лъскава бижутерия. Окачалки с дрехи, най-вече зимни палта с кожени яки.

Толкова много боклук, че му се сви сърцето. Дали не си губеше скъпоценното време с някакъв луд?

— Вижте — заговори той на стареца. — Имаме един колега. Мислим, че е заразен.

Сетракиян го подмина, като почукваше с големия си бастун. Отмести вратата на тезгяха с обвитата си в ръкавицата ръка и ги подкани да влязат.

— Ще се качим оттук.

Задното стълбище ги отведе пред врата на втория етаж. Старецът докосна с пръсти *мезузата* преди да влезе и подпря високия си бастун на стената. Беше стар апартамент с ниски тавани, застлан с протрити пътеки. Мебелите не бяха подменяни може би от трийсет години.

— Гладни ли сте? — попита Сетракиян. — Потърсете наоколо, все ще намерите нещо. — Вдигна капака на луксозната кутия за сладки и извади отворена опаковка „Девил догс“. Взе една паста и разкъса целофанената обвивка. — Не се оставяйте енергията ви да се изчерпи. Пазете си силата. Ще ви трябва.

Старецът отхапа от пълния с крем сладкиш и се запъти към спалнята, за да се преоблече. Еф се озърна из кухничката. После с Нора се спогледаха. Въпреки безпорядъка, домът миришеше на чисто.

От масата, до която имаше само един стол, Нора взе черно-бяла снимка в рамка. Беше портрет на млада жена с гарвановочерна коса, облечена в семпла черна рокля. Седеше върху голяма скала посред пуст плаж. Пръстите ѝ бяха сплетени върху голото коляно, а победоносна усмивка красеше приятното ѝ лице. Еф се обърна към коридора, през който бяха влезли, и се загледа в старите огледала, окачени по стените му. Бяха десетки, с всевъзможни форми и размери, ожулени от времето и напукани. Купчините книги, струпани направо на земята от двете му страни, го правеха да изглежда още по-тесен.

Старецът се върна. Беше се преоблякъл, но бе запазил стила си: стар костюм от туид с елече, тиранти, вратовръзка и изтънели от лъскане кожени кафяви обувки. Все още носеше вълнени ръкавици без пръсти върху осакатените си длани.

— Виждам, че събирате огледала — вметна Еф.

— Определени видове. Намирам, че старото стъкло отразява най-добре.

— А готов ли сте вече да ни кажете какво става?

Старецът леко кривна главата си настрани.

— Докторе, това не е нещо, което човек може просто да разкаже. Това е нещо, което трябва да се покаже. — Подмина Еф и отиде до вратата, през която бяха влезли. — Моля, елате с мен.

Еф го последва обратно по стъпалата. Нора вървеше след тях. Минаха през зложния магазин на първия етаж и продължиха до друга заключена врата към ново виещо се стълбище, което водеше надолу. Старецът заслиза бавно, стъпало по стъпало. Изкривената му ръка се плъзгаше по железния парапет и гласът му изпълни тесния проход:

— Смятам се за пазител на древно знание, събрано от мъртви лица и отдавна забравени книги. Знание, натрупано в цял живот проучване.

Нора не се стърпя:

— Когато ни спряхте пред моргата, казахте няколко неща. Изтъкнахте, че знаете, че мъртвите от самолета не се разлагат нормално.

— Правилно.

— На какво се основаваха твърденията ви?

— На опита ми.

Жената се озадачи.

— Опит с други самолетни инциденти ли?

— Фактът, че случилото се тоя път е на самолет, е напълно случаен. Всъщност и преди съм бил свидетел на подобен феномен. В Будапеща, в Басра. В Прага и на по-малко от десет километра от Париж. Виждал съм го в едно малко рибарско селце край Жълтата река. Срещал съм се с него на 2200 метра височина в Алтайските планини в Монголия. И да, виждал съм го и на този континент. Обикновено нещастieto се отдава на случайността или се обяснява с бяс, шизофрения, лудост... Или, при най-последния случай, се разглежда като серийно убийство...

— Чакайте малко. Вие лично сте виждал трупове, които се разлагат бавно, така ли?

— Това е първият стадий, да.

— Първият стадий — промърмори Еф.

Последният завой на стълбището ги доведе пред заключена врата. Сетракян извади отделен от другите ключ, който висеше на верижка на шията му. С чворестите си пръсти го вкара последователно в един голям и друг, по-малък катинар. Вратата се отвори навътре и осветлението се включи автоматично. Последваха възрастния човек в ярко осветеното дълбоко мазе, изпълнено с тихо жужене.

Първото, което привлече погледа на Еф, беше отрупаната с бойни доспехи стена. Пълна рицарска броня, плетена ризница на японски самурай, груби кожени предпазители за шията, гръдния кош и слабините. Бяха закачени и оръжия: мечове и ножове с остриета, изковани от бляскава хладна стомана. Върху стара ниска масичка лежаха подредени по-съвременни на вид устройства: пистолети със заредени пълнители, очила за нощно виждане и модифицирани пробивни инструменти. И още огледала, повечето джобен размер и подредени така, че можеше да се види как се оглежда удивен в тази галерия на... на какво?

— Магазинът — наруши мълчанието старецът и посочи към етажана над тях — ми даде добър поминък, но не влязох в този бизнес заради влечение към стари радиоапарати и пошла бижутерия.

Затвори вратата зад тях и светлините около рамката помръкнаха. По цялата ѝ дължина и ширина имаше монтирана инсталация. Еф разпозна в пурпурните тръби ултравиолетови лампи, които обгръщаха вратата подобно на силово поле от светлина.

От какво се предполагаше да пазят стаята? Бацилите да не влизат или да не излизат?

— Не — продължи Сетракиян. — Избрах това за своя професия, защото ми предлагаше сигурен достъп до нелегален пазар на езотерични предмети, антики и книжни томове. Нелегален, макар не и незаконен. Събирах ги за личната си колекция и собствените си проучвания.

Еф огледа отново наоколо. Това приличаше не толкова на музейна колекция, колкото на малък оръжеен арсенал.

— Вашите проучвания?

— Точно така. В продължение на много години бях професор по Източноевропейска литература и фолклор във Виенския университет.

Еф отново го прецени с поглед. Наистина приличаше на виенски професор.

— И се оттеглихте, за да станете антиквар-уредник на оръжейна експозиция в Харлем?

— Не се оттеглих. Принуден бях да напусна. Компрометиран. Определени сили се съюзиха против мен. И все пак, като погледна назад, минаването в нелегалност по онова време със сигурност спаси живота ми. Всъщност беше най-доброто, което можеше да ми се случи. — Обърна се с лице към тях, скръстил професорски ръце зад гърба си. — Това бедствие, на което сте свидетели сега, в най-ранните си форми е съществувало от столетия. От хилядолетия. Подозирам, въпреки че не мога да го докажа, че произхожда от най-древни времена.

Еф кимна без да го разбира, но зарадван, че най-после има някакъв напредък.

— Значи говорим за вирус.

— Да. Един вид. Зараза, която поражда тялото и духа. — Старецът стоеше срещу Еф и Нора така, че мечовете на стената се разгъваха като стоманени крила от двете му страни. — И тъй, дали е вирус? Да. Но бих искал също така да въведа още една дума, започваща с „в“.

— Коя е тя?

— Вампир.

Дума като тази, произнесена толкова сериозно, за известно време увисва във въздуха.

— Мислите си — продължи Сетракиян, бившият професор, — за мрачен, преиграващ актьор в пелерина от черен сатен. Или енергична бляскава фигура със скрити закривени зъби. Или... Представете си как Бела Лугоши среща Абът и Костело.

Нора отново се огледа из помещението.

— Не виждам никакви разпятия или светена вода. Никакви връзки чесън.

— Чесънът има някои интересни имунологични свойства и може да се използва сам за себе си, тъй че присъствието му в митологията има биологично обяснение. Но разпятията и светената вода? — Сви рамене. — Продукти на своето време. Продукти на трескавото въображение на един ирландски автор от Викторианската епоха и на религиозния климат от онези дни.

Скептичните им изражения не изненадаха Сетракиян.

— Те винаги са били тук — продължи той. — Гнездели са, хранели са се. Тайно и на тъмно, защото такава е природата им. Седмина са първите. Наричат ги Древните. Господарите. Не са по един на континент. По правило не живеят отделно, а са кланови създания. Докато съвсем наскоро — „наскоро“, като отчитаме неограничената им жизнена продължителност — са се разпръснали из най-обширната суша, тоест това, което днес познаваме като Европа и Азия, Руската федерация, Арабския полуостров и африканския континент. С други думи, Стария свят. Имало е разцепление, сблъсък вътре в техния вид. Не знам какво е естеството на този раздор, но да речем, че този разлом помежду им е предшествал с няколко столетия откриването на Новия свят. После основаването на американските колонии отворило вратата към нова и плодородна земя. Трима са останали в Стария свят, а трима са тръгнали към новия. И двете страни уважили владенията на другата. Било е сключено примирие и то се е поддържало.

— Проблемът е бил този седми Древен — продължи професорът-антиквар. Ренегат, обърнал гръб и на двете фракции. Макар в момента да не мога да го докажа, внезапният характер на този акт ме кара да мисля, че той стои зад това.

— Това — повтори Нора.

— Това нахлуване в Новия свят. В нарушение на официалното примирие. Това нарушаване на баланса в съществуването на расата им. По същество това е акт на война.

— Война на вампири — промърмори Еф.

Сетракиян се усмихна на себе си.

— Опростявайте го, защото не можете да повярвате. Смалявайте. Омаловажавате. Защото сте възпитан да се съмнявате и развенчавате. Да свеждате всичко до малка група известни за по-лесно смилане. Защото сте доктор, човек на науката и защото това е Америка — където всичко е познато и понятно, където Бог е благонамерен диктатор и бъдещето винаги трябва да бъде прекрасно.

Плесна несръчно с кривите си длани и замислено докосна устни с голите върхове на пръстите си.

— Такъв е духът тук. И той е красив. Наистина. Не се подигравам. Чудесно е да вярваш само в онова, в което желаеш да вярваш и да отхвърляш всичко друго. Наистина уважавам скептицизма ви, д-р Гудуедър. И ви казвам това с надеждата, че вие също ще уважите опита ми в тази материя и ще допуснете наблюденията ми до своя високо цивилизован и научен ум.

— Значи твърдите, че самолета... един от тях е бил на него. Този ренегат.

— Точно така.

— В ковчега. В товарния отсек.

— Ковчег, пълен с пръст. Те са от земята и обичат да се връщат в първоначалната си форма. Като червеи. *Вермис*. Заравят се в земята, за да гнездят. Бихме го нарекли сън.

— Далече от дневната светлина — каза Нора.

— От слънчева светлина, да. Най-уязвими са, когато се превръщат.

— Но вие казахте, че е война на вампири. Но не е ли на вампири срещу хора? Всички тези мъртви пътници?

— Това също ще ви е трудно да го възприемете. Но за тях ние не сме врагове. Не сме достойни врагове. Дори не израстваме до това ниво в очите им. За тях ние сме плячка. Ние сме храна и пиене. Животни в кошара. Бутилки на рафта.

Еф усети, че го побиват ледени тръпки, но бързо се овладя.

— Някой би казал, че това звучи твърде много като научна фантастика, нали?

Сетракиян изпъна показалеца си към него.

— Онова устройство в джоба ви. Мобилният ви телефон. Натискате няколко цифри и веднага започвате разговор с човек от другия край на света. Това е научна фантастика, д-р Гудуедър. Сбъдната научна фантастика. — При тези думи Сетракян се усмихна. — Искате доказателство?

Отиде до ниска скамейка, поставена до дългата стена. На нея имаше нещо, покрито с черна коприна и той се пресегна някак странно към него. Изпъна ръка, хвана с два пръста най-близкия край на покривката, като задържа тялото си колкото може по-далече от предмета и дръпна плата.

Стъклен съд за проби, какъвто можеше да се намери във всеки магазин за медицинско оборудване.

Вътре, потопено в мътна течност, плуваше добре запазено човешко сърце.

Еф се спря и го огледа от няколко стъпки разстояние.

— Пълнолетна жена, ако се съди по големината. Здрава. Доста млада. Прясна проба. — Погледна през рамо към Сетракян. — И какво доказва това?

— Изрязах го от гръдния кош на млада вдовица от село край Шкодра в северна Албания, през пролетта на 1971 г.

Еф се усмихна на странното обяснение на стареца и се наведе, за да огледа по-внимателно стъкления съд.

Нещо подобно на пипало със смукател на върха се изстреля от сърцето и се лепна в стъклото, точно където беше окото на Еф.

Той рязко се изправи. Зяпна смразен в стъкленницата.

Нора до него промълви:

— А... какво, по дяволите, беше това?!

Сърцето започна да се движи в серума.

Пулсираше.

Биеше.

Еф видя как сплесканият подобен на уста смукател облиза стъклото отвътре. Погледна към Нора, която се бе втренчила в сърцето. После се озърна към Сетракян, който си стоеше на мястото с ръце в джобовете.

— Оживява се, когато наблизко има човешка кръв.

Еф зяпна в пълно неверие. Приблужи се отново. Този път застана отдясно на бледото и лишено от устни смукало. Израстъкът се отлепи

от вътрешната повърхност на стъклото... и след това пак се заби срещу него.

— *Господи!* — възкликна Еф. — Биещият орган плуваше вътре като някаква месеста риба — мутант. — Продължава да живее без... — Нямаше никакъв приток на кръв. Погледна краищата на отрязаните вени, аорта и вена кава.

— Нито е живо, нито е мъртво — каза Сетракиян. — Стимулирано е. Човек би могъл да каже, че е обладано, но в буквалния смисъл. Погледнете по-отблизо и ще видите.

Еф се вгледа по-внимателно в пулсиращия мускул. Ударите изглеждаха неравномерни, нищо общо нямаха с нормалния сърдечен пулс. Видя, че нещо се движеше вътре в него. Гърчеше се.

— Онова... червей ли е? — попита Нора.

Тънко и бледо, с цвета на пребледнели устни, пет или седем сантиметра дълго. Виждаше се как обикаля във вътрешността на сърцето като самотен пазач, патрулиращ ревностно в отдавна изоставена база.

— Кръвен червей — отговори Сетракиян. — Капилярен паразит, който се възпроизвежда в заразения. Подозирам, въпреки че нямам доказателство, че е проводникът на вируса. Действителният носител на заразата.

Еф поклати глава в неверие.

— А този... смукател?

— Вирусът мимикрира спрямо формата на приемника, въпреки че променя жизненоважните си системи, за да може да се хранва най-добре. С други думи, колонизира и приспособява приемника за собственото си оцеляване. След като в този случай приемникът е плуващ в стъкленница отрязан орган, вирусът е намерил начин да развие собствен механизъм за приемане на храна.

— Храна? — промълви Нора.

— Вирусът живее от кръв. Човешка кръв.

Сетракиян извади лявата си ръка от джоба. Сбръчканите върхове на пръстите му се показаха от края на ръкавицата. Меката част на средния му пръст беше гладка и покрита с белези.

— Няколко капки през няколко дни са достатъчни. Трябва да е гладно. Отдавна не съм слизал тук.

Пристъпи до пейката и вдигна капака на съда — Еф се отдръпна назад, за да гледа — и с върха на малък нож за моливи, който висеше на връзката с ключове, убоде пръста си над стъкленницата. Не трепна. Действието беше толкова рутинно за него, че вече не го болеше.

Кръвта му закапа в серума.

Подобно на изгладняла риба смукателят жадно загълта капките.

Когато приключи, старецът намаза върха на пръста си с някаква течност от малко шишенце на пейката и върна капака върху стъкленницата.

Еф видя как смукателният орган почервеня. Червеят в сърцето се задвижи по-плавно и с подновена сила.

— И казвате, че държите това нещо тук от...?

— От пролетта на 1971 г. Не взимам много отпуски. — Усмихна се на малката си шега, погледна убодения си пръст и разтърка засъхналия му връх. — Тя беше превъплъщенец, от заразените. От *превърнатите*. Древните, които искат да останат скрити, обикновено убиват веднага след като се нахранят, за да предотвратят разпространението на вируса си. Една от жертвите по някакъв начин беше избягала. Върнала се бе у дома си, за да поиска семейството си, приятелите и съседите си. Беше се заровила под малкото им селце. Четири часа преди да намеря тази вдовица, сърцето ѝ още не е било превърнато.

— Четири часа? Как го разбрахте?

— Видях белега. Белега на *стригои*.

— *Стригои*?

— Думата от Стария свят за вампир.

— А белега?

— Точката на проникване. Тънък прорез през гърлото, който предполагам, че вече сте видели.

Еф и Нора кимнаха. Помислиха си за Джим.

Сетракян добави:

— Трябва да заявя, че не съм човек, който има навика да реже човешки сърца. Това беше малко мръсна работа, попаднах на нея случайно. Но беше абсолютно необходимо.

— И оттогава пазите това нещо живо? Храните го като... домашен любимец? — не вярваше на очите си Нора.

— Да. — Погледна някак нежно към стъклената. — Служи ми да ми напомня ежедневно. Срещу какво съм се изправил. Срещу какво сме се изправили.

Еф беше поразен.

— През цялото това време... Защо не сте показал на никого това чудо? На медицинско училище? На вечерните новини?

— Ако беше толкова лесно, докторе, тайната щеше да е известна преди години. Има сили, съюзени срещу нас. Това е древна тайна с дълбоки корени. Засяга мнозина. Никога няма да позволят истината да стигне до широката публика. Ще я заглушават, а с нея — и мен. Затова през всичките тези години се крих и не излизах на открито. Чаках.

От тези думи космите по врата на Еф настръхнаха. Истината беше тук, пред очите му: човешкото сърце в стъклен съд, приютило червей, жаден за човешка кръв.

— Не съм много наясно с тайните, застрашаващи бъдещето на човешката раса. Никой ли не знае за това?

— О, някой знае. Да. Някой могъщ. Господаря не би могъл да пътува без помощ. С безопасността и транспортирането му се е заел съюзник — човек. Виждате ли... вампирите не могат да прехвърлят водни масиви без човешка помощ. Човек го е поканил тук. И сега печатът, договорът, е нарушен. От съюз между *стригой* и хора. Ето защо това нашествие е толкова стъписващо. И толкова невероятно застрашително.

Нора се обърна към Сетракиян.

— С колко време разполагаме?

Старецът вече беше пресметнал.

— На тази твар ще ѝ отнеме по-малко от седмица, за да довърши целия Манхатън. Около три месеца ще са ѝ нужни, за да превземе страната. За шест месеца ще погълне света.

— Няма начин — заяви Еф. — Няма да стане.

— Възхищавам се от решителността ви — отговори му Сетракиян. — Но все още не разбирате добре срещу какво сте изправени.

— Добре. Тогава ми кажете откъде да започнем.

ПАРК ПЛЕЙС, ТРАЙБЕКА

Василий Фет спря вана си с градска регистрация пред жилищна сграда в Долен Манхатън. Зданието отвън не изглеждаше нищо особено, обаче имаше навес и портиер. Пък и все пак това си беше Трайбека. Ако не беше видял незаконно паркираната отпред кола на здравната служба с въртящата се на покрива жълта светлина, щеше да провери адреса отново. По ирония на съдбата, в повечето сгради и домове из повечето части на града, хората посрещаха унищожителите на паразити с отворени обятия като полиция, пристигнала на местопрестъплението. Василий не мислеше, че тук ще е точно така.

Върху багажника на вана му стоеше надписът НСКВ, съкратено от „Нюйоркска служба за контрол на вредителите“. На стълбището го посрещна Бил Фърбър, инспекторът от здравния департамент. Били имаше провиснали руси мустаци, които се вълнуваха по лицето му заради постоянното дъвчене на антиникотиновата дъвка.

— Ваз — извика му той, което беше кратката форма на Вася, фамилиарното умалително на личното му руско име. Ваз или просто Ви, както го наричаха често, бе второ поколение руснак с гърлен бруклински акцент. Беше едър мъж и изпълваше по-голямата част от стълбището.

Били го потупа по рамото и му благодари, че е дошъл.

— Племенничката на братовчедка ми тук е ухапана по устата. Знам, знам. Не е моят тип жилище, ама какво да правя? Побъркали са се по сделките с недвижими имоти. Просто да знаеш, че са ми семейство. Казах им, че вода най-добрия убиец на плъхове в петте района.

Василий кимна с мълчаливата гордост, характерна за унищожителите на вредители. Хората с неговата професия работеха в мълчание. Успехът означаваше да не остане и една следа от свършената работа. Да няма знак, че проблемът някога е съществувал. Да няма и един забравен капан. Означаваше, че редът е възстановен.

Затъркаля след себе си кутията си с инструментите със самочувствието на компютърен техник. Горният етаж беше просторен,

с високи тавани и широки помещения. 1800 квадратни фута жилищна сграда, която на борсата за недвижими имоти в Ню Йорк сигурно струваше поне три милиона долара. В стая от стъкло, тиково дърво и хром, върху късо, твърдо и оранжево като баскетболна топка канапе, седеше момиченце. Беше гушнало кукла и здраво стискаше майка си. Горната устна и бузката на детето бяха покрити с голяма превръзка. Майката беше с късо подстригана коса. Очилата ѝ бяха с тесни правоъгълни рамки. Носеше дълга до коленете пола от зелено вълнено букле. На Василий му се стори, че вижда посетител от някакво свръхмодерно андрогинно бъдеще. Момичето беше малко, може би на пет или шест години. Все още бе уплашено. Василий би рискувал една усмивка, но с това негово лице рядко вдъхваше спокойствие на децата. Ченето му беше плоско като гръб на брадва, а очите му — широко раздалечени.

На стената, подобно на голяма картина в стъклена рамка, висеше плосък телевизор. В момента даваха кмета, който говореше пред грозд от микрофони. Опитваше се да отговори на въпроси, свързани с изчезналите мъртъвци от самолета — телата, необяснимо изпарили се от градските морги. Обясняваше как цялата нюйоркска полиция била вдигната по тревога и как по мостовете и в тунелите спирали за проверка всички хладилни камиони. Били открити и извънредни полицейски телефонни линии за осведомяване. Семействата на жертвите бяха разгневени, а насрочените погребения — отложени.

Бил отведе Василий в спалнята на момичето. Легло с балдахин, инкрустиран със скъпоценни камъни момичешки телевизор „Bratz“ лаптоп в същия стил, а от ъгъла ги гледаше аниматронно пони в карамелен цвят. Очите на Василий се спряха моментално на опаковката с храна до леглото. Бисквити с фъстъчено масло. Той също ги обичаше.

— Ето тук е спяла — каза Били. — Събудила се с усещането, че нещо я гризе по устната. Гадината била на възглавницата, Ваз. Плъх в леглото ѝ. Детето цял месец няма да може да мигне. Да си чувал някога такава чудо?

Василий поклати глава. Плъхове имаше из всяка сграда в Манхатън — каквото и да твърдяха собствениците или да си мислеха наемателите, — но не обичаха да се показват на открито, особено посред бял ден. Гадините атакуваха основно деца и то най-често по

устата, защото там най-силно им миришеше на храна. Градските плъхове *Rattus norvegicus* имаха особено изострен усет за мирис и вкус. Дългите им остри предни резци не се спираха пред алуминий, мед, олово и желязо. Гризачите носеха вина за поне четвърт от повредите в електроснабдяването. Бяха и основните заподозрени, които стояха зад същия процент пожари от неизвестен произход. По здравина зъбите им бяха напълно съпоставими със стомана, а подобната на алигатор челюст хапеше с хиляди фунтове натиск. Можеха с дъвчене да си пробият път дори през камъни и цимент.

— Видяла ли е плъха? — попита Василий.

— Не знае какво е било. Изпищяла е и е припаднала, а гадината е избягала. В спешното отделение им казали, че е плъх.

Василий отиде до прозореца, който беше откренат на около педя, за да пропуска лекия бриз. Бутна го, за да се отвори повече и погледна от трите етажа височина към тясната павирана уличка. Пожарното стълбище беше на три-четири метра встрани, но старата тухлена стена беше разронена и пропукувана. В представите на хората плъховете бяха тромави и мудни същества, докато всъщност по бързина си съперничеха с катериците. Особено ако са мотивирани от храна или страх.

Василий издърпа леглото на момиченцето от стената и смъкна завивките. Измести къщичката за куклите, бюрото и шкафчето за книги, за да погледне зад тях, но не очакваше плъхът още да е в стаята. Просто елиминираше очевидното.

Излезе навън в коридора и задърпа количката по гладкия лъскав дървен под. Зрението на досадните гризачи беше лошо и те се движеха предимно по усет. Притичваха бързо по един и същи маршрут покрай стените и рядко се отдалечаваха на повече от два-сет метра от гнездото си. Не обичаха непознатата обстановка. Този плъх вероятно се бе натъкнал на вратата. След това бе завил зад ъгъла покрай стената отдясно, остъргвайки паркета с грубата си козина. Следващата отворена врата водеше към банята на детето. Подът ѝ беше застлан с килимче във форма на ягода, завесите бяха бледо розови, имаше и кошче с играчки и шампоани за вана. Василий огледа помещението за потенциални скривалища и подуши във въздуха. Кимна на Били и той затвори вратата зад гърба му.

Бил се заслушва отвън около минута, след което реши да се върне и отново да успокои майката. Почти беше стигнал, когато от банята се разнесе страхотен трясък от падащи бутилки, силно пъшкане и побеснелият глас на Василий, бълващ руско проклятие.

Майката и дъщерята изглеждаха стъписани. След като неволно глътна дъвката си, Били вдигна ръка, за да ги накара да проявят търпение и затича обратно по коридора. Василий отвори вратата на банята. Носеше дълги ловни ръкавици „Келвар“ и държеше обемист чувал, в който нещо се гърчеше и дращеше с лапи. Нещо голямо.

Василий кимна и му подаде торбата.

Били нямаше друг избор, освен да я поеме, за да не падне на пода и плъхът да не избяга. Надяваше се тъканта да е толкова здрава, колкото изглеждаше, въпреки извиващия се и борец се вътре гризач. С изпънатата ръка задържа чувала високо над земята и колкото се може по-далеч от тялото си. В това време Василий твърде бавно и спокойно отвори количката си. Извади затворен пакет, в който имаше гъба, напоена с халотан. Взе си отново чувала, който Бил му върна с огромна радост. Разтвори го само колкото да пусне вътре упойващото вещество. Плъхът продължи усилено да се бори, но постепенно движенията му се забавиха. Василий разтърси чувала, за да ускори процеса.

Изчака още няколко секунди, докато борбата спре, после отвори торбата, бръкна в нея и извади плъха, като го държеше за опашката. Беше упоен, но не и в безсъзнание. Предните му лапи с розови пръсти продължаваха да дращят с острите си нокти във въздуха, челюстите му щракаха и лъскавите му черни очи се кокореха. Беше с порядъчни размери. Тялото и опашката му бяха по около двайсет сантиметра. Грубата му козина беше тъмносива отгоре и мръсно бяла отдолу. Не ставаше въпрос за избягало домашно животинче. Това си беше див градски плъх.

Били беше отстъпил доста назад. Много плъхове бе видял през живота си, но така и не успя да свикне с тях. Изглежда, че Василий нямаше подобни проблеми.

— Бременна е — обяви той.

Бременността при плъховете траеше само двайсет и един дена, а в едно котило можеше да има над двайсет малки. Една здрава майка би могла всяка година да ражда по двеста и петдесет малки, като поне половината щяха да са женски, готови да се сношат.

— Да ѝ взема ли кръв за лабораторията? — запита руснакът.

Били поклати глава с такова отвращение, все едно Василий го питаше дали иска да го изяде.

— На детето са му били инжекции в болницата. Виж го колко е голям, Ваз. Боже Господи. В смисъл, това не ти е... — Били сниши гласа си — не ти е някое жилище в Бушвик, ако ми схващаш намека.

Василий схващаше намека. Съвсем лично. След идването си в Америка, първоначално родителите му се бяха заселили точно в Бушвик. Кварталът беше заливан с вълни от емигранти още от средата на XIX век. Германци, англичани, ирландци, руснаци, поляци, италианци, афроамериканци, пуерториканци... Сега бяха изместени от доминиканци, гааянци, ямайци, еквадорци, индийци, корейци и виетнамци. Мъжът прекарваше дълго време в най-бедните предградия на Ню Йорк. Познаваше семейства, които всяка нощ преграждаха части от апартаментите си с възглавници от дивани, книги и мебелировка, за да се опазят от плъхове.

Обаче това нападение бе различно. Посред бял ден. Толкова дръзко. Обикновено само най-слабите, прогонените от колонията плъхове, излизаха, за да търсят храна. А това беше силна и здрава женска. Крайно необичайно. Василий знаеше, че по принцип плъховете съжителстват в крехко равновесие с човека и се възползват от уязвимите страни на цивилизацията, преживявайки от хранителната смет и от отпадъците, докато дебнат на ръба на полезрението, скрити зад стените или под дъските на пода. Появата на плъх въплъщаваше човешката тревога и страх. Всяко нахлуване извън обичайното събиране на отпадъци нощем издаваше промяна в околната среда. Подобно на човека и плъховете не бяха склонни да поемат ненужни рискове. Биха го направили само по принуда.

— Да го проверят ли за бълхи?

— За Бога, не. Просто го натикай в чувала и го разкарай. Каквото и да правиш, не го показвай на момичето. И без това е достатъчно травматизирано.

Василий извади от екипировката си найлонова торба и затвори вътре плъха с още една гъба с халотан, този път напоена с летална доза. Натика торбата в чувала, за да скрие доказателството и продължи с работата си, като започна от кухнята. Издърпа тежката печка с осем котлона и съдомиялната машина. Провери тръбите под мивката. Не

видя изпражнения, нито дупки, но все пак, след като и бездруго беше тук, заложи малко стръв зад шкафовете. Направи го без да каже на обитателите. Хората се изнервиха от отровите, особено родителите. Не знаеха обаче, че с точно тази отрова за плъхове бяха наръсени всички сгради и улици в Манхатън. Наличието на подобните на боровинки сини таблетки или на зелените гранули означаваше, че в района са забелязани вредители.

Били го придружи до мазето. Помещението беше чисто и подредено, без видима смет или меки отпадъци за гнездене. Василий огледа внимателно и подуши за изпражнения. Надушваше плъховете толкова добре, колкото гадините надушваха хората. За голямо съжаление на Бил угаси осветлението и запали фенерчето си, окачено на колана на синия му работен гащеризон. Блесна червена светлина. На нея урината на гризачите се виждаше мастилено синя, но тук не видя такава. Поръси с родентицид местата, откъдето можеха да изпълзят и постави в ъглите капани тип „мотел“, просто за всеки случай. След това отново се качи с Бил във фоайето.

Били му благодари, каза, че му дължи едно пиене, а после двамата се разделиха и се насочиха към изхода. Василий обаче беше озадачен. След като прибра екипировката си и умрелия плъх в задницата на вана, запали доминиканска пура и тръгна пеш. Продължи надолу и зави по павираната странична уличка, над която беше погледнал от прозореца на детето. От целия Манхатън единствено в Трайбека задните улички се бяха запазили.

Не беше направил повече от няколко крачки, когато видя първия си плъх. Тичаше полуслепешком покрай ръба на сградата. След това зърна друг, на клона на малко изкривено дърво, израснало до ниска каменна стена. И трети, присвит в каменния отточен канал, който пиеше от кафява вадичка, изтичаща от някоя невидима гниеща смет.

Докато ги наблюдаваше, още плъхове сякаш заизникваха от паважа. Буквално изскачаха изпод протритите камъни, пробивайки си път към повърхността. Гъвките скелети на гризачите им позволяваха да се провират през дупки, не по-големи от черепите им, през проходи с едва два сантиметра ширина. Извираха от фугите по двойки и тройки и бързо се разпръсваха. Използвайки за мерна единица камъните на настилката, Василий прецени, че телата на гадините са дълги по 25 —

30 см. Още толкова бяха и опашките им. С други думи, напълно отраснали екземпляри.

До него два чувала за боклук се гърчеха и се издуваха, плъховете си пробиваха с гризана път през вътрешността им. Един малък плъх се опита да пробяга покрай него към контейнера за смет и Василий го изрита с работния си ботуш. Гризачът отлетя пет метра назад, падна в средата на уличката и остана на място. След няколко секунди другите плъхове алчно се бяха нахвърлили отгоре му, а дългите им жълти резци го заръфаха през козината. Най-ефективният начин за унищожение на плъхове бе да се премахне източникът им на храна от околната им среда, след което се оставяха да се изядат взаимно.

Тези плъхове бяха гладни и бягаха. Подобна активност на повърхността посред бял ден практически беше нещо нечувано. Такова масово раздвижване се случваше само след събитие като земетресение или след рухване на сграда.

А понякога при голям строителен проект.

Василий измина още една пресечка на юг. Прекоси Бъркли Стрийт и стигна до мястото, където градът се отваряше към небето. Шестнайсет акра работен терен.

Стъпи на една от наблюдателните платформи с изглед към мястото на бившия Световен търговски център. Дълбоката подземна основа, предназначена да поддържа новата конструкция, беше пред завършване. Стоманенобетонните колони вече се показваха над земята. Обектът зееше наред града подобно на ухапването върху лицето на момиченцето.

Василий помнеше апокалиптичния септември на 2001-ва. Няколко дни след рухването на Кулите-близнаци беше слязъл сред развалините заедно с екипи на здравната служба. Започнаха да разчистват изоставената храна от затворените ресторанти около обекта. Продължиха по приземните етажи и мазетата. Жив плъх така и не видяха, но имаше достатъчно доказателства за присъствието на гризачите, включително продължаващите с мили следи от лапи, оставени в слегнатия прахоляк. Най-ярко помнеше сладкарницата на мисис Фийлдс, която гадините почти изцяло бяха опустошили. По това време популацията на плъховете в района стремително бе нараснала. Имаше опасения, че вредителите ще се разпръснат извън руините в търсене на нови източници на храна и ще плъпнат из околните улици и

квартали. Затова беше подета масивна кампания, финансирана с федерални средства. На хиляди места из отломките поставиха отровна стръв заедно с капани от стоманена тел. Благодарение на действията на Василий и колегите му страховитата инвазия така и не се състоя.

До ден-днешен Василий продължаваше да е на държавна работа. Службата му ръководеше проучванията над контрола на плъховете в района на Батъри парк. Ето защо беше напълно в течение за локалните нашествия на вредители, както и за хода на строителния обект. До този момент работата му си беше като всяка друга.

Погледна надолу към камионите, изливащи бетон и към крановете, които местеха отломките. Почака три минути някакво момченце да се отдръпне от един от инсталираните телескопи, същите като тези на покрива на Импайър Стейт Билдинг, след което пусна вътре две монети от по двадесет и пет цента и се зае да изучава обекта.

След секунда ги видя. Малките им кафяви телца пъплека из ъглите, тичаха около каменните купове, бягаха колкото им сили държат нагоре по пътя към Либърти стрийт. Заобикаляха в стремглавия си бяг арматурните пръти в основата на „Кулата на свободата“ като в някакво проклето бягане с препятствия. Василий потърси местата, където на новата конструкция ѝ престоеше да се свърже под земята с линията на РАТН^[1]. След това завъртя визъора по-нависоко и проследи една колона гризачи, които пълзяха нагоре към подпорите на стоманена платформа в източния край и продължаваха пътя си по изпънатите жици. Извираха изпод земята и в масовото си бягство използваха всеки възможен спасителен път, който можеха да намерят.

ИЗОЛАЦИОННО ОТДЕЛЕНИЕ, БОЛНИЧЕН МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР „ЯМАЙКА“

Докато стоеше зад втората врата на изолационното отделение, Еф си нахлузи латексови ръкавици. Би настоял и Сетракян да направи същото, но поредния поглед към кривите му пръсти го усъмни дали това въобще би било възможно. Влязоха в стаята на Джим Кент, единствената заета в иначе празното отделение. В момента Джим спеше. Още бе облечен със своите си дрехи. Гърдите и ръцете му бяха накичени с кабели, които водеха към апаратура, чиито датчици тихо писукаха. Дежурната сестра ги беше уведомила, че състоянието му толкова се влошавало, че всички автоматични аларми — за сърдечен пулс, кръвно налягане, дишане, кислородни нива — трябвало да се приглушат, тъй като се включвали непрекъснато.

Еф мина през прозрачните полиетиленови завеси. Усети напрежението у Сетракян, застанал до него. С приближаването им всички датчици отчетоха рязко повишение на жизнените показатели на Кент. Крайно необичайно.

— Като червея в стъкленицата — прошепна Сетракян. — Той ни усеща. Усеща кръвта наблизо.

— Не може да бъде.

Еф се доближи още. Жизнените нива и мозъчната активност на Джим скочиха.

— Джим — повика го Еф.

Лицето на приятеля му беше отпуснато в съня, а мургавата му кожа беше добила маджунено сивкав цвят. Еф забеляза, че зениците му се движат под клепачите му бързо като в РЕМ-фаза.

Сетракян отмести последния пласт прозрачни завеси пред болничното легло със сребърната вълча глава на високия си бастун.

— Не се приближавайте прекалено — предупреди ги старецът. — Той се превръща. — Бръкна в джоба на палтото си. — Огледалото ви. Извадете го.

Вътрешният преден джоб на якето на Еф беше натезал от огледало с размери 10 на 8 см, обгърнато в сребърна рамка. Една от

многого вещи, събрани от стареца в подземната му вампирска оръжейна.

— Виждате ли се в него?

Еф видя отражението си в старото надраскано стъкло.

— Да.

— Моля, погледнете ме и мен през него.

Еф го завъртя под ъгъл, за да може да види лицето на стареца.

— Виждам ви.

— Вампирите нямат отражение — сети се Нора.

— Не съвсем — отвърна ѝ Сетракиян. — Сега ви моля много внимателно да погледнете и него.

Огледалото беше толкова малко, че на Еф му се наложи да се доближи още една крачка към леглото. Протегна ръката си и задържа стъклото под ъгъл над главата на Джим.

В началото не можа да хване отражението му. Образът създаваше впечатлението, че ръката на Еф трепери ужасно. Но фонът, възглавницата и рамката на леглото бяха неподвижни.

Лицето на Джим се виждаше като в мъгла. Изглеждаше все едно, че главата му се тресе с невероятна бързина или вибрира с такава сила, че правеше чертите му неразличими.

Отдръпна бързо ръката си.

— Със сребърен гръб е — каза Сетракиян и потупа своето огледало. — Това е ключът. Днешните масово произвеждани хромирани огледала не могат да разкрият нищо. Но огледалото със сребърен гръб винаги казва истината.

Еф отново се погледа в огледалото. Нормално. Освен лекото треперене на ръката му.

Отново насочи под ъгъл стъклото към главата на Кент, като се постара да го държи неподвижно и отново видя лицето му, размито като в мараня. Все едно, че тялото му бе в някакъв неудържим спазъм и вибрира с такава бързина и сила, че чертите му не можеха да се уловят.

При все това с невъоръжено око изглеждаше, че лежи неподвижно и спокойно.

Еф подаде огледалото на Нора и тя сподели удивлението, както и страха му.

— Това означава, че... че се превръща в нещо... в нещо като капитан Редфърн.

— След обикновената инфекция могат да приключат с трансформирането си и да се активират за хранене само след денонощие. Нужни са седем нощи за пълното им превръщане, за цялостното превземане на тялото от болестта. Тя го преобразува за своите си цели — превръща го в паразит. После след около трийсет нощи се достига пълна зрялост.

— Пълна зрялост ли? — повтори Нора.

— Молете се да не видим тази фаза — отвърна старецът. Посочи към Джим. — Артериите на човешкия врат предлагат най-бързата точка за достъп, макар че бедрената артерия е друг пряк път към кръвоносната ни система.

Срезът на шията беше толкова изряден, че на пръв поглед не се забелязваше.

— Защо кръв? — зачуди се Еф.

— Кислород, желязо и други хранителни вещества.

— Кислород ли? — попита Нора.

Сетракиян кимна.

— Тялото на заразения се променя. Част от превръщането се състои в сливането на кръвоносната и храносмилателна система. Стават едно цяло. Почти като при насекомите. В собствената им кръвна субстанция липсва съчетанието желязо-кислород, което придава червения цвят на човешката кръв. Тяхната е бяла.

— А органите? — попита Еф. — Органите на Редфърн изглеждаха като обхванати от рак.

— Телесната им система бива погълната и трансформирана. Вирусът я завладява. Повече не дишат. Дишането им е рудиментарен рефлекс, при който не се приема кислород. Ненужните им бели дробове след време изсъхват и се преобразуват.

— Когато Редфърн нападна, от устата му се показа добре развит израстък — каза Еф. — Като напълно оформено мускулесто жило под езика.

Сетракиян кимна все едно, че двамата с Еф обсъждаха метеорологичната обстановка над Ню Йорк.

— Когато се хранят, то се изпълва с кръв. Плътта им се зачервява почти до пурпур. Почервеняват очните кълба, епидермисът. Това жило, както го наричате, всъщност е продукт на израждането и сливането на фаринкса, трахеята и белите дробове заедно с новообразувана плът.

Прилича донякъде на обърнат ръкав на яке. Вампирът може да изкара този орган от гръдния си кош и да го изстреля на метър и половина — два. Ако направите дисекция на зрял индивид, ще откриете мускулна тъкан, торба, от която това се изхвърля при хранене. Единственото, което им е нужно на тия твари, е редовното поглъщане на чиста човешка кръв. Може би са като диабетици в това отношение. Не знам. Вие сте докторът.

— Мислех, че съм — измърмори Еф. — До скоро.

— А аз си мислех, че вампирите пият девича кръв — каза Нора.
— Хипнотизират... превръщат се в прилепи...

— Придаден им е доста романтичен ореол — отвърна Сетракиян.
— Но истината е много по... как да го кажа?

— Извратена — предложи Еф.

— Отвратителна? — допусна Нора.

— Не. Банална. Усещате ли амоняка?

Еф кимна.

— Храносмилателната им система е много компактна — продължи Сетракиян. — Не предлага никакво място за задържане на храната. Всяка несмляна плазма или други някакви утайки трябва да се изхвърлят, за да се отвори място за следващата порция. Също като кърлежа — екскретира, докато се храни.

Изведнъж температурата в помещението се промени. Гласът на Сетракиян се сниши до леден шепот.

— Стригой — просъска той. — Тук.

Еф погледна към Джим, който беше отворил очи. Зениците му бяха бездънно черни, а склерата бе станала сивкаво оранжева подобно на нечестив залез. Взираше се в тавана.

Еф усети, че го жегна страх. Сетракиян се вцепени. Чворестата му ръка стисна дългия бастун под дръжката със сребърната вълча глава, готова за удар. Беше настръхнал и Еф се стъписа от дълбоката древна омраза, която видя в очите на стареца.

— Професоре... — изтръгна се тих стон от устните на Джим.

После клепачите му отново се отпуснаха и Джим пак потъна в съноподобния си транс.

Еф се обърна към стареца.

— Как така той... ви познава?

— Не, той не ме познава — отвърна Сетракиян, все още нащрек и готов да удари. — Той сега е като търтей и се превръща в част от кошер. Тяло, съставено от много части, но с една воля. — Погледна Еф. — Това същество трябва да бъде унищожено.

— Какво? Не.

— Той вече не е вашият приятел. Преселил се е в свят отвъд границите на болестта. До няколко часа от него няма да е останало нищо. Освен това е изключително опасно да го държите тук. Ще стане както с пилота. Хората в сградата ще бъдат изложени на огромен риск.

— Ами ако... ако не получава кръв?

— Плътта му ще започне да се свива. След четирийсет и осем часа липса на храна тялото му ще започне да отпада. Човешката мускулатура и мастните клетки бавно и болезнено ще бъдат изконсумирани. Само вампирът ще надделее.

Еф клатеше глава.

— Трябва да съставя някакъв протокол за лечение. Ако тази болест е причинена от вирус, трябва да работя за намиране на средство против него.

— Лечението е само едно. Смърт. Унищожаване на тялото. Милостив край.

— Не сме ветеринари тук — възрази категорично Еф. — Не можем просто да премахваме хора, които са твърде болни, за да оцелеят.

— Направихте го с пилота.

Еф се затрудни.

— Онова беше друго. Той нападна Нора и Джим... нападна мен.

— Философията ви за самозащита, ако се приложи вярно, е абсолютно уместна и в тази ситуация.

— Също и философията за геноцид.

— Ами ако това е тяхната цел? Тоталното подчиняване на човешката раса? Какъв би бил отговорът ви?

Еф нямаше желание да се въвлеча в абстрактни разсъждения. Гледаше своя колега. Приятеля си.

Сетракиян осъзна, че няма да може да промени мнението му. Все още не.

— Заведете ми при останките на пилота тогава. Може би ще успея да ви убедя.

Никой не обели дума, докато асансьорът ги спускаше към подземните етажи. Там се озоваха пред моргата. Вратата ѝ, която се предполагаше да е заключена, зееше широко отворена. Отпред имаше струпани полицаи, сред които се виждаше и администраторката на болницата.

Еф се понесе към тях.

— Какво си въобразявате, че правите тук?

Видя, че касата на вратата е издраскана, металната рамка — огъната и изкъртена, а ключалката — избита навън.

Не администраторката беше отворила вратата. Нещо друго я беше разбило.

Еф бързо надникна вътре.

Масата беше празна. Тялото на Редфърн го нямаше.

Еф се обърна към администраторката за повече информация. С изненада видя, че се е отдръпнала на няколко крачки в коридора. Говореше с полицаите и се озърташе през рамо към него.

— Нямаме повече работа тук — каза Сетракиян.

— Но аз трябва да разбера къде са останките.

— Изчезнали са. Никога повече няма да се върнат. — Старецът го стисна за рамото с изненадваща сила. — Вярвам, че са осъществили целта си.

— Целта? Каква е тя?

— Отвлечане, в крайна сметка. Защото не са по-мъртви от спътниците си, които лежаха в моргите.

ШИЙПСХЕД БЕЙ, БРУКЛИН

Докато търсеше онлайн информация какво се прави, когато съпругът почине без да е оставил завещание, наскоро овдовялата Глори Мюлер попадна на статия за липсващите трупове от Полет 753. Проследи линка, който препращаше към „РАЗВИТИЕ НА СЛУЧАЯ“. След час Федералното бюро за разследване щяло да даде пресконференция, за да обяви ново и по-голямо възнаграждение за всякаква информация около изчезналите от моргата тела на жертвите от трагедията „Реджис еър“.

Съобщението предизвика в душата ѝ дълбока нотка на страх. Неясно защо си спомни как предната нощ се събуди от някакъв кошмар, а после чу звуци от тавана.

От съня, който я беше събудил, помнеше само, че Херман, починалият ѝ наскоро съпруг, се е върнал от мъртвите. Станала беше някаква грешка и странната трагедия на Полет 753 изобщо не беше се случила. Херман се беше появил на задната врата на дома им в Шийпсхед бей с усмивка „Мислеше си, че си се отървала, а?“ и си поиска вечерята.

Пред хората Глори беше изиграла полагащата ѝ се роля на тихо скърбяща вдовица и щеше да продължи да го прави, докато траеха всички съдебни процедури, през които сигурно щеше да се наложи да премине. Но беше може би единствената, която смяташе, че трагичните обстоятелства, отнели живота на човека, с когото живееше от тринайсет години, са всъщност Божи дар.

Тринайсет години брак. Тринайсет години непрекъснати обиди и насилие, което набираше сили с времето и все по-често се проявяваше и пред децата — две момчета на девет и на единайсет. Глори живееше в постоянен страх от промените в настроенията му. През последната седмица дори си беше представяла как взима момчетата и се маха, докато той бди над умиращата си майка в Хайделберг. Това обаче беше само мечта, чието приложение на практика бе твърде рисковано. И къде би могла да отиде? И по-важното, какво щеше да им направи той, ако ги намереше? А тя знаеше, че ще ги намери.

Но Господ беше добър. Най-последно беше отвърнал на молитвите ѝ. Тя и децата ѝ бяха свободни. Тъмният плащ на насилието се бе вдигнал от дома им.

Отиде до стълбището и погледна нагоре към втория етаж. Загледа се в капака на тавана и в увисналото въже за дърпане.

Енотите. Бяха се върнали. Херман първи ги бе открил. Беше хванал една миеша мечка да се крие там, след което измъкна полуделия от страх натрапник вън в задния двор и го преби за пример пред момчетата...

Повече не. Нямаше от какво да се бои повече. Момчетата нямаше да са вкъщи поне още час и тя реши да се качи горе. Без друго се канеше да прегледа вещите на Херман. Денят за разчистване беше във вторник и дотогава трябваше да е готова.

Имаше нужда от оръжие и първото, за което се сети, бе мачетето на Херман. Беше го донесъл у дома преди няколко години и го държеше увито в маслен парцал в затворената пластмасова барака за инструменти до стената на къщата. Когато го попита защо изобщо му е такава неща — сечиво за джунглата точно тук, в Шийпсфилд бей — само ѝ беше изръмжал:

— Човек никога не знае.

Тези постоянни завоалирани заплахи бяха част от ежедневието ѝ. Тя дръпна ключа от куката зад вратата на килера, излезе навън и отключи катинара. Намери намасления вързоп под купчина дворни сечива и стар комплект за крокет, който бяха получили като сватбен подарък (сега щеше да го използва за подпалки). Занесе вързоп в кухнята, остави го на масата и се поколеба малко, преди да го развие.

Винаги беше приписвала зло на този предмет. Винаги си беше представяла, че по някакъв начин щеше да се окаже важен за съдбата на това домакинство, може би като инструмент на собствената ѝ смърт от ръцете на Херман. Ето защо го разви много внимателно все едно, че смъква пелените на спящо демонично бебе. Херман никога не беше обичал да пипа любимите му вещи.

Острието беше дълго, широко и плоско. Дръжката беше с увити кожени ивици, изтъркани до светлокафяво от ръката на предишния собственик. Вдигна го и го завъртя, усещайки тежестта на странния предмет в ръката си. Улови отражението си във вратата на

микровълновата печка и то я изплаши. Жена, застанала с мачете наред кухнята.

Той я беше подлудил.

Заизкачва се по стълбите, стиснала сечивото в ръка. Спря под таванския капак и се пресегна за долния възел на висящата въжена дръжка. Скърцащите пружини поддадоха и капандурата се откряна на около 45 градуса. Този шум трябваше да подплаши всякакви промъкнали се горе твари. Ослуша се за тропане и шумолене, но не чу нищо.

Посегна към високия ключ на стената, но лампата горе не светна. Прещрака още два пъти, но пак без резултат. Не беше се качвала на тавана от Коледа и крушката можеше и да е изгоряла досега. Между покривните греди беше изрязано малко прозорче, което щеше да ѝ осигури достатъчно светлина.

Разгъна сгъваемата стълба и се заизкачва. Три стъпала по-нагоре очите ѝ се изравниха с пода на таванското помещение. Още беше недовършено. По земята между голите фуги имаше покрита с розово фолио настилка от фибростъкло. От четирите краища към центъра беше нареден шперплат на кръст така, че да се образува пътека до всяка от четирите зони на тавана.

Горе се оказа по-тъмно, отколкото беше очаквала, но после видя, че два от старите сандъци с дрехи бяха преместени и затулваха ниското таванско прозорче. Дрехи отпреди живота ѝ с Херман, запечатани в найлонови чували и забравени цели тринайсет години. Тръгна по шперплатовата пътечка и избута раклите, за да влезе повече светлина. В ума ѝ просветна идеята да порови из дрехите и да си припомни предишното си съществуване. Точно тогава видя голата ивица зад шперплата. Мястото между две дълги напречни греди, откъдето по някаква причина izolацията беше изтръгната.

След това забеляза още една оголена ивица.

И друга.

Замръзна на място. Внезапно изпита усещането за нечие присъствие зад гърба си. Страх я беше да се обърне... но после си спомни за мачетето в ръката си.

Зад нея, срещу изправения ръб на таванската стая, възможно най-далеч от слънчевата светлина, липсващите късове от izolацията бяха

струпани на неравна купчина. Част от фибростъклото бе така накъсано, като че някакво животно си беше свило гигантско гнездо.

Това не беше енот. Нещо по-голямо. Много по-голямо.

Купчината бе съвършено неподвижна. Струваше ѝ се, че крие нещо. Да не би Херман да беше започнал някакъв странен проект без знанието ѝ? Що за мрачна тайна бе затрупал тук?

Вдигнала мачетето в дясната си ръка, Глори дръпна края на едно парче. То се измъкна на дълга ивица от купчината, а отдолу...

... нищо.

После задърпа ново парче... и спря, щом под него се показва космата мъжка ръка.

Глори познаваше тази ръка. Познаваше и дланта към нея. Познаваше прекрасно и двете.

Не можа да повярва на очите си.

Вдигнала мачетето пред гърдите си, тя издърпа нова ивица фибростъкло.

Ризата му. Една от любимите му ризи, които носеше дори през зимата, с къси ръкави и с копчета догоре. Херман беше суетен мъж, гордеше се с косматите си ръце. Ръчният му часовник и брачната му халка ги нямаше.

Видяното я закова на място. Разтреса се от ужас. Все пак трябваше да се увери. Посегна към нова ивица и когато я издърпа, повечето от останалата изолация се свлече на пода.

Мъртвият ѝ съпруг Херман спеше на таванския под върху постеля от накъсано розово фибростъкло. Напълно облечен, освен голите си мръсни стъпала, окаляни сякаш бе вървял бос.

Не можа да преглътне шока. Нямаше как да се справи с това. Мъжът ѝ, от когото си бе помислила, че се е отървала. Тиранинът. Побойникът. Изнасилвачът.

Стоеше изправена над спящото му тяло и стискаше мачетето подобно на Дамоклев меч, готов да се стовари и при най-лекото му движение.

После леко отпусна ръката си и острието на оръжието докосна тялото ѝ. Осъзна, че той вече бе само призрак. Мъж, завърнал се от мъртвите. Привидение, решено да я измъчва вечно. Никога нямаше да се освободи от него.

И докато тези мисли се въртяха в главата ѝ, Херман отвори очи.

Клепачите оголиха очните му ябълки и той се втренчи право нагоре.

Глори замръзна. Искаше да избяга, искаше да закрепси... Но и двете неща ѝ бяха непосилни. Главата на Херман се извъртя и втренчените му очи се спряха отгоре ѝ. Същият подигравателен поглед, както винаги. Същата насмешлива усмивка. Изражението, след което винаги идваше лошото.

И тогава нещо в главата ѝ прещрака.

По същото време, през четири къщи надолу по улицата, четиригодишната Луси Нийдъм седеше на дворната алея и хранеше кукличката си Бейби от плик с „Чийзит“. Детето спря да дъвче хрупкавите бисквити и се вслуша в приглушените писъци и силното посичащо *шшък... шшък*, идващо от... някъде наблизо. Озърна се към дома си, а след това — на север. Сбърчи носле нагоре в невинно объркване. Застана неподвижно с отворена уста, боядисана в оранжево от полусдъвканите бисквити със сирене. Слушаше най-странните звуци, които бе чувала някога. Тъкмо да каже на тате, който се зададе от къщи с телефон в ръка, когато пликът „Чийзит“ се разсипа. Тя клекна и взе да яде изпопадалите по земята бисквити, а после, след като ѝ се развикаха, забрави за случката.

Глори стоеше задъхана наред таванската стая. Повдигаше ѝ се, но продължаваше да стиска мачетето с двете си ръце. Херман лежеше накълцан между лепкавите розови парчета изолация, а цялото помещение беше оплискано в бяло.

Бяло?

Жената потръпна в погнуса и огледа делото си. На два пъти острието на оръжието се беше забило в напречната греда. В ума си бе видяла как Херман се опитва да ѝ го отнеме, а тя трябваше да го разклати силно, за да го освободи... и да продължи да посича плътта му.

Отстъпи крачка назад. Имаше чувството, че някак е излязла от тялото си. Стореното от нея беше невероятно.

Главата на Херман се беше изтъркаляла между две греди. Лицето с подигравателната си усмивка беше захлупено надолу. Върху едната му буза се бе лепнало пухкаво парче фибростъкло, което ѝ заприлича на захарен памук. Торсът му беше накълцан на късове, бедрата му — посечени до костта, а от слабините му бликаше бяло.

Бяло?

Усети как нещо се промушва в пантофа ѝ. Видя по него кръв, червена кръв и осъзна, че някак е наранила лявата си ръка, макар да не усещаше болка. Вдигна я, за да я огледа и по шперплата закапаха тлъсти червени капки.

Бяло?

Видя нещо тъмно и дребно да пролазва. Погледът ѝ беше замъглен и тя мигаше, все още обладана от убийствена ярост. Не можеше да се довери на очите си.

Усети сърбеж на глезена си под окървавения си пантоф. Неприятното усещане продължи нагоре по крака ѝ и тя плесна по бедрото си с плоското на лепкавото бяло острие.

После... ново гъделичкане отпред на другия ѝ крак. Отделно от това на китката ѝ. Разбра, че я е обзела някаква истерична реакция все едно, че я нападат буболечки. Залитна още крачка назад и едва не падна от шперплатовата пътека.

След това последва крайно изнервящото усещане за нещо, което пълзи около слабините ѝ... а после внезапна, рязка болка в ректума. Нещо пълзящо навътре, което я накара да подскочи и да впие пръсти в задника си все едно, че щеше да се изпусне. Сфинктерът ѝ се разшири и тя дълго време стоя така като парализирана, докато чувството започна да заглъхва. Позволи си да отпусне ръце и да вдиша. Трябваше да си вземе вана. Друг гърч я разсея, този път вътре по ръкава на блузата ѝ. И усети изгарящ сърбеж над раната на ръката си.

Последвалата разкъсваща болка дълбоко от вътрешностите ѝ я накара да се прегъне на две. Мачетето падна върху шперплата и от устните на Глори се изтръгна писък на ужасна, непоносима болка. Усети как нещо пропълзя нагоре по ръката ѝ. Пълзеше под плътта ѝ, а кожата ѝ се гърчеше. Още пицеше, когато друг тънък колкото капиляр червей пропълзя иззад врата ѝ, плъзна се по челюстта до устата ѝ, хлъзна се по вътрешната стена на бузата ѝ се спусна с гърч към гърлото ѝ.

ФРИЙБЪРГ, НЮ ЙОРК

Нощта настъпваше бързо, докато Еф караше на изток по Крос Айлънд Паркуей към окръг Насау.

— Значи твърдите, че пътниците от градските морги, онези, които целият град търси, просто са се върнали в домовете си?

Старият професор седеше на задната седалка с бомбето в скута си.

— Кръвта иска кръв — отвърна той. — След като се превърнат, превъплъщенците първо издирват все още незаразени близки и приятели. Връщат се нощем при онези, с които са имали емоционална връзка. Техните „скъпи“. Някакъв домашен инстинкт, предполагам. Също като животинския импулс, който води изгубените кучета на стотици мили обратно при собствениците им. Докато по-висшата им мозъчна функция отпада, налага се животинската им природа. Това са същества, тласкани от нуждите си. Да се хранят. Да се крият. Да гнездят.

— Обратно при хората, които скърбят за тях — каза Нора, седнала на предната седалка до Еф. — За да нападат и заразяват?

— Да се хранят. В природата на немрящите е да измъчват живите.

Еф мълчаливо отби от магистралата. Тази вампирска история му действаше като менталният еквивалент на тежката храна. Умът му отказваше да я смели. Дъвчеше и дъвчеше, но не можеше да преглътне.

Когато Сетракиян го бе помолил да избере пътник от списъка на жертвите от Полет 753, първата, за която се сети, беше момичето Ема Джилбъртън. Онова, което още беше държало ръката на майка си в самолета. Изглеждаше добър тест за хипотезата на Сетракиян. Как можеше единайсетгодишно мъртво момиче да извърви нощем целия път от моргата в Куинс до семейния си дом във Фрийбърг?

Сега обаче, спрял пред дома на Джилбъртън и загледан във внушителната сграда в колониален стил, разположена на широката странична улица с просторни жилища по нея, Еф осъзна, че може би

допускат грешка. Щяха да събудят човек, който оплакваше края на семейството си, загубата на съпругата си и на единственото си дете.

Еф не беше особено наясно с тези неща.

Сетракиян излезе от експлоръра, намести шапката на главата си и понесе дългия бастун, от чиято опора нямаше нужда. В този вечерен час улицата беше тиха, в някои от другите къщи светеше, но наоколо нямаше хора, нито преминаваха коли. Всички прозорци на къщата на Джилбъртън бяха тъмни. Сетракиян подаде на спътниците си две захранвани с батерии лампи с тъмни крушки, които приличаха на техните живачно-кварцови лампи, само че бяха по-тежки.

Отидоха до входната врата и Сетракиян натисна звънеца с главата на бастуна си. След като не дочакаха отговор, той опита бравата само с покритата си с ръкавица част на дланта си, като задържа голите си пръсти далече от топката. Без да оставя пръстови отпечатыци.

Еф осъзна, че старецът беше правил това преди.

Входната врата беше здраво заключена.

— Елате — подкани ги Сетракиян.

Слязоха по стъпалата и обиколиха къщата. Задният двор представляваше широка поляна в края на стара гора. Ранната луна предлагаше прилична светлина. Беше достатъчна, за да отпечата смътните сенки на телата им по земята.

Сетракиян спря и посочи с бастуна си.

Над мазето под ъгъл се издигаше капак. Вратите на избата зееха широко в нощта.

Старецът продължи натам с Еф и Нора след него. Към тъмното мазе водеха каменни стъпала. Сетракиян огледа високите дървета, заграждащи задния двор.

— Не можем просто да влезем — каза Еф.

— След залез-слънце това е изключително неразумно — потвърди Сетракиян. — Но не можем да си позволим лукса да чакаме.

— Не, имам предвид... това нахълтване. Трябва първо да се обадим в полицията.

Сетракиян взе лампата от ръката му и го изгледа с укор.

— Това, което трябва да направим тук... няма да го разберат.

Включи лампата. Двете тъмночервени крушки засияха с тъмна светлина. Беше като медицинския уред, познат на Еф, но бе по-ярък, по-горещ и снабден с по-големи батерии.

— Черна светлина?

— Черната светлина — това са дългите вълни отвъд виолетовия край на видимия спектър. Известна е със съкращението UVA. Разкрива, но е безвредна. UVB — това са средните вълни, които могат да предизвикат слънчево изгаряне или рак на кожата. Това тук — той се постара да задържи лъча далеч от тях и от себе си, — излъчва къси вълни. UVC. Убива микробите, използва се за стерилизиране. Възбужда ДНК връзките и ги разбива. Прякото излагане е много вредно за човешката кожа. Но пък е основно оръжие срещу вампири.

Стиснал лампата, старецът заслиза по стълбите. В другата си ръка държеше дългия си бастун. Ултравиолетовият спектър по принцип предлагаше слабо осветление, а UVC-лъчът правеше ситуацията още по-мрачна, вместо да я облекчи. Малкият им отряд замени нощния мраз със студенината на бетоненото мазе, а мъхът по каменните стълбищни стени заблестя в призрачно бяло.

Вътре Еф различи тъмното очертание на стълбището, което отвеждаше към първия етаж. Видя пералното помещение със старомодна пинбол машина.

И тяло, лежащо на пода.

Мъж, облечен в карирана пижама. Еф се втренчи в него, поддавайки се на инстинкта си на опитен лекар... и се спря. Нора заопипва по стената срещу вътрешната врата и превъртя ключа, но крушката не светна.

Сетракия пристъпи към мъжа и насочи лампата си към шията му. Странният индигов лъч разкри малък съвършено прав разрез в искрящо синьо, вляво от средата на гърлото.

— Превърнат е — обяви той.

После отново тикна ултравиолетовата лампа в ръцете на Еф. Нора също включи своята и я насочи към лицето на мъжа. Светлината разкри обезумяло и стаено под кожата същество, подобно на трепереца и гърчеца се мъртвешка маска. По някакъв неопределен начин изглеждаше неоспоримо зло.

Сетракия намери подпряна на пейката в ъгъла нова брадва с лъскава дървена дръжка и блестящо червеникаво сребристо острие. Върна се с нея в чворестите си ръце.

— Почакайте — опита се да го спре Еф.

— Моля отдръпнете се, докторе.

— Но той просто лежи тук.

— Скоро ще се вдигне. — Старецът посочи към каменните стъпала, водещи към отворените врати на капака, без да откъсне очи от мъжа на пода. — Момичето сега е навън. Храни се с други. — Сетракиян надигна брадвата. — И не ви искам позволениято, докторе. В момента ви моля само да се отдръпнете.

Еф видя решителността, изписана на лицето на антикваря и разбра, че старецът щеше да замахне, все едно дали той стои на пътя му. Отстъпи назад. Оръжието беше тежко за ръста и възрастта на Сетракиян и докато възрастният мъж го вдигаше с две ръце над главата си, задната част на острието почти стигна кръста му.

След това отпусна ръце.

Главата му се извърна към отворените врати на входа за мазето. Вслуша се.

Еф също го чу. Хрущенето по суха стъпкана трева.

Отначало си въобрази, че е някакво животно. Но не. Хрущенето имаше ясен ритъм. Двукрако същество.

Стъпки. Човешки... поне доскоро. Приближаваха се.

Сетракиян сниши брадвата.

— Застанете до вратата. *Тихо*. Затворете я, след като тя влезе. — Взе лампата от Еф и вместо нея тикна брадвата в ръцете му. — Не трябва да се спаси.

Отиде до дългия си бастун, подпрян на стената срещу вратата. След това изключи горещата лампа и мазето потъна в непрогледен мрак.

Еф застана до отворената врата и опря гръб в стената. До него стоеше Нора. Двама души, треперещи в избата на чужда къща. Стъпките се приближаваха, леки и тихи по земята.

Затихнаха горе на стълбището. Лунната светлина хвърли смътна сянка и на пода на мазето се очертаха глава и рамене.

После стъпките продължиха надолу.

Спряха на най-долното стъпало точно пред вратата. Еф стоеше на по-малко от три метра разстояние, притиснал брадвата до гърдите си. Стъписа се, щом различи силуета на момичето. Малка и дребничка, а русата коса падаше по раменете на скромна, дълга до прасците нощница. Босонога, с вяло увиснали напред ръце и странно вцепенена.

Гърдите ѝ се вдигаха и отпускаха, но на лунната светлина никакъв дъх не излизаше от устата ѝ.

По-късно щеше да научи повече. Че сетивата ѝ за слух и обоняние са се усилили многократно. Че можеше да чува кръвта, пулсираща през неговото, на Нора и на професора тела и че може да подуши въглеродния двуокис от дъха им. Щеше да научи, че зрението е най-слабото от сетивата ѝ. Вече беше в стадия, когато губеше усета си за цветове, но термалното ѝ зрение — способността да „разчита“ топлинни сигнали като монохромни аури — все още не бе съзряло напълно.

Тя направи няколко стъпки напред, излезе от правоъгълника бледа лунна светлина и потъна в пълния мрак на мазето. Беше влязъл призрак. Еф трябваше да затвори вратата, но самото присъствие на момичето го бе смразило.

Обърна се натам, където стоеше Сетракиян и пристъпи безшумно. Старецът включи лампата си. Момичето се загледа в нея безизразно. После той закрачи към нея. Тя усети топлината ѝ и се обърна към вратата на мазето, за да побегне.

Еф я затръшна. Тежката врата издрънча силно и цялата основа се разтресе. За миг Еф си представи, че къщата рухва върху тях.

Тогавя малкото момиче, Ема Джилбъртън, ги забеляза. Едната ѝ страна бе обляна в пурпурна светлина и Еф видя искрящите тъмносини резки на устните ѝ и по малката ѝ хубава брадичка. Изглеждаше странно, като сомнамбул, покрит с флуоресцентна боя.

Сети се, че под ултравиолетовата светлина кръвта искри в тъмносиньо. Сетракиян задържа яркосветещата лампа пред себе си, за да изтласка вампирясалото момиче назад. Реакцията ѝ бе животинска и объркана. Тя заотстъпва, присвита като пред горяща факла. Сетракиян настъпваше жестоко, притискаше я назад към стената. Дълбоко от гърлото ѝ изригна нисък гърлен стон на отчаяние.

— Докторе! — извика Сетракиян. — Докторе, елате. Веднага!

Еф пристъпи към момичето, взе лампата от ръката на Сетракиян и му подаде брадвата, като през цялото време държеше лъча, насочен към вампира.

Сетракиян се отдръпна назад. Хвърли брадвата настрани и тя издрънча по твърдия под. Хвана високия си бастун с облечените си с

вълнени ръкавици ръце и го стисна под дръжката с вълчата глава. С едно силно извиване на китката отдели върха от останалото.

От дървената ножница Сетракян измъкна острие на сабя, изковано от чисто сребро.

— По-бързо — припираше Еф, без да откъсва очи от гърчещото се до стената момиче, притиснато от убийствените лъчи.

Момичето видя оръжието на стареца, което блестеше сякаш нажежено до бяло и на лицето му се изписа нещо като страх. После страхът преля в ярост.

— По-бързо! — повтори Еф в желанието си най-после това да приключи. Момичето изсъска и той видя тъмната сянка, стаена под кожата ѝ — демон, заръмжал да се изтръгне на свобода.

Нора гледаше към бащата, който все още лежеше на пода. Тялото му започваше да мърда, а очите му се отваряха.

— Професоре? — прошепна тя.

Но старецът бе приковал поглед в момичето.

Нора видя как Гари Джилбъртън се надигна. След това се изправи на босите си крака — мъртвец в пижама с широко отворени очи.

— Професоре? — повтори Нора и включи лампата си.

Лампата изпука. Тя я разтърси и я плесна по дъното, където бяха батериите. Червената светлина проблесна и угасна отново... и после пак.

— Професоре! — изрева тя.

Примигващата светлина най-сетне привлече вниманието на Сетракян. Обърна се рязко към превъплъщенеца, който изглеждаше объркан и се олюляваше на краката си. По-скоро ловко, отколкото бързо, Сетракян на два пъти прободя Джилбъртън в стомаха и в гърдите. Раните обагриха горницата на пижамата му в бяло.

Изправен сам срещу момичето, Еф гледаше как демонът в нея се надига. Без да знае за случващото се зад него, извика:

— Професор Сетракян!

Сетракян насочи ударите си към подмишниците на бащата, за да го принуди да смъкне ръце. След това посече сухожилията зад колената му и той се строполи на четири крака, но с изправена глава върху изпънатия си врат. Професорът вдигна меча си. Произнесе някаква фраза на чужд език, която прозвуча като тържествен обет, а

после сабята му изсвистя през шията на вампира, отдели главата от раменете му и останките му се свлякоха на пода.

— Професоре — извика Еф, като не отместваше лъча на лампата си от момичето. Изтезаваше я. Изтезаваше дете на годините на Зак и гледаше как очите ѝ се пълнят със сълзи в цвят на индиго, докато скритата в нея твар кипеше от ярост.

Ема отвори уста сякаш се канеше да заговори. Да запее. Но устните ѝ продължиха да се разтеглят и нещото се появи, жилото от мекото небце под езика ѝ. Израстъкът се изду, глад измести тъгата от погледа ѝ и очите ѝ почти засияха от предчувствие.

Старецът се понесе към нея с изпънат в ръката меч.

— Назад, *стригой*!

Момичето се обърна към стария професор с пламнали очи. Сребърното острие на Сетракиян бе облято в бяла кръв. Изреди монотонно същите думи като преди и сабята в двете му ръце застина над рамото му. Еф успя да се отдръпне в мига, в който старецът замахна с оръжието си.

В последния момент тя успя да вдигне длан, сякаш се опитваше да се предпази и острието посече китката ѝ преди да я обезглави. Срезът беше чист и свършено равен. Бялата кръв опръска стената. Не зашуртя като от прерязана артерия, а изригна подобно на бълвоч. Тялото се свлече на земята до отрязаната длан, а главата се търкулна настрани.

Сетракиян отпусна меча си и издърпа лампата от ръцете на Еф. Почти триумфално задържа отслабващия лъч върху отворената рана на шията на момичето. Но още не бе време за триумф. Еф видя тварите, които се извиваха в процеждащата се в локва гъста бяла кръв.

Паразитните червеи. Гърчеха се силно и застиваха, щом светлината ги поразеше. Старецът ги облъчваше.

Еф чу стъпки по каменните стъпала. Беше Нора, която се измъкваше през капака. Замалко не се препъна в обезглавеното тяло на бащата, когато се втурна след нея, но най-сетне се озова навън на тревата, обгърнат от нощния въздух.

Нора тичаше към поклащащите се от вятъра тъмни дървета. Догони я преди да стигне до тях, придърпа я и я обърна рязко. Тя заглуши крясъка си в гърдите му, сякаш се страхуваше вопълът ѝ да не прореже нощта. Еф я задържа, докато Сетракиян излезе на двора.

Дъхът на стареца излизаше на пара в студената нощ, гърдите му се издуваха от умора. Притисна ръка до сърцето си. На лунната светлина разрошената му бяла коса му придаваше твърде откачен вид. Всъщност, на Еф в момента всичко му изглеждаше като някаква лудост.

Почисти в тревата сабята си, преди да я прибере в бастуна-ножница. Затегна двете части със силно завъртане и дългият бастун отново си стана каквото беше.

— Тя вече е освободена — промълви той. — Момичето и баща ѝ почиват в мир.

Оглеждаше обувките и панталоните си за вампирска кръв под лунната светлина. Нора го изглежда с подивелите си от ужас очи.

— Кой сте вие?

— Просто един поклонник — отвърна старият професор. — Също като вас.

Тръгнаха към експлоръра. В предния двор Еф се чувстваше изплашен и беззащитен. Сетракия отвори вратата и издърпа резервен пакет батерии. Смени изхабените в лампата на Еф и за малко освети колата.

— Почакайте тук, моля — каза им.

— Какво?

— Видяхте кръвта по устните и брадичката ѝ. Момичето беше зачервено. Беше се хранила. Това все още не е свършило.

Старецът пое към следващата къща. Еф се загледа след него. Нора го пусна и се подпря на колата. Преглътна силно все едно, че се канеше да повърне.

— Току-що убихме двама души в мазето на собствения им дом.

— Това нещо се разпространява от хора. От не-хора.

— Вампири. Боже мой...

— Правило номер едно винаги гласи: „бори се болестта, не с жертвите ѝ“.

— Не демонизирай болните — каза Нора.

— Но сега... сега болните са демони. Сега заразените са активни преносители на болестта и трябва да бъдат спрени. Убити. Унищожени.

— Какво ще каже директор Барнс за това?

— Не можем да го чакаме. Вече го чакахме твърде дълго.

Замълчаха. Скоро Сетракиян се върна, понесъл бастуна си — вампирски меч и още топлата лампа.

— Свърши се — обяви той.

— Свърши? — Нора все още беше потресена от видяното. — Сега какво? Наясно ли сте, че на борда на самолета пътуваха още около двеста човека?

— Положението е много по-сериозно. Това е втората нощ и втората вълна на заразата тече в момента.

[1] RATH — Метролиния в Ню Йорк, свързваща Манхатън с Ню Джърси. — Б.р. ↑

ВТОРАТА НОЩ

Патриша прокара енергично длан през косата си, сякаш можеше с този жест да отърси всички часове на поредния изгубен ден. Усети се, че всъщност очаква Марк да се прибере у дома, за да може донякъде със задоволство да му хвърли децата и да му каже „На!“ Искаше и да му сподели единственото интересно нещо от изминалия ден. Скрита зад пердетата на прозорците на трапезарията, Патриша беше видяла как бавачката на семейство Лус бяга от къщата на господарката си само пет минути, след като бе влязла. От децата нямаше и следа, а чернокожата жена търчеше, като че я гонят.

Ооо, тези Лус! Как някои съседни могат да влязат под кожата ти. Всеки път, щом се сетеше как кльошавата Джоуни небрежно подхвърля за своята „винарска изба в европейски стил, застлана с чиста пръст“, Патриша автоматично показваше среден пръст на къщата им. *Умираще* да разбере какво знае Марк за Роджър Лус, стига той още да беше в чужбина. Искаше да сравнят бележките си. Единствените моменти, в които двамата с мъжа ѝ бяха като че ли на една вълна, беше когато разнищваха приятели, семейства и съседни. Може би защото предъвкването на чужди брачни проблеми и семейни неблагоприятия правеше техните по-малко неприятни.

Скандалът винаги вървеше по-добре с чаша пино и тя довърши втората си с щедра глътка. Погледна кухненския часовник с искреното намерение да се поразтъпче навън. Даваше си сметка, че Марк се изнервя всеки път, щом се прибереше вкъщи и установеше, че тя го води с две питиета. Майната му. Нали си прекарваше деня, сврян в уютния си офис в града? После обядваше, мотаеше се през почивката, а след това бърбеше с хората в късния влак на път за вкъщи. Докато тя самата бе заклещена тук с бебето, с Маркъс, с бавачката, с градинаря...

Наля си нова чаша, зачудена кога ли Маркъс, ревнивото ѝ демонче, щеше да влезе и да събуди малката си сестричка. Преди да си тръгне, бавачката беше сложила Джаклин да спи и бебето още не беше се пробудило. Патриша отново погледна часовника, забелязала

необичайно проточилата се тишина в къщата. Спим като шампиони, виж ти. Подкрепена с още една глътка пино и загрижена за малкия си четиригодишен терорист, хвърли задръстеното с реклами списание „Cookie“ и се заизкачва по стъпалата.

Първо погледна в стаята на Маркъс. Намери го легнал по очи на постелката „Ню Йорк Рейнджърс“ до леглото си, с падналата на пода гейм конзола от протегнатата му ръка. *Изцеден*. Разбира се, скъпо щяха да платят за тази негова късна дрямка, когато вихрецият се дервиш нямаше да може да се укроти за лягане, но тогава щеше да е ред на Марк да се оправя.

Тръгна по коридора. Запъти се към затворената врата, от чиято брава върху дантелена лента висеше копринена възглавничка с форма на сърце. Отгоре ѝ беше избродиран надпис „ШШШТ! — СПЯЩО АНГЕЛЧЕ“. Няколкото бучки черна пръст по пътеката я озадачиха и тя се намръщи. „Малко демонче“ помисли си. Внимателно откряна затоплената полутъмна детска и се стъписа, като видя, че някой седи и се поклаща леко в люлеещия се стол до бебешкото креватче. Жена. Държеше малък вързоп в прегръдката си.

Непознатата люлееше бебето ѝ. Джаклин. Но в тихата топлина на стаята, под приглушеното осветление и с дебелия мека пътека под краката ѝ все още всичко изглеждаше наред.

— Ти какво...? — Когато Патриша плахо пристъпи навътре, нещо в позата на жената я подсети. — Джоан? Джоан... ти ли си това? — Пристъпи още крачка навътре. — Какви ги...? През гаража ли влезе?

Джоан — *тя* беше — спря да се полюшва и стана от стола. На розовата светлина от лампата зад гърба ѝ Патриша едва забеляза странното изражение на лицето ѝ и неестествено изкривената ѝ уста. Миришеше на мръсно и Патриша моментално си спомни за сестра си и за онзи ужасен, ужасен Ден на благодарността миналата година. Дали и Джоан не бе прихванала същото психично разстройство?

И защо беше тук сега с бебето ѝ Джаклин на ръце?

Джоан протегна ръце, за да ѝ върне дъщеричката. Патриша я притисна до гърдите си и след миг разбра, че нещо не беше наред. Спокойствието на детето ѝ отиваше далеч отвъд обичайната отпуснатост на бебешкия сън.

С разтреперани пръсти Патриша отметна одеялото, покрило лицето на Джаки.

Устничките като розова пъпка бяха разтворени. Очичките ѝ бяха тъмни, неподвижни и втрещени. Одеялото около шията ѝ беше мокро. Пръстите на Патриша се обагриха с кръв.

Писъкът, който се надигна в гърлото ѝ, така и не достигна целта си.

Ан-Мари Барбур беше буквално на ръба на полудяването. Стоеше в кухнята и шепнеше молитви, стиснала ръба на мивката все едно, че къщата, в която бе живяла през целия си семеен живот, бе малка лодка, подмятана в разбушувано тъмно море. Неспирно се молеше за изход и облекчение. За проблясък надежда. Знаеше, че нейният Ансел не е никакво зло. Не беше това, което изглеждаше. Беше просто болен, много болен. *(Но той уби кучетата.)* Каквато и болест да имаше, щеше да мине като лоша треска и всичко щеше да се върне към нормалното.

Погледна навън към заключения сайвант в задния двор. Сега беше тихо.

Съмненията се върнаха отново, както когато видя репортажа за изчезналите от моргите мъртъвци от Полет 753. Нещо се беше случило. Нещо ужасно. *(ТОЙ УБИ КУЧЕТАТА.)* Смазващото чувство на ужас се облекчаваше само от непрестанното сноване между огледалата и мивката. Миене и докосване, страх и молитви.

Защо се заравяше Ансел в пръстта през деня? *(Той уби кучетата.)* Защо я гледаше с такава жадна страст? *(Той уби кучетата.)* Защо не искаше да ѝ каже нищо, а само ръмжеше и виеше *(като кучетата, които уби)*?

Нощта отново бе завладяла небето, а от това се беше бояла целия ден.

Защо беше толкова тихо навън сега?

Преди да успее да помисли над действията си, преди да изгуби контрол, тя излезе навън и заслиза по стъпалата на верандата. Не погледна към кучешките гробове в ъгъла на двора. Не се поддаде на тази лудост. Сега трябваше да е силна. Само още малко...

Вратите на сайванта. Катинарът и веригите. Остана там заслушана и притиснала устата си с юмрук. Стоя така, докато предните зъби я заболяха.

Какво щеше да направи Ансел? Щеше ли да отвори вратата, ако тя беше на неговото място вътре?

Да. Щеше.

Ан-Мари отключи катинара с ключа от шията си. Издърпа дебелата верига и този път, докато вратите се отваряха, отстъпи до мястото, където знаеше, че не може да я стигне — извън обсега на веригата, затегната за кучешкия прът.

Ужасна смрад. Безбожна воня. Само от лютата гнусна миризма очите ѝ се насълзиха. Това вътре беше нейният Ансел.

Не видя нищо. Заслуша се. Нямаше да пристъпи вътре.

— Ансел?

Едва прошепна името му. Отговор не последва.

— Ансел.

Шумолене. Ровене в пръстта. О, Боже, защо не беше взела фенер?

Пресегна се само колкото да побутне малко повече едното крило. Само колкото да пропусне вътре повече лунна светлина.

Ето го. Полуизлегнат в легло от пръст, с вдигнато към вратата лице, с посърнали и изпълнени с болка очи. Веднага разбра, че умира. Нейният Ансел умираше. Отново си помисли за кучетата, които спяха тук, Пап и Герти, скъпите два санбернара, които бе обичала повече от домашни любимци, които той бе убил и чието място по своя воля беше заел, за... да... за да спаси Ан-Мари и децата.

И тогава разбра. Той имаше нужда да нарани някой друг, за да съживи себе си. За да живее.

Потръпна на лунната светлина, загледана в страдащото същество, в което се бе превърнал мъжът ѝ.

Той я искаше, искаше тя да му се отдаде и тя го знаеше. Чувстваше го.

Ансел издаде беззвучен гърлен стон. Сякаш се изтръгна дълбоко от празния му стомах.

Не можеше да го направи. Ан-Мари заплака, докато затваряше вратите на сайванта. Притисна ги с рамо и го остави там, затворен като

труп. Не напълно жив, но още не и мъртъв. Вече бе твърде слаб, за да разбие вратите. Чу само поредния отчаян стон.

Точно прокара първата намотка на веригата през дръжките на вратата, когато чу стъпки по чакъла зад себе си. Ан-Мари замръзна. Представи си как полицаят се връща. Стъпките продължиха и тя се обърна.

Беше старец с оредяла коса. Носеше риза с твърда яка, отворена жилетка и размъкнати рипсени панталони. Съседът отсреща. Същият, който беше извикал полицията, вдовецът г-н Отиш. От този тип съседни, които си палят листата на улицата така, че пушекът да духа в твоя двор. Човек, когото никога не виждаха и не чуваха, освен ако възникнеше проблем, за който той подозираше децата.

— Вашите кучета стават все по-изобретателни в начините си да ме държат буден — каза г-н Отиш.

Присъствието му, като натрапил се призрак в кошмар, я обърка. *Кучетата?*

Говореше за Ансел. Шума, който вдигаше нощем.

— Ако имате болно животно, трябва да го закарате на ветеринар, за да го излекуват или приспят.

Твърде стъписана беше, за да отговори. Той се приближи, слезе от алеята, стъпи на тревата в задния двор и погледна с презрение към сайванта.

Отвътре се чу хриплив стон.

Лицето на г-н Отиш се сбръчка от отвращение.

— Ще направите нещо за тези псета или още сега ще извикам отново полицията.

— *Не!* — Страхът се изтръгна от нея преди да успее да го затаи.

Той се усмихна, изненадан от уплахата ѝ и зарадван от усещането за власт, които му даваше тя.

— Какво възнамерявате да направите тогава?

Устата ѝ се отвори, но не можа да измисли какво да отговори.

— Аз ще... Ще се погрижа... Не знам как.

Той погледна към задната веранда, заинтригуван от запалената лампа в кухнята.

— Стопанинът на къщата тук ли е? Бих предпочел да говоря с него.

Тя поклати глава.

От сайванта се чу нов болезнен стон.

— Ами няма да е зле много скоро да предприемете нещо с тези помяри, щото иначе ще го направя аз. Всеки, който е отраснал във ферма, госпожо Барбур, ще ви каже, че кучетата са животни за работа и нямат нужда от глезотии. Много по-добре за тях е да познават жилото на бича, вместо потупването на ръката. Особено пък такава мързелива порода като санбернарите.

Нещо от думите му достигна ума ѝ. Кучетата...

Жилото на бича.

Основната причина да вдигнат онази измишльотина в сайванта с веригата и железния пилон бе, защото Пап и Герти бяха избягали няколко пъти... а веднъж, неотдавна... Герти, любимката и на двамата, доверчивата Герти, се бе върнала вкъщи с пребити крака...

... сякаш някой я беше бил с прът.

И в този миг обикновено свенливата и отстъпчива Ан-Мари Барбур загуби всичкия си страх. Погледна този човек, това гадно малко сбръчкано подобие на човек, и ѝ се стори, че було се надигна от очите ѝ.

— Вие — каза тя. Брадичката ѝ трепереше, но вече не от страх, а от гняв. *Вие* направихте онова. На Герти. Вие я *наранихте*...

Очите му примигаха за миг, несвикнал да му се опълчват. Вината му веднага пролича.

— Ако съм го направил аз — заяви той, възвърнал самоувереността си, — сигурен съм, че си го е заслужил.

Омразата на Ан-Мари изригна изведнъж. Всичко, което беше таила през тези няколко дни. Заминаването на децата... погребването на мъртвите кучета... тревогата за страдащия ѝ съпруг...

— Тя — просъска Ан-Мари.

— Какво?

— Тя. Герти е *тя*.

От сайванта долетя поредния треперлив стон.

Нуждата на Ансел. Жаждата му...

Разтреперана отстъпи назад. Уплашена не от него, а от това ново чувство на гняв.

— Искате ли да видите сам? — чу се да казва Ан-Мари.

— Какво да им гледам?

Силуетът на бараката зад гърба ѝ също напомняше на присвил се звяр.

— Ами, хайде. Искате шанс да ги укротите, нали? Вижте какво може да се направи.

Взря се в нея възмутен. Предизвикаше го жена!

— Не говорите сериозно.

— Искате да оправите нещата, нали? Искате мир и спокойствие? Ами хайде, направете го! — Изтри слюнката от брадичката си и размаха мокрия си пръст към него. — *Направете го тогава!*

Г-н Отиш я изгледа продължително.

— Другите са прави. Вие *наистина* сте луда.

Кимна му злобно ухилена, а той тръгна към ниските дървета, ограждащи двора им. Хвана един тънък клон, изви го и задърпа силно, докато го откърши. Опита го, заслуша се как свисти във въздуха и доволен пристъпи към вратите.

— Искам да знаете — каза г-н Отиш, — че го правя повече заради вас, отколкото за себе си.

Ан-Мари затрепери, докато гледаше как измъква веригата през дръжките на вратата. Крилата започнаха да се отварят, а г-н Отиш стоеше достатъчно близо, за да е в обсега на веригата, закачена за железния прът.

— Е? — каза той. — Къде са тези зверове?

Ан-Мари чу нечовешкото ръмжене, а после веригата на нашийника задрънча подобно на разсипани монети. Вратите се разтвориха широко, г-н Отиш пристъпи напред и смаяният му вик секна моментално. Тя се хвърли срещу вратите, за да ги затвори, докато борещият се г-н Отиш ги блъскаше отвътре. Дръпна веригата през дръжките, затегна здраво катинара... после избяга в къщата си, далече от тресящия се сайвант, от задния двор и от сторената току-що жестокост.

Марк Блесидж стоеше наред антрето на къщата си, стискаше своя „Блекбъри“ и се чудеше накъде по-напред да се обърне. Жена му не беше оставила съобщение. Телефонът ѝ беше в чантата ѝ „Бърбъри“ волвото ѝ бе паркирано на алеята, коритото на бебето лежеше до вратата. И на дъската в кухнята нямаше бележка. Там откри

единствено полупразна чаша вино, изоставена върху тезгяха. Патриша, Маркъс, бебето Джаки, всички бяха изчезнали.

Провери в гаража, но колите и детските колички си бяха там. Погледна календара в кухнята — нямаше нищо отбелязано. Дали не беше са ядосала от поредното му закъснение и не бе решила да му приложи малко пасивно-агресивно наказание? Марк се опита да включи телевизора и да почака, но осъзна, че е разтревожен не на шега. На два пъти вдига телефона, за да се обади в полицията, но не мислеше, че ще може да преживее публичния скандал с дошлата пред къщата му патрулна кола. Излезе на предната врата и застана на тухленото стъпало, извисен над моравата и разцъфналите цветни лехи. Огледа улицата в двете посоки, зачуден дали пък не са отишли в някои съседни, но тогава забеляза, че почти всички къщи са тъмни. Нямаше я топлата жълтеникава светлина от лампите върху полираните бюфети. Мониторите и плазмените екрани на телевизорите не примигваха зад дантелените завеси.

Погледна към къщата на семейство Лус от отсрещната страна на улицата. Огледа гордата патрицианска фасада с белите тухлени зидове. Като че ли и там нямаше никой. Дали не се задаваше някакво природно бедствие, за което не знаеше? Дали не беше издадена заповед за евакуация?

Тогава видя, че някой се появи от високите храсти, оформящи жив плет между имотите на Лус и Бери. Беше жена. Изглеждаше разчорлена в пъстрата сянка от клоните на дъбовите дървета. Люлееше в ръцете си нещо, което му заприлича на пет или шестгодишно дете. Жената тръгна направо през алеята и спортната кола на Лус за миг я скри от погледа му. После влезе в къщата през страничната врата до гаража. Преди да пристъпи вътре, главата ѝ се обърна и тя видя Марк, изправен на предното стъпало. Нито му махна, нито показа, че го познава, но краткият поглед, който му хвърли, се стовари като леден блок върху гърдите му.

Не беше Джоан Лус, реши той. Но можеше да е икономката на Лус.

Изчака вътре да светне лампа. Нищо не светна. Извънредно странно, но какъвто и да беше случаят, в тази хубава вечер не беше срещнал никой друг навън. Така че се запъти към улицата. Тръгна по пътеката, като внимаваше да не стъпва по моравата, а после, пъхнал

ръце в джобовете на костюма си, закрачи по алеята на Лус, докато се озова до същата странична врата.

Външната врата беше затръшната, но вътрешната бе отворена. Вместо да натисне звънеца, той почука на стъклото, влезе и подвижна:

— Ей? — Прекоси скосеното антре към кухнята и запали осветлението. — Джоан? Роджър?

Целият под беше покрит с кални стъпки, явно оставени от боси крака. Някои шкафове, а също и ръбовете на барплота, бяха зацапани с мръсни отпечатъци от пръсти. В телена купа върху кухненската маса гниеха круши.

— Има ли някой вкъщи?

Готов беше да се обзаложи, че Джоан и Роджър ги нямаше, но искаше да поговори поне с икономката им. Жената едва ли щеше да разтръби наоколо как Блесидж не знаят къде са им децата или как Марк Блесидж не може да намери впиянчената си жена. А ако се окажеше, че греша и Джоан всъщност си е вкъщи, е, тогава щеше да я попита небрежно за семейството си все едно, че носи тенис ракета на рамо. „Толкова палави са децата, как да им хванеш дирите?“ А пък ако му подхвърлеха коментар за разпасаното му домочадие, щеше да ги подкачи за ордата боси диваци, които Лус явно бяха прекарвали през кухнята си.

— Аз съм Марк Блесидж, съседа ви отсреща. Има ли някой вкъщи?

Не бе стъпвал в дома им от май, когато беше рожденият ден на сина им. Лус бяха купили на хлапето си един от ония електрически състезателни автомобили за деца, но тъй като подаръкът пристигна без очакваното окачване за ремарке, тема, на която малкият явно беше вманиачен, диването подкара колата направо в масата с тортата, точно след като наетият помощник в клоунски костюм беше напълнил чашите със сок.

— Е — беше казал Роджър, — поне е наясно с нещата, които харесва.

Последва принуден смях и чашите отново бяха напълнени със сок.

Марк се шмугна през люлеещата се врата в дневната, където предните прозорци му разкриха добър изглед към собствения му дом. Тъй като не му се удаваше често да го гледа отгук, отдели няколко мига

да му се полюбува. Адски хубава къща. Макар че тъпият мексиканец пак беше подрязал плетовите накриво.

От стъпалата на мазето се чуха стъпки. Много стъпки, не само от един човек.

— Ей? — подвижна той, зачуден за онази боса орда. Притесни се, че се бе разположил твърде свойски в дома на съседите си. — Ей, здрасти. Марк Блесидж, съседът отсреща съм. — Не му отвърна никакъв глас. — Извинявам се, че нахлух така, но се чудех...

Дръпна люлеещата се врата и се спря. Поне десет човека стояха и го гледаха. Сред тях имаше две деца, които пристъпиха иззад кухненския тезгях, но нито едно не беше негово. Марк разпозна по лице няколко души. Съседи от Бронксвил. Хора, които виждаше в Старбъкс или ги срещаше във влака, а понякога ги засичаше в клуба. Една от тях, Карол, беше майка на приятел на Маркъс. Друг беше просто пощенски куриер, облечен в задължителната кафява униформа. Доста пъстра колекция за такова събиране. Между тях обаче нямаше никой от семейство Лус, нито пък от Блесидж.

— Съжالياвам. Да не прекъсвам...?

Едва сега започна да ги вижда истински. Видя лицата и очите им, докато се взираха мълчаливо в него. Никога досега не бе подлаган на подобен оглед. Освен вторачените им погледи почувства и жегата, която се излъчваше от тях.

Зад тях стоеше икономката. Беше зачервена. Кожата ѝ бе налята с кръв, а втречените ѝ очи аленееха. Отпред на блузата си имаше червено петно. Косата ѝ беше раздърпана и немита, а тялото и дрехите ѝ нямаше да бъдат по-мръсни дори ако беше спала направо в калта.

Марк избута кичур коса, паднал над очите му. Усети как притиска рамене в летящата врата и осъзна, че отстъпва назад. Останалите тръгнаха към него. Единствено икономката просто стоеше отзад и гледаше. Едното от децата, буйно момче с гъсти черни вежди, стъпи върху едно отворено чекмедже и се изкатери върху кухненския плот. Изправи се и щръкна с една глава над всички останали. Присви се като за спринтов старт върху гранитния плот и се хвърли във въздуха към Марк Блесидж, на когото не му остана друг избор, освен да изпълне ръце напред, за да го хване. Докато скачаше, устата на момчето се разтвори и когато сграбчи раменете на Марк, малкото му жило се изстреля навън. Израстъкът се изви като опашка на скорпион,

а после се заби в гърлото на мъжа. Прониза кожата и мускулите му и се вряза в сънната артерия, а болката, която му причини, беше като от забит във врата му нажежен шиш.

Той залитна назад през вратата и рухна на пода заедно с момчето, което го стискаше здраво, впито в шията му и възседнало гърдите му. После започна дърпането. Извличането. Изсмукването. Пресушаването.

Марк се опита да проговори, опита се да изкрещи, но думите се съсириха в гърлото му и го задавиха. Беше парализиран. Пулсът му се промени и се накъса, а той не можеше да издаде и звук.

Гърдите на момчето се притиснаха в неговите и той почувства немощното туптене на сърцето му — или на нещо друго — срещу своето. Докато кръвта се източваше от тялото му, Марк усети, че пулсът на момчето се ускорява и става по-силен — *тутуп-тутуп-тутуп* — достигайки до неистов галоп на границата на пълната наслада.

Жилото на момчето се удебели, докато се хранеше и бялото на втрещените в жертвата му очи се обагри във виненочервено. Извиваше методично кривите си костеливи пръсти през косата на Марк. Стягаше хватката над плячката си...

Останалите нахлуха през вратата. Нахвърлиха се над улова и заразкъсваха дрехите му. Докато жилата им пронизваха плътта му, Марк усети как тялото му се променя. Не се отпускате, *свиваше* се. Вакуумно сплескване, подобно на изсмукана до дъното кутия със сок.

В същото време го съкруши воня, която нахлу в носа и очите му като облак амоняк. Усети как нещо измокря гърдите му. Топла течност, подобно на току-що сварена супа. Ръцете му, стиснали тялото на малкия демон, внезапно потънаха в гореща влага. Момчето се беше изпуснало. Дефекираше върху Марк, докато се хранеше... въпреки че екскрементите изглеждаха повече химични, отколкото човешки.

Проклетата болка. Цялото му тяло, върховете на пръстите му, гърдите му, мозъкът му. Натискът върху шията му секна и Марк увисна като ярка бяла звезда от изгарящо страдание.

Нийва откряна съвсем леко вратата, за да се увери, че децата най-после са заспали. Кийни и Одри Лус лежаха в спални чували на

пода до леглото на внучка ѝ Нарушта. През повечето време децата на Лус се чувстваха добре. Все пак Нийва беше единствената им бавачка още откак Кийни бе на четири месеца... Но тая вечер и двете се заплакаха. Липсваха им креватчетата. Искаха да разберат кога най-после ще може да се приберат у дома, кога ще ги върне Нийва. Себастиен, дъщеря ѝ, непрекъснато питаше колко още ще чакат, докато полицията дойде и потропа на вратата им. Но не идването на полицията тревожеше Нийва.

Себастиен беше родена в Америка, изучена в Америка, щампосана с американска арогантност. Нийва водеше дъщеря си до Хаити веднъж в годината, но това не беше родния ѝ дом. Отхвърляше старата родина на майка си и остарелите ѝ обичаи. Отхвърляше старото знание, защото новото бе толкова бляскаво и чисто. Но това, че Себастиен изкарваше майка си суеверна глупачка, бе повече, отколкото Нийва можеше да понесе. Особено откакто бе изложила на риск собственото си семейство, като на своя глава спаси тези две разглежени, но все още поддаващи се на оправия деца.

Въпреки че бе възпитана като римокатоличка, дядо ѝ по майчина линия беше вуду-шаман и селски *бокор*. Тоест нещо като *хунган* или свещеник. Някои им викаха вещици, защото правеха магии и от двата вида — и бели, и черни. Макар да бе твърдял, че носи голям *аш* (сиреч обладаваше голяма духовна сила) и често да се кичеше с лековити *зомби-астрали*, тоест с духове, затворени в амулети от неодушевени предмети, никога не бе пристъпвал към най-черното изкуство. Не бе съживявал мъртвец, не бе вдигал зомби от мъртво тяло с отпътувала душа. Никога не беше правил такива неща, защото казваше, че твърде много уважава тъмната страна. Обясняваше, че прекрачването на тая адска линия е пряко предизвикателство към *лоа* — духовете на вудуто. Те пък бяха нещо като светците или ангелите и действаха като посредници между човека и безразличния му Създател. Обаче бе участвал в ритуали, един вид провинциален екзорсизъм, в които поправяше злините, сторени от безразсъдни *хунган*, а тя го беше придружавала. И беше виждала лицата на неумрелите.

Когато през онази първа нощ Джоан се затвори в луксозно обзаведената си спалня, дето беше хубава като хотелските стаи в Манхатън, които Нийва беше чистила след пристигането си в Америка, а стоновете ѝ най-сетне секнаха, бавачката надникна, за да я провери.

Очите на Джоан изглеждаха мъртви и отнесени, сърцето ѝ биеше бясно, чаршафите бяха подгизнали и вмирисани на пот. Възглавницата ѝ беше оцапана с белезникава изкашляна кръв. Нийва се беше грижила за болни и умиращи и още щом видя Джоан Лус разбра, че работодателката ѝ я поглъща не просто болест, а зло. Точно тогава взе децата и избяга.

Нийва отново отиде да провери прозорците. Живееха на първия етаж на трифамилна къща и можеха да гледат улицата и съседските домове само през предпазните железни решетки. От крадци пазеха добре, но Нийва не беше сигурна дали ще могат да ги опазят и от друго. Онзи следобед беше обиколила цялата къща отвън. Опита решетките и ѝ се сториха здрави. Като допълнителна предпазна мярка (без знанието на Себастиен, за да си спести лекцията по пожарна безопасност), тя закова рамките за первазите и прегради прозореца на децата с шкаф за книги, подобно на импровизирана барикада. Освен това (благоразумно не каза на никого), натърка с чесън всяка желязна решетка. Беше донесла от църквата и четвърт бутилка светена вода, осветена от енорийския свещеник, макар да помнеше добре колко безполезно се бе оказало разпятието ѝ в мазето на семейство Лус.

Изнервена, но вече по-уверена, дръпна всички пердета и запали всички лампи, после седна в креслото си и вдигна крака. В случай, че ѝ се наложи да побегне, тя остана с черните си ортопедични обувки с дебели подметки (страдеше от болни ходила). Беше готова за поредната нощна стража. Включи телевизора и го намали, колкото да ѝ прави компания. Електричеството, дето той хабеше, беше повече от вниманието, което Нийва му оказваше.

Май се притесняваше от снизхождението на дъщеря си повече, отколкото може би бе необходимо. За всеки имигрант беше присъща тревогата, че децата ще отраснат асимилирани от приютилата ги култура за сметка на естественото им наследство. Но страхът на Нийва бе по-особен. Боеше се, че свръхсамоувереността на американизираната ѝ дъщеря накрая ще я нарани. За Себастиен нощният мрак беше само неудобство, липса на светлина, която веднага изчезва, щом щракнеш ключ. Нощта за нея беше време за забавление, за игра, за почивка. Време, през което можеше да развее коси и да спре да бъде нащрек. За Нийва електричеството беше може би малко по-силен талисман срещу тъмата. Тя знаеше, че нощта е истинска. Че не

просто е липса на светлина. Напротив. Денят бе кратък отдих преди падането на мрака.

Тихото изскърцване я стресна и събуди. Брадичката ѝ подскочи от гърдите ѝ и тя видя, че по телевизора дават реклама за гъба за под, която изсмуква всякакви течности. Замръзна и се вслуша. Някакво щракане идваше откъм входната врата. Първо си помисли, че се връща Емил — племенникът ѝ, който караше нощно такси. Обаче ако пак си беше забравил ключа, щеше да позвъни.

Имаше някой отвън. Но не чукаше и не звънеше.

Нийва стана толкова бързо, колкото можа. Промъкна се тихо по коридора и застана заслушана пред вратата. Само едно парче дърво я делеше от онзи — или онова, — което стоеше от другата страна.

Усети присъствие. Стори ѝ се, че ако пипне вратата — не го стори, — ще усети топлина.

Беше обикновена входна врата със секретна ключалка. Без метална външна преграда, без прозорци в дървенията. Имаше само старовремски процеп за пощата близко до пода, прорязан в средата на около стъпка от земята.

Пантата на пощенския прорез изскърца. Месинговият капак се раздвижи... и Нийва се втурна назад в коридора. Задържа се там за миг — невидима и изпаднала в паника, — а после затича към банята и към коша с играчки за къпане. Грабна водния пистолет на внучката си и отвори бутилката със светена вода. Изсипа я през тясното отворстие, разливайки по-голямата част, докато напълни пластмасовия резервоар.

Понесе играчката към вратата. Сега беше тихо, но усещаше присъствието. Смъкна се трмаво на подутото си коляно и ожули чорапа си в грапавото дърво на пода. Беше достатъчно близо, за да усети шепота на хладния нощен въздух през месинговия капак... и да види сянката на ръба на процепа.

Водният пистолет беше с дълго дуло. Нийва се сети да плъзне назад ключа на помпичката отдолу, за да усили налягането и след това вдигна леко капака с върха на мундщука. Когато пантата изскърца жалостиво, тя пхна пистолета, извади дулото и натисна спусъка.

Нийва се целеше слепешката, разпръсквайки светена водата във всички посоки. Представи си как Джоан Лус изгаря, как водата като киселина посича тялото ѝ досущ златния меч на самия Иисус... но не чу никакъв рев.

После една ръка се провря през процепа. Сграбчи цевта на пистолета и се опита да го издърпа. Нийва инстинктивно също задърпа назад и видя добре пръстите. Бяха зацапани с кал все едно, че са ровили в гроб, а под ноктите им беше кърваво червено. Светената вода се изливаше по кожата и само разкалваше пръстта, без плътта да дими и изгаря.

Без никакъв ефект.

Ръката яростно задърпа дулото, мъчейки се да го измъкне през пощенския прорез. Нийва едва сега осъзна, че ръката се мъчи да се докопа до нея. Затова пусна пистолета, а ръката продължи да дърпа и да извива, докато пластмасовата играчка се пукна и разсипа последните си капки вода. Нийва запълзя назад от процепа на ръце и задник, а посетителят започна да блъска във вратата. Блъскаше в нея с цялото тяло си и бравата се разклати. Пантите затрепериха, стените около рамката се разтърсиха, картината с мъжа и момчето на лов падна от пирона си и предпазното стъкло се пръсна. Нийва се добра до дъното на късия входен коридор. Рамото ѝ се удари в стойката за чадъри с бейзболната бухалка в нея. Жената сграбчи бухалката и седнала на пода, стисна увитата с черно тиксо дръжка.

Дървото удържа. Старата врата, която мразеше заради издуването ѝ и залепването за рамката в летните жеги, се оказа достатъчно солидна да възпре ударите. Дори ключалката и излъсканата желязна брава не се предадоха. Стоящият отвън притихна. Може пък натрапникът да се бе махнал?

Нийва погледна локвата Христови сълзи на пода. Когато и силата на Иисус те провали, разбираш, че късметът ти наистина се е издънил ужасно.

Да дочака деня. Само това можеше да направи.

— Нийва?

Кийни, момчето на Лус, стоеше зад нея по долнище на анцуг и с тениска. Със скорост, каквато не вярваше, че притежава, Нийва затисна с ръка устата на детето и го издърпа в ъгъла. Долепи гръб в стената и пристисна малкия в прегръдката си.

Чуло ли беше съществуването зад вратата гласа на сина си?

Нийва се заслуша. Момчето в ръцете ѝ се размърда и понечи да проговори.

— *Шит, дете.*

И тогава го чу. Чу отново проклетото скърцане. Сграбчи детето още по-силно и се наведе наляво, като рискува да надзърне иззад ъгъла.

Капакът на пощенския процеп бе надигнат от кален пръст. Нийва рязко се скри зад ъгъла, но не преди да зърне две надничаци вътре нажежени червени очи.

След късната служебна вечеря с хората от VMG в ресторанта на Чоу, Руди Уейн, мениджърът на Габриел Боливар, взе такси от Хъдсън стрийт и пое към дома на клиента си. Не бе успял да се свърже с Гейб по телефона, обаче след оная история с Полет 753 и папарашката му снимка в инвалидната количка, бяха плъзнали доста слухове за здравословното му състояние. Руди трябваше да се увери лично. Когато се появи пред имението на Вестри стрийт, папарази наоколо нямаше. Мотаеха се само няколко надрусани гот фена, които седяха на тротоара и пушеха.

Когато Руди се заизкачва по стъпалата на входа, те се надигнаха и го загледаха с очакване.

— Какво става? — запита ги той.

— Чухме, че пускал хора вътре.

Руди погледна нагоре, но нито в къщите-близнаци, нито в ателието му имаше светлина.

— Купонът е свършил, изглежда.

— Не е купон — отговори му дебело хлапе с пиърсинг върху бузата, от който висяха цветни ластици. — Той и папараците ги пусна.

Руди сви рамене, набра пинкода, влезе и затвори вратата зад себе си. Гейб поне се чувстваше по-добре. Мина между черните мраморни пантери и влезе в тъмното фойе. Всички строителни светлини бяха загасени, а ключовете за осветлението все още не бяха свързани. Руди помисли малко, след което извади своя „Блекбъри“ и включи дисплея му. Развъртя синкавата светлина и до стълбището, в краката на ангела с разперените криле, видя купчина видеокамери и дигитални фотоапарати последен модел. Оръжията на папараците. Бяха захвърлени като обувки около басейн.

— Ехо?

Гласът му глухо отекна нагоре през недовършените етажи. Руди се заизкачва по витото мраморно стълбище, воден от петното синкава електронна светлина от смартфона си. Трябваше да мотивира Гейб за шоуто му в Роузленд следващата седмица. Имаше и няколко дати из САЩ за Хелюин, за които трябваше да се подготви.

Стигна до горния етаж, където беше спалнята на Боливар. Всички светлини бяха загасени.

— Ей, Гейб? Аз съм, човече. Само да не ме забъркаш в нещо.

Беше прекалено тихо. Руди влезе в главната спалня, освети я със синкавата светлина на телефона си и видя разбърканите чаршафи на леглото. От махмурлията Гейб нямаше и следа. Сигурно пак се влачеше някъде навън в нощта. Тук обаче го нямаше.

Отби се в голямата баня, за да пусне една вода. Видя на рафта отвореното шише с викодин и кристална чаша за коктейли, която миришеше на силен алкохол. Руди помисли за миг, подкрепи се с две таблетки, изплакна чашата на мивката и отми хаповете с глътка чешмяна вода.

Докато връщаше чашата на рафта, усети движение зад себе си. Обърна се рязко. Видя как Гейб изниква от мрака и влиза в банята. Огледалните стени от двете му страни го умножиха стократно.

— Господи, Гейб, изкара ми акъла! — Топлата му усмивка угасна, щом Гейб застана на прага и впи погледа си в него. Синкавата светлина на телефона беше коса и смътна, но кожата на Гейб изглеждаше тъмна, а очите му — обагрени с червено. Беше облечен в тънък черен халат без риза отдолу. Ръцете му висяха изпънати и не поздрави мениджъра си нито с дума, нито с жест. — Какво става, човече? — Дланите и гърдите му бяха зацапани. — Да не си прекарал нощта в сандък с въглища?

Гейб просто се стоеше на прага, а огледалата го умножаваха до безкрайност.

— Ужасно вониш, човече — заговори Руди, вдигнал ръка пред носа си. — В какво си се забъркал, по дяволите? — Усети странна топлина, лъхаща от Гейб. Насочи телефона си в лицето му. Очите изобщо не реагираха на светлината. — Много дълго не си махал грима си, пич.

Викодинът започваше да действа. Банята с насрещните огледала се разтегли като изваден от калъф акордеон. Руди раздвижи светлината

на телефона си и цялото помещение затрептя.

— Виж, човече — заговори Руди, изнервен от липсата на реакция. — Ако си се надрусал здраво, мога да мина и друг път.

Опита се да се шмугне покрай Гейб и да излезе, но пеецът не се отдръпна встрани. Отново опита, но той отново не отстъпи. Руди се дръпна назад и задържа светлината на телефона си върху стария си клиент. — Гейб, човече, какво по...?

Тогава Боливар разтвори халата си. Разпери широко ръцете си като крила, преди да пусне дрехата да се свлече на пода.

Руди ахна. Цялото тяло на Гейб беше сиво и мършаво, но това, което го втрещи, бяха слабините му.

Бяха обезкосмени и гладки като на кукла. Гениталиите му липсваха.

Ръката на Гейб запуши здраво устата му. Руди се опита да се отскубне, но много късно. Видя, че устните на Боливар се разтварят в усмивка... а после тази усмивка помръкна, докато нещо подобно на бич се затърчи в устата му. На треперливата светлина на телефона, докато се опитваше да набере цифрите 9-1-1, видя разгъващото се навън жило. От двете му страни едва забележими издатъци се издуваха и свиваха като две гъбести торбички плът, обкръжени от подобни на хриле цепки, които се отваряха и затваряха.

Руди видя всичко това в мига преди жилото да се изстреля в шията му. Телефонът му падна на пода на банята под ритация му крак, а бутонът за започване на разговор така и не беше натиснат.

Деветгодишната Джийни Милсъм изобщо не се чувстваше уморена, докато пътуваше към къщи с мама. Гледането на „Малката русалка“ на Бродуей бе толкова страхотно, че май не помнеше да е била толкова будна през целия си живот. Вече наистина знаеше каква иска да стане, като порасне. Никаква учителка по балет повече (след като Синди Вийли си счупи два пръста на краката при онзи пирует). Никаква спортна гимнастика (конят за прескок я плашеше ужасно). Щеше да стане (туш, моля...) *Актриса на Бродуей!* И щеше да си боядиса косата в коралово червено, и да бъде звездата в „Малката русалка“ в главната роля на Ариел, и в края да направи най-големия и най-изящен реверанс за всички времена, а след оглушителните аплаузи

щеше да поздрави младите си театрални почитатели и след представлението да подпише всичките им програми... а след това, през някоя много специална вечер, щеше да си избере най-вежливото и искрено деветгодишно момиченце сред публиката и да го покани да стане нейната ученичка и „най-голямата приятелка завинаги“. Мама щеше да е личната ѝ фризьорка, а тати, който бе останал вкъщи с Джъстин, щеше да ѝ бъде личният мениджър, също като таткото на Хана Монтана. А Джъстин... ами Джъстин щеше просто да си стои у дома и да е такъв, какъвто е.

Така че седеше подпряла брадичка с ръка и се въртеше в седалката си в метрото, набиращо скорост на юг под града. Виждаше се отразена в прозореца и виждаше ярко осветения вагон зад себе си, но светлините примигваха понякога и в едно от тези тъмни примигвания се усети, че се визира в открито пространство при връзката между два тунела. И в този момент видя нещо. Не повече от смътно проблеснал образ на ръба на съзнанието, смуцаващ кадър, врязан в иначе монотонен филмов епизод. Толкова бързо, че на съзнателният ѝ деветгодишен ум не му остана време да го обработи. Този образ тя не можа да разбере. Не можеше да каже дори защо избухна в сълзи, които събудиха клюмащата ѝ майка, която седеше до нея толкова хубава в театралното си палто и рокля. Тя я утеши и се опита да разбере кое бе предизвикало плача ѝ. Джийни можа само да посочи прозореца. Останалата част от пътя изкара сгушена под ръката на мама.

Но Господаря я беше видял. Господаря виждаше всичко. Дори — особено — докато се хранеше. Нощното му зрение бе необикновено и почти телескопично. Помагаше му да вижда в различни оттенъци на сивото и засичаше източниците на топлина в сияещо призрачно бяло.

Привършил, макар и не заситен — никога заситен — той остави плячката си да се смъкне отпусната под тялото му. Огромните му длани пуснаха превърнатия човек на чакълени под. Тунелите наоколо му шепнеха с ветрове, от които черното му наметало пърхаше. Влакове пицяха в далечината, желязо трещеше в стомана като писъка на света, внезапно осъзнал идването му.

ОГОЛВАНЕ

ЩАБЪТ НА ЕКИП КАНАРЧЕ, ЕДИНАДЕСЕТО АВЕНЮ И ДВАЙСЕТ И СЕДМА УЛИЦА

На третата сутрин след кацането на Полет 753, Еф заведе Сетракян в щаба на проект „Канарче“ към ЦКБ, който се помещаваше в западния край на Челси, едно каре източно от Хъдсън. Преди проектът да стартира, тристайният офис служеше за местна база на „Програма за медицински контрол на работници и доброволци“ към ЦКБ, която проучваше връзките между усилията за възстановяване на щетите от Единадесети септември и трайните респираторни заболявания.

Духът на Еф се повиши, щом спряха на Единадесето авеню. Пред входа бяха паркирали две полицейски коли и два седана без номера и табели „Правителствена“ на предното стъкло. Директор Барнс най-после се беше задействал. Щяха да получат нужната помощ. Нямаше начин двамата с Нора и Сетракян да се справят сами с тази напаст.

Входната врата на офиса на третия етаж зееше широко отворена, когато се озоваха там. Барнс говореше с някакъв мъж в ежедневно облекло, който се представи като специален агент на ФБР.

— Еверет — каза Еф облекчен, че вижда началника си лично ангажиран. — Тъкмо навреме. Точно човека, когото исках да видя.

Отиде до малкия хладилник до вратата. Колбите вътре издрънчаха, щом бръкна за бутилка чисто мляко, отвинти я и я изгълта бързо. Имаше нужда от калций, точно както някога се нуждаеше от силен алкохол. Просто подменяме зависимостите си, осъзна той. Например едва преди седмица бе изцяло зависим от научните и природните закони. Сега мислеше за сребърни саби и ултравиолетова светлина.

Отлепи полупразната бутилка от устните си осъзнал, че току-що бе утолил жаждата си с продукт на друг бозайник.

— Кой е този? — попита директор Барнс.

Еф изтри полепналото мляко от устата си.

— Професор Ейбрахам Сетракиян. — Сетракиян държеше бомбето си и алабастровата му коса блестеше под лампите на ниския таван. — Толкова много неща се случиха, Еверет. — Еф отпи още мляко, за да потуши огъня в стомаха си. — Не знам дори откъде да започна.

— Защо не започнем с телата, изчезнали от градските морги? — предложи Барнс.

Еф остави бутилката. Един от полицаите се бе доближил до вратата зад него. Втори човек на ФБР беше взел лаптопа на Еф и чукаше по клавиатурата.

— Ей, ей, моля ви...

— Ефраим. Какво знаеш за липсващите трупове? — настоя Барнс.

Еф се опита за миг да разгадае изражението на шефа на ЦКБ. Озърна се през рамо към Сетракиян, но старият мъж не му подсказва нищо. Стоеше кротко, стиснал шапката в чворестите си ръце.

Еф се обърна отново към шефа си.

— Върнаха се у дома.

— У дома? — Барнс кривна леко глава, сякаш искаше да чуе по-добре. — На онзи свят?

— При семействата си, Еверет.

Барнс погледна агента на ФБР, който не откъсваше очи от Еф.

— Те са мъртви.

— Не са мъртви, Барнс. Не и както го разбираме поне.

— Има само един начин да си мъртъв, Ефраим.

Еф поклати глава.

— Вече не.

— Ефраим. — Барнс пристъпи към него съчувствено. — Знам, че напоследък беше подложен на огромен стрес. Знам, че имаш семейни проблеми...

— Чакай малко — прекъсна го Еф. — Не мисля, че разбирам какво по дяволите става тук.

— Тук става това, че искаме да поговорим за вашия пациент, докторе — заговори агентът на ФБР. — Един от пилотите на „Реджис еър“, Полет 753, капитан Доул Редфърн. Имаме няколко въпроса около „грижите“ ви за него.

Еф прикри ледената тръпка, която го побि.

— Представете съдебна заповед и ще отговоря на въпросите ви.

— Може би ще пожелаете да ни обясните това.

Агентът разтвори портативен видеоплеър на ръба на бюрото и го включи. Показваше гледка от охранителна камера в болнично помещение. Редфърн се виждаше отзад. Залиташе с отворен откъм гърба халат. Изглеждаше по-скоро ранен и объркан, отколкото хищен и яростен. Ъгълът на камерата не показва излизащото от устата му жило.

Показа обаче как изправилият се срещу него Еф с въртящия се на бързи обороти трепан забива въртящото се острие в гърлото на Редфърн.

Последва рязкото трепване като при срязан кадър и на фона вече се виждаше Нора, покрила устата си с длан, докато Еф стоеше на прага задъхан, а Редфърн — свлечен на пода.

След това започна нов запис. Друга камера, по-отдалечена, но в същия подземен коридор, нагласена на по-висок ъгъл. Показа двама души, мъж и жена, които се промъкнаха в заключеното помещение на моргата, където лежеше тялото на Редфърн. След това ги показва как излизат с тежък трупен чувал.

Двамата много приличаха на Еф и Нора.

Записът свърши. Еф погледна към Нора — също стъписана — след това агента на ФБР и Барнс.

— Това беше... това нападение е монтирано така, че да изглежда зле. Имаше прекъсване. Редфърн беше...

— Къде са останките на капитан Редфърн?

Еф не можеше да мисли. Не можеше да преглътне лъжата, която току-що бе видял.

— Онова там не бяхме ние. Камерата беше прекалено високо, за...

— Значи твърдите, че не бяхте вие и д-р Мартинес?

Еф погледна към Нора, която клатеше глава. И двамата бяха твърде объркани, за да могат да отвърнат с убедителна защита.

— Позволи ми да попитам още веднъж, Ефраим — каза Барнс.
— Къде са липсващите тела от моргите?

Еф се озърна през рамо към застаналия до вратата Сетракиян. После погледна Барнс. Не можеше да измисли смислен отговор.

— Ефраим, закривам проект „Канарче“. От този момент.

— Какво? — сепна се Еф. — Чакай, Еверет...

Тръгна бързо към Барнс. Другите полицаи скочиха към него все едно, че е опасен и реакцията им го спря и разтревожи още повече.

— Д-р Гудуедър, трябва да дойдете с нас — заяви агентът на ФБР. — И трим... ей!

Еф се обърна. Сетрамян го нямаше.

Агентът прати двама от полицаите след него.

Еф отново погледна към Барнс.

— Еверет. Познаваш ме. Знаеш кой съм. Чуй какво ще ти кажа. Из този град плъзва епидемия. Бич, какъвто не сме виждали никога досега.

— Д-р Гудуедър — прекъсна го агентът на ФБР. — Искаме да знаем какво сте инжектирал на Джим Кент.

— Какво съм... какво?

— Ефраим — каза Барнс. — Споразумях се с тях. Ще пощадят Нора, ако се согласиш да сътрудничиш. Ще ѝ спестим скандала с ареста и ще опазим професионалната ѝ репутация. Знам, че двамата сте... близки.

— И как точно знаеш това? — Еф бавно огледа мъчителите си. Объркването му започна да прелива в гняв. — Това са пълни глупости, Еверет.

— Има те на запис как нападаш и убиваш пациент, Ефраим. Докладваше фантастични резултати от проби, необясними с никакви рационални мерки, необосновани с нищо и най-вероятно манипулирани. Щях ли да съм тук, ако имах избор? Ако ти имаше избор?

Еф се обърна към Нора. Нея поне щяха да пощадят. Тя поне навярно щеше да може да продължи да се бори.

Барнс беше прав. Поне в този момент, в стая пълна с блюстителите на закона, той нямаше никакъв избор.

— Не позволявай това да те забави — каза той на Нора. — Може да се окажеш единствената останала, която знае какво става наистина.

Нора поклати глава. Обърна се към Барнс.

— Сър, тук има заговор, все едно дали съзнателно сте съучастник в него, или не...

— Моля ви, д-р Мартинес — прекъсна я Барнс. — Не затруднявайте още повече положението си.

Другият агент прибра лаптопите на Еф и Нора. Поведоха го надолу по стълбището.

В коридора на втория етаж се натъкнаха на двамата полицаи, пратени след Сетракия. Стояха един до друг, почти гръб до гръб. С белезници.

Сетракия се появи зад тях с извадената си сабя. Опря върха на острието в шията на агента на ФБР. В другата си ръка държеше по-малка кама, също изработена от сребро. Нея притисна в гърлото на директор Барнс.

— Оказали сте се пионки в невъобразима за вас игра, господа — каза старият мъж. — Докторе, вземете тази кама.

Еф хвана дръжката на оръжието, като задържа острието опряно в гърлото на шефа си. Барнс промълви почти без дъх:

— Всемогъщи *Иисусе*, Ефраим. *Полудял ли си?*

— Еверет, това, което става, е много по-голямо, отколкото можеш да разбереш. Далеч надскача границите на ЦКБ, на правораздаването дори. В този град избухва катастрофална болест, каквато не сме виждали никога. И това е само част от цялото.

Нора пристъпи до него и прибра двата лаптопа от другия агент на ФБР.

— Взех всичко останало, което ни трябва от офиса. Май няма да се върнем тук повече.

— За Бога, Ефраим, опомнете се — каза Барнс.

— Това е работата, която ме нае да върша, Еверет. Да вдигна тревога, щом възникне здравна криза. На ръба сме на глобална пандемия. Унищожително за човечеството събитие. А някой някъде е готов да обърне небето и земята, за да успее.

СТОУНХАРТ ГРУП, МАНХАТЪН

Елдрич Палмър включи стена от монитори, настроени на шест телевизионни новинарски канала. Най-долният от ляво го заинтригува най-много. Измести под няколко градуса ъгъл креслото си, изолира канала и усили звука.

Репортерът се намираше пред Седемнайсети полицейски участък на Източна Петдесет и първа улица и се опитваше да изтръгне коментар от старши полицейски служител по повод лавината от съобщения за изчезнали лица в района на Ню Йорк в последните няколко дни. Камерата показва опашката от хора пред участъка, твърде много, за да може да ги пуснат вътре, които попълваха формуляри направо на тротоара. Репортерът отбеляза, че постъпват съобщения и за други необяснени инциденти — нахлувания по къщите с взлом без да е откраднато нищо и без да има никой у дома. Най-странното от всичко бе провалът на модерната технология в усилията да се издирят изчезналите лица. Мобилните телефони, почти всички — снабдени с технологията за проследяване GPS, явно бяха изчезнали със собствениците си. Това навеждаше някои на предположението, че хората може би по своя воля изоставят семейства и работа. Отбелязваха също, че кривата на изчезванията изглежда съвпада със скорошното затъмнение, което предполагаше връзка между двете събития. След това някакъв психолог коментира потенциалната възможност за масова истерия от ниска степен. Такова поведение било възможно да възникне след определени плашещи небесни събития. Репортажът приключи със секунди ефирно време, което репортерът предостави на разплакана жена, която държеше снимка на изчезнала майка на две деца.

После програмата продължи с реклама на „надвиващ стареенето“ крем, предназначен „да ви помогне да живеете по-дълго и по-добре“.

След това болният по рождение магнат изключи звука, тъй че освен тихото бръмчене на диализната машина, единственият шум, който остана, бе тананикането зад алчната му усмивка.

На друг екран показваха графика на срива на финансовите пазари, докато доларът продължаваше да пада. Самият Палмър движеше пазарите, като изтегляше твърдо ценните си книжа и влагаше активите си в метали: кюлчета злато, сребро, паладий и платина.

Коментаторът по-нататм изказа предположението, че отскорошната рецесия предлагала възможност за фючърсни сделки. Палмър категорично не беше съгласен с него. Той съкращаваше всякакво бъдеще. Освен своето.

Г-н Фицуилям прехвърли телефонно повикване на телефона на креслото му. Оказа се отзивчив сътрудник на Федералното бюро за разследване. Обаждаше се, за да го уведоми, че епидемиологът от проект „Канарче“, д-р Ефраим Гудуедър, е избягал.

— Избягал? Как е възможно това?

— Имаше един възрастен господин с него, който явно се оказа по-пъргав, отколкото изглеждаше. Носеше дълга сребърна сабя.

Палмър замълча, за да вдиша дълбоко. После бавно се усмихна.

Срещу него се съюзяваха сили. Толкова по-добре. Нека да се съберат. Щеше по-лесно да ги разчисти всички наведнъж.

— Сър? — каза обадилият се.

— О. Нищо — отвърна Палмър. — Просто си помислих за един стар приятел.

НИКЪРБОКЪР ЗАЕМИ И АНТИКИ, 118 УЛИЦА, ИСПАНСКИ ХАРЛЕМ

Еф и Нора стояха със Сетракиян зад заключената врата на заложната му къща. Двамата епидемиолози все още бяха потресени.

— Казах им името ви — промълви Еф, загледан през прозореца.

— Сградата е на името на покойната ми жена. Засега би трябвало да сме в безопасност.

Сетракиян бързаше да слязат в подземната му оръжейна, но двамата лекари все още бяха уплашени.

— Те идват след нас — каза Еф.

— Разчистват пътя на заразата — отвърна Сетракиян. — Напастта ще плъзне по-бързо сред спокойно общество, отколкото при вдигнато в тревога.

— *Кои са те?* — запита Нора.

— Същите, които имаха нужното влияние, за да се натовари ковчег на трансатлантически полет в тези терористични времена — отвърна Сетракиян.

— Скалъпват ни обвинение — заговори Еф, докато крачеше нервно из стаята. — Пращат двама да откраднат останките на Редфърн... двама, които *приличат* на нас?

— Както казахте, вие сте главната власт, упълномощена да вдигне обща тревога за епидемичен контрол. Бъдете благодарни, че само се опитаха да ви дискредитират.

— Ако ЦКБ не стои зад нас, ние нямаме никаква власт.

— Трябва да продължим сами. В същността си и това е контролиране на заболяването.

Нора го погледна.

— Искате да кажете... Да продължим с убийствата?

— Вие какво бихте предпочели? Да станете като онова... или някой да ви спаси?

— Все пак е вежлив евфемизъм за убийство — натърти Еф. — И по-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Колко глави трябва да отрежем? Тук сме само трима.

— Има и други средства, освен прерязването на гръбначния стълб. Слънчевата светлина например. Нашият най-могъщ съюзник.

Телефонът на Еф завибрира в джоба му. Извади го разтревожен и погледна дисплея.

Търсене от Атланта. Главната квартира на ЦКБ.

— Пит О'Конъл — уведоми той Нора и прие обаждането.

Нора се обърна към Сетракиян.

— И къде са всички те сега, през деня?

— Под земята. В мазетата и каналите. В тъмните недра на сградите, в поддържащите помещения, в отоплителните и охладителните системи. В стените понякога. Но обикновено се крият в пръстта. Точно там предпочитат да си правят леговищата.

— Значи... спят през деня, така ли?

— Би било съвсем на място, нали? Няколко ковчега в мазе, пълно с дремеци вампири. Но не. Те изобщо не спят. Не така, както ние го разбираме. Просто ще изключат за известно време, ако са заситени. Прекалено многото кръв за смилане ги уморява. Но това никога не трае дълго. Крият се под земята през деня, само за да избягат от убийствените лъчи на слънцето.

Нора изглеждаше доста пребледняла и съкрушена. Приличаше на малко момиченце, на което са му казали, че на мъртвите всъщност не им порастват крила и не отлитат право към небесата, за да станат ангели, а остават на земята, за да им израснат жила под езиците и да се превърнат във вампири.

— Онова нещо, което казахте. Преди да ги посетите. Нещо на друг език. Като присъда или проклятие.

Старецът примижа.

— Нещо, което казвам, само за да се успокоя. Да не трепне ръката ми на финалния удар.

Нора изчака да чуе какво е. Сетракиян разбра, че по някаква причина тя държи да го узнае.

— Казвам: *Стригои*, мечът ми кънти на сребро. — Сетракиян потръпна отново, смутен, че го изрича сега. — Звучи по-добре на стария език.

Нора осъзна, че старият убиец на вампири всъщност е доста скромнен човек.

— Сребро.

— Само сребро. Известно е през вековете с антисептичните си и антибактериални свойства. Можеш да ги посечеш със стомана или простреляш с олово, но само среброто *наистина* ги поразява.

Еф беше запушил другото си ухо с ръка и се мъчеше да чуе Пит, който караше кола някъде извън Атланта.

— Какво става там при вас? — запита Пит.

— Ами... ти какво чу?

— Само, че не трябва да говоря с теб. Че сте в беда. Че сте престъпили границата или нещо такова.

— Тук е пълна бъркотия, Пит. Не знам какво да ти кажа.

— Е, все едно, трябваше да ти се обадя. Отделих доста време на пробите, които ми прати.

Еф усети нова тежест в стомаха си. Доктор Питър О'Конъл бе един от шефовете на НСС — проекта „Необясними смъртни случаи“ към Националния център за зоонощни, паразитни и ентерични заболявания, също част от ЦКБ. НСС представляваше интердисциплинарна група, съставена от вирусолози, бактериолози, епидемиолози, ветеринари и клинични специалисти от състава на ЦКБ и извън него. Всяка година в САЩ оставаха необяснени многобройни смъртни случаи и част от тях — около седемстотин ежегодно — биваха предавани на НСС за по-нататъшно проучване. От тези седемстотин случая едва 15% се разрешаваха задоволително, а пробите от останалите се съхраняваха в банка за възможни бъдещи изследвания.

Всеки изследовател в НСС имаше и друга длъжност в системата на ЦКБ. Пит беше ръководителят на „Патология на заразните болести“, експерт по проблема как един вирус влияе на приемника. Еф беше забравил, че му бе изпратил първоначалните биопсии и кръвни проби от предварителното изследване на капитан Редфърн.

— Това е вирусен щам, Еф. Никакво съмнение по въпроса. Забележително късче генетична киселина.

— Пит, чакай, чуй ме...

— Гликопротеинът има удивителни свързващи свойства. Говоря ти за нещо като шперц. Изумително. Това малко копеле не просто похищава приемната клетка, като я прецаква да възпроизведе още негови копия. Не, той се *сраства* с РНК. *Слива* се с нея. Поглъща я... и в същото време някак си не я унищожава. Всъщност, прави копие на себе си, сношавайки се с приемната клетка. И взима само частите,

които му трябва. Не знам какви са ти наблюденията върху пациента, но теоретично това нещо би могло да се възпроизвежда и възпроизвежда и възпроизвежда, и много милиони поколения по-късно — а е ужасно бързо — би могло да възпроизведе своя собствена органична структура. В целия организъм. Би могло да промени приемника си. В какво — не знам. Но адски бих искал да го разбера.

— Пит. — Главата на Еф кръжеше. Всичко звучеше твърде логично. Вирусът надвиваше и преобразуваше клетката, точно както вампирът надвиваше и превръщаше жертвата си.

Тези вампири представляваха въплътени вируси.

— Искам лично да проуча генетиката на това чудо, да разбера наистина какво го кара да за...

— Пит, чуй ме. Искаш да го унищожиш.

В тишината чу стърженето на чистачките на предното стъкло на колата на Пит.

— Какво?

— Запази си откритията, пак ще ти послужат, но унищожи онази проба моментално.

Ново ритмично скърцане на чистачките. Същински метрономи на колебанието на Пит.

— Да унищожа тази, над която работех, имаш предвид, нали? Защото знаеш, че винаги оставяме малко в банката, за всеки...

— Пит. Искам да се върнеш веднага в лабораторията и да унищожиш онази проба.

— Еф. — Еф чу мигача на Пит. Отбиваше от пътя, за да довърши разговора. — Знаеш колко сме внимателни с всеки потенциален патоген. Чисти сме и сме в пълна безопасност. И има много стриктен лабораторен протокол, който не мога да наруша само заради твоята...

— Направих ужасна грешка, че допуснах да излезе извън Ню Йорк. Още не знаех това, което знам сега.

— В каква точно неприятност си изпаднал, Еф?

— Унищожи го с хлор. Ако не помогне, с киселина. Изгори го ако трябва, все едно. Ще поема цялата отговорност...

— Не е до отговорността, Еф. Става въпрос за добрата стара наука. Сега трябва да бъдеш откровен с мен. Някой каза, че видял нещо за теб по новините.

Еф трябваше да приключва.

— Пит, направи каквото те моля... и обещавам, че ще ти обясня всичко, когато мога.

Затвори. Сетракийн и Нора бяха чули края на разговора.

— Изпратил сте вируса другаде? — каза Сетракийн.

— Той ще го унищожи. Пит ще избегне риска. Познавам го много добре. — Еф се озърна към подготвените за продажба телевизори, подредени до стената. „Нещо за теб по новините.“ — Някой от тези работи ли?

Намериха един. Скоро попаднаха на съобщението.

Показваха снимката на Еф от служебната карта на ЦКБ. След това — мъглив кадър от сблъсъка му с Редфърн и с двамата приличащи на тях, които изнасяха труп в чувал от болнично помещение. Гласеше, че д-р Ефраим Гудуедър се издирва „като лице, представляващо интерес“ във връзка с изчезването на труповете на пътниците от Полет 753.

Еф замръзна на мястото си. Помисли си за Кели и как гледа това. За Зак.

— Кучите му синове — изсъска той.

Сетракийн изключи телевизора.

— Единствената добра новина дотук е, че те все още ви смятат за заплаха. Това означава, че все още имаме време. Надежда. Шанс.

— Говорите все едно, че имате някакъв план — каза Нора.

— Не план. Стратегия.

— Кажете ни — настоя Еф.

— Вампирите си имат свои закони. Варварски и древни. Например безусловната и неотменима заповед, според която вампир не може да премине през движеща се вода. Не и без човешка помощ.

Нора поклати глава.

— Защо не?

— Причината навярно се корени в сътворението им още в древността. Знанието за това е съществувало от незапомнени времена във всяка позната култура на планетата. Месопотамци, древни гърци, египтяни, евреи, римляните. Колкото и да съм стар, не съм чак толкова стар, за да го знам. Но забраната е в сила и до днес. Което ни дава известно предимство. Знаете ли какво представлява Ню Йорк?

Нора схвана веднага.

— Остров.

— Архипелаг. В момента сме обкръжени от всички страни с вода. Пътниците от полета в моргите на петте района ли бяха отведени?

— Не — отвърна Нора. — Само в четири от тях. Не и в Стейтън Айлънд.

— Четири значи. Куинс и Бруклин са отделени от континента съответно от Ийст Ривър и Лонг Айлънд Саунд. Бронкс е единственият район, свързан със Съединените щати.

— Да можем само да блокираме мостовете — каза Еф. — Противопожарни изкопи северно от Бронкс, източно от Куинс и Насау...

— Пожелателно мислене засега — прекъсна го Сетракия. — Но, разбирате ли, не е нужно да ги унищожаваме всички един по един. Всички те са с един ум, действат като кошерна съзнания. Контролирани са от един разум. Който най-вероятно е изолиран някъде тук в Манхатън.

— Господаря — прошепна Еф.

— Този, който пристигна в самолетния трюм. Собственикът на изчезналия ковчег.

— Откъде знаете дали не е край летището? Щом не може сам да прехвърли Ийст Ривър...

Сетракия се усмихна мрачно.

— Убеден съм, че не е пътувал чак до Америка, само за да се скрие в Куинс. — Отвори задната врата към стълбището, водещо към подземната му оръжейна. — Това, което трябва да направим, е да го заловим.

ЛИБЪРТИ СТРИЙТ, СВЕТОВЕН ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР

Василий Фет, изстребителят от „Нюйоркска служба за контрол на вредителите“, стоеше до строителната ограда над огромния изкоп на мястото на бившия Световен търговски център. Ръчната си количка бе оставил в колата си, паркирана сред други строителни транспортни средства в служебния паркинг на Уест стрийт. В едната си ръка носеше родентицид и лека тунелна екипировка в червено-черна спортна чанта „Пума“. В другата държеше благонадеждния си дълъг метален прът, намерен на един работен обект — еднометров стоманен къс, идеален за бъркане в плъхски дупки и тикане на отрова в тях. Понякога го използваше и като оръжие срещу агресивни или изпаднали в паника твари.

Застана между бариерите на Джърси и строителната ограда на ъгъла на „Чърч“ и „Либърти“, сред оранжево-белите предпазни варели покрай широкия пешеходен проход. Край него минаваха хора, запътени към временния вход на метрото в другия край на карето. Усещане за нова надежда витаеше във въздуха тук, топла като слънчевата светлина, благословила тази срината до основи част на града. Новите сгради вече започваха да растат нагоре след годините планиране и разкопаване и тази ужасна черна рана сякаш най-сетне започваше да зараства.

Само че Фет забеляза мазните петна, зацапали вертикалните ръбове на бордюра. Засъхналите изпражнения около бариерите за паркиране. Следите от зъби, остъргали капака на контейнера за смет в ъгъла. Малки признаци, които издаваха присъствието на плъхове на повърхността.

Един от изкопчиите го качи и го преведе през целия път до дъното. Фет се озова в основата на строежа, която щеше да се превърне в новата подземна станция WTC PATH с пет коловоза и три перона. Засега сребристите влакове преминаваха на открито към временните платформи направо през изкопа.

Василий излезе от пикапа, стъпи на бетонния под и погледна нагоре към улицата, извисила се седем етажа над него. Намираше се в

ямата, където бяха паднали кулите. Достатъчно, за да му спре дъхът.

— Това място е свято — заяви той.

Изкопчията имаше буйни посребрели мустаци. Носеше широка бархетна риза върху друга, затъкната в панталоните бархетна риза — и двете натежали от пръст и пот — и сини джинси с гумени ръкавици, пъхнати в колана. Каската му бе покрита със стикери.

— Винаги съм си мислел същото — отвърна той. — Напоследък не съм толкова сигурен.

— Заради плъховете ли? — попита Фет.

— И това го има, разбира се. В последните няколко дни започнаха да бълват от тунелите все едно, че сме ударили на плъхска жила. Но това заглъхва вече. — Мъжът поклати глава и погледна нагоре по гладката стена от цимент, вдигната под Веси стрийт, двайсет и един метра отвесен бетон, накован със стоманени опорни греди.

— Тогава какво?

Мъжът сви рамене. Подземните строители бяха горди хора. Те бяха построили Ню Йорк, мрежите на метрото и каналите му, всеки тунел, всяка подпора, основите на небостъргачите и на мостовете. Всяка чаша чиста чешмяна вода идваше от крана благодарение на строител от нулевия цикъл. Това беше семейна професия, при която различни поколения работеха рамо до рамо на един и същи обект. Мръсна работа, свършена добре. Тъй че човекът изпитваше неохота да издаде неохотата си.

— Всеки тук понякога го хваща шубето. Двама наши влязоха и изчезнаха. Дойдоха точно за смяната, отидоха в тунелите и не се появиха повече. Тука сме двайсет и четири часа всеки ден, но никой не иска нощните смени вече. Никой не ще под земята. А инак са младоци, луди глави.

Фет се загледа напред към устието на тунела, където подземните конструкции щяха да се съединят под Чърч стрийт.

— Значи няма ново строителство в последните няколко дни? Пробиви за нов терен?

— Не и след като направихме изкопа.

— И всичко това започна с плъховете?

— Покрай тях. Нещо му става на това място в последните няколко дни, не знам. — Сви рамене, за да се отърси от мисълта.

Подаде бяла каска на Василий. — Мислех си, че моята работа е мръсна. Какво кара човек да стане ловец на плъхове, между другото?

Василий постави каската. Усети промяната във вятъра при устието на подземния проход.

— Пристрастие към романтиката, предполагам.

Работникът погледна ботушите му, чантата „Пума“ и стоманената пръчка.

— Правил ли си го преди?

— Трябва да влизам при гадините. Много град лежи под този град.

— Разкажи ми после. Имаш фенерче, надявам се? Трохи хляб?

— Мисля, че ме бива.

Василий стисна ръката на работника и навлезе в тунела.

В началото, докъдето стигаха подпорните колони, тунелът беше чист. Василий остави слънчевата светлина зад гърба си, а вътре пътя му очертаваха поставените през десетина метра жълти лампи. Намираще се под първоначалната гарова зала. След като всичко приключеше, този изкоп щеше да свързва новата станция РАТН с транспортния център WTC, разположен между втора и трета кула на половин каре отук. Други захранващи тунели свързваха градския водопровод, електрическата мрежа и канализацията.

Слезе още по-надълбоко. Неволно забеляза фината като пудра прах, която продължаваше да покрива стените на първоначалния тунел. Беше свято място и все още твърде много напомняше за гроб. Място, където тела и сгради се бяха разпаднали на прах, раздробени до атоми.

Видя дупки, драскотини и следи от изпразнения, но никакви плъхове. Порови с металната пръчка из тунелите на гризачите и се заслуша. Не чу нищо.

Низът от светлини свърши при един от завоите и напред се изпъна кадифен мрак. Василий носеше в чантата си миньорски прожектор с мощност от милион свещи, както и два допълнителни фенера „Мини Маглит“. Но изкуствената светлина в тъмно помещение заличаваше напълно нощното зрение, а за лов на плъхове обичаше да стои на тъмно и в тишина. Затова извади монокуляра за нощно виждане, подръчен уред с еластична каишка, който хубаво се затегна на каската му и се намести пред лявото му око. Със затварянето на

дясното око тунелът позеленя. На това му викаше „плъше зрение“ — мънистените очи на гадините заблестява в обхвата на уреда.

Нищо. Въпреки всички доказателства за обратното, плъховете ги нямаше. Бяха прогонени.

Това го озадачи. Твърде много беше нужно, за да се отърве човек от плъховете. Дори да се премахнеше източникът им на храна, щяха да са нужни седмици, докато се забележи промяна. Това не ставаше за няколко дни.

Тунелът се свързваше с други проходи и Василий се натъкна на неизползвани от много години и покрити с мръсотия коловози. Качеството на грунда се бе променило и по състава му (изкуствен пълнеж, донесен за да се построи от тинята Батъри парк) разбра, че е преминал от „новия“ в „стария“ Манхатън.

Спря при един от възлите, за да се ориентира. Когато се взря по дължината на пресичащия тунел, видя с „плъшето“ си зрение две очи. Блеснаха срещу него като очи на гризач, само че бяха по-големи и го гледаха високо над земята.

Очите угаснаха мигновено и излязоха от полезрението му.

— Ей! — извика Василий и викът му отекна в тунела. — Ей, ти!

След малко му отвърна глас, а ехото му изкънтя в стените:

— Кой върви там?

Василий усети нотка на страх в гласа. Блесна светлина на фенер, чийто източник бе някъде в края на тунела, много зад мястото, където бе видял очите. Дръпна монокуляра тъкмо навреме, за да опази ретината си. Идентифицира се, като подаде светлинен сигнал с едно от фенерчетата „Маглит“ и тръгна напред. При точката, където прецени, че бе видял очите, старият тунел за достъп минаваше успоредно на друг тунел с релсов коловоз, който явно се използваше. Монокулярът не му показва нищо, никакви блестящи очи, тъй че той продължи по извивката до следващото съединение.

Завари там трима тунелни работници с миньорски очила и покрити със стикери каски, облечени в бархетни ризи, с джинси и ботуши. Извличаха с помпа изтекла канална вода. Халогенните им лампи, поставени върху триножници с високо напрежение, осветяваха новия тунел като в декор за космически филм. Стояха напрегнати и плътно един до друг, докато можяха изцяло да го видят.

— Не видяхте ли някого току-що ей там? — попита ги той.

Тримата се спогледаха.

— Ти какво видя?

— Стори ми се, че видях някого. — Посочи им назад. — Пресичаше коловоза.

Тримата работници се спогледаха отново, а двама започнаха да прибират екипировката. Третият го попита:

— Ти ли си тоя, дето търси плъхове?

— Да.

Сондърът поклати глава.

— Няма вече плъхове тука.

— Не искам да споря с вас, но това е почти невъзможно. Как така?

— Може да имат повече разум от нас.

Василий погледна по осветения тунел към широкия маркуч на отводнителната помпа.

— Изходът на метрото там ли е?

— Оттам се излиза, да.

Василий посочи в обратната посока.

— Този път кой е?

— Там по-добре не ходи.

— Защо?

— Виж какво. Зарежи плъховете. Тръгвай след нас навън. Приключихме тука.

В издълбаната като корито локва продължаваше да се стича вода.

— Ще се задържа малко — каза Василий.

Работникът го изгледа мрачно.

— Ми твоя работа.

Изключи лампата върху триножника, метна го на рамото си и пое след другите.

Василий погледа след тях, докато се отдалечиха. Светлините се люшнаха из тунела и угаснаха по плавния завой. Дрънченето на колелата на подземната кола почти го притесни. Продължи към поновия коловоз и изчака очите му да се приспособят отново към тъмното.

Пак включи монокуляра си и всичко потъна в подземно зелено. Екът от стъпките му се измени, щом тунелът се ушири към затрупаната с боклуци станция при едно от съединенията. Покрити с

дебели нитове метални греди се издигаха на равни интервали като колони в индустриален танцувален салон. Вдясно от него имаше изоставена барака за поддържащия персонал, разбита от вандали. По разронените й тухлени стени личаха следи от грозни графити около рисунка на двете близначни кули в пламъци. Едната бе наречена „Саддам“, а другата — „Гамера“.

Стар надпис на един от крепежните пилони някога бе предупреждавал работниците:

ВНИМАНИЕ

ПАЗИ СЕ ОТ ВЛАКОВЕ

По-късно го бяха издраскали и променили. „В“ беше станало на „П“, „А“ го бяха заменили с „Ъ“, а „К“ го бяха превърнали на „Х“. Надписът вече гласеше:

ВНИМАНИЕ

ПАЗИ СЕ ОТ ПЛЪХОВЕ

Наистина, това забравено от Бога място трябваше да се е превърнало в централа за плъховете. Реши да включи „черна“ светлина. Издърпа от чантата си „Пума“ малката палка, щракна и ултравиолетовата лампа заигра в тъмното с хладно синкавите си лъчи. Заради бактериалното си съдържание урината на гризачите флуоресцираше на „черна“ светлина. Прокара светлината по земята около крепежните колони и видя лунен пейзаж от засъхнал боклук и мръсотия. Забеляза по-смътни, по-стари следи от плъхска пикня, но нямаше нищо скорошно. Не и преди да завърти лампата към един ръждясал варел за нафта, който лежеше встрани. Варелът и подът под

него лумнаха по-силно и ярко от всякаква плъща урина, която бе виждал някога. Огромна локва. В сравнение с това, което виждаше обикновено, тази следа трябваше да е от двуметров плъх.

Беше телесна течност, изхвърлена от някое по-едро животно. Вероятно човек.

Тежките капки вода по стария коловоз отекваха по ветровитите тунели. Усещаше някакво шумолене, далечно движение или може би това място просто започваше да му лази по нервите. Изключи черната светлина и отново огледа пространството наоколо с монокуляра за нощно виждане. Отново зърна за миг зад една от стоманените крепежни колони чифт очи, блеснали срещу неговите. След това се извърнаха и изчезнаха.

Не можа да прецени разстоянието. При едноокия зрителен обхват и геометричното разположение на металните греди, усетът му за перспектива бе разстроен.

Този път не извика за поздрав. Не каза нищо, а само стисна още по-здраво металния си прът. Бездомниците, когато се натъкнеше на тях, рядко се държаха войнствено... но тук усещането бе някак по-различно. Отразяваше се на шестото му чувство, придобито от опита на унищожител на плъхове, заради което можеше да надуши нашествие на гризачи. Василий изведнъж се почувства уязвим.

Извади мощния си прожектор и огледа залата. Преди да започне да се оттегля, бръкна в чантата си, разкъса картоненото гърло на кутия с проследяваща прах и изсипа на пода обилно количество родентицид. Проследяващата прах действаше по-бавно от чистата ядлива стръв, но също така беше и по-сигурна. Имаше и допълнителното предимство да показва дирите на натрапниците, което улесняваше проследяването им до гнездата.

Василий опразни бързо три опаковки, след което обърна прожектора си и заотстъпва през тунелите. Стигна до действащите линии с третата релса по средата, след това до дренажната помпа и тръгна по маркуча. В един момент усети, че вятърът в тунела се промени, обърна се и видя как завоят зад него се освети. Бързо се отдръпна в ниша в стената и се стегна. Грохотът беше оглушителен. Влакът изсвистя покрай него и за миг Василий зърна лицата на пътниците през прозорците, преди да заслони очите си от пушливия вихър от пясък и прах.

Мотрисата отмина и той продължи по линията, докато стигна осветена платформа. Измъкна се с чантата и пръта и се издърпа от линията на общо взето празния перон до табела, която гласеше: „АКО ВИДИТЕ НЕЩО, КАЖЕТЕ ГО“. Никой не го правеше. Изкачи се по стъпалата, мина през турникета и се озова отново на улицата под топлещото слънце. Продължи до една от оградите наблизко и се намери отново над строежа на бившия Световен търговски център. Запали пура „Черут“ със синята си газова запалка и вдиша дълбоко отровата, за да отпъди страха, който бе изпитал под земята. Тръгна обратно по улицата, водеща към Световния търговски център и се спря пред две ръчно направени листовки, забодени на оградата. Бяха сканираните снимки на двама тунелни работници, единият още с каска на главата и със зацапано лице. Надписът над двете гласеше:

ИЗЧЕЗНАЛИ.

ПОСЛЕДНА ИНТЕРЛЮДИЯ РАЗВАЛИНИТЕ

В последвалите няколко дни след падането на Треблинка повечето избягали бяха заловени и екзекутирани. Все пак Сетракийн съумя да оцелее сред горите, макар да беше в обхвата на зловонната миризма от лагера на смъртта. Ядеше корени и колкото дребен дивеч можеше да улови с прекършените си ръце, а от телата на труповете успя да събере опърпани дрехи и разпрани обуца.

Денем отбягваше претърсващите патрули и лаещите псета. Нощем търсеше.

Беше чул за римските развалини от разказите на поляците в лагера. Отне му близо седмица скитане из дърветата, докато в гаснещия предвечерен здрач на един късен следобед се озова на обраслите с мъх стъпала върху върха на древната руина.

Повечето от онова, което бе останало, се намираше под земята, само с няколко обрасли камъка, които се виждаха отвън. Голям каменен стълб все още се издигаше на върха на каменната могила. Успя да различи няколко букви, но бяха изтрити толкова отдавна, че бе невъзможно да разчете нещо смислено.

И също така бе невъзможно да стои там пред тъмната паст на тези катакомби и да не потръпне.

Ейбрахам бе убеден: там долу беше леговицето на Сарду. Знаеше го. Страхът го надви и той усети ямата за изгаряне, която се надигна в гърдите му. Но волята в сърцето му бе по-силна. Защото знаеше, че е призван да намери онова същество, онова гладно същество, и да го убие. Да го спре. Бунтът в лагера беше унищожил плана му за убийство — след седмици и месеци усилия, докато се сдобие с белия дъб, за да го оформи — но не и необходимостта да отмъсти. От всичко грешно на този свят, това бе нещото, което можеше да изправи. Това можеше да придаде смисъл на съществуването му. И сега щеше да го стори.

С помощта на счупено парче скала беше оформил нов груб кол от най-здравото дърво, което бе успял да намери. Не беше чист бял дъб, но щеше да свърши работа. Направи го с осакатените си пръсти, с което досъсипа болните си ръце завинаги. Стъпките му отекнаха в каменната камера на криптата. Таванът ѝ беше доста нисък — изненадващо, предвид свръхестествения ръст на съществото — а корените бяха разкъртили камъните, върху които едва се крепяха останките от постройката. Първата камера водеше към втора и — удивително — към трета. Всяка от тях — по-малка от предишната.

Сетракиян нямаше нищо, с което да освети пътя си, но рухналата сграда пропускаше смътни стълбове късна дневна светлина, които падаха отгоре през сумрака. Застъпва предпазливо през камерите с разтуптяно сърце и уплашен почти до смърт. Грубият дървен кол изглеждаше съвсем неуместно оръжие за бой в тъмното с гладното Същество. Особено с тези прекършени ръце. Какво правеше той? Как щеше да убие чудовището?

Когато влезе в последната камера, киселинният спазъм от надигащия се страх опари гърлото му. Щеше да страда от киселинен рефлукс до края на живота си. Помещението беше празно, но там, в центъра му, дърводелецът Сетракиян съвсем ясно видя в пръстения под — като врязани в него — отпечатаните очертания на ковчег. Огромен сандък, два и половина метра на метър и четвърт, който можеше да е изтръгнат от гнездото си само от ръцете на Същество с чудовищна сила.

После чу зад себе си стърженето на стъпки по каменния под. Заклещен в най-вътрешната камера на леговището, Сетракиян се завъртя мигновено с изпънатия напред дървен кол. Звярът се беше завърнал в скривалището си, само за да завари прокраднала се жертва в собствената си спалня.

Предшестваше го съвсем смътна сянка, но стъпките бяха леки и провлечени. Не Съществото се появи зад каменния ъгъл, за да заплаши Сетракиян. Беше човек, с най-обикновен човешки ръст. Немски офицер с опърпана и прогизнала униформа. Очите му бяха яркочервени и воднисти, изпълнени с глад, който бе нараснал до чиста, безумна паника. Сетракиян го позна: Дитер Цимерман, млад офицер, не много по-висок от него. Истински садист, лагерен надзирател, който се

перчесе, че всяка нощ лъска ботушите си, за да остърже засъхналата по тях еврейска кръв.

И сега съществото копнееше за нея — за кръвта на Сетракия. За чиято и да е кръв. Да се нагълта с нея.

Сетракия нямаше да се предаде. Вече бе извън стените на лагера. Гореше от убедеността, че не е преживял целия този ад, само за да падне тук, да стане жертва на нечестивата мощ на това прокълнато нацистко Изчадие.

Врълетя срещу него с върха на пръта си, но Нещото се оказа по-бързо от очакваното. Сграбчи дървеното оръжие, изтръгна го от негодните му ръце и го стовари в лакътната му кост. Той успя да го отбие, дървеният прът изтрещя в каменната стена и падна в пръстта.

Съществото настъпи към него, задъхано от възбуда. Той се заотдръпва назад, докато осъзна, че е в самия център на правоъгълния отпечатък от ковчегата. След това с ненадейна сила врълетя срещу Създанието и го блъсна силно в стената. Пръст се изсипа между голите камъни и се завихри като струи сив дим. Съществото понечи да сграбчи главата му, но Сетракия отново се хвърли към него, заби счупената си ръка нагоре под брадичката на чудовището и надигна озъбеното му лице така, че то да не може да го ужили и да пие.

Изчадие то си възвърна равновесието и го изхвърли настрана. Сетракия падна до дебелия си дъбов прът. Стисна го, но Съществото стоеше пред него ухилено и готово да му го отнеме отново. Вместо това Сетракия заби пръта в камъните, които крепяха стената. Вклини го под един разхлабен камък и с натиск на краката си се помъчи да го избие, докато в това време нечестивата Твар разтваряше устата си.

Няколко камъка поддадоха, страничната стена на входа на камерата рухна и Сетракия пропълзя назад. Грохотът бе оглушителен, но кратък и камерата се изпълни с прах, който затули последните проникващи лъчи светлина. Сетракия изпълзя слепешком над камъните и една ръка го сграбчи здраво за крака. Прахта се разсея, колкото да успее да види, че един от големите камъни е премазал главата на Съществото от темето до челюстта... и все пак то продължаваше да живее. Черното му сърце — или каквото беше там — продължаваше да бие жадно. Сетракия го зарита в ръката, докато Съществото отпусна хватката си. Едновременно с това откърти и

камъка. Горната половина на главата на Изчадието беше разцепена и черепът тихо изпука като рохко сварено яйце.

Сетракиян сграбчи един крак и със здравата си ръка извлече трупа. Измъкна го от развалините на повърхността в последните лъчи дневна светлина, процеждащи се през дървесния саван. Беше оранжева и смътна, но това бе достатъчно. Съществуването се загърчи от болка, изпече се бързо и се отпусна безжизнено на земята.

Сетракиян надигна лице към гаснещото слънце и от гърлото му се изтръгна животински вой. Неразумно действие, след като все още бягаше от падналия лагер. Но това бе излияние на изстрадалата му душа, предизвикано от избиването на семейството му, от ужасите на плена, от новите страхове, на които се бе натъкнал... И накрая, това бе вопъл към Бог, изоставил него и хората му.

Следващия път, щом срещнеше някое от тези същества, щеше да разполага с подobaващите оръжия. Щеше да се подсигури далеч по-добре, отколкото за битка с нищожен шанс. Тогава осъзна с такава убеденост, колкото бе сигурен, че е жив, че щеше да проследи през годините дирите на този изчезнал ковчег. Десетилетия, ако трябва. Беше увереност, която му даваше нова посока и го отправяше на изпитание, което щеше да ангажира остатъка от живота му.

РАЗМНОЖАВАНЕ

БОЛНИЧЕН МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР ЯМАЙКА

Еф и Нора размахаха служебните си карти пред охраната и преведоха Сетракиян през входа на спешното отделение, без да привличат нежелано внимание. На стълбището към изолационната част Сетракиян изпъшка:

— Това е неразумно рисковано.

— Този мъж, Джим Кент — заобяснява Еф. — Тримата работим рамо до рамо вече от година. Не можем просто да го изоставим.

— Той е превърнат. Какво можете да направите за него?

Еф забави. Сетракиян пухтеше задъхан зад тях. Прие с благодарност спирането и се подпря на дългия си бастун. Еф погледна Нора и двамата се разбраха без думи.

— Мога да го освободя — каза той.

Излязоха от стълбището и се озърнаха към входа на изолационното в коридора.

— Никаква полиция — промълви Нора.

Сетракиян оглеждаше. Не беше толкова сигурен.

— Ето я Силвия — рече Еф, забелязал приятелката на Джим с накъдрената коса, седнала на съваем стол до входа на отделението.

Нора мълчаливо кимна. Беше готова.

— Добре.

Тръгна към Силвия сама, а тя стана от стола си, щом я видя.

— Нора.

— Как е Джим?

— Още не са ми казали. — Силвия погледна над рамото й. — Еф не е ли с теб?

Нора поклати глава.

— Той замина.

— Не е истина това, което казват, нали?

— Твърдо. Изглеждаш ми изтощена. Ела с мен да хапнем нещо.

Докато Нора разпитваше за посоката към снекбара, отвличайки вниманието на сестрите, Еф и Сетракиян се шмугнаха през вратите на изолационното. Еф мина покрай щанда за ръкавици и работно облекло

като гузен убиец и се запъти през пластмасовите завеси към отсека на Джим.

Леглото му беше празно. Джим го нямаше.

Еф бързо провери другите отсеци. Всички бяха празни.

— Трябва да са го преместили — предположи.

— Дамата му нямаше да е навън, ако знаеше, че го няма — отвърна Сетракян.

— Тогава...?

— Те са го взели.

Еф зяпна към празното легло.

— Те?

— Елате — подкани го Сетракян. — Тук е много опасно. Нямаме време.

— Момент.

Еф отиде до страничната масичка до леглото, забелязал слушалката на Джим, която висеше от чекмеджето. Намери телефона му и провери дали е зареден. Извади своя, защото ясно си даваше сметка, че вече служи като проследяващо устройство. ФБР можеха да засекат местоположението му с GPS.

Пусна телефона си в чекмеджето и го замени с този на Джим.

— Докторе. — Сетракян ставаше нетърпелив.

— Моля ви... наричайте ме Еф — отвърна той и пхна телефона на Джим в джоба си. — Не се чувствам много като доктор тези дни.

МАГИСТРАЛА УЕСТ САЙД, МАНХАТЪН

Гюс Елизалде седеше отзад в транспортния бус на нюйоркската полиция. Ръцете му бяха закопчани с белезници за стоманената решетка зад него. По диагонал срещу него седеше Феликс. Главата му беше отпусната и се полюшваше от движението и той пребледняваше с всяка минута. Трябваше да са на магистралата Уестсайд, за да се движат толкова бързо в Манхатън. Другите двама арестанти седяха с тях, единият — срещу Гюс, другият — срещу Феликс. И двамата бяха заспали. Тъпаците могат да спят по всяко време.

Гюс помириса през затворения отсек без прозорци цигарен дим от кабината на буса. Беше почти на стъмване, когато ги натовариха. Държеше под око Феликс, отпуснат от металния прът, за който го бяха закопчали. Мислеше за казаното от стария собственик на заложната къща. И чакаше.

Не се наложи да чака дълго. Главата на Феликс заподскача, след това се извърна настрана. Изведнъж приятелят му се вкочани на седалката и се огледа наоколо. Погледна към Гюс и се втренчи в него, но нищо в очите на Феликс не му подсказа, че човекът, с когото цял живот бяха приятели, го е познал.

Тъмнина в очите му. Пустош.

В този момент натиснат клаксон събуди типа до Гюс. Мъжът се сепна и отвори очи.

— Мамка му — изръмжа типът и издрънча с белезниците зад себе си. — Къде по дяволите отиваме? — Гюс не отвърна. Типът гледаше във Феликс, който стоеше срещу него, но и Феликс го гледаше. Типът го срита в крака. — Казах, къде по дяволите отиваме, младши?

Феликс го изгледа за миг с празен, почти идиотски поглед. Устата му се отвори сякаш за да отговори... и жилото се изстреля навън и прониза гърлото на безпомощния мъж. Направо през цялата ширина на буса, а типът не можеше да направи нищо, освен да затропа с крака и да зарита. Гюс започна да прави същото, както беше заклещен там отзад с бившия Феликс, завика, заблъска и събуди арестанта срещу

себе си. Всички ревяха, пищяха и тропаха, докато арестантът до Гюс се отпускате, а жилото на Феликс се нажежи от прозрачно до кървавочервено.

Преградата между затворническия сектор и предната кабина се отвори. Глава с полицейска шапка се извърна от пътническата седалка.

— Млъкнете там, мамка му, че ще...

В този момент ченгето видя как Феликс изпива кръвта на другия арестант. Видя издуващия се израстък, изпънат през фургона, видя първото нечестиво хранене, а после — как Феликс се откъсна и жилото му се занавива назад в устата. Кръв шурна от врата на мъжа и оплиска Феликс отпред.

Полицаят от пътническата седалка изквича ужасен и извърна глава.

— Какво става? — ревна шофьорът, опитвайки се да погледне назад.

В отговор жилото на Феликс се изстреля през преградата и изплющя в гърлото му. От кабината прокънтя писък, а бусът залитна напред, останал без управление. Гюс сграбчи с пръсти решетката с белезниците тъкмо навреме, за да не му се счупят китките, а бусът зави рязко надясно и после наляво... преди да се обърне на една страна.

Колата застърга по платното, докато се удари в предпазната ограда, подскочи, завъртя се на място и спря. Гюс лежеше на една страна. Затворникът срещу него висеше на счупените си китки и скимтеше от болка и страх. Металната пръчка на Феликс се беше откъртила, а жилото му висеше надолу и се гърчеше като жив електрически кабел, от който капеше кръв.

Мъртвите му очи се вдигнаха и погледнаха Гюс.

Гюс усети, че прътът му е счупен и плъзна белезниците по дължината му, след това зарита в смачканата задна врата, докато я отвори. Изтъркаля се бързо навън, докато се озова отстрани на пътя. Ушите му бучаха все едно, че бомба се беше взривила.

Ръцете му все още бяха закопчани зад гърба. Приближаваха се фарове, коли забавяха да огледат произшествието. Гюс се превъртя бързо, пхна китките си под стъпалата и измъкна ръцете си отпред. Хвърли поглед към зейналата товарна врата на буса в очакване Феликс да скочи след него.

След това чу писък. Огледа се в паника наоколо за някакво оръжие и трябваше да се примири с очукан автомобилен тас. Вдигна го и пристъпи предпазливо към отворената врата на обърнатия бус.

Ето го Феликс. Пиеше кръвта на обещания от ужас арестант, все още прикован с белезници за решетката.

Гюс изруга, отвратен от гледката. Феликс се откъсна и без каквото и да било колебание изстреля жилото си към врата му. Гюс едва успя да вдигне навреме таса и да отклони удара, преди да се завърти настрани и да се скрие зад колата.

Феликс отново не го последва. Зачуден защо, Гюс се задържа там за миг, докато се съвземе, след което забеляза слънцето. Плуваше горе между два небостъргача през Хъдсън, кървавочервено и почти угаснало. Бързо потъваше на запад.

Феликс се криеше във фургона и чакаше слънцето да залезе. След три минути щеше да е на свобода.

Гюс се озърна трескаво. Видя счупено предно стъкло на пътя, но това нямаше да свърши работа. Изкатери се по шасито на колата върху страната, която сега беше отгоре. Надникна към вратата на шофьора и изрита шарнира на страничното огледало. Изпраща и той задържа жиците да го изтръгне, когато ченгето вътре му изрева:

— Стой!

Гюс го погледна. Ченгето шофьор кървеше от врата, държеше се за горната дръжка на покрива и беше с изваден пистолет. Гюс откърти огледалото с едно здраво дръпване и скочи долу на пътя.

Слънцето изтичаше като жълтък от пробито яйце. Гюс се зае да прецени ъгъла, задържал огледалото над главата си, за да улови последните му лъчи. Видя проблясващото отражение по земята. Изглеждаше смътно, твърде слабо за каквото и да било. Затова разпука плоското стъкло с кокалчетата на пръстите си и го натроши, но го задържа в рамката на огледалото. Опитва отново и този път отразените лъчи бяха малко по-ярки.

— Казах, стой!

Ченгето се измъкна от колата с все още насочен пистолет. Свободната му ръка притискаше шията му, където Феликс го беше ужил, очите му кървяха от сблъсъка. Заобиколи и погледна в буса.

Феликс седеше присвит вътре, белезниците висяха от едната му ръка. Другата ръка я нямаше, откъсната при китката от белезниците и

силата на удара. Липсата ѝ като че ли не го притесняваше. Нито бялата кръв, изливаща се от оголеното пънче.

Феликс се усмихна и ченгето откри огън по него. Куршумите разкъсаха гърдите и краката на мексиканеца, захвърчаха плът и парчета счупена кост. Седем, осем изстрела и Феликс падна назад. Още два куршума се забиха в тялото му. Ченгето отпусна пистолета и тогава Феликс, все така усмихнат, се надигна на седалката си.

Все така жаден. Вечно жаден.

Това Гюс избута ченгето настрана и вдигна огледалото си. Последните остатъци на гаснещото оранжево слънце едва се показваха над сградата отвъд реката. Гюс за последен път извика името на Феликс все едно, че изричането му можеше да го изтръгне, по чудо да върне приятеля му...

Но Феликс вече не беше Феликс. Беше скапан, шибан вампир. Гюс си напомни това, докато насочваше огледалото под ъгъл така, че ярките оранжеви лъчи отразена слънчева светлина да се изстрелят в преобърнатия бус.

Мъртвите очи на Феликс се изпълниха с ужас, щом лъчите на слънцето го пронизаха. Прободоха го със силата на лазери, протриха дупки и подпалиха плътта му. Дълбоко от него се изтръгна животински вой като вик на човек, разпадащ се на атоми, докато лъчите разкъсваха тялото му.

Звукът се вряза в ума на Гюс, но той продължи да върти огледалото, докато единственото, което остана от Феликс, бе черна купчина димяща пепел.

Лъчите угаснаха и Гюс смъкна ръката си.

Погледна отвъд реката.

Нощ.

Гюс имаше чувството, че ще заплаче. Всички видове мъка и болка се бяха смесили в сърцето му... и болката му се превръщаше в гняв. Под буса, почти до краката му, се беше разляло гориво. Отиде до полицая, който все още стоеше зяпнал край пътя. Гюс порови из джобовете си и намери запалката „Зипо“. Отвори капачето, щракна я и пламъкът послушно изскочи.

— *Lo siento, 'mano.*^[1]

Докосна разлятото гориво и колата избухна в пламъци. Взривът ги отхвърли назад.

— Ужилен си, *chingado...*^[2] — каза Гюс на полицаия, който все още притискаше ръка върху раната на врата си. — Сега ще станеш един от тях.

Взе пистолета на ченгето и го насочи към него. Сирените вече идваха.

Ченгето вдигна очи към Гюс, а след секунда главата му вече я нямаше. Гюс задържа пистолета нацелен в тялото му, докато се отдалечи от банкета на пътя. После захвърли оръжието и се сети за белезниците, но беше късно. Мигащите светлини се приближаваха. Обърна се и побягна от магистралата към новата нощ.

КЕЛТЪН СТРИЙТ, УУДСАЙТ, КУИНС

Кели още беше с дрехите си от училище — тъмен потник, меко плътно прилепващо горнище и дълга права пола. Зак беше горе в стаята си, трябваше уж да си пише домашното, а Мат си беше у дома, след като бе работил едва половин ден. Имаше да прави инвентаризация тази нощ.

Новината за Еф по телевизията беше ужасила Кели. А сега не можеше да се свърже с него по мобилния си телефон.

— Най-послед го направи — подхвърли Мат. Не беше затъкнал още памучната си риза. — Най-послед се издъни.

— Мат — промълви с лек укор Кели. Но... Еф беше ли се издънил наистина? И какво означаваше това за нея?

— Манията за величие, големият ловец на вируси — продължи Мат. — Той е като онези пожарникари, които сами палят пожари, за да станат герои. — Отпусна се тежко в креслото си. — Не бих се изненадал, ако прави всичко това заради теб.

— Заради мен ли?

— Вниманието и какво ли още не. „Виж ме колко съм важен.“

Тя поклати бързо глава все едно, че само ѝ губеше времето с приказките си. Понякога се изумяваше колко много можеше да греши Мат в преценките си за хората.

Звънецът на входната врата иззвъня и Кели се спря сред стаята. Мат скочи от креслото си, но тя първа стигна до вратата.

Беше Еф. Зад него стоеше Нора Мартинес, а зад нея — някакъв стар мъж в дълго палто от туид.

— Какво правиш тук? — попита Кели и огледа бързо улицата.

Еф понечи да влезе.

— Дойдох да се видя със Зак. Да обясня.

— Той не знае.

Еф се огледа из антрето, без изобщо да обръща внимание на застаналия зад прага Мат.

— Горе е и си пише домашното на лаптопа, нали?

— Да.

— Ако има достъп до Интернет, значи знае.

Еф тръгна към стълбището, заизкачва по две стъпала наведнъж и остави Нора на входа с Кели. Нора притеснено си пое дъх.

— Съжалявам, че се натрапихме така...

Кели поклати леко глава и я погледна преценяващо. Знаеше, че става нещо между нея и Еф. За Нора къщата на Кели Гудуедър трябваше да е последното място, където би искала стъпи.

След това насочи вниманието си към стария мъж с дългия бастун с вълчата глава на дръжката.

— Добре. Какво става тук?

— Бившата госпожа Гудуедър, предполагам? — Сетракиян подаде ръка с изисканата вежливост на старото поколение. — Ейбрахам Сетракиян. За мен е удоволствие да се запознаем.

— За мен също — отвърна Кели изненадана и се озърна колебливо към Мат.

— Той трябваше да ви види. Да обясни — каза Нора.

— Тази малка визита не ни ли прави съучастници в нещо криминално? — попита Мат.

Кели трябваше с нещо да парира грубостта на приятеля си.

— Ще желаете ли нещо за пиене? — обърна се тя към Сетракиян. — Чаша вода?

— Господи — въздъхна Мат, — тази вода може да ни струва по двайсет години и на двамата...

Еф седеше на ръба на леглото на Зак, а синът му го гледаше иззад отворения на бюрото си лаптоп.

— Замесих се в нещо, което всъщност не разбирам — заговори Еф. — Но исках да го чуеш от мен. Нищо от това не е вярно. Освен че ме преследват едни хора.

— Няма ли да дойдат да те потърсят тук? — попита Зак.

— Може би.

Притеснен и умислен, Зак наведе очи.

— Трябва да се отървеш от телефона си.

Еф се усмихна.

— Вече го направих. — Потупа заговорнически сина си по рамото. Видя до лаптопа на момчето видеокамерата, която му беше

купил за Коледа. — Още ли работиш над онзи филм с приятелите си?

— Вече сме почти на етап редактиране.

Еф вдигна камерата. Беше достатъчно малка и лека, за да се побере в джоба му. — Би ли могъл да ми я заемеш замалко?

Зак кимна.

— Затъмнението ли е, татко? Превръща хората в зомбита?

Еф реагира с изненада, щом осъзна, че истината не звучи много по-правдоподобно от това. Помъчи се да я види от гледната точка на схватливия си и понякога силно интуитивен единайсетгодишен син. А това извлече нещо от дълбокия кладенец на чувствата. Стана и прегърна момчето си. Неловък миг, крехък и красив, между баща и син. Еф го усети с абсолютна яснота. Разроши косата на момчето и повече нямаше нищо за казване.

Кели и Мат си шепнеха в кухнята. Бяха оставили Нора и Сетракия в остъклената зимна градина в задната част на къщата. Сетракия стоеше с ръце в джобовете и съзерцаваше зачервеното небе на ранната вечер, третата от приземяването на прокълнатия самолет. Беше загърбил Нора.

Тя долови нетърпението му.

— Той, такава, има много проблеми със семейството си. След развода.

Сетракия пхна пръсти в малкия джоб на жилетката си, за да провери за кутийката с хапчетата. Джобът беше до сърцето му и близостта на нитроглицерина до старата помпа като че помагаше. Биеше стабилно, макар и не силно. Колко ли удара още му оставаха? Достатъчно, за да довърши работата си, надяваше се.

— Аз нямам деца — заговори той. — Жена ми, Ана, си отиде преди седемнайсет години и не бях благословен. Човек би предположил, че копнежът за деца заглъхва с времето, но всъщност се задълбочава с възрастта. Толкова много имах да преподам. Но си нямах ученик.

Нора погледна към бастуна му, подпрян на стената до стола ѝ.

— Как... как за първи път се натъкнахте на това?

— Кога открих съществуването им ли имате предвид?

— И се посветихте на това през всички тези години.

Старият мъж помълча за миг, призовавайки спомена.

— Бях младеж тогава. През Втората световна война. Озовах се интерниран в окупирана Полша, противно на всички свои желания, разбира се. Малък лагер, североизточно от Варшава, наречен Треблинка.

Нора замълча със стареца.

— Концентрационен лагер.

— Лагер на смъртта. Тези същества са жестоки, скъпа. Побрутални от всеки хищник, на който човек би могъл да се натъкне в този свят. Отвратителни и безскрупулни, чиято жертва са младите и безпомощните. В лагера аз и другарите ми по нещастие бяхме жалък пир, неволно поднесен на него.

— На него?

— Господаря.

Тонът, с който изрече думата, я смрази.

— Германец ли беше? Нацист?

— Не, не. Той не е свързан с никого. Не е лоялен към никого и към нищо, не принадлежи на една или друга страна. Скита, където поиска. Храни се, където има храна. Лагерът за него бе като магазин за обезценена стока. Лесна плячка.

— Но вие... Вие оцеляхте. Не можехте ли да кажете на някого...?

— Кой щеше да повярва на брътвежите на един сакат? Бяха ми нужни седмици, докато възприема това, което вие започвате да разбирате сега, а бях свидетел на бруталната му жестокост. Беше повече, отколкото умът ми може да побере. Предпочетох да не ме вземат за луд. Прекъснеше ли се източникът на храната му, Господаря просто се местеше. Но в онзи лагер дадох обет пред себе си и никога не го забравих. Вървах по дирите на Господаря в течение на много години. През Централна Европа и Балканите, през Русия и централна Азия. И така — три десетилетия. Понякога бях по петите му, но никога не се оказах съвсем близо. Станах професор във Виенския университет, изучих древното знание. Започнах да събирам книги, оръжия и инструменти. През цялото време се подготвях да го срещна отново. Възможност, за която съм чакал над шейсет години.

— Но... кой е той тогава?

— Имал е много превъплъщения. Понастоящем е взел тялото на един албански благородник на име Юзеф Сарду, който изчезнал по

време на ловна експедиция в северната част на Румъния. Пролетта на 1873.

— 1873?

— Сарду бил великан. По време на експедицията той вече се извисявал над два метра. Толкова висок бил, че мускулите му не можели да поддържат дългите му тежки кокали. Разправяли, че джобовете на гащите му били колкото чували за ряпа. За опора се облягал тежко на дълъг прът, чиято дръжка носела хералдическия символ на фамилията му.

Нора се озърна отново към огромния бастун на Сетракиян със сребърна дръжка. Очите ѝ се разшириха.

— Вълча глава.

— Останките на другите мъже от рода Сарду били намерени много години по-късно, а с тях — и дневникът на Юзеф. В записките си описал подробно дебненето на ловната група от някакъв неведом хищник, който ги отвличал и убивал един по един. Последният запис показвал, че Юзеф е открил мъртвите тела във входа на подземна пещера. Погребал ги преди да се върне при пещерата, за да се изправи срещу звяра и да отмъсти за фамилията си.

Нора не можеше да откъсне очите си от дръжката с вълчата глава.

— А как успяхте да намерите това?

— Проследих този бастун до един частен колекционер в Антверпен през лятото на 1967 г. Сарду накрая се върнал във фамиленото си имение в Албания, много седмици по-късно, макар и сам и много променен. Носел бастуна си, но вече не се подпирал на него, а след време изобщо престанал да го носи. Болката от гигантизма му явно не само била изцерена, но се и носела мъква, че се сдобил огромна сила. Скоро започнали да изчезват селяни, говорело се, че селището е прокълнато и накрая то опустяло. Къщата на Сарду рухнала и никой не видял повече младия господар.

Нора измери с поглед дългия бастун.

— На петнайсет бил толкова висок?

— И продължавал да расте.

— Ковчегът... той беше поне два и половина на метър и половина.

Сетракиян кимна мрачно.

— Знам.

— Чакайте... откъде го знаете?

— Видях го веднъж... поне следите, които беше оставил на пода.

Преди много време.

Кели и Еф стояха един срещу друг в скромната кухня. Косата ѝ сега беше по-светла и по-къса, правеше я да изглежда някак по-делова. Или навярно ѝ придаваше по-майчински вид. Стискаше ръба на кухненския плот и той забеляза порязванията от хартия по кокалчетата на пръстите ѝ. Риска на класната стая.

Беше му извадила кутия мляко от хладилника.

— Още държиш прясно мляко?

— Зи го обича. Искане да е като баща си.

Еф отпи малко и млякото го разхлади, но не му даде обичайното успокоение. Видя, че Мат дебне в другия край на преходната стая. Седеше в кресло и се преструваше, че не гледа към тях.

— Толкова прилича на теб — каза тя. Говореше за Зак.

— Знам.

— Колкото по-голям става. Вгълбен. Упорит. Настойчив. Умен.

— Трудно е да се правиш на единайсетгодишен.

Тя се усмихна.

— Май съм прокълнатата за цял живот.

Еф също се усмихна. Странно усещане — упражнение, каквото лицето му не беше правило от няколко дни.

— Виж... Нямам много време. Просто... искам нещата да са добре. Или поне да са добре между нас. Това с попечителството, цялата бъркотия — знам, че ни натовари. Радвам се, че приключи. Не дойдох тук, за да държа реч. Просто... мисля, че е подходящ момент да успокоим топката.

Кели беше смаяна. Затърси думи.

— Не е нужно да казваш каквото и да било, аз просто... — усети неловкостта ѝ Еф.

— Не. Искане да го кажа. Съжалявам. Никога няма да разбереш колко съжалявам. Съжалявам, че всичко трябваше да стане така. Наистина. Знам, че ти изобщо не го искаше. Знам, че искаше да останем заедно. Просто заради Зак.

— Разбира се.

— Виждаш ли, не можех да направя това — *не можех*. Ти изсмукваше живота от мен, Еф. А другото беше... исках да те нараня. Да. Признавам го. И това бе единственият начин, по който можех да го направя.

Той си пое дълбоко дъх. Най-после му признаваше нещо, което беше знаел винаги. Но това не му носеше удовлетворение.

— Имам нужда от Зак, знаеш това. Зи е... това, което е. Мисля, че без него няма да ме има и мен. Нездравословно или не, но просто е така. Той е *всичко* за мен... както ти беше някога. — Замълча, докато го попият и двамата. — Без него щях да съм изгубена, щях да съм...

Не продължи.

— Щеше да си като мен — каза Еф.

Това я смрази. Стояха един срещу друг и се гледаха.

— Виж — каза Еф. — Ще поема част от вината. За нас, за теб и мен. Зная, че не съм... каквото е там, най-обикновеният мъж на света, идеалният съпруг. Премислих своята вина. А Маг... знам, че казах някои неща в миналото...

— Веднъж го нарече моята „жизнена утеха“.

Еф трепна.

— Знаеш ли какво? Може би ако се бях уредил в „Сиърс“, ако бях получил работа, която е просто това, работа, без никаква друга обвързаност... може би ти нямаше да се почувстваш така изоставена. Така измамена. Така... второстепенна.

След тези думи двамата помълчаха. Еф съзнаваше как по-значимите проблеми надмогват дребните, как истинската, голямата битка изтласква с лекота по-малките несъществени лични неща.

— Знам какво ще кажеш — промълви Кели. — Ще кажеш, че трябваше да проведем този разговор преди години.

— Трябваше — съгласи се той. — Но не можехме. Нямаше да се получи. Трябваше първо да преминем през този боклук. Повярвай ми, щях да заплатя какво ли не, за да *не го правим* — да не ни се налага да минаваме през това и за секунда... но ето ни сега. Като стари познати.

— Животът изобщо не тръгва така, както си го мислил.

Еф кимна.

— След онова, през което преминаха родителите ми, след това, което ми се наложи да преживея заради тях, винаги си казвах: никога,

никога, никога.

— Знам.

Той затвори капачката на млякото.

— Тъй че забрави кой какво е направил. Сега трябва да направим най-доброто за него.

— Правим го.

Кели кимна. Еф също. Разклати млякото в кутията и усети хладния допир върху дланта си.

— Господи, какъв ден. — Помисли си отново за момиченцето в Таритаун, онова, което бе държало ръката на майка си на Полет 753. Дете на годините на Зак. — Помня как винаги ми казваше, че ако удари нещо, някаква биологична заплаха, а аз не кажа първо на теб за това, ще се разведеш с мен, нали? Е... твърде късно е за това.

Тя пристъпи към него и се вгледа в лицето му.

— Зная, че си в беда.

— Не става въпрос за мен. Искам само да ме изслушаш и да не го отхвърлиш с насмешка. Из града се разпространява вирус. Това е нещо... необикновено... може би най-лошото нещо, което съм виждал някога.

— Най-лошото? — Тя пребледня. — ТОРС^[3] ли?

Еф едва не се усмихна на грандиозната нелепост на всичко това. На безумието.

— Това, което искам да направиш, е да вземеш Зак и да напуснете града. Мат също. Колкото е възможно по-скоро — тази нощ, още сега — и колкото е възможно по-далеч. Далеч от населени райони, имам предвид. Родителите ти... Знам как се чувстваш, когато искаш нещо от тях, но те все още притежават онова място във Върмонт, нали? На върха на онзи хълм?

— Какво говориш?

— Идете там. За няколко дни поне. Гледай новините, чакай обаждането ми.

— Почакай. Аз съм параноикът, дето бяга презглава към хълмовете, не ти. Но... ами учениците ми? Училището на Зак? — Кели примижа. — Защо не ми кажеш какво е?

— Защото тогава няма да тръгнеш. Просто ми се довери и замани. Замани и се надявай, че ще успеем някак да го надвием и всичко това ще отмине бързо.

— Да се надявам? Сега наистина ме уплаши. А ако не успеете да го надвиете? И... ако нещо се случи с теб?

Не можеше да стои повече тук с нея и да се справя със собствените си съмнения.

— Кели... трябва да тръгвам.

Понечи да тръгне, но тя сграбчи ръката му. Потърси в очите му уверение, че всичко е наред, а след това го прегърна. Започналото като неловка прегръдка за сбогом се превърна в нещо повече, докато накрая силно го притисна до себе си.

— Съжалявам — прошепна тя в ухото му и остави целувка по наболата страна на небръснатия му врат.

ВЕСТРИ СТРИЙТ, ТРАЙБЕКА

На патиото^[4] върху покрива Елдрич Палмър седеше в кресло без възглавници и чакаше, обгърнат от нощта. Единствената пряка светлина идваше от градинската газова лампа, която гореше в ъгъла. Терасата бе на върха на по-ниската от двете свързани сгради. Подът бе облицован с квадратни глинени плочи, стари и избелели от вятъра и дъжда. Едно ниско стъпало в северния край предхождаше висока тухлена стена с две обковани с желязо арки, големи колкото врати. Набраздени с жлеbove керемиди увенчаваха стената и навесите от двете страни. Отляво, зад по-широките декоративни арки, бяха крилата на порталния вход на резиденцията. Зад Палмър, в центъра пред южната бяла циментова стена, се извисяваше статуя на жена без глава, в завихрена като в буен танц роба, с потъмнели от времето рамене и ръце. Бръшлян обвиваше каменния пиедестал. Макар на север и на изток да се виждаха няколко по-високи сгради, патиото беше прилично усамотено, толкова скрито от нежелани погледи кътче, колкото можеше да се надява човек да намери в долен Манхатън.

Палмър седеше заслушан в звуците на града, издигащи се от улиците. Звуци, които скоро щяха да секнат. Само да го знаеха онези долу, щяха да прегърнат с любов тази нощ. Всеки досаден миг от живота става неизмеримо по-скъп пред лицето на неизбежната смърт. Палмър го знаеше от собствен опит. Болнаво и хилаво дете, той се бе борил със здравето си през целия си живот. Някои сутрини се беше събуждал изумен, че вижда новата зора. Повечето хора не знаеха какво е да отмяташ съществуването си изгрев след изгрев. Какво е да зависиш от машини за оцеляването си. Доброто здраве бе рождено право за повечето човеци, а животът — поредица от дни, които трябваше да се извървят. Никога не бяха познавали близостта на смъртта. Интимната близост на пълния окончателен мрак.

Скоро Елдрич Палмър щеше да познае блаженството им. Безкрайно меню от дни, проснато пред него. Скоро щеше да разбере

какво е да не се тревожиш за утре, за вдругиден...

Лек вятър раздвижи дърветата в патиото и прошумя из храстите. Палмър, седнал под ъгъл срещу по-високата от двете сгради до малка масичка за пушене, чу шумоленето. Тих ромон като влачещо се по пода наметало. Черно наметало.

Мислех, че не искаше контакт преди края на първата седмица.

Гласът — едновременно познат и чудовищен — предизвика мрачна тръпка на възбуда по извития гръб на милиардера. Ако не беше извърнал съзнателно лицето си от главната част на патиото — в почит и в същото време от чисто човешка погнуса — щеше да види, че устата на Господаря изобщо не се движи. Никакъв глас не излезе в нощта. Господаря говореше направо в ума му.

Палмър усети присъствието над рамото си и задържа погледа си насочен към сводестите врати на резиденцията.

— Добре дошъл в Ню Йорк.

Прозвуча по-задъхано, отколкото му се искаше. Нищо не може да ти отнеме човешкото така, както един не-човек.

След като Господаря не отвърна нищо, Палмър се помъчи да възвърне увереността си.

— Трябва да заявя, че не одобрявам този Боливар. Не знам защо трябваше да избереш него.

Кой е той е без значение за мен.

Палмър моментално разбра, че е прав. Какво толкова, ако Боливар е бил носеща грим рокзвезда? Май продължаваше да разсъждава като човек.

— Защо остави четирима в съзнание? Това създаде много проблеми.

Разпитваш ли ме?

Палмър преглътна. В този живот той беше създател на крале и не се подчиняваше на никого. Усещането за раболепно покорство бе толкова чуждо за него, колкото и смазващо.

— Някой е по дирите ти — бързо заговори Палмър. — Учен медик, детектив по болестите. Тук, в Ню Йорк.

Какво значи един човек за мен?

— Той... казва се Ефраим Гудуедър. Доктор, експерт по епидемичен контрол.

Дребни надуты маймунки. Вашият вид е епидемичният — не моят.

— Някой го съветва този Гудуедър. Човек с дълбоки и подробни знания за вашия вид. Познава древната традиция и знае дори малко биология. Полицията го издирва, но мисля, че е нужно малко порешително действие. Убеден съм, че това може да се окаже разликата между бързата решителна победа и продължителната борба. Предстоят ни много битки на човешкия фронт, както и други...

Ще надделеem.

Колкото до това, Палмър не таеше съмнения.

— Да, разбира се.

Искаше стареца за себе си. Искаше да потвърди личността му, преди да издаде каквото и да е сведение на Господаря. Точно затова полагаше всички усилия да не мисли за възрастния мъж. Знаеше, че в присъствието на Господаря човек трябва да таи мислите си...

Срещал съм този старец преди. Когато не беше толкова стар.

Палмър изстина поразен.

— Трябва да помните, че ми отне дълго време, докато ви намеря. Пътуванията ме отведоха до четирите края на света и имаше много задънени пътища и отклонения... много хора, през които трябваше да премина. Той беше един от тях. — Постара се смяната на темата да протече плавно, но умът му бе замъглен. Да бъдеш близо до Господаря бе като да си масло в близост до горящ фитил.

Ще срещна този Гудуедър. Ще се погрижа за него.

Палмър вече беше приготвил лист с подчертани пасажии от биографията на епидемиолога на ЦКБ. Извади го от джоба на сакото си, разгъна го и го положи на масата.

— Всичко е тук, Господарю. Семейството му, познати, приятели и колеги...

Последва леко изстъргване по плочите на масата и хартиеният лист бе взет. Палмър успя да зърне периферно дланта. Средният пръст, закривен и с остър нокът, бе по-дълъг и по-дебел от другите.

— Трябват ни само още няколко дни — каза той.

Някакъв спор бе започнал в резиденцията на рокзвездата, двете недовършени съединени къщи, през които бе имал неприятното удоволствие да мине, за да стигне до уговорената среща в патиото. Особено отвращение бе изпитал към единствената довършена част от

дома, спалните покои на горния етаж, украсени безвкусно и вонящи на първична похот. Самият Палмър никога не беше лягал с жена. Докато беше млад, бе заради болестта му и проповедите на двете му лели, които го бяха отгледали. Когато стана по-голям, беше по избор. Беше разбрал, че чистотата на тленната му същност не бива никога да бъде опетнена от страст.

Спорът отвътре се усили до тропот и викове. Не можеше да са израз на нищо друго, освен на насилие.

Твоят човек е в беда.

Палмър се напрегна. Г-н Фицуилям беше вътре. Изрично му бе забранил да стъпва в патиото.

— Казахте, че безопасността му тук е гарантирана.

Палмър чу тропот на бягащи крака. Чу пъшкане. Човешки вик.

— Спрете ги.

Гласът на Господаря бе както винаги провлечен и невъзмутим.

Не е той този, когото искат.

Палмър се надигна в паника. Него ли имаше предвид Господаря? Капан ли някакъв беше това?

— Ние имаме договор!

Докато ме устройва.

Палмър дочу нов вик — по-близо този път — последван от два бързи изстрела. После една от вътрешните сводести врати рязко се отвори навътре, а орнаменталното решетъчно крило бе изтласкано навън. Г-н Фицуилям, сто и осемнайсет килограмов бивш флотски офицер в елегантен костюм „Севил Роу“, излетя през нея, стиснал в дясната си ръка револвера, който носеше на колана си. Очите му блестяха от безсилен страх.

— Сър... те са зад мен...

Точно в този момент погледът му се измести от лицето на Палмър към невъзможно високата фигура, застанала зад него. Оръжието се плъзна от ръката на г-н Фицуилям и издрънча на плочите. Лицето му се обезкърви и за миг той се олюля като кукла, отпусната от конец, след което се свлече на колене.

Зад него дойдоха превърнатите. Вампири във всевъзможни цивилни облекла, от бизнес костюми до шарениите на гот феновете и папарашката небрежност. Нахлуха в патиото като същества, привлечени от така и нечуто изсвирване.

Водеше ги самият Боливар, мършав и почти оплешивял, облечен в черен халат. Като първо поколение вампир беше по-съзрял от останалите. Плътта му имаше безкръвната алабастрова бледнина, която почти сияеше, а очите му бяха като две мъртви луни.

Зад него стоеше млада жена — негов фен, простреляна в лицето от г-н Фицуилям в разгара на паниката. Костта на бузата ѝ бе разцепена до клюмналото ухо, оставяйки я с половин блеснала озъбена усмивка.

Останалите залитаха напред в мрака на новата нощ, възбудени и съживени от близостта на своя Господар. Спряха се, зяпнали в него с мъртвешките си, изпълнени с обожание очи.

Деца.

Палмър — застанал най-отпред, между тях и Господаря — остана напълно пренебрегнат. Силата на присъствието на Господаря ги задържа в благоговейно очакване. Струпаха се пред него като диваци пред храм.

Г-н Фицуилям остана на колене като поразен.

Господаря проговори и Палмър бе убеден, че думите бяха само за неговите уши.

Ти ме доведе през целия този път. Няма ли да погледнеш?

Беше съзрял Господаря веднъж, в едно тъмно подземие на друг континент. Не ясно и все пак — достатъчно ясно. Образът така и не беше го оставил.

Нямаше как да го избегне сега. Палмър затвори очи, за да се стегне, а след това ги отвори и се обърна насила. Като да се взре в слънцето с риска да ослепее.

Очите му пропълзяха бавно от гърдите на Господаря към...

... лицето му.

Ужасът. И блясъкът.

Нечестивото. И величавото.

Жестокото. И святото.

Свърхестествен ужас изопна лицето на Палмър в маска на страх, докато ъглите накрая се извиха в триумфална зъбата усмивка.

Съвършената погнуса.

Взря се в лика му.

ГОСПОДАРЯ.

КЕЛТЪН СТРИЙТ, УУДСАЙТ, КУИНС

Кели премина бързо през дневната покрай Мат и Зак, които гледаха телевизионните новини, понесла чисти дрехи и кухненски принадлежности.

— Тръгваме — заяви тя, докато тикаше товара в платнената чанта на стола.

Мат се обърна към нея с усмивка, но номерът нямаше да мине този път.

— О, хайде, скъпа.

— Ти слуша ли ме?

— Да. Търпеливо. — Стана от стола си. — Виж, Кели, бившият ти съпруг отново направи неговото си. Хвърли бомба в щастливия ни домашен живот тук. Не можеш ли да го разбереш това? Ако е нещо наистина сериозно, властите щяха да ни кажат.

— О. Да бе. Избраниците ни никога не лъжат. — Отиде до предния шкаф и заизмъкна останалия багаж. Държеше и походна чанта с вещи от първа необходимост според изискванията на Службата за бедствия и аварии на Ню Йорк, в случай на спешна евакуация. Беше груба платнена чанта, натъпкана с бутилирана вода и опаковки „Гранола“, ръчно радио „Грундиг“, фенерче „Фарадей“, пакет за първа помощ, 100 долара в брой и копия от важните им документи, прибрани в непромокаема кутия.

— Това с теб е самоизпълващо се пророчество — продължи Мат след нея. — Не разбираш ли? Той те познава. Знае точно кой бутон да натисне. Точно затова двамата не ставахте един за друг.

Кели зарови в дъното на шкафа, изхвърли ядосано две стари тенис ракети и удари Мат по крака затова, че говори така пред Зак.

— Не е това. Вярвам му.

— Него го търсят, Кел. Претърпял е някакъв провал, съсипан е. Всички тези тъй наречени гении по същество са крехки. Като онези слънчогледи, дето все се опитваш да отгледаш покрай задния плет — прекалено големи глави и рухват под собствената си тежест. — Кели изхвърли тежък зимен ботуш и той изхвърча покрай пищяла му, но

този път Мат успя да го избегне. — Всичко това е заради теб, нали знаеш? Той е патологичен случай. Не може да се откаже. Цялото това нещо е, за да те държи близо до себе си.

Тя се спря, обърна се на четири крака и се вторачи в него изпод пешовете на връхните дрехи.

— Наистина ли си толкова несхватлив?

— Мъжете не обичат да губят. Не искат да се предадат.

Измъкна се навън и издърпа големия си туристически сак.

— Затова ли сега няма да тръгнеш?

— Няма да тръгна, защото имам да върша работа. Ако мислех, че мога да използвам извинението на смахнатия ти съпруг с края на света и да се отърва от инвертирането на всичко — от пода, до компютрите, щях да го направя, повярвай ми. Но в реалния свят, когато не се появиш в работата си, я губиш.

Тя се обърна, вбесена от ината му.

— Еф каза да заминем. Той никога не се е държал така преди, никога не е казвал такова нещо. Това е реално.

— Това е истерия от затъмнението, говореха за това по телевизията. Някои пощуряват. Ако щях да бягам от Ню Йорк заради всички луди, нямаше да съм тук от години. — Мат посегна да я хване за раменете. Отначало тя понечи да го избута, но после се остави да я задържи за миг. — Ще следя интернет и телевизията, за да видя става ли нещо. Но светът продължава да се върти, нали? За тези от нас с истинска работа. В смисъл... нима просто така ще оставиш класната си стая?

Нуждите на учениците ѝ за миг я разколебаха, но всеки друг и всичко друго беше на втори план след Зак.

— Може би ще прекратят училището за няколко дни. Като си помисля, днес имах доста много необяснени отсъствия...

— Това са деца, Кел. Грип.

— Мисля, че всъщност е затъмнението — каза Зак от другия край на стаята. — Фред Фейлин ми го каза в училище. Всички, дете са гледали луната без очила, са им се сварили мозъците.

— Какъв е този твой интерес към зомбита? — обърна се Кели към него.

— Те са навън. Трябва да се подготвим. Обзалагам се, че дори не знаете двете най-важни неща, които ти трябва, за да преживееш

нашествие на зомбита.

Кели го пренебрегна.

— Аз се предавам — каза Мат.

— Мачете и хеликоптер.

— Мачете, хм? — Мат поклати глава. — Според мен ще е по-добре пистолет.

— Грешка — каза Зак. — Мачетето не трябва да го презареждаш. Мат отстъпи на логиката и се обърна към Кели.

— Това хлапе Фред Фейлин явно добре си учи уроците.

— Момчета, ПИСНА МИ! — Не беше свикнала двамата да са в съюз срещу нея. Във всеки друг момент щеше да се зарадва, че Зак и Мат са тандем. — Зак... говориш глупости. Това е вирус и е реално. Трябва да се махаме отгук.

Мат стоеше напред стаята, докато Кели отнесе празния сак при другите чанти.

— Кей, успокой се, окей? — Извади от джоба ключовете на колата си и ги завъртя на пръста си. — Вземи си вана, поеми си дъх. Бъди по-рационална, моля те. Предвид източника на „вътрешната“ ти информация. — Отиде до входната врата. — Ще ти се обадя по-късно.

Излезе. Кели зяпна в затворената врата.

Зак се приближи до нея леко кривнал глава на една страна, както правеше когато ще попита какво означава смъртта или защо някои мъже се държат за ръцете.

— Какво каза татко за това?

— Той просто... просто иска най-доброто за нас.

Кели потърка чело, за да скрие очите си. Трябваше ли да тревожи и Зак? Можеше ли да стегне багажа му и да тръгне без Мат, залагайки само на думата на Еф? Трябваше ли? И... ако вярваше на Еф, нямаше ли моралното задължение на свой ред да предупреди и другите хора?

Кучката на Хейнсън започна да лае откъм съседната врата. Не обичайното ѝ сърдито джафкане, а тънък лай, който звучеше почти уплашено. Достатъчно изнервящо, за да я накара да отиде в остъкления двор. Видя, че лампата над задния вход е светната.

Скръсти ръце и загледа към двора в очакване на някакво раздвижване. Всичко беше спокойно. Но кучето продължи да лае дори когато г-жа Хейнсън излезе и го прибра вътре.

— Мамо?

Кели подскочи, стресната от допира на Зак и напълно загубила хладнокръвие.

— Добре ли си? — попита Зак.

— Мразя това — промълви тя и го поведе обратно в дневната. —

Просто го мразя.

Щеше да стегне багажа. Нейния, на Зак и на Мат.

И щеше да наблюдава.

И да чака.

БРОНКСВИЛ

На трийсет минути северно от Манхатън Роджър Лус шареше с пръсти по своя iPhone в облицования с дъбова ламперия кънтри клуб „Сиваной“, докато чакаше първото си мартини. Беше наредил на шофьора да го остави пред клуба, вместо да го откара направо до дома. Трябваше му малко време за адаптация. Ако Джоан беше болна, както изглежда подсказваше гласовото съобщение от детегледачката, то и децата вероятно щяха да са го прихванали вече и можеше да нагази в истинска бъркотия. Предостатъчна причина да поудължи командировката с още час — два.

Трапезарията с изглед към голф игрището беше съвсем празна в този час за вечеря. Сервитьорът дойде с неговото мартини „три маслини“ на покрития с бял лен поднос. Не беше обичайният сервитьор на Роджър. Този бе мексиканец като тези, които паркираха отпред колите. Ризата му се беше измъкнала отзад и не носеше колан. Ноктите му бяха мръсни. Роджър си отбеляза да поговори с мениджъра на клуба още сутринта.

— Най-после — каза той, докато маслините потъваха на дъното на V-образната чаша за коктейли като мънистени очи, консервирани в оцет. — Къде са всички тази вечер? — попита Роджър с обичайния си кънтящ глас. — Празник ли е, какво? Пазарът да е затворен днес? Президентът да е умрял?

Мъжът сви рамене.

— Къде са всички от редовния персонал?

Сервитьорът поклати глава. Роджър едва сега осъзна, че изглеждаше уплашен.

И го позна. Барманската униформа го беше разсеяла.

— Градинарят, нали? Обикновено подрязваш храстите навън.

Градинарят в барманската униформа кимна изнервено и повлече крака към предното фоайе.

Адски странно. Роджър вдигна чашата си с мартини и се озърна наоколо, но нямаше никой, когото да поздрави или да игнорира, никой, с когото да побъбри за нещата в града. Тъй че след като не срещна

ничий поглед, Роджър Лус отпи от коктейла и го преполови на две големи глътки. Питието удари стомаха му и той изпръхтя в отговор. Набоде една от маслините, чукна я по ръба на чашата преди да я пъхне в устата си и я посмука замислено за миг, преди да я сдъвче.

На вградения в дървото над огледалото на бара телевизор със заглушен звук, видя кадри от пресконференция. Кметът, обкръжен от други официални служители с мрачни лица. След това — записан репортаж със самолета от Полет 753 на „Реджис еър“ на пистата на летище „Кенеди“.

Тишината в клуба го накара да се озърне отново. „Къде, по дяволите, са всички?“

Нещо ставаше тук. Ставаше нещо и на Роджър Лус му се губеше какво е то.

Удари още една бърза глътка мартини, после още една, остави чашата и стана. Тръгна към изхода и надникна в пъба отстрани — също беше празен. Кухненската врата беше точно до пъба, тапицирана и черна, с прозорче горе в средата. Роджър надникна вътре и видя бармана/градинар. Беше съвсем сам, пушеше цигара и си печеше стек на грила.

Роджър отиде до входната врата, където бе оставил багажа си. Нямаше ги портиерите да му извикат такси, затова извади телефона си, потърси онлайн, намери най-близкия списък и си поръча кола.

Докато чакаше под високите светлини на навеса за коли пред входа, все още с горчивия вкус на мартини в устата си, Роджър Лус чу писък. Самотен пронизителен вик в нощта, от не много далече. Откъм страната на Бронксвил по-скоро, не от Маунт Върнън. Може би идваше от самото голф игрище.

Изчака, замръзнал на място. Затаи дъх. Заслуша се за още.

Това, което го притесни повече от самия писък, бе тишината, която последва.

Таксито спря. Шофьорът, мургав мъж от Близкия Изток на средна възраст с молив зад ухото, прибра с усмивка багажа на Роджър и подкара.

На дългия частен път от клуба Роджър погледна навън по платното и му се стори, че видя там някого. Прекоси към голф игрището на лунната светлина.

Домът му беше на три минути път. По пътя нямаше други коли, а повечето къщи, покрай които минаха бяха тъмни. Щом завиха на Мидланд, Роджър видя идващ насреща им пешеходец на тротоара — необичайна гледка нощем, особено без кучето, изведено на разходка. Беше Хал Чатфийлд, по-стар негов съсед, един от двамата членове на клуба, препоръчали Роджър още когато с Джоан си купиха къщата в Бронксвил. Хал крачеше странно, с изпънати надолу ръце и облечен в разтворен отпред бански халат, под който се виждаха тениска и боксерки.

Хал се обърна и тръгна към таксито, когато го подмина. Роджър махна с ръка. Когато се обърна да види дали Хал го е познал видя, че Хал тичаше вдървено след него. Шейсетгодишен старец в халат за баня, който се вееше като пелерина зад него, гонеше такси насред улицата в Бронксвил.

Роджър се обърна напред да разбере дали шофьорът също го е видял, но мъжът драскаше нещо на клипборда, докато шофираше.

— Ей. Някаква идея какво става тук?

— Да — отвърна шофьорът с усмивка и леко кимване. Изобщо не беше го разбрал.

Още два завоя и стигнаха до къщата на Роджър. Шофьорът отвори багажника и скочи навън с него. Улицата беше тиха. Къщата му — тъмна като останалите.

— Знаеш ли какво? Изчакай тук. Чакаш? — Роджър посочи встрани до бордюра. — Можеш ли да почакаш?

— Ти плаща.

Роджър кимна. Дори не беше сигурен дали го искаше тук. Имаше нещо общо с усещането, че е много, много сам.

— Имам пари вкъщи. Ти чакаш. Окей?

Роджър остави багажа си в антрето до страничния вход, тръгна към кухнята и извика:

— Ей...

Посегна за ключа на лампата, но щом го щракна, не последва нищо. Виждаше зелената светлина на часовника на микровълновата, тъй че имаше ток. Тръгна пипнешком към кухненския тезгях и заопипва за третото чекмедже да извади фенерчето. Замириса му на нещо гнило, по-силно от остатъците храна, гниеци в кошчето за

боклук, а това усили тревогата му и ръката му заопипва по-бързо. Стисна дръжката на фенерчето и го включи.

Обходи с лъча дългата кухня, видя плота в средата, масата зад него, печката и двойната фурна.

— Хей? — извика Роджър отново. Страхът, който долови в гласа си, го засрами и го накара да се задвижи по-бързо. Забеляза тъмни петна по стъклените врати на шкафовете и насочи лъча към онова, което наподобяваше останки от бой с кетчуп и майонеза. Мръсотията го ядоса. После видя обърнатите столове и калните стъпки (*стъпки?*) по средата на гранитния плот.

Къде беше домакинята, г-жа Гилд? Къде беше Джоан? Роджър се приближи до оплисканото и насочи лъча право нагоре към стъклените врати. За бялото не знаеше... но червеното не беше кетчуп. Не можеше да е сигурен... но си помисли, че прилича на кръв.

Забеляза някакво движение в отражението на стъклото и рязко се обърна с лъча на фенера. Стълбището зад него беше пусто. Осъзна, че току-що беше бутнал сам вратата на шкафа. Не му хареса това, че се оставя въображението да му върти номера, затова затича нагоре по стъпалата, като проверяваше всяка стая със светлината на фенерчето.

— Кийни? Одри?

В кабинета на Джоан намери нахвърляни ръчно бележки, свързани с полета на Реджис еър. Нещо като описание на събития по часове, макар че почеркът ѝ ставаше неразбираем в последните две изречения. Последната дума, надраскана в долния десен ъгъл на листа, гласеше: *Хмммммммммм*.

В тяхната спалня всички постелки бяха разбъркани, а в голямата баня тоалетната беше зацапана с изсъхнало и неизмито от няколко дни повръщане. Вдигна захвърлена на пода кърпа, разтвори я и видя тъмни петна съсирена кръв все едно, че някой беше използвал мекия памучен плат, за да кашля в него.

Изтича надолу по стълбището. Вдигна слушалката на стенния телефон в кухнята и набра 911. Иззвъня веднъж, преди да се включи записа, който го помоли да изчака за оператор. Затвори и набра отново. Едно иззвъняване и същия запис.

Пусна слушалката от ухото си, когато чу някакво тупане от мазето под него. Отвори вратата, за да извика надолу в тъмното... но нещо го спря. Вслуша се и... чу нещо.

Шумолене на стъпки. Не бяха само на един човек. Качваха се нагоре и приближаваха средата на стълбището, където стъпалата се извиваха на деветдесет градуса точно срещу него.

— Джоан? Кийни? Одри?

Но вече отстъпваше заднешком. Удари се в рамката на вратата, после се изниза бързо назад през кухнята, като мина покрай оплисканото по стените и в антрето. Единствената му мисъл бе да се измъкне навън.

Блъсна противоветрената врата и изскочи на алеята. Затича на улицата и завика на седналия зад волана шофьор, който не разбираше английски. Роджър отвори задната врата и скочи вътре.

— Заклучи вратите! Заклучи вратите!

Шофьорът извърна глава.

— Да. Осем долар и трийсет.

— *Заклучи проклетите врати!*

Роджър погледна назад към алеята. Трима непознати, две жени и мъж, излязоха от антрето и тръгнаха през двора му.

— Тръгвай! Давай! Карай!

Шофьорът потупа с ръка по слота за плащане в преградата между предните и задните седалки.

— Ти плаща, аз кара.

Четирима вече. Роджър зяпна втрещен, когато един познат на вид мъж, облечен в разпрана риза, избута другите настрана, за да се добере пръв до таксито. Беше Франко, градинарят им. Погледна към Роджър през прозореца на пътническата врата. Облещените му очи бяха бели в средата, но зачервени по краищата, венец от влудяващо кървавочервено. Отвори устата си сякаш за да изреве на Роджър... и тогава това нещо излезе навън, шибна се в прозореца точно срещу лицето му и се издърпа назад.

Роджър зяпна. *Какво, по дяволите, видях току-що?*

Току-що видяното се повтори. Роджър разбра — на подсъзнателно ниво, дълбоко под много пластове страх, паника и лудост — че Франко или това същество навън, доскорошният Франко, не знаеше или беше забравило, или не можеше да прецени свойствата на стъклото. Изглеждаше объркан от прозрачността на това здраво...

— *Карай!* — изкрещя Роджър. — *Карай!*

Двама от тях вече стояха пред таксито. Мъж и жена, фаровете осветяваха телата им в кръста. Бяха ги наобиколили всичко на всичко седем или осем, но от съседските къщи идваха други.

Шофьорът извика нещо на своя език, надвесен над клаксона.

— *Карай!* — изкрещя Роджър.

Вместо това шофьорът посегна към нещо на пода. Издърпа малка чанта колкото тоалетен несесер и дръпна ципа. Исипа няколко опаковки „Загнът“ преди ръката му да докопа малкия сребрист револвер. Размаха оръжието към предното стъкло и изрева от страх.

Езикът на Франко облизваше стъклото на прозореца. Само дето езикът изобщо не беше език.

Шофьорът изрита вратата.

— *Не!* — изрева Роджър през стъклото на преградата, но шофьорът вече беше навън. Насочи оръжието зад разтворената врата и откри стрелба със свивания на китката все едно, че мятеше куршумите от ръката си. Още веднъж и още веднъж... Двамата пред колата се огънаха поразени от малокалибрени куршуми, но не паднаха.

Подивял от ужас, шофьорът пусна още два изстрела и единият поразил мъжа в главата. Скалпът му изхвърча назад и той залитна и се свлече на земята.

След това друг от тях сграбчи шофьора отзад. Беше Хал Чатфийлд, съседът на Роджър, с провисналия от раменете му син халат.

— *Не!* — извика Роджър, но много късно.

Хал завъртя шофьора към платното. Онова нещо излезе от устата му и разкъса шията на водача. Роджър видя през прозореца как шофьорът изви нагоре глава и нададе отчаян вой.

Друг се надигна пред колата на светлината на фаровете. Не, не друг... беше същият, когото простреляха в главата. От раната му течеше бяло по едната страна на лицето. Подпря се на колата, но продължи да се изправя.

Роджър искаше да избяга, но беше в капан. Отдясно зад градинаря Франко видя мъж в кафявата риза на куриерската служба и по шорти. Излизаше от съседния гараж, нарамил лопата като бейзболна бухалка.

Раненият в главата мъж се издърпа покрай отворената врата на шофьора и се качи на предната седалка. Погледна към Роджър през

пластмасовата преграда и дясната страна на разцепеното му чело се вдигна нагоре. Кълбо от плът и коса. Бяла слуз лъсна по брадичката и челюстта му.

Роджър погледна назад през рамо тъкмо в мига, в който куриерът замахна с лопатата. Изтреця в задния прозорец и остави дълга драскотина в армираното стъкло, а светлината от уличните лампи блесна в плъзналите като паяжина пукнатини.

После чу стърженето по преградата отпред. Езикът на ранения в главата се показва навън и вече се опитваше да го напъха в подобния на пепелник слот за плащане. Месестият връх се показва навън, изпъна се и едва ли не задуши във въздуха, мъчейки се да се докопа до Роджър.

Роджър изкрещя. Изрита панически капака на слота и го затръшна. Мъжът отпред нададе безбожен врясък, а откъснатият връх на неговия... каквото там беше... падна точно в скута на Роджър. Той го шибна обезумял с ръка, докато от другата страна на преградата мъжът се оплиска целия в бяло, подивял или от болка, или от чиста истерия като след кастрация.

Фрас! Нов замах на лопата се стовари в прозореца зад главата на Лус. Стъклото се пропука и хлътна, все още без да се пръсне на парчета.

Туп-туп-туп. Стъпки вече огъваха покрива.

Четирима от тях на бордюра, трима откъм улицата, а отпред идваха още. Роджър погледна назад. Видя как побърканият куриер изви гръб назад, за да стовари отново лопатата в счупения прозорец. Сега или никога.

Посегна към дръжката и изрита с всичка сила вратата към улицата. Лопатата падна и задният прозорец беше пометен, изсипа се на дъжд от парчета стъкло. Белът едва се размина с главата на Роджър, докато се измъкваше навън. Някой — беше Хал Чатфийлд, с огнено червени очи — го сграбчи под рамото и го завъртя, но Роджър се измъкна от сакото си като змия, изпълзяла с гърч от кожата си и продължи напред, затича по улицата без да поглежда през рамо, докато стигна до ъгъла.

Някои подтичваха вдървено и с олюляване, други се движеха побързо и уверено. Някои бяха стари, трима от тях — хилещи се деца. Негови съседи и приятели. Лица, познати му от железопътната станция, от рождените дни, от църквата.

Всички идваха след него.

ФЛЕТБУШ, БРУКЛИН

Еф натисна входния звънец на дома на Барбур. Улицата бе тиха, макар в другите домове да имаше живот. Виждаха се примигващите в прозорците светлини на телевизорите и торбите със смет на тротоара. Стоеше пред вратата с живачно-кварцовата си лампа в ръка и приспособения пистолет за гвоздеи на Сетракиян, повесен на ремък през рамото му.

Нора стоеше зад него в подножието на тухлените стъпала и също стискаше лампата си. Сетракиян държеше тила, стиснал в ръка дългия си бастун и сребърната глава проблясваше на лунната светлина.

Две позвънявания, без отговор. Очакваше се. Еф опита бравата, преди да огледа за друг вход, и тя се завъртя.

Вратата се отвори.

Еф влезе първи и включи лампата. Дневната изглеждаше нормално, с облечената в калъфи гарнитура и нахвърляните на дивана възглавнички.

— Хей — подвикна той, докато другите двама се промъкваха през откренатата врата зад него. Странно, да влиза така неканен в чужда къща. Застъпва тихо по меката пътека като крадец или убиец. Искаше му се да вярва, че все още е лекар, но с всеки изминал час му ставаше все по-трудно.

Нора продължи нагоре по стълбището, а Сетракиян го последва в кухнята.

— Какво ще научим тук според вас? — попита Еф. — Казахте, че оцелелите са били за отвличане на вниманието...

— Казах, че са изпълнили тази цел. Колкото до намерението на Господаря... не знам. Може би съществува някаква особена привързаност към Господаря. Тъй или иначе, трябва да започнем отнякъде. Тези оцелели са единствената ни нишка.

В умивалника имаше купа и лъжица. На масата лежеше разтворена библия, натъпкана с пощенски картички и снимки, обърната на последната глава. Разтреперана ръка бе подчертала един пасаж с червено мастило. Откровение, 11:7-8.

... звярът, който излиза из бездната, ще встъпи в бой с тях, ще ги победи и ще ги убие, а трупите им ще остави по стъгдите на големия град, който духовно се нарича Содом...

До разтворената библия като инструменти, положени върху олтар, лежах разпятие и малка стъклена бутилка, за която Еф предположи, че е светена вода.

Сетракиян кимна към религиозните вещи.

— Не по-смислено от чешмяна вода и ципрофлаксин. И не много по-ефективно.

Продължиха в задната стая. Еф каза:

— Съпругата трябва да го е прикривала. Защо не е повикала лекар?

Спряха се пред един килер, за да огледат. Сетракиян почука по стените с долния край на бастуна си.

— Науката постигна голям напредък през живота ми, но все още не е измислен инструмент, с който да може да се погледне ясно в брачната връзка между мъж и жена.

Затвориха килера. Еф осъзна, че са свършили вратите за отваряне.

— Няма ли мазе тук?

Сетракиян поклати глава.

— Огледът в тясно пространство пълзешком е много по-неприятен.

— Тук горе! — извика припряно Нора от горния етаж.

Ан-Мари Барбур се беше свлякла до седнало положение на пода между нощната си масичка и леглото. Беше мъртва. Между краката ѝ лежеше стенно огледало, което бе разбила в земята. Беше избрала най-дългото, най-приличащото на кама парче и го бе използвала, за да пререже радиалната и улнарната артерии на лявата си ръка. Прерязването на китката е един от най-малко ефективните начини за самоубийство, със степен на успех по-малко от 5 процента. Поради тясната повърхност на долната част на ръката и тъй като е възможно срязване само на едната китка, смъртта настъпва бавно. Дълбокият срез прекъсва нерви, което прави тази ръка безполезна. Методът е

изключително болезнен и заради това — успешен само при дълбоко депресирани или луди.

Ан-Мари Барбур се беше срязала много дълбоко. Прерязаните артерии, както и дермисът, бяха издърпани назад и оголваха двете кости при китката. Свитите пръсти на обездвижената ѝ длан стискаха окървавена връзка за обувки, на която бе окачен ключ с цилиндрична глава, очевидно предназначен за катинар.

Изтеклата ѝ кръв беше червена. Все пак Сетракия извади огледалото си със сребърния гръб и го поднесе под ъгъл към извърнатото ѝ надолу лице, просто за всеки случай. Никакво замъгляване, образът беше истински. Ан-Мари Барбур не беше превърната.

Сетракия бавно се изправи, притеснен от това развитие.

— Странно.

Еф застана над нея така, че клюмналото ѝ надолу лице с още изписаните на него объркване и умора, се отрази в парчетата натрошено стъкло. Върху нощното шкафче имаше рамка със снимки на малко момче и момиче. Еф забеляза втъкнатия между тях сгънат лист от бележник. Издърпа го, спря се за миг с листчето в ръката, след което го разгъна внимателно.

Почеркът ѝ беше разтреперан и някак детински. Бе писала с червено мастило също като подчертаното в кухненската Библия.

— „На моя прескъп Бенджамин и скъпата ми Хейли“ — зачете той.

— Недей — прекъсна го Нора. — Не го чети. Не е за нас.

Беше права. Еф огледа страницата за по-съществена информация...

— Децата са със сестрата на бащата, в Джърси, в безопасност...

— Продължи надолу до последния пасаж и им прочете само това: — „Толкова съжалявам, Ансел... този ключ, който държа, не мога да използвам... вече зная, че Бог те е прокълнал, за да накаже мен, отхвърлил ни е и двамата сме прокълнати. Ако моята смърт ще изцери душата ти, нека Той да я има...“

Нора се наведе, посегна за ключа и издърпа окървавената връзка от безжизнените пръсти на Ан-Мари.

— Така... къде е той?

В този момент чуха гърлен стон, който почти можеше да мине за ръмжене. Беше животински, гърлен, онзи излизащ дълбоко от гърлото рев, който може да издаде същество с нечовешки глас. И идваше отвън.

Еф отиде до прозореца. Погледна към задния двор и видя големия сайвант.

Излязоха мълчаливо в двора и застанаха пред стегнатите с верига врати на сайванта. Вслушаха се.

Стържене отвътре. Гърлени звуци, тихи и задавени.

После вратите *изтрецяха*. Нещо се блъсна в тях. Изпитваше веригата.

Нора държеше ключа. Погледна да види дали някой друг го иска, след което сама пристъпи към веригата, пъкна ключа в катинара и плахо го завъртя. Ключалката изщрака и веригата се освободи.

Вътре — тишина. Нора повдигна катинара от халките, Сетракиян и Еф стояха готови зад нея — старият мъж вадеше сребърната сабя от дървената ѝ ножница. Тя започна да развива веригата. Промушваше я през дървените дръжки... очакваше всеки момент вратите с трясък да се разтворят...

Но нищо не се случи. Нора издърпа последната намотка и отстъпи назад. Двамата с Еф включила ултравиолетовите лампи. Старецът беше преградил вратите с насоченото напред оръжие, тъй че Еф вдиша за кураж, пресегна се за дръжките и отвори.

Вътре беше тъмно. Единственото прозорче беше затулено с нещо, а отварящите се навън врати блокираха повечето светлина, която идваше от верандата на къщата.

Изтекоха няколко бездиханни мига, докато различат очертанията на нещо, присвито в тъмното.

Сетракиян пристъпи напред и се спря на две крачки от отворената врата. Като че ли показваше сребърното си оръжие на обитателя на сайванта.

Съществото нападна. Врълхлетя с бяг към Сетракиян, скочи към него и старият мъж бе готов със сабята си... но тогава веригата на нашияника се изпъкна и рязко дръпна съществото назад.

Сега го видяха. Видяха лицето му. Хилеше се и венците му бяха толкова бели, че в началото им се стори, че оголените зъби продължават чак догоре и в челюстта. Устните му бяха побелели от жажда, а онова, което бе останало от косата му, бе побеляло при

корените. Стоеше присвито на четири крака върху ложе от пръст, със здраво стегнат метален нашийник около врата, впит в плътта му.

— Това ли е мъжът от самолета? — каза Сетракиян, без да откъсва очи от него.

Еф се взря. Това същество беше като демон, погълнал мъжа на име Ансел Барбур и наполовина приел формата му.

— *Беше* той.

— Някой го е хванал — каза Нора. — Оковал го е тук. И го е заключил.

— Не — промълви Сетракиян. — Сам се е оковал.

Тогава Еф разбра как са били пощадени жена му и децата му.

— Стойте назад — предупреди професорът.

И точно в този момент вампирът отвори устата си, нападна и жилото изплющя към Сетракиян. Старият мъж не трепна, след като вампирът не можеше да го достигне въпреки дългото му толкова стъпки жило. Гнусният израстък се прибра безсилно назад, провисна над брадичката на изчадието и се загърчи около отворената уста като сляпо розово пипало на някакво излязло от морските дълбини създание.

— Иисусе Боже... — промълви Еф.

Вампирът Барбур побесня. Надигна се на задницата си и засъска към тях. Невероятната гледка стъписа Еф и той си спомни за камерата на Зак в джоба си, подаде лампата си на Нора и извади рекордера.

— Какво правиш? — попита Нора.

Заопипва за бутона за включване и хвана съществото в обектива. После с другата си ръка дръпна предпазителя на пистолета и го насочи към звяра.

Туфф-щрак. Туфф-щрак. Туфф-щрак.

Еф изстреля три сребърни игли от пистолета за гвоздеи и инструментът с дългата цев заблъска в рамото му при отката. Парчетата метал се забиха в тялото на вампира, нажежиха се в болния мускул и изтръгнаха хриплив болезнен вой, който го накара да се огъне напред.

Еф продължи да снима.

— Стига — каза Сетракиян. — Нека проявим милост.

Вратът на звяра се изду, когато той се напъна от болката. Сетракиян повтори рефрена си за меча, кънтящ на сребро... след което

посече отдясно през вампирския врат. Тялото рухна, ръцете и краката затрепераха. Главата се изтъркаля и спря, очите примигаха няколко пъти, жилото се загърчи като посечена змия и след това замря. Бяла течност избликна от ствола на врата и смътно задимя в хладния нощен въздух. Капилярните червеи се плъзнаха в пръстта като плъхове, бягащи от потъващ кораб в търсене на нов съд.

Нора задържа вика, надигащ се от гърлото ѝ, с ръка на отворената си уста.

Еф зяпна в погнуса, забравил да гледа през визьора.

Сетракиян отстъпи назад, насочил върха на сабята надолу. Белите пръски задимяха по сребърното острие и закапаха на тревата.

— Там отзад. Под стената.

Еф видя дупката, изровена под задната стена на сайванта.

— Още нещо имаше тук с него — каза старецът. — Нещо изпълзя навън. Измъкна се.

От двете страни на улицата се нижеха къщи. Можеше да е всеки от обитателите им.

— Но никаква следа от Господаря.

Сетракиян поклати глава.

— Не е тук. Може би е следващият.

Еф погледна навътре в сайванта, мъчейки се да открие кръвните червеи на светлината на лампите в ръцете на Нора.

— Да вляза ли да ги облъча?

— Има по-безопасен начин. Червената туба на задния рафт?

Еф погледна.

— Тубата с бензина?

Сетракиян кимна и Еф веднага разбра. Покашля се и вдигна отново пистолета за гвоздеи. Натисна два пъти спусъка.

Превърнатият в оръжие инструмент бе точен от това разстояние. Горивото заклоочи от пробития метален съд и потече от дървения рафт долу в пръстта.

Сетракиян разтвори лекото си горно палто и измъкна кутийка кибрит от джоба в хастара. С много крив пръст извади дървена клечка, драсна по фосфора на кутийката и вдигна оранжевия пламък в нощта.

— Господин Барбур е избавен.

После хвърли вътре запаления кибрит и сайвантът изригна.

РЕГО ПАРК ЦЕНТЪР, КУИНС

Мат прехвърли цяла лавица фактури за детско облекло, след което прибра в калъфа на колана си скенера за баркодове — инвентарния му пистолет — и пое надолу по стълбището, за да закуси. Инвентаризирането след работно време всъщност изобщо не беше толкова лошо. Като складов уредник на „Сиърс“ го компенсираха за извънработното време и му го добавяха към редовните му часове през седмицата. А останалата част от мола беше затворена и заключена, охранителните решетки бяха спуснати, което означаваше никакви клиенти, никакви тълпи. И не беше длъжен да носи вратовръзка.

Взе асансьора до стоковия склад, където бяха най-добрите автомати за закуски. Връщаше се между щандовете за бижута на първия етаж и хапваше желирани „Чъкълс“, когато чу нещо откъм същинския мол. Отиде до широката метална решетъчна врата и видя един пазачите да пълзи по пода през три щанда оттам.

Пазачът държеше ръката си на гърлото все едно, че се давеше или беше лошо ранен.

— Ей! — извика Мат.

Пазачът го видя и протегна ръка. Не беше поздрав, а по-скоро молба за помощ. Мат извади връзката ключове и превъртя най-дългия в слота на стената. Вдигна решетката малко над метър, само колкото да може да се пъкне отдолу, и затича към него.

Охранителят се вкопчи в ръката му и Мат го отведе до най-близката пейка при фонтана, в който хвърляха монети за сбъждане на желаня. Мъжът дишаше задъхано. Мат видя кръв между пръстите на врата му, но не толкова, че да мине за пробождане. Петна кръв имаше и по униформената му риза, а skutът му беше подмокрен с урина.

Мат го познаваше само по външност и го смяташе за малко тъп. Едър тип с дълги ръце, който патрулираше из мола, пъкнал палци в колана си като южняшки шериф. Шапката му се беше смъкнала и той видя оплешивяващата му коса с черните косми, мазна и полепнала по лъскавото му теме. Крайниците му бяха омекнали и се беше вкопчил болезнено и съвсем не толкова мъжествено в ръката на Мат.

Продължи да го разпитва какво се е случило, но мъжът само дишаше задъхано и се озърташе. Мат чу някакъв глас и разбра, че е радиостанцията на пазача. Вдигна приемника от колана му.

— Ало? Тук е Мат Сейлс, мениджър на „Сиърс“. Ей, един от вашите хора тук, на първия етаж — ранен е. Тече му кръв от врата и целият е пребледнял.

Гласът от другата страна отвърна:

— Тук е старшият му. Какво става там?

Пазачът се мъчеше да изплюе нещо, но от раздраното му гърло излезе само хрип.

Мат предаде:

— Нападнат е. Има отоци по врата и рана... много е изплашен. Но не виждам никой друг наоколо...

— Слизам веднага по сервизното стълбище — каза старшият. Мат чу забързаните му стъпки по включената радиостанция. — Къде казахте, че...

Тук прекъсна. Мат изчака да се включи отново, след което натисна бутона за повикване.

— Къде казахме, че какво?

Отпусна пръста си и се заслуша. Пак нищо.

— Ало?

От приемника изригна шум, продължил не повече от секунда. Някакъв глас изрева приглушено: *ГАРГХРАА...*

Раненият пазач се килна напред от пейката, падна на ръце и колене и залази на четири крака към „Сиърс“. Мат стана с радиото в ръка и се обърна към знака за тоалетните, до които беше вратата на сервизното стълбище.

Оттам се чу тупване като от падащо по стълби тяло.

След това — познато дрънчене. Обърна се към магазина си и видя как охранителната решетка се спусна до пода. Беше оставил ключовете си на таблото.

Изпадналият в ужас пазач се заключваше вътре.

— Ей... *ей!* — изрева Мат.

Но преди да успее да затича нагам, усети присъствие зад себе си. Видя как пазачът заотстъпва с облещени очи, събори рафт с дрехи и изпълзя назад. Мат се обърна и видя две хлапета в торбести джинси и кашмирени якета с качулки, идващи от коридора до тоалетните.

Изглеждаха дрогирани, кафявата им кожа бе прежълтяла. Бяха с празни ръце.

Наркомани. Страхът го жегна като си помисли, че те можеше да са уболи пазача с мръсна спринцовка. Извади портфейла си и го хвърли към единия. Хлапето не посегна да го хване, портфейлът го плесна в корема и падна на пода.

Мат заотстъпва в паника към вратата на магазина, докато двамата се приближаваха.

ВЕСТРИ СТРИЙТ, ТРАЙБЕКА

Еф удари спирачка на улицата срещу жилището на Боливар, две свързани градски къщи с триетажно строително скеле пред фасадата. Отидоха до вратата и откриха, че е закована. Не набързо и не временно, а покрита с дебели дъски, завинтени за рамката. Беше запечатана.

Еф погледна нагоре по фасадата и към нощното небе над скелето.
— Какво е това криене?

Стъпи на скелето, готов да се качи, но ръката на Сетракиян го спря.

Имаше свидетели. На тротоара пред съседната сграда. Стояха и ги наблюдаваха в тъмното.

Еф тръгна към тях. Намери сребърното огледало в джоба на якето си и докопа един от тях, за да провери отражението. Никакво треперене. Хлапето, не повече от петнайсетгодишно, с готическата тъмна боя покрай очите и черно по устните, се издърпа от хватката му.

Сетракиян погледна и другите с огледалото. Никой от тях не беше превърнат.

— Фенове — подхвърли Нора. — Бдение.

— Разкарайте се оттук — изръмжа им Еф. Но бяха нюйоркски хлапета, знаеха, че не са длъжни да го правят.

Сетракиян погледна нагоре към сградата на Боливар. Предните прозорци бяха тъмни, но в нощта не можеше да прецени дали са затъмнени или са само в процес на ремонт.

— Да се качим по това скеле — предложи Еф. — Влизаме през някой прозорец.

Сетракиян поклати глава.

— Няма начин да влезем, без да извикат полиция и да те отведат. Не забравяй, че си издирван.

Старият мъж се подпря на бастуна и погледна отново нагоре към тъмната сграда, преди да се отдръпне.

— Не. Нямаме друг избор, освен да изчакаме. Да научим нещо повече за тази сграда и за собственика ѝ. Като начало, може да ни

помогне да разберем в какво се вълличаме.

[1] „Съжалявам, брато.“ (исп.). — Б.пр. ↑

[2] „Копеле“ (жарг. исп.). — Б.пр. ↑

[3] ТОРС — тежък остър респираторен синдром, атипична пневмония, смъртоносно епидемично заболяване. — Б.пр. ↑

[4] Патио (исп.) — вътрешен закрит двор на сграда. — Б.пр. ↑

ДНЕВНА СВЕТЛИНА

БУШВИК, БРУКЛИН

Първото спиране на Василий Фет на следващата сутрин беше пред една къща в Бушвик, недалече от квартала, в който бе отраснал. Обажданията за оглед напоследък постъпваха отвсякъде, обичайното дву-триседмично чакане на ред почти се бе удвоило. Василий все още довършваше графика си от миналия месец и бе обещал на този човек, че днес ще се отбие при него.

Спря зад един сребрист „Сейбъл“ и извади екипировката си от задницата на пикапа, дългия метален прът и фокусническата си количка с капани и отрови. Първото нещо, което забеляза, бе водната вадичка, течаща по пътеката между двете неизмазани къщи. Чист мударен поток като от спукана водопроводна тръба. Не толкова вкусно като мътнокафявата канална вода, но предостатъчно, за да напои цяла колония плъхове.

Един прозорец на мазе беше счупен и запушен с парцали и стари кърпи. Можеше да е просто авария или дело на „нощни водопроводчици“ — нова порода крадци на мед, които свиваха тръби, за да ги продават на скрап.

Сега двете къщи бяха собственост на банката, благодарение на лошите ипотечи, които бяха ударили финансово собствениците им, загубили имотите си за просрочване. Василий имаше среща с мениджъра на имотите. Вратата на първата къща се оказа отключена. Той почука и извика за поздрав. Надникна в първата стая преди стълбището и огледа первазите на дюшемето за урина и изпражнения. От един прозорец висеше счупена полусмъкната щора и хвърляше коса сянка по изкорубения дървен под. Но мениджърът го нямаше.

Василий беше твърде закъсал с времето, за да остане да чака тук. Освен натоварения график с поръчки не бе успял да поспи като хората предната нощ, а искаше и да се върне тази сутрин до строежа при Световния търговски център, за да поговори с някой от отговорниците. На перилото над третото стъпало на стълбището намери метален клипборд с лепнати визитки на него. Името на фирмата на картичките съвпадаше с поръчката му.

— Хей! — извика той отново, след което се отказа. Реши така или иначе да се заеме с работата и намери вратата за мазето. Долу беше тъмно — рамката на счупения прозорец, която бе видял отвън, беше запушена — а електричеството отдавна беше изключено. Съмняваше се, че дори има лампа, завинтена във фасунгата на тавана. Остави ръчната си количка, откряна вратата и заслиза с металния прът в ръката си.

Стълбището зави наляво. Първо видя чифт мокасини, след това — облечени в жълто-кафяв клин крака. Оказа се мениджърът на имота, седнал отпуснат до каменната стена, с клюмнала на една страна глава и с отворени, но замъглени очи.

Василий беше влизал в достатъчно изоставени къщи, в достатъчно гадни квартали, за да налети без да помисли на свлеклия се до стената мъж. Огледа от долното стъпало, докато очите му се приспособяват към тъмното. В мазето нямаше нищо особено, освен двете парчета срязани медни тръби, лежащи на пода.

Вдясно от стълбището беше основата на комина, свързан с пещта, която изхвърляше дима през него. Видя четири пръста, свити около хоросановата мазилка в по-далечния ъгъл на комина.

Някой се беше присвил там. Криеше се и го дебнеше.

Беше се обърнал, за да се върне по стъпалата и да извика полиция, когато видя как светлината при завоя на стълбището изчезна. Вратата беше затворена. От някой друг горе на стъпалата.

Първият му подтик бе да побегне и той направи точно това. Втурна се назад от стълбището и право към комина, зад който се криеше онзи с мръсната ръка. С нападателен вик замахна с металния прът по кокалчетата на пръстите и натроши костта в мазилката.

Без да обръща внимание на болката, нападателят бързо се изправи пред него. От наркотиците е, помисли си Василий. Оказа се момиче, не повече от петнайсетгодишно, цялото оцапано с кръв по гърдите и около устата. Всичко това Василий видя в един замъглен миг, докато тя се хвърляше срещу него с невероятна бързина и още по-невероятна сила. Блъсна го здраво в отсрещната стена, въпреки че беше наполовина по-ниска от него. Издаде някакъв животински хрип, а когато отвори устата си, от нея се разгъна шантаво дълъг език. Обутият в ботуш крак на Василий мигновено я изрита нагоре, блъсна я в гърдите и я събори на пода.

Чу слизащи по стъпалата стъпки и осъзна, че няма да може да спечели боя в тъмното. Вдигна металния прът към запушения прозорец, закачи натиканите там парцали, изви и ги дръпна надолу. Паднаха като отпушен бент, с порой от светлина вместо вода.

Обърна се в мига, в който очите ѝ се разшириха от ужас. Лежеше изцяло в правоъгълника от слънчева светлина. От тялото ѝ изригна нещо подобно на вой в предсмъртна агония, след което изведнъж се смъкна, смачкано и димящо. Беше точно както си представяше, че ядрената радиация ще действа над хора — изпича ги и ги разпада едновременно.

Всичко стана почти мигновено. Момичето — или каквото беше там — остана да лежи изсъхнало върху мръсния под на мазето.

Василий зяпна. „Ужас“ дори не беше точната дума. Забрави напълно за слизащия по стъпалата, докато непознатият не нададе стон, реагирайки на светлината. Мъжът заотстъпва назад, препъна се в тялото на уредника, възвърна си равновесието и тръгна към стълбището.

Василий се съвзе навреме и притича под стълбището. Замушка с металната пръчка между дъските, спъна го и накара да се изтъркаля на пода. Заобиколи с вдигнатия прът, докато мъжът се изправяше на крака. Кафявата му преди кожа бе покрита с болнави жълтеникави петна. Устата му се отвори и Василий този път видя, че подаващото се от нея не беше език, а нещо много по-лошо.

Удари го през устата с арматурното желязо. Ударът завъртя мъжа и го смъкна на колене. Василий се пресегна и го спипа за тила, както щеше да спипа съскаща змия или побеснял плъх, задържайки онази уста по-далече от себе си. Погледна през рамо към светлия правоъгълник, в който се вихреше прахта от разпадналото се момиче. Усети как типът пред него се напъва и се мъчи да се изтръгне. Замахна още веднъж с пръта по коленете на съществото и го затика напред към светлината.

Полуделият от страх Василий Фет осъзна, че иска да го види отново. Убийствения номер на светлината. С ботуша в кръста на другия го изрита с все сила в слънцето... и видя как мъжът изведнъж се прекърши и рухна, разкъсан от изгарящите лъчи, а после се разпадна на прах и пара.

САУТ ОЗОН ПАРК, КУИНС

Лимузината на Елдрич Палмър спря пред склад в един буренясал индустриален парк, недалече от стария хиподром „Акведукта“. Палмър пътуваше в скромен кортеж, след колата му се движеше втора празна лимузина в случай, че неговата се развали, а след нея трето возило — приспособен черен минибус, който всъщност представляваше частна санитарна кола, оборудвана с машината му за диализа.

Отстрани на склада се отвори врата, за да пропусне колите и се затвори зад тях. За да го поздравят го чакаха четирима членове на „Общество Стоунхарт“, малка група от могъщия му международен инвеститорски конгломерат, Стоунхарт груп.

Г-н Фицуилям отвори вратата на Палмър и той излезе пред изпълнените им с благоговение погледи. Аудиенцията с Председателя бе рядка привилегия.

Тъмните им костюми имитираха неговия. Палмър беше привикнал с благоговението в свое присъствие. Инвеститорите на финансовата му групировка го смятаха за месианска фигура, чиято проникателност за обратите на пазара ги бе обогатила. Но привържениците му в неговото „Общество“... те щяха да го последват и в ада.

Днес Палмър се чувстваше ободрен и стоеше само с помощта на махагоновия си бастун. Складът на бившата фирма за опаковки бе почти празен. Стоунхарт груп го използваше понякога за склад на превозни средства, но днешната му стойност се изразяваше в старомодния подземен крематориум, с достъп през голямата като на пещ врата в стената.

До членовете на „Общество Стоунхарт“ имаше подвижна носилка с изолационен пашкул върху нея. Там застана господин Фицуилям.

— Някакви проблеми? — попита Палмър.

— Никакви, Председателю — отвърнаха четиримата. Двамата, които приличаха на д-р Гудуедър и д-р Мартинес, връчиха

фалшифицираните си акредитиви на ЦКБ на г-н Фицуилям.

Палмър погледна през прозрачния пашкул грохналата фигура на Джим Кент. Прегладнялото за кръв тяло на вампира се беше съсухрило като фигура на демон, издялана от залиняла бреза. Мускулите и кръвоносната му система прозираха под разкапалата се плът, освен при издутото и почерняло гърло. Очите му бяха отворени и гледаха от кухините върху изпитото му лице.

Палмър изпита съчувствие към този прегладнял до вкаменяване вампир. Знаеше какво е едно тяло да жадува за просто поддържане, докато душата страда и умът чака.

Знаеше какво е да бъдеш предаден от собствения си създател.

Самият Елдрич Палмър се бе озовал на границата на избавлението. За разлика от жалкия окаяник, Палмър бе на ръба на пълното освобождение и безсмъртие.

— Унищожете го — каза той, след което отстъпи назад, докато подкарваха пашкула към отворената врата на крематориума и предадоха тялото на пламъците.

СТАНЦИЯ „ПЕНСИЛВАНИЯ“

Пътуването им до Уестчестър, за да намерят Джоан Лус, третата оцеляла от Полет 753, бе прекъснато от сутрешните новини. Селището Бронксвил беше блокирано от полицията на щата Ню Йорк и екипи на СПРМ поради „изтичане на газ“. Репортажът, записан от новинарски хеликоптер, показваше градчето на зазоряване. Единствените коли на пътя бяха патрулките на щатската полиция. Следващият репортаж показва запечатания вход на сградата на Главния съдебномедицински център. Имаше разсъждения за продължаващите изчезвания в района и за прояви на паника сред местните жители.

Станция „Пенсилвания“ бе единственото място, за което можах да се сетя, че гарантирано ще има от старомодните улични телефони. Еф застана пред една редица от тях, а Нора и Сетракан се дръпнаха леко встрани като най-обикновени пътници, които просто минават оттам.

Еф разрови списъка с последни повиквания в телефона на Джим, като търсеше пряката мобилна връзка с директор Барнс. Джим навърташе по сто разговора на ден и му отне известно време, докато ги прегледа. Най-сетне Барнс се отзова.

— Наистина ли си мислиш, че ще мине този номер с „изтичането на газ“, Еверет? Колко още смяташ, че ще издържи това, в този ден и в този век?

Барнс разпозна гласа му.

— Къде си, Ефраим?

— Ходил ли си изобщо в Бронксвил? Видял ли си го сега?

— Ходил съм... още не знаем с какво си имаме работа...

— Не знаете! Хайде стига, Еверет.

— Тази сутрин са намерили полицейския участък опразнен. Цялото градче изглежда изоставено.

— Не е изоставено. Още са си там, просто се крият. Скрие ли се слънцето, окръг Уестчестър ще стане като Трансилвания. Това, което ви трябва, са ударни групи, Еверет. Войници. Влизат от къща на къща през цялото село, като в Багдад. Това е единственият начин.

— Не искаме да предизвикаме паника...

— Паниката вече започва. Паниката е подходяща реакция на това нещо и е по-добра от отричането.

— Системите за наблюдение на епидемични синдроми на Здравния департамент на Ню Йорк не дават никакви показания за предстояща епидемия.

— Епидемичният мониторинг е ограничен до посещения в спешните отделения, до амбулаторни прегледи и до аптечни продажби. Нищо от случващото се не се вмества в този сценарий. Целият мегаполис ще тръгне по пътя на Бронксвил, ако не се намесите.

— Искам да знам какво си направил с Джим Кент — каза директор Барнс.

— Отидох да го видя и него вече го нямаше.

— Казаха ми, че имаш нещо общо с изчезването му.

— Какво съм аз, Еверет? Сянката? Аз съм навсякъде едновременно. Аз съм злият гений. Това съм аз, да.

— Ефраим, изслушай ме...

— Не, ти ме изслушай. Аз съм доктор. Доктор, когото ти нае да върши работа. Да идентифицирам и възпирам възникващи епидемии в Съединените щати. Обаждам се, за да ти кажа, че все още не е твърде късно. Това е четвъртият ден от пристигането на самолета и началото на разпространението... но все още има шанс, Еверет. Можем да ги задържим тук, в Ню Йорк. Слушай... вампирите не могат да се прехвърлят през масиви движеща се вода. Тъй че поставете острова под карантина, запечатайте всеки мост...

— Нямам такъв контрол тук. Знаеш го.

По говорителите обявиха пристигане на влак.

— Между другото, аз съм на станция „Пенсилвания“, Еверет. Прати ФБР, ако искаш. Ще ме няма много преди да са дошли.

— Ефраим... върни се. Обещавам ти твърда помощ, ако убедиш мен и всички други. Дай да работим заедно по това.

— Не — отвърна Еф. — Ти току-що каза, че нямаш такъв контрол. Тези вампири... а са точно това, Еверет. Те са дяволски вируси и ще пламнат из този град, докато не остане никой от нас. Карантината е единственият и единствено възможен отговор. Ако видя по новините, че се движите в тази посока, може и да премисля дали да не се върна да помогна. Дотогава, Еверет...

Еф окачи слушалката. Нора и Сетракиян зачакаха да каже нещо, но едно въведено име в телефона на Джим бе задържало вниманието му. Всички връзки, които беше въвел Джим в списъка си, започваха с фамилното име, освен една. Местна връзка, с която Джим беше провел серия разговори в последните няколко дни. Еф вдигна слушалката, набра нула и изчака компютърните записи, докато се обади реален оператор.

— Да, имам един номер в телефона си, а не мога да си спомня с кого ме свързва. Бих искал да си спестя неудобства, преди да съм позвънил случайно. С 212 е, тъй че вярвам, че е стационарен. Можете ли да го потърсите?

Прочете й номера и чу пръсти, щракащи по клавиатура.

— Този номер е регистриран на седемдесет и седми етаж на „Стоунхарт груп“. Желаете ли адреса на сградата?

— Да, моля.

Покри слушалката и каза на Нора:

— Защо се е обаждал Джим на някой в Соунхарт груп?

— Стоунхарт груп? Имаш предвид инвестиционната компания на онзи дядка?

— Инвестиционният гуру. Вторият по богатство човек в страната, мисля. Някой си Палмър...

— Елдрич Палмър — каза Сетракиян.

Еф го погледна. Забеляза изненадата на лицето на професора.

— Какво знаете за него?

— Този човек, Джим Кент. Не ви е бил приятел.

— Какво имате предвид? — запита го Нора. — Разбира се, че беше...

Еф затвори, след като получи адреса. След това изкара номера на екрана на телефона на Джим и натисна бутона за обаждане.

Номерът иззвъня. Никакъв отговор. Никакъв запис на гласова поща.

Еф преустанови и зяпна в телефона.

— Помниш ли администраторката на изолационното отделение, когато оцелелите го напуснаха? Каза, че е позвънила, Джим каза, че не е... после каза, че просто е пропуснал няколко обаждания?

Еф кимна. Не можеше да го проумее. Погледна към Сетракиян.

— Какво знаете за този Палмър?

— Преди много години ме потърси за помощ в намирането на някого. Някой, когото и аз имах остър интерес да намеря.

— Сарду — предположи Нора.

— Той имаше средствата, аз — знанието. Но уговорката приключи само след няколко месеца. Разбрах, че двамата търсим Сарду по съвсем различни причини.

— Той ли ви провали в университета? — попита Нора.

— Винаги съм го подозирал — отвърна Сетракян.

Телефонът на Джим звънна в ръката на Еф. Не разпозна номера, но беше местен нийоркски оператор. Обратно обаждане от някой от Стоунхарт, може би. Еф се отзова.

— Да — каза гласът. — ЦКБ ли е?

— Кой се обажда?

Гласът беше грубоват и плътен.

— Търся онзи по болестите, от проект „Канарче“, забъркания в цялата онази неприятност. Някой, който да може да ме свърже с него?

Еф заподозря капан.

— За какво точно го търсите?

— Обаждам се от една къща в Бушвик, тук в Бруклин. Намерих двама истерявали от затъмнението мъртъвци в мазето. Които не обичат слънцето. Нещо да ви говори това?

Еф го обзе възбуда.

— Кой сте вие?

— Името ми е Фет. Василий Фет. Работа за градския контрол над вредители, унищожител съм. Също така съм зачислен и към пилотната програма за интегриран контрол над вредителите в долен Манхатън. Субсидирана със седемстотин и петдесет хиляди долара от ЦКБ. Затова имам този телефонен номер. Прав ли съм да предполагам, че говоря с Гудуедър?

Еф се поколеба за миг.

— Аз съм, да.

— Мисля, че може да се каже, че работя за вас. Не мога да се сетя за никой друг, на когото бих могъл да споделя. Но виждам признаци из целия град.

— Не е затъмнението — каза Еф.

— Мисля, че го разбирам. Мисля, че трябва да дойдете тук. Защото имам нещо, което трябва да видите.

СТОУНХАРТ ГРУП, МАНХАТЪН

Еф имаше две спирания по пътя. Едното трябваше да го направи сам, а другото — с Нора и Сетракян.

Акредитивите от ЦКБ го пропуснаха през първия охранителен пункт в сградата на Стоунхарт, но не и през втория на седемдесет и седмия етаж, където бе необходима смяна на асансьора за достъп до последните десет етажа на небостъргача.

Пред масивното месингово лого „Стоунхарт груп“, набито в ониксовата врата, стояха двама огромни бодигардове. Зад тях хамали в работни комбинезони прекосиха фоайето, подкарали натоварени на колички големи части от медицинско оборудване.

Еф попита може ли да се види с Елдрич Палмър.

По-едрият от двамата бодигардове почти се усмихна. Кобурът под мишницата видимо се беше издул под сакото на костюма му.

— Г-н Палмър не приема посетители без уговорена среща.

Еф разпозна една от разглобените и натоварени на колички машини. Беше диализатор „Фресениус“. Доста скъпо болнично оборудване.

— Опаковаме, а? Местим къщата. Махаме се от Ню Йорк, докато още можем? Но на г-н Палмър няма ли да му трябва изкуствения бъбрек?

Бодигардовете не отговориха. Дори не се обърнаха.

Тогава Еф разбра. Или поне си помисли, че е разбрал.

Срещнаха се отново пред жилището на Джим и Силвия, висок блок в Горен Ийстсайд.

— Палмър докара Господаря в Америка — каза Сетракян. — Готов е да рискува всичко, дори бъдещото на човешката раса, за да постигне целите си.

— А те са? — попита го Нора.

— Убеден съм, че Елдрич Палмър възнамерява да живее вечно.

— Не и ако ние можем да направим нещо по въпроса — каза Еф.

— Аплодирам решимостта ви. Но с това богатство и влияние старият ми познайник разполага с всички предимства. Това е неговият ендшпил, както разбирате. Никакво връщане назад няма за него. Ще направи всичко необходимо, за да постигне целта си.

Еф не можеше да си позволи да мисли мащабно — иначе можеше да открие, че битката е изгубена. Съсредоточи се над текущата задача.

— Какво открихте?

— Краткото ми посещение в Нюйоркския исторически музей бе възнаградено. Въпросният имот е бил напълно пресъграден от контрабандист, натрупал състояние по време на Сухия режим. Влизали са многократно в дома му, но никога не са прибирали повече от половинка нелегален алкохол. Заради мрежа от тунели и подземни цехове за дестилиране, както е казано. Някои от тези тунели по-късно са разширени, за да поемат линиите на метрото.

Еф погледна към Нора.

— А ти?

— Същото. Както и че Боливар е закупил имота, главно защото е бил леговище на стар контрабандист, а и понеже за предишния собственик се знае, че е бил сатанист, който устройвал черни меси на олтара на покрива към средата на Двайсети век. През последната година Боливар е обновявал тази сграда и я е съединил със съседната, за да изгради най-голямата лична резиденция в Ню Йорк.

— Добре. Къде ходи, в библиотеката ли?

— Не. — Подаде му разпечатка със снимки на оригиналния интериор на къщата и сегашни снимки на Боливар със сценичен грим. — Списание „Пийпъл“ онлайн. Взех си лаптопа в един „Старбъкс“.

Пуснаха ги и се качиха до малкото жилище на Джим и Силвия на деветия етаж. Силвия се показа на вратата в дълга надиплена рокля, подходяща за популярна вестникарска астроложка, с прибрана назад с широка лента коса. Изненада се от това, че вижда Нора, още повече се шокира, щом видя и Еф.

— Какво правите...?

Еф влезе.

— Силвия, имаме няколко много важни въпроса и съвсем малко време. Какво знаеш за Джим и Стоунхарт груп?

Силвия сложи ръка на гърдите си все едно, че не разбира.

— За кой?

Еф зърна бюро в ъгъла с дремеща кафява котка върху затворен лаптоп. Отиде там и заотваря чекмеджета.

— Нещо против да прегледаме нещата му?

— Не, ако смяташ, че ще помогне. Давай.

Сетракян се задържа при вратата, докато Еф и Нора претърсваха съдържанието на бюрото. Силвия явно се разтрепери от присъствието на стареца.

— Някой да желае нещо? Питие?

— Не — отвърна с бърза усмивка Нора и продължи с претърсването.

— Ей сега се връщам. — Силвия тръгна към кухнята.

Еф се отдръпна объркан от затрупаното с папки бюро. Дори не знаеше какво да търси. Джим е работил за Палмър? От колко време? И какъв е бил мотивът на Джим впрочем? Пари? Възможно ли беше да се е обърнал така срещу тях?

Тръгна към кухнята, за да намери Силвия и да ѝ зададе деликатен въпрос за финансите им. Когато зави по коридора, тя затваряше стенния телефон. Отдръпна се назад със странно изражение на лицето.

В началото Еф се обърка.

— На кого се обаждаше, Силвия?

Другите двама дойдоха зад него. Силвия опипа стената зад себе си, след това седна на стол.

— Силвия... какво става?

Тогава, с някак зловещо спокойствие зад широко отворените си обвиняващи очи, тя им каза:

— Вие ще загубите.

69 ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК, ДЖЕКСЪН ХАЙТС

Кели обикновено никога не отваряше мобилния си телефон в класната стая, но сега той лежеше вляво от училищния ѝ дневник с изключен звук. Мат се бе задържал навън през цялата нощ, нещо обичайно при нощни инвентаризации. Често пъти водеше екипа си навън за закуска след това. Но също така винаги се обаждаше. Използването на клетъчен телефон не беше прието в училището, но тя все пак му бе позвънила скрипом няколко пъти и всеки път стигаше до гласовата поща. Може би беше извън обхват. Опитваше се да не изпада в тревога и губеше битката. Присъствието в училище беше доста слабо.

Започваше да съжалява, че е послушала Мат и се е поддала на упоритостта му да не напускат града. Ако по някакъв начин излагаше Зак на риск...

Тогава телефонът ѝ светна и тя видя иконката с плика. Текстово съобщение от неговия телефон.

Гласеше: *ела вкъщи.*

Само това. Две думи, малки букви, без пунктуация. Опита се да му звънне веднага. Телефонът извънтя и след това престана все едно, че Мат е вдигнал. Но не каза нищо.

— Мат? Мат?

Четвъртокласниците ѝ я гледаха странно. Никога не бяха виждали г-жа Гудуедър да говори по телефона в клас.

Кели опита да звънне на домашния си телефон и получи сигнал „заето“. Прекъсната ли беше гласовата поща? Кога за последен път бе чула сигнал „заето“?

Реши да излезе. Щеше да помоли Шарлот да остави вратата на класната ѝ стая отворена и да наглежда учениците ѝ. Кели си помисли дали направо да не прекъсне занятията за днес и дори да прескочи да прибере Зак от училище. Но не. Щеше да прескочи бързо до вкъщи, да разбере какво не е наред, след това да прецени възможностите си и оттам да продължи.

БУШВИК, БРУКЛИН

Мъжът, който ги посрещна при празната къща, изпълваше повечето от рамката на вратата. Сянката от пропуснатото бръснене затъмняваше изпъкналата му челюст като полепнали сажди. Носеше до бедрото си голяма бяла торба, стисната здраво в ръката му — калъф от възглавница с нещо тежко вътре.

След като се представиха, едрият мъж бръкна в джоба на ризата си и разгъна изтъркано копие на уведомително писмо с печата на ЦКБ. Показа го на Еф.

— Казахте, че имате да ни покажете нещо?

— Две неща. Първо това.

Фет разхлаби връзката на торбата и изсипа съдържанието ѝ на пода. Четири космати плъха паднаха на куп, всички мъртви.

Еф скочи назад, а Нора ахна.

— Все казвам, че ако искаш да привлечеш вниманието на хората, най-добре им донеси торба с плъхове. — Фет вдигна един от гризачите за дългата опашка и тялото бавно се люшна напред-назад под ръката му. — Излизат от леговищата си из целия град. Дори денем. Нещо ги гони навън. Означава, че нещо не е наред. Знам, че по време на „черната смърт“ плъховете са излизали навън и са падали мъртви по улиците. Плъховете тук не излизат, за да умрат. Излизат много живи, много отчаяни и много гладни. Повярявайте ми, когато видите голяма промяна в екологията на плъховете, това означава, че идва лоша новина. Когато плъховете изпаднат в паника, време е да продаваш акциите. Време е да се измъкваш. Схващате, нали?

— И още как — каза Сетракиян.

— Нещо ми се губи тук — каза Еф. — Какво общо може да имат плъховете с...?

— Те са знак — поясни Сетракиян. — Както правилно изтъква г-н Фет. Екологичен симптом. Брам Стокър популяризира мита, че един вампир може да променя формата си, да се превръща в нощно същество като прилеп или вълк. Тази лъжлива представа възниква от една истина. Преди домовете да започнат да имат мазета или изби,

вампириите са гнездели в пещери и бърлоги в околностите на селата. Покваряващото им присъствие е гонело другите същества, прилепи и вълци. Изтласквало ги е така, че те връхлитали селата. Появата им винаги съвпадала с разпространението на болести и душевна поквара.

Фет слушаше много внимателно стареца.

— Знаете ли какво? Докато говорехте току-що, два пъти чух думата „вампир“.

Сетракиян го изгледа хладнокръвно.

— Правилно чухте.

В последвалата пауза Фет ги огледа един по един замислено.

— Добре. — Сякаш започваше да разбира. — Сега да ви покажа другото нещо.

Поведе ги долу в мазето. Миришеше на мръсен тамян или на нещо загнило и изгорено. Показа им разпадналата се плът и кости, станали вече на студена пепел на пода на мазето. Правоъгълникът слънчева светлина от прозореца се беше издължил и изместил, и вече блестеше в стената.

— Но падаше точно тук и те влязоха в него, и ги изпече за миг. Но преди това ми скочиха с това... *нещо*, дете се изстреля изпод езиците им.

Сетракиян му разказа накратко. Злия единак „Господаря“, пренесен на Полет 753. Изчезналия ковчег. Вдигналите се мъртъвци в моргите и връщането им при техните „близки“. Домашните гнезда. Стоунхарт груп. Сребро и слънчева светлина. Жилото.

— Главите им — каза Фет. — Извиха се назад и устата им се отвориха... беше като онзи бонбон, детския... дете върви с главите на герои от „Междузвездни войни“.

— Пакетчето „Rez“ — каза Нора.

— Точно. Щракаш брадичката, бонбончето изскача от шията.

Еф кимна.

— С изключение на бонбончето, доста точно описание.

Фет го погледна.

— Та защо сте обществен враг номер едно?

— Защото мълчанието е тяхното оръжие.

— Дявол да го вземе. Някой трябва да вдигне малко шум.

— Точно.

Сетракиян хвърли око на фенера, окачен на колана на Фет.

— Позволете да ви попитам. Във вашата професия използвате черна светлина, ако не греша.

— Разбира се. Да засичаме следи от плъша урина.

Сетракиян се озърна към Еф и Нора.

Фет отново изгледа стария мъж в палтото и костюма.

— Знаете ли за изстребването?

— Имам известен опит — отвърна Сетракиян.

Старецът се приближи до превърнатия уредник на имота. Беше изпъзлял далече от слънчевата светлина и сега седеше присвит в тъмния ъгъл. Сетракиян го огледа с огледало със сребърен гръб и показа на Фет. Изстребителят на плъхове замести поглед от лицето на човека, когото смяташе за уредник, и трептящия замъглен образ в стъклото.

— Но разбирам, че сте експерт по неща, които се заравят и крият. Същества, които си правят леговища. Които се изхранват от човешката популация. Работата ви е да премахвате тези паразити, нали?

Фет погледна Сетракиян и другите двама като човек, застанал в експрес, който набира скорост от гарата и той изведнъж осъзнава, че е взел погрешния влак.

— В какво ме въвличате тук?

— Кажете ми тогава, моля. Ако вампирите са паразити — зараза, която се разпространява бързо из града — как бихте ги спрели?

— Мога да ви кажа, че от гледна точка на противопаразитния контрол тровенето и хващането с капани са краткотрайни решения. Не действат в дългосрочен план. Хващането на тези бебчета едно по едно не те води до никъде. Единствените плъхове, които изобщо виждаш, са най-слабите. Глупавите. Умните знаят как да оцеляват. Контролът е това, което действа. Управлението на жизнената им среда, разбиването на екосистемата им. Премахването на хранителните източници и избиването им с глад. Тогава стигаш до корена на заразата и я отстраняваш напълно.

Сетракиян кимна замислено. След това погледна към Еф.

— Господаря. Корена на това зло. Някъде в Манхатън, точно в този момент. — Старият мъж отново погледна свития на кълбо на пода нещастник. Щеше да се съживи, щом паднеше нощта, щеше да стане вампир, паразит. — Сега ще ви помоля да се отдръпнете — каза той и извади сабята от ножницата. Изрече думите си и с един удар с двете ръце го обезглави на място. Закапа бледорозова кръв — приемникът

все още не беше се превърнал напълно. Сетракия изтри острието в ризата му и прибра меча в бастуна си. — Да имахме само някакъв знак къде би могъл да е устроил гнездото си Господаря. Мястото би трябвало да е одобрено и дори избрано от него. Леговище, достойно за висшия му сан. Място на мрак, предлагащо едновременно убежище и достъп до човешкия свят на повърхността. — Погледна през рамо към Фет. — Имате ли някаква идея откъде биха могли да извира тези плъхове? Епицентъра на бягството им?

Фет кимна веднага, със зареяни в далечината очи.

— Мисля, че знам.

ЧЪРЧ СТРИЙТ И ФУЛТЪН

В гаснещата дневна светлина двамата епидемиолози, собственикът на заложна къща и изтребителят на паразити стояха на наблюдателната платформа на горния ръб над строителния обект на Световния търговски център. Изкоп с едно каре ширина и близо двайсет и два метра дълбочина.

Градските акредитиви на Фет и една малка лъжа (Сетракиян не беше световноизвестен специалист по гризачи от Омаха) ги пропуснаха без придружители до тунела на метрото. Фет ги поведе надолу по същия вече излязъл от употреба коловоз, който бе проследил преди. Лъчът на фенера му шареше по линиите без следи от плъхове. Старият мъж стъпваше предпазливо по траверсите и опипваше с дългия бастун по каменната основа. Еф и Нора носеха живачно-кварцовите лампи.

— Не сте от Русия — заговори Сетракиян на Фет.

— Само родителите ми и името.

— В Русия ги наричат *вурдалаки*. Преобладаващият мит е, че човек придобива имунитет от тях, като замеси кръв на *вурдалак* с брашно и направи от тестото хляб, който трябва да се изяде.

— Действа ли това?

— Като всяко народно лечение. Което ще рече, че съвсем не действа добре. — Сетракиян се задържаше далеч вдясно от електрифицираната трета линия. — Тази стоманена пръчка изглежда удобна.

Фет погледна парчето арматура в ръката си.

— Груба е. Като мен, предполагам. Но си върши работата. Също като мен.

Сетракиян сниши глас, за да прекъсне ехото в тунела.

— Имам някои други инструменти, които може би ще ви се сторят поне толкова ефективни.

Фет видя маркуча на помпата, с която бяха работили сондърите. По-нататък тунелът зави и се ушири, и той веднага позна тъмната връзка.

— Тук.

Завъртя лъча на фенера, като го задържа ниско.

Спряха и се заслушаха в капещата вода. Фет обходи пода с лъча си.

— Последния път поставих проследяваща прах. Виждате ли?

В прахта имаше човешки стъпки. Обувки, гуменки и боси крака.

— Кой ходи бос в тунел на метро? — учуди се Фет.

Сетракийн вдигна ръката си във вълнената ръкавица. Акустиката на тръбния тунел донесе до ушите им далечни стонове.

— *Иисусе Христe...* — промълви Нора.

— Лампите ви, моля — изшепна Сетракийн. — Включете ги.

Еф и Нора се подчиниха. Мощните ултравиолетови лъчи осветиха тъмното подземие и разкриха безумна вихрушка от цветове. Безброй петна, разплискани по пода, стените, металните огради... навсякъде.

Фет се отдръпна с погнуса.

— Всичко това е...?

— Изпращения — довърши Сетракийн. — Съществата серат, докато ядат.

Фет огледа наоколо с изумление.

— Вампирите не държат на добрата хигиена, предполагам.

Сетракийн отстъпваше назад. Този път държеше бастуна-ножница по друг начин, горната половина издърпана на половин педя от долната, оголвайки остро бляскаво острие.

— Трябва да се махнем. Веднага.

Фет се беше вслушал в шума от тунелите.

— От моя страна няма възражения.

Кракът на Еф изрита нещо и той скочи назад, очаквайки да види плъхове. Насочи ултравиолетовата светлина и откри малка купчина предмети в ъгъла.

Бяха мобилни телефони. Над сто, струпани все едно, че просто са захвърлени.

— Ха? Някой е изсипал цял товар мобилни телефони тук — изуми се Фет.

Еф се пресегна и взе няколко от върха на купа. Първите, които опита, бяха изтощени. Третият имаше само мигащо стълбче за живота

на батерията. Иконката най-отгоре на екрана показваше, че няма сигнал.

— Ето защо полицията не може да намери всички изчезнали хора по мобилните им телефони — каза Нора. — Всички са под земята.

— Ако съдим по това, повечето са тук — промълви Еф и хвърли телефоните обратно върху купа.

Двамата с Нора забързаха, без да откъсват очи от телефоните.

— По-бързо — подкани ги Сетракян и поведе към изхода на тунела. — Трябва да се подготвим.

ЛЕГОВИЩЕТО

УОРТ СТРИЙТ, КИТАЙСКИ КВАРТАЛ

Беше рано на четвъртата нощ, когато Ефраим се отби до дома си на път за жилището на Сетракия, за да се въоръжат както трябва. Не видя полиция пред блока си, тъй че спря. Рискуваше, но не беше се преобличал от няколко дни. Трябваша му само пет минути. Посочи им прозореца на третия етаж и им каза, че щом влезе вътре, ще спусне щорите, ако всичко е наред.

Прекоси без проблем фоайето на сградата и се качи по стълбището. Вратата на апартамента си завари леко открехната и се спря, за да се послуша. Отворената врата не му приличаше много на полицейска работа.

Нахлу вътре и извика:

— Кели? — Никакъв отговор. — Зак? — Само те имаха ключове.

Миризмата отначало го разтревожи, докато осъзна, че беше оставената в кошчето за боклук китайска храна от гостуването на Зак... все едно, че беше преди години. Влезе в кухнята да види дали млякото в хладилника все още е добро... и се спря.

Зяпна. Отне му няколко секунди, докато разбере какво вижда.

На кухненския под до стената лежаха двама униформени полицаи.

От вътрешността на жилището му започна монотонен протяжен звук. Бързо се извиси в нещо, наподобяващо писък, хор от неистова болка.

Вратата на апартамента му се затръшна. Еф рязко се обърна към нея.

Там стояха двама мъже. Или, по-скоро, две същества. Двама вампири.

Еф го разбра моментално. Стойките им, бледата кожа.

Единия не го познаваше. В другото същество разпозна оцелелия Боливар. Изглеждаше много мъртъв и много опасен. И много гладен.

В този момент Еф усети още по-голяма опасност, дебнеща в стаята. Защото не тези две привидения бяха източникът на монотонния

звук. Цяла вечност и само миг му отне да извърне глава през рамо към дневната.

Гигантско същество, облечено в дълго тъмно наметало. Ръстът му обхващаше цялото жилище, до тавана и повече, вратът му бе извит така, че да гледа надолу към Еф.

Лицето му...

Еф се замая. От свръхчовешкия ръст на създанието стаята изглеждаше малка, караше го да се чувства нищожен. Краката му се подкосиха от гледката, докато се обръщаше, за да се втурне към вратата за коридора.

Съществото вече беше пред него, между него и вратата, запушило единствения изход. Все едно, че Еф изобщо не беше се обърнал, а самият под се бе завъртял. Другите двама вампири с обикновен човешки ръст се бяха озовали от двете му страни.

Съществото се приближи. Надвисна над Еф. Загледа го отгоре.

Еф падна на колене. Самото присъствие на това гигантско създание беше парализиращо. Не по-различно, отколкото ако бе понесъл физически удар.

Хмммммммммммм.

Еф усети това. Както усещаш музика на живо в гърдите си. Кънтежа в мозъка ти. Извърна очи към пода. Беше парализиран от страх. Не искаше да види повече лицето му.

Погледни ме.

Отначало Еф повярва, че това същество го души с мозъка си. Но това, че не можеше да си поеме дъх, бе плод на чистия ужас, на паниката, пронизала самата му душа.

Вдигна съвсем леко очи. Разтреперан видя пеша на наметалото на Господаря, след това продължи да гледа нагоре до дланите в краищата на ръкавите. Бяха отвратително бледи, без нокти и нечовешки големи. Пръстите бяха с еднаква дължина, всичките — прекомерно дълги, освен средния пръст, който бе дори по-дълъг и по-дебел от другите... и извит в края като нокът на хищна птица.

Господаря. Тук за него. Щеше да го превърне.

Погледни ме, свиньо.

Еф го направи. Вдигна главата си все едно, че нечия ръка стисна брадичката му.

Господаря го гледаше отгоре, където главата се беше извила под тавана. Стисна страните на качулката с огромните си ръце и я смъкна от черепа. Главата беше обезкосмена и безцветна. Очи, устни и уста бяха с един и същи цвят, размито и сиво като протрит лен. Носът му беше изронен като на похабена от вятър и дъжд древна статуя, само издуптина от две черни дупки. Гърлото му пулсираше в жадно подобие на учестен дъх. Кожата бе толкова бледа, че чак прозрачна. Под плътта, като замъглена карта на древна и потънала в руини земя, се виждаха вени, по които вече не течеше кръв. Вени, които пулсираха в червено. Кръжащите кръвни червеи. Капилярни паразити, кръжащи под прозрачната плът на Господаря.

Това е разплата.

Гласът нахлу в главата на Еф като вълна от ужасяващ грохот. Усети, че целият е омекнал. Всичко се разми и потъна в сумрак.

Държа свинската ти жена. Скоро ще имам и свинския ти син.

Главата на Еф се беше издула от погнуса и гняв. Усещаше я като балон, напъващ се да се спуска. Плъзна едното стъпало под себе си. Залитна и се изправи бавно пред огромния демон.

Ще отнема всичко от теб и не ще ти оставя нищо. Така правя.

Господаря се пресегна с бързо мълниеносно движение. Еф усети, както подложен на упойка пациент усеща натиска на зъболекарския свредел, силно стягане на темето, след това стъпалата му се откъснаха от пода. Замаха с ръце и зарита с крака. Господаря държеше в дланта си главата му като баскетболна топка, вдигаше го с една ръка към тавана. На равнището на очите, достатъчно близо, за да зърне гърчещите се налети с кръв червеи като чумни сперматозоиди.

Аз съм затъмнението. Аз съм мракът.

Надигна Еф към устата си като тлъст грозд. Пастта му вътре бе тъмна, гърлото — гола пещера, пряк път към ада. Еф, с люшкащото се от шията му тяло, почти беше изгубил ума си. Усещаше дългия среден пръст на тила си, натиска му над гръбначния стълб. Господаря натисна главата му назад все едно, че отваря капака на бирена кутия.

Аз съм пиячът на хора.

Влажен скърцащ звук и устата на Господаря започна да се разтваря. Челюстта се издърпа навътре, езикът се разгъна нагоре и назад, и гнусното жило се появи.

Еф изрева, натисна с ръце във врата му и зави в чудовищното лице на Господаря.

И тогава нещо... не неговият вой... нещо накара огромната глава на Изчадието съвсем леко да се извърне.

Ноздрите в лицето му запулсираха, душещ демон, останал без дъх.

Черните му като оникс очи се извърнаха отново към Еф. Взяха се в него като две мъртви сфери. Вряха се в него с гняв все едно, че беше дръзнал да измами Господаря.

Не си сам.

В този момент по стълбището към апартамента на Еф, на две стъпала зад Фет, Сетракиян изведнъж се вкопчи в перилото. Рамото му се отпусна на стената. Заслепяваща болка прониза главата му и един глас — гнусен, зъл и скверен — изригна като бомба, взривена в пълна със зрители симфонична зала.

СЕТРАКЯН.

Фет се спря и погледна назад, но с присвити очи Сетракиян му махна да продължи. Успя само да промълви шепнешком:

— Той е тук.

Очите на Нора помръкнаха. Ботушите на Фет затупаха нагоре към стълбищната площадка. Жената подкрепи Сетракиян и го издърпа след Фет до вратата, а после и в жилището.

Фет налетя на първото тяло, което се изпречи на пътя му. Открито налитане, ниско и със захват. Паднаха и се превъртяха на пода. Измъкна се бързо и се присви в поза за бой срещу противника си, видял лицето на вампира — не ухилено, но с разтворена като в усмивка уста. Беше готов да се храни.

В този момент Фет зърна гиганта в другия край на стаята. Господаря с Еф в ръката му. Чудовищен и хипнотизиращ.

По-близкият вампир го връхлетя и го изтласка в кухнята към вратата на хладилника.

Нора нахлу вътре и успя да включи живачно-кварцовата лампа точно в мига, в който Боливар се хвърли към нея. Той изсъска без дъх и залитна назад. След това и тя видя Господаря, тила на извърнатата му

надолу глава от тавана. Видя и Еф, ритащото му във въздуха тяло и със стисната в ръката на чудовището глава.

— Еф!

Сетракиян нахлу с оголената си сабя. Замръзна за миг, като видя Господаря. Великана. Демона. Тук пред него, след толкова много години.

Сетракиян размахна дългата сребърна сабя. Нора настъпи от другата страна и изтласка Боливар към предната стена на жилището. Господаря беше притиснат. Нападението над Еф в такова малко пространство се оказа огромна грешка.

Сърцето на Сетракиян заби силно в гърдите му, когато насочи напред върха на оръжието си и се втурна към демона.

Монотонният звук се усили внезапно като взрив. Все едно нещо се взриви в главите на стареца, Нора, на Фет и на Еф. Парализираща ударна вълна, която накара стария мъж за миг да отстъпи назад... достатъчно дълго.

Стори му се, че видя тъмна усмивка, плъзнала като змия по лицето на Господаря. Гигантският вампир запокити Еф през стаята, тялото му се блъсна в отсрещната стена и той се свлече на пода. Господаря сграбчи Боливар под рамото с едната си дългопръста крива длан... и се хвърли през прозореца над Уорт стрийт.

Оглушителен трясък разтърси сградата и Господаря излетя навън сред дъжд от стъкло.

Сетракиян се втурна срещу внезапно нахлулия вятър към рамката на прозореца с ръбестите останки от счупено стъкло. Три етажа подолу стъкленият дъжд се сипеше на тротоара, заблестял под светлината на уличния фенер.

Господаря, с неговата свръхестествена бързина, вече бе прекосил улицата и изкачваше отсрещната сграда. С увисналия в свободната му ръка Боливар прехвърли горното перило и изчезна на по-високия покрив в нощта.

Сетракиян отпусна за миг рамене, неспособен все още да осъзнае, че Господаря допреди миг бе в същата тази стая и бе избягал току-що. Сърцето му блъскаше в гърдите, готово да се пръсне.

— *Хей... малко помощ!*

Обърна се. Фет беше на пода, притиснал долу другия вампир, а лампата на Нора помагаше да задържи обездвижен паразита. Сетракиян

усети нов изблик на гняв и тръгна към тях, изпълнал отстрани сабята си.

Фет го видя, че идва и облещи очи.

— Не! Чакай...

Сетракиян замахна, острието посече през врата на вампира на сантиметри над ръцете на Фет. Изрита встрани обезглавеното тяло от гърдите на Фет, преди бялата кръв да стигне до кожата му.

Нора притича до Еф, свлечен на пода. Бузата му беше порязана, а очите разширени от ужас... но не изглеждаше превърнат.

Сетракиян извади бързо сребърно огледало, за да го потвърди. Поднесе го пред лицето на Еф и не откри изкривяване. Нора светна с лампата в шията му. Нищо — никакъв пробив.

Помогна му да се вдигне и да седне. Еф се присви от болка при допира по дясната си ръка. Нора го докосна по брадичката под порязаната буза. Изпитваше нужда да го прегърне, но не искаше да го нарани повече.

— Какво стана?

— Кели е в ръцете му — каза Еф.

КЕЛТЪН СТРИЙТ, УУДСАЙТ, КУИНС

Еф отцепи по моста и навлезе в Куинс. В движение се опита да се свърже с Кели по мобилния на Джим.

Не звънна. Веднага се включи гласовата й поща.

„Здрасти, тук е Кели. Точно в момента нямам възможност да отговоря...“

Еф отново набра номера на Зак. И неговият телефон продължаваше да се свързва с гласовата му поща.

Колата изсвистя на завоя към Келтън и той рязко удари спирачки пред двора на Кели. Прескочи ниската ограда и затича по стъпалата. Блъсна вратата и натисна звънеца. Ключовете му бяха останали на закачалката в апартамента му.

Еф се засили и блъсна отново с натъртеното си рамо във вратата. Отново опита и още повече нарани ръката си. На третия път се хвърли с цялото тяло във вратата, рамката се разби и той се просна вътре.

Вдигна се на крака и се втурна през къщата. Заблъска се в стените по ъглите, стъпалата му заритаха по стълбището към горния етаж. Спря се при вратата на спалнята на Зак. Стаята на момчето беше празна.

Толкова празна.

Обратно по стълбището, по три стъпала наведнъж. Разпозна чантата за извънредни ситуации на Кели до вратата. Видя заредени с багаж сакове, но незатворени. Изобщо не беше напуснала града.

О, Господи, помисли си той. Истина е.

Другите стигнаха до вратата точно когато нещо го удари отзад. Тяло, което се сбори с него. Отхвърли го мигновено, зареден вече с адреналин. Превъртя нападателя си и го отблъсна назад.

Мат Сейлс. Еф видя мъртвите му очи и усети топлината от свръхусиления метаболизъм.

Подивялото същество, доскорошният Мат, изръмжа срещу него. Еф го стисна за гърлото, докато превърналият се отскоро вампир започваше да отваря устата си. Плъзна ръката си здраво нагоре под брадичката му, мъчейки се да блокира биологичния механизъм, който

се готвеше да изхвърли жилото. Очите на Мат се напрегнаха и той затръска глава, докато се опитваше да освободи гърлото си.

Еф видя как Сетракия извади сабята си зад Мат. Изрева „НЕ!“ и извлече дълбоко от пълния вече с гняв кладенец, за да изблъска Мат встрани от него.

Вампирът изръмжа, превъртя се и се спря, след това се надигна на четири крака загледан в него, докато се изправяше на крака.

Мат се изправи изгърбен срещу него. Правеше странни неща с устата си. Беше нов вампир, непривикнал все още с различните мускули. Езикът му се въртеше възбудено и объркано покрай устните.

Еф бързо се озърна наоколо за някакво оръжие. Намери само лежаща на пода пред шкафа тенис ракета. Сграбчи с две ръце стегнатата с тиксо дръжка и удари с титаниевата рамка по Мат. Всичките му чувства към Мат — мъжа, който се беше вмъкнал в дома и в леглото на жена му... който беше искал да стане баща на момчето му... който се стремеше да го измести — изригнаха, когато замахна в челюстта му. Искеше да я пръсне, а с нея и напирания отвътре ужас. Движенията на новите не бяха все още толкова координирани и Еф успя да нанесе седем-осем добри удара, разбивайки зъбите му и смъквайки Мат на колене... преди Мат да го блъсне в глезена и да го събори. Някакъв утаен гняв против Еф все още кипеше и в него. Мат се надигна, изскърца с натрошените си зъби, но Еф го изрита в лицето, изпъна коляното си и го отблъсна. Отстъпи назад към кухнята и там видя ножа за рязане на месо, залепен на магнитната шина.

Гневът никога не е сляп. Гневът е изключително съсредоточен. Еф се чувстваше все едно, че гледа през другия край на телескоп... виждаше само ножа, а след това — само Мат.

Мат тръгна към него и със здравата си ръка Еф го притисна в стената. Сграбчи шепа коса и изви назад, за да оголи вампирския врат. Устата на Мат се разтвори, жилото му изсвистя навън, опитвайки се да се докопа до Еф. Гърлото на Мат затрептя и се заиздува, и Еф го нападна със сеч. *Ххрасххрасххрасххрас*. Здравно и бързо, точно през гърлото чак до стената отзад. Върхът на ножа залепваше и Еф го изтръгваше отново. Шийните прешлени изпращяха. Бликна бялата слуз. Тялото се смъкна, ръцете се замяха. Еф продължи да кълца, докато главата остана в ръката му, но тялото се свлече на пода.

Тогава Еф спря да сече. Видя, без да го проумява всъщност, главата в ръката си с жилото, провиснало *през отсечения врат*, което продължаваше да потръпва.

След това видя Нора и другите, които го гледаха от отворената врата. Видя обезглавеното тяло на пода. Видя главата в ръцете си.

Кръвни червеи запълзяха по лицето на Мат. През бузите и над зяпналите му очи. В рехавата коса на Мат, към пръстите на Еф.

Еф пусна главата и тя глухо изтупа на пода, без да се изтъркаля наникъде. Хвърли и ножа, който падна тихо в скута на Мат.

— Взели са сина ми — промълви Еф.

Сетракия го издърпа от тялото и от гъмжащата от паразити вампирска кръв. Нора насочи живачно-кварцовата си лампа и облъчи трупа на вампира.

— Боже мили — изпъшка Фет.

Еф го повтори. Обяснение и железен клин, който да се забие още по-дълбоко в душата му:

— Взели са сина ми.

Убийственият рев в ушите му заглъхна и той разпозна звука на спираща отвън кола. Отвори се врата, свиреше тиха музика.

Извика глас:

— Благодаря.

Гласа.

Еф залитна към разбитата врата. Погледна към пътеката и видя слизания от минивана Зак, метнал през рамо ремъка на сака.

Зак едва успя да стигне до входната врата, когато Еф го стисна в прегръдката си.

— Тате?

Еф го огледа, стисна главата на момчето в ръцете си, погледна в очите му, лицето.

— Какво правиш...?

— Къде беше?

— У Фред. — Зак се опита да се измъкне от прегръдката на баща си. — Мама така и не се появи, тъй че на Фред майка му ме взе у тях.

Еф го пусна да се отдръпне. *Кели*.

Зак гледаше зад него към къщата.

— Какво е станало с вратата?

Направи няколко стъпки към нея и тогава Фет се появи на прага, със Сетракиян зад гърба си. Едър мъж в размъкната бархетна риза и работни ботуши и старец в туиден костюм, стиснал в ръцете си дълъг бастун с вълча глава.

Зак погледна през рамо към баща си. Тревожният трепет едва сега се прокрадна в гласа му.

Каза:

— Къде е мама?

НИКЪРБОКЪР ЗАЕМИ И АНТИКИ, 118 УЛИЦА, ИСПАНСКИ ХАРЛЕМ

Еф стоеше в отрупания с рафтове книги коридор в жилището на Сетракиян. Гледаше как Зак нагъва „Девил дог“ на кухненската масичка на стареца, където Нора го разпитваше за училище, за да го държи зает и да го поразсее.

Още не можеше да се отърве от усещането за ръката на Господаря, стиснала главата му. Беше живял живот, изграден върху здрави основи в свят, построен на здрави основи. А сега, след като всичко, за което беше смятал, че може да разчита, си бе отишло, съзнаваше, че вече нищо не знае.

Нора го видя, че гледа от коридора и по изражението на лицето ѝ Еф разбра, че погледът му я плаши.

Знаеше, че оттук нататък никога повече нямаше да е съвсем нормален.

Слезе по стъпалата два етажа по-долу до подземната оръжейна на Сетракиян. Аларменото ултравиолетово осветление на вратата беше изключено и старецът показваше оръжията си на Фет. Изтребителят на плъхове се възхищаваше на модифицирания пистолет за забиване на пирони, който приличаше на „Узи“, само че беше по-дълъг и тесен, боядисан в оранжево и черно и с пълнител, който зареждаше цевта с накланяне.

Щом Ефраим влезе, Сетракиян го запитва:

— Яде ли?

Еф поклати глава.

— Как е момчето ти?

— Уплашен е, но няма да се остави да му проличи.

Сетракиян кимна.

— Като всички нас.

— Виждал си го преди. Това същество. Господаря.

— Да.

— Опитал си се да го убиеш.

— Да.

— Не си успял.

Сетракиян примижа, взрян сякаш в миналото.

— Не бях подготвен подходящо. Няма да пропусна отново.

Фет държеше предмет с форма на фенер и с шип в края му.

— Едва ли — каза той. — Не и с този арсенал.

— Някои от тези сглобих сам от неща, които постъпваха в магазина. Но бомби не мога да правя. — Сви сакатите си пръсти в ръкавиците за доказателство. — Имам познат ковач на сребро в Ню Джърси, който ми излива върховете и иглите.

— Искате да кажете, че сте го взел от магазин на „Рейдио Шак“?

Сетракиян взе от ръцете му тежкото изделие. Беше изработено от тъмна пластмаса с дебела основа за батерия и осемнайсет сантиметров стоманен шип на дъното.

— По същество това представлява ултравиолетова светлинна мина. Оръжие за еднократна употреба, което ще излъчи прочистващ спрей от вампирорубиваща светлина в чистия ултравиолетов диапазон. Предназначена е да прочисти голямо помещение и след като бъде задействана, ще гори много горещо и бързо. Човек трябва да внимава да е по-далече, когато го направи. Температурата и радиацията може да станат малко... неудобни.

— А това с пистолета за гвоздеи какво е? — попита Фет.

— Пушка, действаща с барутен заряд, който да изхвърли гвоздеа. На едно зареждане изстрелва по петдесет гвоздеа с дължина горе-долу пет сантиметра. Сребро, разбира се.

— Ясно. — Фет заопипва гумената ръкохватка, възхитен от изделието.

Сетракиян огледа замислено помещението. Стария му арсенал на стената; UV лампите и зарядните за батерии по рафтовете; сребърните ножове и огледала със сребърен гръб; няколко прототипни оръжия; бележниците и скиците му. Значимостта на момента едва не го съкруши. Надяваше се само страхът да не го превърне отново в онзи безсилен млад мъж, какъвто беше някога.

— От много дълго време чаках това — промълви той.

После тръгна нагоре по стъпалата, оставяйки Еф сам с Фет. Едрият изстребител на плъхове вдигна пистолета за гвоздеи от поставката.

— Къде намерихте този старец?

— Той ме намери — отвърна Еф.

— В много мазета съм бил покрай работата си. Оглеждам тук из тази малка работилница и си мисля: ето го единственият луд, чиято лудост всъщност е оправдана.

— Той не е луд.

— Показа ли ти това? — попита Фет. Отиде до лабораторната стъкленница с поразеното сърце, плуващо в течността. — Този човек държи сърцето на вампир, когото е убил, в подземната си оръжейна. Луд е отвсякъде. Но няма нищо. И аз съм си малко луд. — Клекна и опря лицето си в стъклото. — Пис, пис, коте... — Смукалото се изстреля към стъклото в опит да го достигне. Фет се изправи и се обърна към Еф с поглед, който сякаш говореше: „Можеш ли да го повярваш?“ — Всичко това ми идва малко повече, отколкото очаквах, като се събудих тази сутрин. — Насочи пистолета за гвоздеи към стъкленницата, после го отклони. Оръжието му харесваше. — Нещо против да го присвоя?

Еф поклати глава.

— Заповядай.

Еф се върна горе. Задържа се в коридора, като видя Сетракиян със Зак в кухнята. Сетракиян вдигна сребърна верижка от врата си — с ключа за подземната работилница — и с кривите си пръсти я надяна през главата на Зак. Окачи я на шията на единайсетгодишното момче, после го потупа по раменете.

— Защо го направи онова? — попита го Еф, след като останаха сами.

— Долу има много неща — бележници, писания — които трябва да се съхранят. Може да се окажат полезни за бъдещото поколение.

— Не се каниш да се върнеш?

— Взимам всички възможни предпазни мерки. — Сетракиян се озърна наоколо, за да се увери, че са сами. — Моля да ме разбереш. Господаря притежава сила и бързина много повече от тези тромави нови вампири, които виждаме. Той е нещо повече от това, което изобщо някога ще проумеем. Живял е на тази земя от столетия. И все пак...

— И все пак е вампир.

— А вампирите наистина могат да бъдат унищожени. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е да го изгорим. Да го уязвим и да го извлечем под убийственото за него слънце. Затова трябва да изчакаме утрото.

— Искам да отида веднага.

— Знам. Точно това иска и той.

— Той държи жена ми. Кели е там, където е, само по една причина — заради мен.

— Тук залогът ви е личен, докторе. И е неудържим. Но трябва да знаете, че ако той я е хванал, тя вече е превърната.

Еф поклати глава.

— Не е.

— Не го казвам, за да ви разгневя...

— *Не е!*

Сетракян кимна след кратко мълчание. Изчака Еф да се овладее.

— „Анонимни алкохолици“ направиха много за мен — каза Еф. — Но единственото, което не можах да извлека от това, е да приемам със спокойствие нещата, които не мога да променя.

— Аз съм същият — отвърна Сетракян. — Може би точно тази обща черта ни събра. Нашите цели се сливат идеално.

— Почти идеално — промълви Еф. — Защото само един от нас може да убие кучия син. И това ще съм аз.

Нора беше изчаквала нетърпеливо, за да говори с Еф. Нападна го веднага, щом се отдръпна от Сетракян, и го издърпа в банята на стареца.

— Недей — каза му.

— Недей какво?

— Да ме молиш за онова, за което ще ме молиш. — Умоляваше го с пламналите си кафяви очи. — Недей.

— Но аз трябва да...

— Уплашена съм до смърт, но съм спечелила мястото си до теб. *Трябвам ти.*

— Да. Трябваш ми тук. Да пазиш Зак. Освен това... един от нас трябва да остане. Да продължи. В случай, че... — Остави го неизказано. — Знам, че искам много от теб.

— Твърде много.

Еф не можеше да се откъсне от очите ѝ.

— Трябва да я потърся.

— Знам.

— Исках само да знаеш...

— Няма нищо за обясняване — каза тя. — Но... радвам се, че го искаш.

Тогава той я придърпа към себе си в силна прегръдка. Ръката на Нора погали косата му на тила. Отдръпна се да го погледне, да каже още нещо, но вместо това го целуна. Беше целувка за довиждане, настояваща да се върне.

Разделиха се и той кимна, за да ѝ покаже, че е разбрал.

Видя, че Зак ги гледа от коридора.

Еф не се опита да му обясни нищо в този момент. Да изостави красотата и добротата на това момче и усещането за безопасност на света на повърхността, за да слезе долу и да се изправи срещу един демон, бе най-неестественото нещо, което можеше да направи.

— Ще стоиш с Нора, нали? Ще поговорим, след като се върна.

Зак примижа по детински, като в самозащита. За него чувствата в този миг бяха прекалено силни и смущаващи.

— Като се върнеш откъде?

Еф притегли сина си и го взе в прегръдката си така, сякаш ако не го направеше, момчето, което обичаше най-много на света, щеше да се разпадне на милион късчета. Реши, че на всяка цена трябва да победи, защото иначе имаше твърде много за губене.

Отвън се чува викове и автомобилни клаксони и всички бързо отидоха до прозореца, който гледаше на запад. Множество стоп светлини задръстваха пътя на четири или повече карета оттук, хора извираха на улиците и се биеха. Една сграда беше в пламъци, а не се виждаха никакви пожарни коли.

— Това е началото на погрома — каза Сетракиян.

МОРНИНГСАЙД ХАЙТС

От предната нощ Гюс бягаше и се криеше. Белезниците го затрудняваха да се движи свободно по улиците — старата риза, която бе намерил и увил около дланите си все едно, че върви със скръстени ръце, нямаше да заблуди много хора. Шмугна се през задния изход на един кинотеатър и спа в тъмното. Сети се за един гараж за крадени коли, който знаеше на Уестсайд и изгуби доста време, докато стигне там, но вътре се оказа празно. Не заключено, просто празно. Порови из инструментите, които можа да намери, за да се опита да пререже брънките, които свързваха китките му. Включи дори стегнатия в менгеме електрически трион и едва не си срязва ръцете. С една ръка не можеше да направи нищо и накрая се махна оттам омерзен.

Мина до свърталищата на няколко от своите *cholos*, но не извади късмет с нито един от хората, на които можеше да разчита. По улиците беше шантаво — нямаше много движение. Знаеше какво става. Знаеше, че щом слънцето залезе, времето и възможностите му щяха да се изчерпат.

Да се прибере у дома беше рисковано, но през целия ден не беше видял много ченгета, пък и все едно, безпокоеше се за своята *madre*. Шмугна се в сградата, стараейки се да държи небрежно увитите си с ризата ръце и се запъти шестнайсет етажа нагоре по стълбището. Щом ги изкачи, тръгна по коридора и не видя никого. Ослуша се до вратата. Както винаги, телевизорът беше включен.

Знаеше, че звънецът не работи, затова почука. Изчака и почука отново. Изрита металната обшивка отдолу, вратата и евтините стени се разтърсиха.

— Криспин — изсъска Гюс на скапания си брат. — Криспин, лайно такова. Отвори шибаната врата.

Чу как верижната ключалка се превъртя и резето се прибра навътре. Изчака, но вратата така и не се отвори, тъй че Гюс разви ризата, покрила закопчаните му в белезници ръце и завъртя бравата.

Криспин стоеше отзад в ъгъла, вляво от дивана, който му служеше за легло, когато се навърташе вкъщи. Всички пердета бяха

спуснати, а вратата на хладилника в кухнята зееше отворена.

— Къде е мама? — каза Гюс.

Криспин не отвърна.

— Шибан надрусан тъпак — изруга Гюс. Затвори хладилника. Нещо се беше разтопило и на пода имаше вода. — Тя спи ли?

Криспин не отвърна. Гледаше го втренчено.

Гюс започна да схваща. Огледа по-внимателно Криспин, който отдавна бе престанал да заслужава и най-беглия му поглед, и видя черните кръгове около очите му и изпитото му лице.

Гюс отиде до прозореца и дръпна пердетата настрани. Беше нощ. От някакъв огън долу се вдигаше пушек.

Гюс се обърна срещу Криспин в другия край на стаята, а той вече го нападаше с вой. Гюс вдигна ръцете си и натисна с белезниците гърлото на брат си. Под челюстта и достатъчно високо, за да не може да извади жилото си.

Сграбчи го с ръцете си за тила и го смъкна на пода. Потъмнелите очи на вампирялия му брат заиграха и челюстта заподскача, докато устата се мъчеше да се отвори, но душещата хватка на Гюс нямаше да го позволи. Беше решен да го удуши, но докато времето течеше, а Криспин продължаваше да рита и припадъкът не идваше, Гюс си спомни, че вампирите нямат нужда от въздух и не могат да бъдат убити така.

Затова го вдигна за врата, докато пръстите на Криспин дращеха по ръцете и дланите му. В последните няколко години Криспин се беше превърнал в навлек за майка им и в огромна досада за Гюс. Вече беше вампир и братското в него го нямаше, но гаднярското бе останало. Тъй че възмездието го подтикна да го завърти и блъсне с главата напред в декоративното огледало на стената, стар овал от тежко стъкло, който се натроши чак след като падна на пода. Гюс изрита Криспин на земята и сграбчи най-голямото парче стъкло. Брат му не беше паднал напълно на колене, когато Гюс заби върха на стъклото в тила му. Преряза гръбначния му стълб и проби през кожата отпред на шията, но без да я разкъса съвсем. Гюс завъртя парчето стъкло настрани и беше почти отрязал главата на Криспин... но забрави колко е остро в ръцете му и се поряза. Болката го ужили, но не пусна счупеното стъкло, докато главата на брат му не се откъсна от тялото.

Гюс се олюля назад, загледан в кървавия срез на двете си длани. Искаше да е сигурен, че някой от онези червеи, които извираха с гърч с бялата кръв на Криспин, няма да стигне до него. Бяха на килима и трудно се виждаха, затова се задържа по-далече. Погледна накълцания си брат на пода и му се догади от вампирското в него, но не изпита тъга. Криспин беше мъртъв за него от години.

Гюс изми ръцете си на мивката. Раните бяха дълги, но не дълбоки. С лепкава кърпа за съдове спря кървенето и отиде до спалнята на майка си.

— Мамо?

Единствената му надежда беше да не е тук. Леглото ѝ беше оправено и празно. Обърна се да излезе, но премисли, смъкна се на ръце и колене да надникне под леглото. Само кутиите със спортните ѝ дрехи и гирите, които си беше купила преди десет години. Връщаше се към кухнята, когато чу някакво шумолене в килера. Спря и се вслуша отново. Отиде до вратата и я отвори. Всичките дрехи на майка му се бяха смъкнали от закачалките и лежаха на голяма купчина на пода.

Купчината мърдаше. Гюс дръпна една стара жълта рокля с окачалката и лицето на *madre* се озъби злобно към него, с почернели очи и прежълтjяла кожа.

Гюс отново затвори вратата. Не затръшна и не побягна, просто я затвори и остана там. Искаше да заплаче, но сълзите не идваха. Само въздишка, тих и дълбок хлип, а след това се обърна и затърси с очи из спалнята на майка си сечиво, с което да отреже главата ѝ...

... и тогава осъзна до какво бе стигнал светът. Обърна се към затворената врата и опря чело на нея.

— Съжалявам, мамо — прошепна Гюс. — *Lo siento*. Трябваше да съм тук. Трябваше...

Замаян, той отиде в стаята си. Не можеше дори ризата си да смени заради белезниците. Напъха няколко дрехи в хартиена чанта за когато щеше да може да се преоблече и я взе под мишницата си.

Тогава си спомни за стария мъж. Заложната къща на 118-та улица. Щеше да му помогне. И щеше да му помогне в борбата с това.

Напусна жилището си и излезе в коридора. В другия край при асансьорите стояха някакви хора и Гюс наведе глава и закрачи към тях. Не искаше да го разпознаят, нито да се разправя с някой от съседите на майка му.

Беше стигнал до средата, когато си даде сметка, че нито говореха, нито се движеха. Вдигна глава и видя, че тримата души стояха там и гледаха към него. Спря се, когато осъзна, че и техните очи, трите чифта тъмни очи също гледаха празни. Вампири, блокирали изхода му.

Тръгнаха по коридора към него и следващото нещо, което Гюс осъзна беше, че ги отблъсква от себе си със закопчаните си в белезници ръце, хвърляше ги в стените и млатеше лицата им в пода. Риташе ги щом паднеха, само че те не оставаха паднали задълго. Не даде на нито един от тях възможност да извадят жилата си, пръсна няколко черепа с петите на тежките си ботуши, докато тичаше към асансьора и вратите се затвориха, докато те посягаха към тях.

Гюс стоеше сам в кабината на асансьора, поемаше си дъх и отброяваше етажите. Чантата му я нямаше — бяха я изтръгнали и дрехите му се бяха пръснали из коридора.

Номерата стигнаха до П и вратите се отвориха със звън пред Гюс, присвит и готов да се бие.

Партерът беше празен. Но извън входната врата примигваше оранжева светлина и се чуваха писъци и вой. Излезе на улицата и видя пожара на следващото каре. Пламъците скачаха към съседните сгради. Видя хората на улиците, затичани към пожара, награбили дървени талпи и други подръчни оръжия.

От другата посока видя някаква разпасана банда от шест души. Вървяха бавно, а не бягаха и бяха без оръжия. Самотен мъж притича покрай Гюс, извика „Лудите са навсякъде, човече!“ а след това шестимата му се нахвърлиха. За неопитното око щеше да прилича на хубава старомодна улична свада, но Гюс видя на оранжевата светлина на пламъците изстрелялото се жило от една уста. Вампири нападаха хора по улицата.

Докато гледаше, от пушеците профуча черен джип с ярки халогенни светлини. Ченгета. Гюс се обърна и подгони сянката си от предните фарове по улицата... право срещу бандата на шестимата. Те се приближаваха към него с бледи лица, черните им очи блестяха на светлината на фаровете. Чу как вратите се отвориха, на паважа изтропаха ботуши, и се оказа заклещен между тези два съдбоносни избора. Налетя на озъбените вампири, замаха със закопчаните си юмруци и заблъска с глава в гърдите им. Не искаше да даде на никой

от тях шанс да си отвори устата. Но след това един от тях провря ръката си под белезниците на Гюс, извъртя го и го смъкна долу. За секунда глутницата се озова над него и започнаха да се бият кой да пие от гърлото му.

Чу се рязко и отсечено *твак*, и вампирски врясък. После *плясс*, и една от вампирските глави изхвърча.

Този върху него беше ударен отстрани и изведнъж се свлече. Гюс се превъртя и се вдигна на колене наред уличната битка.

Не бяха никакви ченгета. Бяха мъже в черни якета с качулки. Лицата им бяха скрити, бяха в черни бойни клинове и черни десантни боти. Стреляха с пистолетни арбалети и с по-големи арбалети с дървени приклади. Гюс видя как един от тях се прицели във вампир и заби стрела във врата му. Преди вампирът да успее да вдигне ръцете си към гърлото, стрелата се взриви толкова силно, че разкъса шията и му отпра главата. Мъртъв вампир.

Стрелите бяха със сребърен връх и взривен заряд.

Ловци на вампири. Гюс зяпна в изумление към тези момчета. От входовете излизаха още вампири, а тези стрелци бяха адски точни от двайсет и пет, дори трийсет метра.

Един от тях бързо налетя към Гюс все едно, че го беше сбъркал с вампир и преди той да успее да отвори уста, ловецът стъпи с ботата си върху рамото му и го натисна на платното. Презареди арбалета си и го нацели в брънките на белезниците му. Сребърната стрела разцепи стоманата и се заби в асфалта. Гюс примижа, но взрив не последва. Ръцете му бяха разделени, макар и все още в гривните на полицейските белезници, а ловецът го дръпна на крака с изумителна сила.

— Да, мамка му! — изрева Гюс, обзет от възторг при гледката на тези момчета. — Къде да се запиша!

Но спасителят му се беше забавил, нещо беше задържало погледа му. Гюс се взря в тъмната вътрешност на качулката му и лицето там бе бяло като яйчена черупка. Очите му бяха черни и червени, а устата — суха и почти без устни.

Ловецът беше зяпнал в кървавите черти по дланите на Гюс.

Гюс познаваше този поглед. Видял го беше току-що в очите на брат си и на майка си.

Понечи да се отскубне, но хватката на рамото му беше желязна. Съществуването отвори устата си и върхът на жилото му се появи.

Тогава връхлетя друг ловец и насочи арбалета си в шията на първия. Новият смъкна качулката на първия и Гюс видя плешивата глава без уши и старческите очи на зрял кръвопиец. Вампирът изръмжа към оръжието на събрата си, но предаде Гюс в ръцете на новия ловец, чието бледо вампирско лице Гюс успя да зърне, докато го вдигаха и понасяха към черния джип, след което го хвърлиха на седалката на третия ред.

Останалите закачулени вампири се качиха във возилото и потеглиха, а колата завъртя рязко на булеварда. Гюс видя, че е единственото човешко същество в джипа. Какво искаха да правят с него?

Удар в слепоочието го зашемети и повече въпроси не последваха. Джипът се понесе назад към горящата сграда, изригна през уличния пушек като самолет през облак, после гумите му изсвириха покрай уличния бой и зави на следващия ъгъл към горната част на Манхатън.

ИЗКОПЪТ

Така нареченият „Изкоп“ на срутения Световен търговски център, дълбоката седем етажа основа, бе осветен ярко като ден за нощната работа дори в минутите преди зазоряване. При все това строителният обект беше затихнал, а огромните машини мълчаха. Работата, която бе продължавала денонощно почти след рухването на кулите, засега бе почти напълно прекъсната.

— Защо това място? — попита Еф. — Защо точно тук?

— Привлякло го е — каза Сетракиян. — Къртицата си изравя дом в изсъхналия дънер на мъртво дърво. Гангрена се образува в рана. Той е пусал корени в трагедията и болката.

Еф, Сетракиян и Фет седяха в задната част на вана на Фет, паркиран на Чърч и Кортланд. Сетракиян седеше до задните прозорци с прибор за нощно виждане. Минаваха съвсем малко коли, само по някое нощно такси или камион за зареждане на стока. Никакви пешеходци или други признаци на живот. Гледаха за вампири и не намираха никакви.

— Твърде светло е тук — каза Сетракиян, без да сваля уреда от очите си. — Крият се.

— Не можем непрекъснато да гледаме тук — рече Еф.

— Ако наистина са толкова много, колкото подозираме, значи трябва да са наблизко. Трябва да се върнат в леговището си преди изгрев-слънце. — Сетракиян погледна към Фет. — Мисли като паразит.

— Едно ще ви кажа — заговори Фет. — Никога не съм виждал плъх да излиза през предната врата. — Помисли малко, след което се избута покрай Еф към предните седалки. — Имам идея.

Подкара на север по Чърч стрийт към административна сграда на едно каре североизточно от обекта на СТЦ. Обкръжаваше я голям парк. Фет паркира на автобусна спирка пред Парк Роу и спря двигателя.

— Този парк е едно от най-големите гнезда на плъхове в града. Опитавме се да оскубем бръшляна, защото много добре прикрива повърхността. Подменихме контейнерите за смет, но никаква полза.

Играят тук като катерици, особено по обед, когато хората идват да се хранят. Храната ги радва, но храна могат да си намерят почти навсякъде. Това, което наистина ги привлича, е инфраструктурата. — Фет посочи към земята. — Там отдолу има изоставена метростанция. Старата спирка на Градския съвет.

— Още ли е свързана? — попита го Сетракян.

— Долу всичко е свързано по един или друг начин.

Продължиха да наблюдават и не се наложи да чакат дълго.

— Там — промълви Сетракян.

Еф забеляза на уличната светлина фигура на размъкната жена, на около трийсет метра от тях.

— Бездомничка.

— Не — каза Сетракян и му подаде инфрачервения бинокъл.

Еф видя през прибора жената като огнено червено петно на студения и тъмен фон.

— Метаболизма им — обясни Сетракян. — Ето още една.

По улицата една дебела жена залиташе, сякаш току-що беше слязла на сушата от корабна палуба. Задържа се в сенките покрай ниската желязна ограда на парка.

После се появи и друг. Мъж в престилка на уличен вестникар, понесъл някакво тяло на рамото си. Прехвърли го през оградата, след което се изкатери сам. Падна долу, като раздра единия крачол на панталоните си, изправи се без да реагира, вдигна отново жертвата си и продължи под прикритието на дърветата.

— Да — каза Сетракян. — Това е.

Еф потръпна. Присъствието на тези крачеци вируси, на тази хуманоидна зараза, го отвращаваше. Гадеше му се, докато гледаше как залитат през парка като низши твари, подчинени на някакъв безсъзнателен импулс да се скрият от светлината. Долови бързината им. Бяха като нощни пътници, опитващи се да хванат последния влак за вкъщи.

Тримата излязоха тихо от вана. Фет носеше предпазен комбинезон „Тайвек“ и гумени ботуши за газене. Предложи им два резервни комплекта, но Еф и Сетракян избраха само ботушите. Без да ги пита, Сетракян ги напръска със спрей за премахване на миризмата от бутилка с картинка на сърна в червено кръстче в мерник. Спреят, разбира се, не можеше да направи нищо с въглеродния двуокис, който

излъчваше дъхът им, нито със звука на помпещите им сърца и кръжащата в телата им кръв.

Фет понесе повечето багаж. Пистолетът за гвоздеи беше в чанта, праметната през гърдите му, с три допълнителни пълнителя с тънки сребърни пирони. Носеше всевъзможни инструменти на колана си, включително монокуляра за нощно виждане и палката с черна светлина, наред с една от сребърните ками на Сетракян в кожена кания. Мощната живачно-кварцова лампа държеше в ръка, а ултравиолетовата мина носеше в плетена торба през рамото си.

Сетракян носеше дългия си бастун и живачно-кварцовата лампа с инфрачервения монокуляр в джоба на палтото си. Опипа кутийката с хапчета в жилетката си, след което остави бомбето си във вана.

Еф също носеше ултравиолетова лампа, а освен това през гърдите си беше праметнал ножница с дълга 80 см сребърна сабя, чиято дръжка се показваше над гърба му.

— Не съм сигурен колко разумно е това — разсъждаваше Фет. — Да слезем да се бием със звяр на собствения му терен.

— Нямаме никаква алтернатива — отвърна му Сетракян. — Това е единственият момент, в който знаем къде е той. — Погледна към посиняващото вече от предутринната светлина небе. — Нощта свършва. Да тръгваме.

Добраха се до ниската порта на оградата, която през нощта беше заключена. Еф и Фет се прехвърлиха, след което помогнаха на Сетракян.

Звукът от още забързани стъпки по тротоара, макар една петà да се влачеше, ги накара да навлязат дълбоко навътре в парка.

Нощем там беше неосветено и обраснало в дървета. Чуваха ромона на парков фонтан и минаващи отвън автомобили.

— Къде са те? — прошепна Еф.

Сетракян извади мълчаливо прибора си за нощно виждане. Огледа наоколо, след което му го подаде. Еф видя яркочервени фигури, движещи се дебнешком на студения иначе фон.

Отговорът на въпроса му беше: навсякъде. И бързо се събираха в една точка на север от тях.

Крайната им цел се изясни. Парков павилион откъм Бродуей, тъмна постройка, която Еф не можа да разгледа достатъчно добре от толкова далече. Загледа и зачака, докато множеството завръщащи се

вампири намаля и уредът на Сетракия престана да засича големи източници на топлина.

Затичаха към постройката. На изгряващата светлина видяха, че това е информационен павилион със спуснати капаци на прозорците за през нощта. Отвориха вратата и се оказа празен.

Струпаха се в тясното пространство. Дървеният плот на железни стойки бе отрупан с туристически листовки и разписания на туристически автобуси. Фет насочи фенерчето си „Маглит“ към двойна метална врата на пода. В двата края имаше дебели дупки, дръжките бяха извадени. Надписът през двете крила гласеше: „Метро-Норт“.

Фет дръпна крилата и ги отвори с помощта на Еф, който беше насочил лампата си в готовност. Надолу в тъмното водеха стъпала. Сетракия насочи фенера си към захабения надпис на стената и Фет заслиза.

— Авария изход — докладва той. — Затворили са старата станция след Втората световна война. Завоят на линията бил твърде остър за новите влакове, а перонът прекалено тесен... макар че според мен шестицата все още обръща тук. — Огледа се. — Трябва да са премахнали стария аварийен изход, а после са вдигнали павилиона отгоре.

— Ясно — каза Сетракия. — Да вървим.

Еф го последва в тила. Не затвори вратите след себе си, за да остави бърз изход на повърхността, ако им се наложеше. Стъпалата отстрани бяха зацапани, но в средата бяха чисти от редовното движение на хора. Долу беше по-тъмно от нощ.

— Следваща спирка е 1945-та — обяви Фет.

Стълбите свършиха пред отворена врата, която водеше към второ стълбище с по-широки стъпала. От сводестите тавани висяха стари месингови полилеи с голи тъмни крушки, а застъпващите се плочи по арките наподобяваха гигантски ципове. Два високи оберлихта пропускаха светлина през аметистовото стъкло, останалите бяха запечатани с олово, поради опасения от въздушно нападение през Втората световна война. По-нататък от някакви решетки на повърхността проникваше светлина, смътна все още, но достатъчна, за да подсили зрението им по плавно извитата линия. В цялото пространство нямаше нито един прав ъгъл. Облицовката беше разкътрена, включително и лъскавата теракота на позлатената табела в

зелена рамка на стената, където със сини букви бе изписано: „Градски съвет“.

Сивкава прах по извиващия се перон разкри стъпките на вампирите, които водеха навътре в тъмното.

Проследиха стъпките до края на перона, след което скочиха долу на още активния коловоз. Всичко минаваше от лявата страна на влаковия завой. Изключиха фенерите си и живачно-кварцовата лампа на Еф показва разплискана навсякъде урина, пъстра многоцветна вихрушка, която по-нататък свършваше. Сетракиян бъркаше за уреда за нощно виждане, когато чува зад себе си звуци. Закъснелите слизаха по стъпалата на мецанина към перона. Еф изключи лампата си, прехвърлиха се до трите релси при отсрещната стена и застанаха плътно притиснати в каменната ниша.

Вампирите заслизаха от платформата и по пращните камъни под релсите заскърцаха стъпки. Сетракиян ги огледа през топлинния бинокъл. Два ярко оранжеви силуета, нищо необичайно във фигурите или стойките им. Първият изчезна и му беше нужно известно време, докато съобрази, че се е пхнал през пролука в стената, отвор, който по някакъв начин бяха пропуснали. Втората фигура спря на същото място, но вместо да изчезне, се обърна и се загледа право към тях. Сетракиян не помръдна. Знаеше, че нощното зрение на съществото е усилено, но все още не е съзряло. Топлинните данни засякоха гърлото на вампира като най-топъл участък. По крака му потече оранжево и изстина моментално до жълто, когато се разля по земята. Съществото опразваше мехура си. Главата му се вдигна като на душешо плячка животно, загледа се по линиите встрани от скривалището им... след което наведе глава и също изчезна в стенната пукнатина.

Сетракиян се върна на коловоза с двамата си другари зад гърба си. Мръсната миризма на прясна гореща вампирска пикоч изпълни сводестото пространство и навя мрачни спомени на стария мъж. Другите заобиколиха вонящото на изгорял амоняк петно и се запътиха към отвора в стената.

Еф измъкна сабята от ножницата на гърба си и поведе. Проходът се ушири в гореща катакомба с груби стени, вмирисана на мръсна пара. Включи живачно-кварцовата си лампа тъкмо в мига, в който първият присвит пред него вампир се надигна и го нападна. Еф не успя да вдигне навреме сребърното си острие и вампирът го блъсна назад в

стената. Лампата му падна отстрани до вадата канална вода по разровения под и той видя на мастилено черната ѝ светлина, че вампирът е — или по-точно е бил доскоро — жена. Носеше служебно сако върху зацапаната си бяла блуза и черният грим на миглите ѝ се беше размазал около злите като на хищна мечка очи. Челюстта ѝ се смъкна и черният език се разви навън... в мига, в който Фет излетя от прохода.

Нападна я с камата си и я прониза веднъж ниско в хълбока. Тя се отдръпна от Еф и се присви назад. С рев, Фет замахна отново, този път точно над мястото, където трябваше да е сърцето ѝ, в гърдите под рамото. Вампирът се олюля назад, но отново се нахвърли. С вой, той заби острието в корема ѝ и тя се огъна на две и изръмжа... но отново реагира по-скоро с объркване, отколкото като при болка. Щеше да продължи да го напада.

Този път Еф се беше съвзел достатъчно. Когато вампирът отново скочи на Фет, той се изправи и завъртя откъм гърба ѝ сабята си с две ръце. Импулсът за убийство все още му беше чужд и затова леко забави в края на замаха, тъй че острието не посече изцяло. Но се оказа достатъчно. Беше отсякъл гръбначния ѝ стълб и вампирската глава клюмна напред. Ръцете ѝ замахаха и тялото ѝ се затресе, докато падаше в мръсния поток в средата на пода подобно на нещо цвърчащо в нажежен тиган.

Нямаше много време за стъписване. Мляскащите звуци, които отекваха из катакомбата, бяха от стъпките на тичащия напред втори вампир, втурнал се да предупреди другите.

Еф сграбчи кварцовата си лампа от пода и затича след него, притиснал сабята до хълбока си. Представи си, че гони онзи, който е примамил Кели тук и този гняв го понесе напред през плувналия в пара проход. Ботушите му заплющяха силно по плочите. Тунелът кривна надясно, където от камъка и надолу по стесняващата се дупка минаваше широка тръба. Горещината на парата бе подхранила водорасли и плесен, които блеснаха на светлината на лампата му. Успя да открие смътната фигура на вампира пред него, отворил широко длани и дращещ с пръсти във въздуха.

Последва нов рязък завой и вампирът изчезна. Еф забави, заоглежда наоколо, засвети паникьосано с лампата... докато зърна краката на съществото, гърчещи се през една плоска дупка, изровена

под страничната стена. Съществуто запълзя навътре през прохода с ловкостта на червей и Еф изплющя към стъпалата му с острието, но краката му се измъкнаха твърде бързо и сабята се заби в пръстта.

Еф клекна, но не можа да види другата страна на плитката дупка. Чу стъпки и разбра, че Фет и Сетракиян все още са след него. Реши, че не може да чака. Смъкна се на гръб и се запровира.

Напъха се в дупката с ръце над главата, с лампата и сабята напред. *Не се заклецвай тук*, каза си наум. Ако го направеше, нямаше да може да изпълзи назад. Пропълзя още и ръцете и главата му се показаха на открито, изрита в изкопа и се смъкна на колене.

Вече задъхан, развъртя наоколо лампата си като факла. Намираше се в друг тунел, този път оборудван с желязно перило и с каменна облицовка. Вътре цареше зловеца и необичайна тишина. На по-малко от сто крачки вляво от него имаше светлина.

Платформа. Забърза по коловоза и се качи горе. Тази платформа не предлагаше нищо от пищната декорация на градска станция, беше само голи стоманени греди и тръби по тавана. Еф смяташе, че е спирал на всички станции в централната част на Манхатън, но тази не беше виждал никога.

В края на платформата се виждаше дълга редица от вагони, а табелата на вратата гласеше „ИЗВЪН УПОТРЕБА“. В средата се издигаше стара разнебитена контролна кула с изписани по стените груби графити. Опита вратата, но се оказа заключена.

Чу стържене зад себе си в стената на тунела. Фет и Сетракиян се провираха през дупката да го догонят. Може би не беше разумно да тича сам напред. Еф реши да ги изчака в този оазис от светлина, докато чу трополене на камъни по близкия коловоз. Обърна се и видя скочилият от последния вагон вампир, който тичаше покрай отсрещната стена, по-далече от светлините на изоставената станция.

Еф се втурна след него до края на издигнатата платформа, след което скочи на линията и продължи между релсите в тъмното. Коловозът зави надясно и релсите свършиха. Стените на тунела се тресяха пред очите му, докато бягаше. Чу отекващите стъпки на съществуто, босите му крака по режещите камъни. Съществуто се препъваше и забавяше. Еф го настигаше, вампирът изпаднаше в паника от топлината на лампата му. Обърна се веднъж през рамо и мастилено тъмното му лице се вцепени в маска на ужас.

Еф замахна напред със сабята в ръката си и посече главата на чудовището в движение.

Обезглавеното тяло залитна напред. Еф се спря, за да светне с живачно-кварцовата лампа в капещия врат и да избие извиращите кръвни червеи. Отново се изправи, пое си дъх... и напълно го затаи.

Чу някакви неща. Или ги усети по-скоро. Навсякъде около него. Не бягащи стъпки или движение, по-скоро... оживление.

Заопипва с ръка за фенерчето си и го щракна. Труповите на Ню Йорк лежаха по целия мръсен под на тунела. Облечените тела се нижеха напред от двете му страни като жертви от газова атака. Някои очи все още бяха отворени и зяпнали с наркотизирания поглед на безнадеждно болните.

Бяха превърнатите. Наскоро ухапаните, новозаразените. Нападнатите същата тази нощ. Оживлението, което бе доловил, беше метаморфозата в телата им: не движещи се крайници, а по-скоро туморите, които превземаха органите им и долните им челюсти и израждаха езиците им в жила.

Телата наброяваха десетки, а имаше още много напред, смътни очертания отвъд досега на лъча му. Мъже, жени и деца — жертви от всички житейски пътища. Еф се понесе напред, местейки лъча от лице на лице и търсейки Кели... и молейки се да не я намери тук.

Все още търсеше, когато Фет и Сетракян го догониха. С някакво смътно облекчение и с отчаяние в същото време, той изпъшка:

— Няма я тук.

Сетракян се спря с ръка на гърдите, без да може да си поеме дъх.

— Колко още напред?

— Онова беше друга служебна станция на линията „БМТ“ — каза Фет. — По-ниско ниво, което никога не е включвано, използвана е само за депо и склад. Което значи, че сме под линията Бродуей. Този завой на коловоза ни води покрай основата на небостъргача Улуърт. Следващата е Кортланд стрийт. Което значи, че Световният търговски център е... — Погледна нагоре все едно, че можеше да види през десет-петнайсет етажа нюйоркска скала до повърхността. — Близо сме.

— Да приключим с това — каза Еф. — Веднага.

— Почакайте. — Сетракян все още се мъчеше да успокои сърцето си. Лъчът на фенерчето му заигра по лицата на превърнатите.

Коленичи, за да огледа някои от тях с огледалото със сребърен гръб от джоба на палтото му. — Първо имаме отговорност тук.

Фет трябваше да свърши работата с унищожаването на новородените вампири на светлината на фенерчето на Сетракян. Всяко обезглавяване бе като сеч в разума на Еф, но той се насили да види всичко.

Еф също се беше превърнал. Не от човек във вампир, но от лекувател в убиец.

По-навътре в катакомбите подземната вода стана по-дълбока със странните, излинали за слънце корени, лиани и белезникави израстъци, спускащи се от недовършения таван към водата. Жълтеникавата светлина тук и там в тунела не показваше никакви графити. Бяла прах покриваше недокоснатите страни на пода, съвсем фина над локвите застояла вода. Беше утаената прах от Световния търговски център. Тримата избягваха да стъпват по нея доколкото можеха, в почит, дължима към гробище.

Таванът постепенно започна да се снишава под равнището на главите им, стигайки до задънен край. Търсещият лъч на Сетракян откри отвор в горната част на свиващата се стена, достатъчно широк, за да ги пропусне. Тътен, смътен и далечен в началото, започна да набира сила. Водата около ботушите им затрепери под лъчите на фенерчетата им. Грохотът беше безспорно от влак на метро и тримата се заобръщаха, за да го видят, въпреки че тунелът, в който стояха, нямаше линии.

Беше пред тях и идваше право към тях... но по действащите коловози над главите им и навлизаше в действащата БМТ платформа над тях. Скърцането, ревът и трясъкът станаха непоносими — достигнаха силата и децибелите на земетресение — и изведнъж осъзнаха, че този мощен трус им предлагаше най-добрата възможност.

Провряха се през пукнатината и навлязоха бързо в друг изровен от хора проход без коловоз, този път с жици с незапалени крушки по тях, строителни светлини, които подскачаха под бързо преминаващия влак на метрото. Купища прах и отломки отдавна бяха избутани зад стоманените трегери, издигащи се на десетина метра до тавана. По един дълъг завой пред тях смътно мъждукаше жълта светлина. Включиха живачно-кварцовите лампи и затичаха по тъмния тунел, който се ушири след завоя в дълга открита камера.

Когато подът престана да трепери и шумът от влака заглъхна като отминаваща буря, тримата забавиха, за да приглушат стъпките на ботушите си. Еф усети другите преди да ги е видял, насядали или налягали по пода. Съществата се бяха разбудили с приближаването им. Изправяха се, но не нападаха, тъй че продължиха напред без да спират към леговището на Господаря.

Демоните се бяха хранили през нощта и бяха налети с кръв като кърлежи, налягали по пода, за да смелят изпитата кръв. Лежаха отпуснати като смъртници: същества, примирени да дочакат слънцето да се скрие и възможността да се хранят отново.

Започваха да се надигат. Бяха в строителни дрехи или служебни костюми, спортни облекла, пижами и дори без нищо по себе си.

Еф стисна сабята в ръката си и заоглежда лицата, докато ги подминаваше. Мъртви лица с кърваво червени очи.

— Стойте един до друг — изшепна Сетракиян и предпазливо извади ултравиолетовата мина от плетената торба на гърба на Фет, докато вървяха. С кривите си пръсти разви ивица изолирбанд, след което отвинти горната част на кълбото, за да постави батерията. — Искрено се надявам това да подейства.

— Надяваш се? — възкликна Фет.

Тогава един тръгна към тях — старец, може би не толкова заситен като другите. Фет му показва сребърната си кама и вампирът изсъска. След това опря ботуша си в бедрото на стареца, изрита го назад и показва сребърното си острие на другите.

— В дълбока дупка се завираме тук.

От стените се запоказваха още лица, зачервени и озъбени. Постари вампири, първо или второ поколение, ако се съдеше по побеляващите им коси. Разнесе се животинско ръмжене и гърлено цъкане все едно, че някои се опитваха да проговорят, затруднени от израстъците под езиците си. Издутите им гърла потръпваха уродливо.

Сетракиян заговори между Фет и Еф:

— Когато този шип се удари в пода, батерията би трябвало да направи контакт.

— *Би трябвало!*

— Трябва да се прикриете, преди да се възпламени. Зад тези колони. — На равни интервали пред тях се издигаха ръждясали и разядени от вадички вода крепезни стълбове. — Ще имате не повече

от няколко секунди. Щом го направите, затворете очите си. Не гледайте. Взривът ще ви ослепи.

— Просто го направи! — извика му Фет, обкръжен от вампирите.

— Още не...

Старецът отвори бастуна си, колкото да оголи сребърното острие и с бързо движение като чаткащ кремък в огниво прокара два криви пръста по острия ръб. По каменния под закапа кръв. Миризмата премина през вампирите като вълна. Заприиждаха от всички страни и от всевъзможни невидими ъгли, все по-възбудени и гладни.

Фет размаха камата си в прашасалия въздух, за да запази няколкото метра открито пространство около тях, докато продължаваха напред.

— Какво чакаш още?

Еф трескаво оглеждаше лицата, най-вече на жените с мъртвешки погледи, за Кели. Една закрачи към него, той опря върха на дългата сабя в гърдите ѝ и тя се присви назад като опарена.

Шумът вече се усилваше, напиралците отзад същества притискаха предните. Гладът надвиваше колебанието, нуждата — търпението. Кръвта на Сетракиян капеше по пода, миризмата ѝ — и безгрижното ѝ похабяване — ги влудяваше.

— Хайде! — извика Фет.

— Още няколко секунди...

Вампирите настъпваха, Еф ги задържаше с върха на сабята. Едва сега съобрази да включи отново кварцовата лампа, но напирала в отблъскващите ѝ лъчи като зомбита, взиращи се в слънцето. Най-предните бяха оставени на милостта на тълпата отзад. Мехурът около тях се пукаше... Еф усети как нечия ръка го сграбчи за ръкава...

— *Сега!* — каза Сетракиян.

Хвърли във въздуха увенчаното с шип кълбо като рефер, хвърлящ спорната топка. Масивният предмет достигна най-високата си точка и щом се запуска към пода, тежкия шип се насочи право надолу.

— Давай, давай! — извика им Сетракиян.

Еф развъртя лампата и замаха със сабята си като с мачете, затичан към една от подпорите. Усещаше как го сграбчват отзад и дърпат, усещаше резките изтупвания на сечащата сабя и чуваше

стоновете им и приглушения им вой. И все пак... търсеше с поглед Кели и посичаше всеки, едва след като се увереше, че не е тя.

Бръмченето на мината се усили до вой, Еф сечеше и риташе, пробивайки си път към стоманената крепезна колона. Стъпи в сянката ѝ точно в мига, в който подземната зала започна да се изпълва с ослепителна синя светлина. Стисна очи и ги скри под свитата си ръка.

Миг след това чу зверския предсмъртен рев на разкъсваните вампири. Стапянето, цвърченето, беленето на телата им, разпадащи се на химично ниво, пръскането на вътрешностите им, приглушените кръсъци във врящите им гърла, хрипа на овъглените им души.

Масово жертвоприношение.

Пронизителният вой продължи не повече от десет секунди. Яркият лист прочистваща синя светлина се извиси от пода към тавана, преди батерията да догори. В залата отново стана почти тъмно, а когато престана да се чува всичко друго, освен пращането на недогоряла плът, Еф смъкна ръката си и отвори очи.

Отвратителната воня на изгорена зараза се вдигаше и се стелеше на гъст дим от пода на залата. Беше невъзможно да се върви, без да се стъпва по изкорубените тела на демоните, нападали като проядени от огъня изкуствени пънове. Само малкото вампири, извадили късмет да се окажат частично зад някоя греда, бяха все още живи. Еф и Фет бързо облекчиха от страданието осакатените полуразложени същества.

Фет след това отиде до мината, която се беше запалила. Огледа щетата.

— Е, тази проклетия все пак подейства.

— Вижте — каза Сетрамян.

В другия край на димящата камера, върху могила, струпана от пръст и смет, лежеше дълъг черен сандък.

Докато Еф и другите двама се приближаваха към него със страха на отделение сапъори, пристъпващи към някакво подозрително устройство, без да са облекли предпазни скафандри, ситуацията му се стори ужасно позната и му отне само миг, докато направи връзката. Беше почувствал абсолютно същото, докато вървеше към затъмнения самолет на страничната писта в началото на всичко това.

Това усещане, че се приближаваш към нещо мъртво и не мъртво. Нещо, дошло от друг свят.

Приблѳжи се достатъчно, за да се убеди, че наистина беше дългият черен „бюфет“ от товарния трюм на Полет 753. Вратите отгоре, пишно резбовани с човешки фигури, гърчещи се все едно, че горят в пламъци и издължените, замръзнали в агония лица.

Огромният ковчег на Господаря, положен тук върху олтар от отломки и смет, под развалините на Световния търговски център.

— Това е — промълви той.

Сетракиян посегна към сандъка, почти докосна резбата и дръпна рязко назад сакатите си пръсти.

— От дълго време търся това.

Еф потръпна. Не му се искаше да срещне отново това същество с убийствения му ръст и безмилостна сила. Остана до близката страна, очаквайки всеки момент вратите с трясък да се разтворят. Фет заобиколи на другата страна. Вратите на капака нямаха дръжки. Човек трябваше да пхне пръст в цепнатината по средата, за да го вдигне. Щеше да е неудобно и трудно да се направи бързо.

Сетракиян застана до предполагаемата горна част на сандъка, където трябваше да е главата, с извадената в ръката му дълга сабя. Но лицето му беше мрачно. Еф видя причината в очите на стария мъж и тя го обезсърчи.

Твърде лесно.

Еф и Фет пхнаха пръстите си под двойните врати и при кимване на „три“ ги дръпнаха. Сетракиян се надвеси с лампата и сабята си... и откри сандък, пълен с пръст. Зарови с острието и сребърният връх одраска дъното на огромния сандък. Нищо.

Фет отстъпи назад вбесен и изпълнен с адреналин, който не можеше да потисне.

— Изчезнал е?

Сетракиян извади острието и изтупа пръстта на ръба на сандъка.

Отчаянието на Еф беше смазващо.

— Измъкнал се е. — Отдръпна се от ковчегата и се обърна към пустата порутена зала, осеяна с избити вампири. — Знаеше, че сме тук. Побягна в системата на метрото *преди петнайсет минути*. Не може да излезе на повърхността заради слънцето... така че ще остане под земята, докато падне нощта.

— В най-дългата транспортна система в света — каза Фет. — Хиляда и петстотин километра коловози.

Гласът на Еф бе изпълнен с отчаяние.

— Изобщо не сме имали никакъв шанс.

Сетракиян изглеждаше изтощен, но не и отпаднал духом. В очите му беше грейнала нова светлина.

— Не унищожавате ли точно така паразитите, господин Фет? Като ги разбудите от гнездото им? Като ги извлечете навън?

— Само ако знаем къде ще се скрият после — отвърна Фет.

— Всички ровеци твари, от плъховете до зайците, не си ли правят нещо като задна врата...?

— Дупка за бягане — кимна Фет. Вече схващаше намека на стареца. — Авариен изход. Хищникът идва от единия край, ти драсваш навън през другия.

Сетракиян кимна.

— Вярвам, че накарахме Господаря да побегне.

ВЕСТРИ СТРИЙТ, ТРАЙБЕКА

Нямаха време да унищожат напълно ковчега, затова само го избутаха от олтара му върху могилата от отломки. Преобърнаха го и разсипаха пръстта по пода. Решиха да се върнат по-късно, за да довършат работата.

Връщането през тунелите и до вана на Фет отне още време и още от силите на Сетракиян.

Фет паркира на ъгъла от градската къща на Боливар. Пробягаха по слънчевата отсечка до входната му врата, без да крият ултравиолетовите си лампи или сребърните саби. Не видяха никого пред резиденцията в този ранен час и Еф се заизкачва по рамката на скелето пред фасадата. Над накованата с дъски врата имаше кръгло прозорче с номера на адреса. Еф го шибна със сабята си, изби поголемите парчета и разчисти рамката с острието. Взе една от лампите, провери се вътре и се сниши във фойето.

Синкавата светлина огря две мраморни пантери от двете страни на входа. Откъм подножието на извитото стълбище го изгледа заплашително статуя на крилат ангел.

Тогава го чу и усети: глухото бучене от присъствието на Господаря. „Кели“, помисли си той и мъката стегна гърдите му. Тя трябваше да е тук.

После дойде и Сетракиян. Фет го подпираше, а Еф му помогна да стъпи на пода. Старецът се изправи и извади сабята си. Той също бе усетил присъствието на Господаря, а с него — и облекчението. Не бяха закъснели много.

— Тук е — прошепна Еф.

Сетракиян кимна.

— Значи знае вече, че и ние сме тук.

Фет спусна две по-големи UVC лампи на Еф, след което и той се прехвърли през прозорчето над вратата, докато ботушите му стъпиха на пода.

— Бързо — подкани ги Сетракиян и ги поведе под витото стълбище. Долният етаж все още беше в ремонт. За да потърсят килера

минаха през дълга кухня с още неотворени сандъци с уреди. Намериха го — празен отвътре и недовършен.

Отвориха скритата в задната стена врата, както беше описано в разпечатките на Нора от списание „Пийпъл“.

Надолу отвеждаха стъпала. Зад тях падна парче замазка и те бързо се обърнаха, но виновник се оказа вдигналото се по стълбището течение. Вятърът донесе миризмата на метрото, на прах и боклуци.

Това беше пътят за тунелите. Еф и Фет започнаха да нагласят две големи UVC лампи, за да могат да изпълнят най-близката част на прохода с гореща убийствена светлина и така да запушат входа. Да спрат достъпа на всякакви други вампири нагоре и още по-важното: да направят така, че единственият изход от къщата да е в пряката слънчева светлина.

Еф се озърна през рамо към Сетракиян и видя, че се е подпрял на стената, а пръстите му опипваха жилетката над сърцето му. Гледката никак не му хареса и той тръгна към него, когато гласът на Фет го накара рязко да се обърне.

— *Проклятие!*

Една от горещите лампи се обърна и издрънча на пода. Еф огледа да се увери, че крушките още работят и я изправи, пазейки се от облъчващата светлина.

Фет му даде знак за тишина. Чу шум отдолу. Стъпки. Миризмата във въздуха се промени — стана по-силна и гнила. Долу се събираха вампири.

Отдръпнаха се от осветения в синьо килер, охранителния им клапан. Когато Еф се обърна отново към Сетракиян, него вече го нямаше.

Старецът се беше върнал във фойето. Сърцето му се беше стегнало в гърдите, пренапрегнато от стреса и очакването. Толкова дълго беше чакал. Толкова дълго...

Чворестите длани започнаха да го болят. Сви ги, стиснал дръжката на сабята под сребърната вълча глава. После долови нещо. Съвсем лек полъх, предшестваш движение...

Задвижването на извадената сабя в последния възможен момент го избави от пряк и фатален удар. Сблъсъкът го отхвърли назад, тялото му се плъзна с главата напред по мраморния под и се блъсна в основата на стената. Но задържа сабята в ръцете си. Вдигна се бързо

на крака и замахна с острието назад и напред, без да вижда нищо в сумрачното фойе.

Толкова бързо се бе задвижил Господаря.

Беше точно тук. Някъде.

Вече си старец.

Гласът изпраця в главата на Сетракиян като електрически заряд. Сетракиян замахна със сребърната сабя широко пред себе си. Покрай статуята на плачещия ангел в подножието на витото мраморно стълбище за миг пропълзя черна сянка.

Господаря щеше да се опита да го отвлече. Това беше стилът му. Никога да не се опълчи пряко, лице в лице, а да заблуди. Да изненада отзад.

Сетракиян отстъпи заднешком към стената до входната врата. Зад него в рамката на вратата имаше прозорец с черно стъкло „Тифани“. Старецът удари със сабята в покритите с олово скъпи витражи и ги разби.

Лъчи дневна светлина прорязаха фойето.

Когато стъклото изтрещя, Еф и Фет се върнаха и го видяха с вдигнатата сабя, фигурата му — окъпана в слънчева светлина.

Старият мъж видя бързо изкачващата се тъмна сянка по стълбището.

— Ето го! — изрева той и тръгна след него. — Сега!

Еф и Фет се втурнаха по стъпалата след Сетракиян. Горестна площадката ги пресрещнаха други двама вампири. Бившата охрана на Боливар, мускулести бодигардове, а сега — неповратливи туловища с измършавели от глад лица и с мръсни костюми. Един замахна към Еф, а той залитна назад и замалко не изгуби равновесие. Вкопчи се в стената, за да не се затъркаля надолу по мраморните стъпала. Заби напред с кварцовата лампа, едрото чучело се присви и Еф посече със сабята си към бедрото му. Вампирът изпъшка и отново замахна към него. Еф го прониза в корема и преди да издърпа сабята си, острието се врязва дълбоко в туловището, а съществото се свлече на стълбищната площадка като спукан балон.

Фет задържа своя противник назад със светлината на лампата си. Забиваше и сечеше с късото острие на камата си по дращещите към него ръце. Насочи светлината нагоре право в лицето му и вампирът замлати напосоки във въздуха, временно заслепен. Фет скочи ниско

наведен и се озова зад гърба му, намушка бодигарда в дебелия врат и го изрита с все сила надолу по стъпалата.

Вампирът на Еф се опита да се надигне, но Фет го смъкна отново долу с ритник в ребрата. Главата му увисна на горното стъпало и с яростен вик Еф го посече със сабята.

Главата му заподскача надолу, затъркаля се все по-бързо, отскочи над тялото на другия вампир и се натресе в отсрещната стена.

Бяла кръв бликна от посечения му врат по тъмночервената пътека. Кръвните червеи се появиха и Фет ги изпържи с лампата си.

Бодигардът долу на стълбището бе само торба от кожа и натрошени кости, но все още беше жив. Падането не беше откъснало врата му и не беше го умъртвило. Очите му бяха отворени и той зяпна тъпо нагоре по дългите стъпала. Дори се опита да се надигне.

Еф и Фет намериха Сетракиян при затворената врата на асансьора. Старецът тъкмо замахваше с извадената си сабя към тъмна и бързо движеща се сянка.

— Пази се! — извика Сетракиян, но преди думите да се изтръгнат от устата му, Господаря нападна Фет откъм гърба, той рухна на пода и едва не разби ултравиолетовата си лампа. Еф едва успя да реагира, преди фигурата да профучи като вятър покрай него — задържа се за миг, само колкото Еф да види отново лицето на Господаря, гъмжащата от червеи плът и озъбената му уста — и се блъсна в стената.

Сетракиян се хвърли напред, развъртя сабята в двете си ръце и изтласка бързо движещата се фигура в една от широките и с висок таван стаи без врати. Еф се изправи и затича след него, както и Фет, от чието слепоочие капеше кръв.

Господаря се спря и се извиси пред тях до масивната мраморна камина наред стаята. Резиденцията имаше прозорци само в двата края на дългото помещение и светлината, техният съюзник, падаше в центъра. Завихреното тъмно наметало се смъкна и ужасяващите очи на съществото бавно ги огледаха отгоре един по един, но най-вече Фет, мъж, чийто ръст също беше внушителен. Взря се в кръвта, стичаща се по лицето му. Озъбен като виещ звяр, дългоръкият Господар награби от пода дъски и електрически кабели, и ги запокити по тримата си убийци.

Сетракиян се притисна плътно в стената, Еф се прикри бързо зад ъгъла, а Фет докопа парче дъбова ламперия и я вдигна пред себе си

като щит.

Щом атаката свърши, отново погледнаха нагоре пред себе си. Господаря бе изчезнал отново.

— *Боже мили!* — изсъска Фет. Изтри с ръка кръвта от лицето си и пусна дървеното платно. Хвърли сребърната си кама към студената камина. Тя издрънча и тупна на пода, негодна за нищо пред този гигант. Фет взе лампата от Еф, за да може да борави с две ръце с подългото си оръжие.

— След него — каза Сетракиян и тръгна напред. — Трябва да го изтласкаме до покрива като дим през комина.

Когато завиха на ъгъла, пътят им бе преграден от четири нови съскащи вампири. Приличаха на бивши фенове на Боливар с бръснатите им по средата коси и пиърсингите по устата и ноздрите.

Фет бързо ги изтласка назад с двете топлинни лампи. Един проби и Еф развъртя сребърната си сабя пред съществото — дебела вампирка в памучна пола и с разкъсани мрежести чорапи. Беше обзета от онази странна, позната му вече настървена алчност на новопревърнатите. Присвит, той насочи сабята си към нея, а тя направи лъжлив ход надясно и после наляво, съскайки към него с побелелите си устни.

— *Стригой!* — чу Еф властния рев на Сетракиян. Свистенето на посичащата вампири сабя в ръцете на стареца го окуражи. Дебелата вампирка пред него нападна с непредпазлива ярост и той я прободде отпред в рамото под разкъсаното горнище на дрехата ѝ. Устата ѝ се отвори, езикът се загърна нагоре и Еф успя да отскочи назад, когато жилото се изстреля и едва не улучи шията му. Съществото продължи атаката си, отворило широко уста и Еф с яростен вик заби сабята си в лицето му. Право в жилото ѝ, острието се вряза до тила ѝ и се закова на половин педя в недовършената стена.

Вампирските очи се опулиха. Жилото ѝ беше прерязано и бялата кръв пълнеше устата и се стичаше по брадичката, която тя не можеше да движи. Беше прикована към стената. Напъна се и се опита да изхрани от топлата кръв към Еф. Вирусът търсеше всякакъв възможен начин да се размножи.

Сетракиян бе посякъл другите трима вампири и наскоро излъсканият кленов под в другия край на залата бе оплискан с бяло. Върна се при Еф и изрева:

— Назад!

Еф пусна сабята си и дръжката се люшна от стената. Сетракиян замахна във вампирския врат и тежестта смъкна обезглавеното тяло на пода.

Главата остана закована в стената, бялата кръв затече от прекъснатия врат, черните очи на вампира зашариха диво към двамата... след това се извърнаха нагоре, отпуснаха се и замръзнаха. Еф стисна дръжката на сабята си, издърпа я от стената и от устата на изчадието и главата тупна върху тялото.

Нямаше време да облъчат бялата кръв.

— Нагоре! — извика Сетракиян и тръгна покрай стената към друго извиващо се нагоре стълбище с изящно перило от ковано желязо. Духът на стария мъж беше корав, но силите му се изчерпваха. Еф го подмина и излезе горе. Погледна надясно и наляво. На смътната светлина видя довършени дървени подове и недовършени стени. Но никакви вампири.

— Разделяме се — заяви старецът.

— *Шегуваш ли се?* — удиви се Фет, хванал го под мишниците, докато го издърпваше нагоре. — *Никога* не се делим. Това е първото правило. — Развъртя двете лампи в кръг, побеснял. — Прекалено много филми съм гледал, за да изляза така.

Едната лампа запращя. Крушката на нажежения уред се пръсна и пламна. Фет я пусна и потуши пламъците с ботуша си. Вече беше само с една.

— Колко още ще издържи батерията? — попита Еф.

— Недостатъчно — каза старецът. — Той ще ни изтощава така, ще ни кара да го гоним, докато се стъмни.

— Трябва да го спипаме в капан — каза Фет. — Като плъх в тоалетна.

Старецът изведнъж се спря. Извърна глава към някакъв звук.

Сърцето ти е слабо, стари клетнико. Чувам го.

Сетракиян замръзна на място, стиснал сабята си в готовност. Озърна се наоколо, но от Тъмния нямаше и следа.

Удобно оръжие си си направил.

— Не го ли познаваш? — изрече задъхано на глас Сетракиян. — То е на Сарду. Момчето, чието тяло взе.

Еф се доближи до стареца разбрал, че говори с Господаря.

— Къде е тя? — изрева той. — Къде е жена ми?

Господаря го пренебрегна.

Целият ти живот водеше дотук. Ще се провалиш отново.

— Ще вкусиш среброто ми, *стригои* — изрече Сетракиян.

Ще вкуся теб, стари човече. Теб, и непохватните ти апостоли.

Господаря нападна отзад и отново събори Сетракиян на пода. Сабята на Еф изсвистя мигновено към вихъра, който усети. Направи два замаха напосоки. Когато издърпа острието видя, че по върха е полепнало бяло.

Беше наранил Господаря. Порязал го беше поне.

Но в мига, в който го осъзна, Господаря се върна и го блъсна в гърдите с хищната си ръка. Еф усети как краката му изхвърчаха от пода, гърбът и раменете му се блъснаха в стената, мускулите му изригнаха от болка и тялото му се смъкна на една страна.

Фет замахна напред с лампата си, а Сетракиян, вдигнал се на коляно, посече към чудовището, за да го отблъсне назад. Еф се превъртя колкото може по-бързо, стегна се да поеме новия удар... но такъв не последва.

Бяха отново сами. Усещаха го. Никакъв звук, освен подрънкването на строителните лампи по тавана, които се люшкаха в подножието на стълбището.

— Посякох го — каза Еф.

Сетракиян се изпрани на крака, подпирайки се на сабята си. Едната му ръка бе пострадала и висеше отпусната. Закрета към следващата площадка нагоре по стълбището.

По недовършените дървени стъпала имаше петна бяла вампирска кръв.

Измъчени, но изпълнени с решимост, тримата се заизкачваха нагоре. Тук бяха покоите на Боливар, в горния етаж на по-високата от двете свързани сгради. Влязоха в спалната половина, търсейки вампирска кръв по пода. След като не видяха такава, Фет заобиколи разхвърляното легло до прозорците на срещната стена, дръпна тежките пердета и пусна вътре косата слънчева светлина. Еф погледна в банята. Оказа се далеч по-голяма, отколкото бе очаквал и с насрещни огледала в златни рамки, които го отразяваха до безкрайност. Цяла армия Ефраимовци, стиснали саби в ръцете си.

— Насам — изпъшка Сетракиян.

Върху черното кожено кресло в стаята за пресконференции изпъкнаха пръски бяла кръв. Под тежките завеси на входовете на източната стена прозираше мека светлина. Зад тях се открии покривът на по-ниската свързана сграда.

Там намериха Господаря, застанал сред стаята. Прояденото му от червеи лице се надвеси отгоре. Черните като оникс очи се взряха в тях с опасната дневна светлина зад него. От ръката му и по издължената му длан бавно и неравномерно се стичаше искряща бяла кръв, която капеше на пода от върха на пъклено изкривения му пръст. Сетракиян закуцука напред. Сабята му се влачеше зад него и драскаше по земята. Спря се и вдигна със здравата си ръка сребърното острие срещу Господаря. Сърцето му биеше учестено в гърдите.

— *Стригои.*

Господаря в първия миг го изгледа с безразличие, демонично величествен с очи като две тъмни луни, плувнали в кървави облаци. Единственото, което издаваше затруднението му, беше възбуденият гърч на кръвните паразити под нечовешкото му лице.

За Сетракиян този момент бе едва ли не най-подходящият... но сърцето му се стягаше и го спираше.

Еф и Фет се струпаха зад него и Господаря нямаше друг избор, освен да се измъкне с бой от тази стая. Лицето му се разтегли в зверска усмивка. Изрита дълга ниска маса към Еф, която го отблъсна назад, а със здравата си ръка плъзна по пода масивно кресло към Сетракиян. Двете движения ги разделиха, Господаря се озова между тях и продължи право към Фет.

Фет вдигна топлинната лампа, но Съществуто се извъртя настрани, задра с нокти към него и Фет падна зашеметен до стълбището. Господаря опита да се промуши край него, но Фет се оказа бърз и лампата му блесна право в озъбеното лице на Тъмния. Олюля се пред ултравиолетовите лъчи и залитна назад към стената, гипсът изпраця под огромната му тежест. Когато дългите пръсти се смъкнаха от лицето, очите му бяха още по-облещени и замаяни.

Господаря бе заслепен, но само замалко. Тримата усетиха мигновеното си предимство и Фет настъпи срещу него с лампата. Господаря замах дивашки с ръце, Фет изтласка назад гигантското Съществуто през стаята към покритите със завеси врати, а Еф се втурна след него, посече в наметалото на Тъмния и острието на сабята му се

вряза в плът. Дългият ноктест пръст на чудовището замахна към тях, но не засегна никого.

Сетракиян се вкопчи в плъзнатото към него кресло и сабята му издрънча на пода.

Еф посече в тежките завеси на една от вратите и ярката слънчева светлина се изля вътре. Стъклените врати бяха преградени с декоративна желязна решетка, но с един сеч на сребърното острие металното резе изпращя сред дъжд от искри.

Фет продължаваше да изтласква назад Господаря с лъча. В този момент Еф се обърна към Сетракиян, за да го подкани да нанесе довършващия удар, но видя стария професор, свлечен на пода до сабята си и притиснал сърцето си.

Замръзна на място и погледът му зашари в паника от уязвения Господар към издъхващия на пода Сетракиян.

Фет, изпълнал топлинната лампа като звероукротител с металното столче срещу разярен лъв, се обърна през рамо и извика:

— Какво чакаш?

Еф се втурна към стареца. Падна на колене и видя терзанието на лицето на Сетракиян, блуждаещия му поглед. Пръстите му се бяха вкопчили в жилетката над сърцето.

Еф остави сабята си на пода. Дръпна жилетката и ризата отдолу и оголи хлътналите гърди на Сетракиян. Опипа под челюстта му за пулс, но нямаше.

— Ей, докторе! — изрева Фет и продължи напред, приковавайки Господаря на ръба на петното слънчева светлина.

Еф заразтрива леко гърдта на Сетракиян, притеснен да не счупи крехките старчески ребра. В този момент забеляза, че пръстите му вече не се впиват в сърцето, а търсят жилетката.

Фет се обърна в паника, за да види какво по дяволите ги задържа. Видя проснатия на пода Сетракиян и коленичилиия над него Еф.

Погледът му през рамо се задържа миг по-дълго. Господаря се докопа до рамото му и го издръпа към себе си.

Еф стисна джобовете на вълнената жилетка на стареца и напипа нещо. Извади малката сребърна кутия и отвинти капачката. По пода се пръснаха десетина бели хапчета.

Фет беше едър мъж, но изглеждаше като дете в хватката на Господаря. Още държеше лампата си, макар ръцете му да бяха

заклещени. Извъртя я към Господаря, прогори хълбока му... и заслепеният звяр изрева от болка, но не го пусна. Другата му ръка стисна Фет за темето и изви шията назад въпреки съпротивата му. Фет зяпна в неопишимо чудовищното лице.

Еф щипна с пръсти една от таблетките нитроглицерин и надигна главата на стареца в ръката си. Отвори с усилие стегнатата челюст и напъха хапчето под вкочанения език на възрастния мъж. Издърпа пръстите си и разтърси с рев Сетракия. И очите на антикваря се отвориха.

Господаря отвори устата си над Фет, жилото се разгъна във въздуха над облещените му очи и оголеното гърло. Умът на Фет работеше бясно, но натискът на тила му спря потока на кръвта, стаята помръкна и мускулите му се отпуснаха вяло.

— Не! — изрева Еф и се втурна със сабята си към Господаря, а сребърното острие посече дивашки гигантския гръб. Фет се смъкна на пода. Главата на Господаря рязко се завъртя и жилото му затърси във въздуха. Замъглените му очи се спряха на Еф.

— *Мечът ми кънти на сребро!* — изрева Еф и посече към гърдите на Господаря. Острието изкънтя и още как, макар че Тъмния излетя назад и го избегна. Еф замахна отново... отново не улучи... а Господаря залиташе неудържимо назад. Вече беше на пълната слънчева светлина пред вратите, с широкото и огряно от дневна светлина патии на покрива.

Беше в ръцете на Еф. Знаеше го. Еф стисна сабята в двете си ръце, готов да я промуши в издутия врат на Господаря. Царят вампир го изгледа отгоре с неприкрито презрение, извиси се още повече и вдигна качулката на тъмното си наметало над главата.

— *Умри!* — изкрещя Еф и се втурна към него.

Господаря се обърна и налетя в стъклените врати към откритото патии. Стъклото се пръсна и загърнатия в наметалото вампир падна и се претърколи по нажежените глинени плочи под убийственото слънце.

За миг замръзна на място, присвит на едно коляно.

Инерцията на Еф го изхвърли през разбитата врата. Спря се и зяпна в загърнатия в наметалото вампир, очаквайки края.

Господаря затрепери, от тъмното наметало на чудовището се издигна дим. Царят вампир се изправи в цял ръст и се сгърчи, обзет

сякаш от ужасен пристъп и огромните длани се свиха в зверски юмруци.

Изхвърли с рев наметалото си назад. Древната одежда се смъкна задимяла на плочите. Голото тяло на Господаря се разтресе, искрящата му кожа потъмня сварена, промени се от призрачно бяла в мораво синя, до мъртво черна и сбръчкана.

Сечът от острието на Еф през гърба се сви до тъмночерен белег, изгорен под лъчите на слънцето. Все още треперещ, той се обърна и се взря в Еф, в застаналия на прага зад него Фет и вдигналия се на едно коляно Сетракян. Потресаващо голо, Изчадието изглеждаше призрачно тънко, с гладък безполов skut. Изгорялата черна плът се загърчи от подивелите от болка кръвни червеи.

С възможно най-ужасна усмивка, в присмех към непоносимата болка и дори в триумф, Господаря извърна лицето си към слънцето и от устата изригна предизвикателен вой. Демонско проклятие. След това с изумителна бързина се хвърли от ръба на патиото, плъзна се над ниската стена в края на покрива, спусна се стремглаво по стената на сградата до скелето на третия етаж... и изчезна в утринните сенки на Ню Йорк Сити.

КЛАНЪТ

НАЗАРЕТ, ПЕНСИЛВАНИЯ

В една отдавна изоставена и така и некартирана азбестова мина, пъкъл на няколкостотин стъпки под горите на Пенсилвания, сред мили от заплетени в лабиринт тунели и изкопи, трима Древни на Новия свят разговаряха в катранено черната зала.

Телата им с времето се бяха изгладили като речни камъни, движенията им се бяха забавили до неузнаваемост. Физически не се нуждаеха от външна среда. Телесните им системи бяха еволюирали до максимална ефективност и вампирските им челюсти действаха безукорно. Нощното им зрение бе изключително.

В килиите, вдълбани в западните тунели на владението им, Древните вече започваха да складират храна за зимата. Понякога из мината отекваше писък на пленено човешко същество и кънтеше като животински рев.

Това е седмият.

Въпреки човешкия им облик, не се нуждаеха от жива реч. Движенията им, чак до погледите в пурпурно червените им очи, бяха ужасяващо бавни.

Какво е това нахлуване?

Това е насилие.

Смята ни за стари и немощни.

Съучастник има в това престъпление.

От другите?

Един от Древните на Новия свят се пресегна с ума си над морето към Стария свят.

Не долавям това.

Значи седмият се е съюзил с човек.

С човек срещу всички други човеци.

И срещу нас.

Не е ли ясно вече, че той бе виновникът за Българското клане?

Да. Доказал е многократно готовността си да избива събратята си, когато му се опълчат.

Световната война го разглези ужасно.

Твърде дълго се тъпчеше в окопите. Пируваше в лагерите на смъртта.

А сега е нарушил примирието. Стъпил е на наша земя. Иска целия свят за себе си.

Това, което иска, е нова война.

Ноктестият пръст на най-високия потрепери — необичайно физическо действие за същество, така дълбоко потънало в размисъл, в пълна безметежност. Телата им бяха просто обвивки и можеха да бъдат подменени. Навярно бяха станали самодоволни. Прекалено самоуверени.

Тогава ще го задължим. Не можем да останем повече невидими.

Главният ловец влезе в залата на Древните и изчака да го приемат.

Открих го.

Да. Той се опита да се върне у дома, както правят всички същества.

Ще бъде нашият ловец на слънце. Няма друг избор.

В една заключена килия в западния тунел Гюс лежеше в несвяст и сънуваше своята майка... без да съзнава грозящата го гибел.

ЕПИЛОГ

КЕЛТЪН СТРИЙТ, УУДСАЙТ, КУИНС

Събраха се отново в къщата на Кели. Нора върна Зак у дома, след като Еф и Фет бяха почистили зацапаното от Мат и изгориха останките му под сухи листа и храсти в задния двор.

Сетракян лежеше на разпънатия диван в солариума. Беше отказал да отиде в болница, а Еф се съгласи, че бездруго вече не можеше да става и дума за това. Ръката му беше лошо отекла, но не беше счупена. Пулсът бе слаб, но стабилен и се подобряваше. Искаше Сетракян да поспи, но не с приспивателни, тъй че когато го навести отново на свечеряване, му донесе чаша бренди.

Сетракян каза, че не го притеснява болката.

— Провалът те държи буден.

Мисълта за провал напомни на Еф, че не беше намерил Кели. Искаше му се да повярва, че все още има основание за надежда.

— Ти не се провали — каза на стареца. — Слънцето се провали.

— По-могъщ е, отколкото знаех. Подозирах го може би... опасявах се определено... но не знаех. Той не е от тази земя.

Еф се съгласи.

— Той е вампир.

— Не... не от тази земя.

Еф беше притеснен, че старецът здраво си е ударил главата.

— Все пак го наранихме. Белязахме го. И сега той бяга.

Но старецът не се успокои.

— Той е там, навън. Продължава. — Прие чашата от Еф, отпи и се отпусна отново. — Тези вампири сега... още са младенци. Скоро ще видим нов етап в развитието им. Отнема около седем ноци, докато станат напълно превърнати. Докато се оформи напълно новата им паразитна органична система. Щом стане това, щом жизнените органи се превърнат — сърцата, дробовете — и телата им станат само низ от кухни, ще бъдат по-малко уязвими от обикновени оръжия. И ще продължат да съзряват след това. Да се учат, да стават по-умни, по-приспособени към околната среда. Ще се сбират на глутници и ще координират атаките си, и всеки от тях поотделно ще става по-ловък и

опасен. Което все повече ще ни затруднява да ги намираме и надвиваме. Докато след време стане невъзможно да ги спрем. — Старецът довърши брeндитo си и погледна Еф. — Вярвам, че онова, което видяхме там на покрива, беше краят на нашия вид.

Еф усети притискащото ги бреме на бъдещето.

— Какво още не си ми казал?

Очите на Сетракиян бяха размътени и зареяни в далечината.

— Твърде много, за да го кажа сега.

Скоро след това старецът заспа. Еф погледна кривите му пръсти, стиснали края на завивката над гърдите му. Сънищата му бяха трескави и нищо не му оставаше, освен да стои и да гледа.

— Тате!

Еф се върна в хола. Зак седеше на стола пред компютъра и той го прегърна през рамо, сгуши го до себе си, целуна го по темето и вдиша мириса на косата му.

— Обичам те, Зи.

— И аз теб, татко — отвърна Зак, а Еф разроши косата му и го пусна.

— Докъде стигнахме с това?

— Почти е готово. — Момчето се върна на компютъра. — Трябва да направя фиктивен имейл адрес. Измисли парола.

Зак помагаше на Еф да качи видеото с Ансел Барбур в кучешката колиба на колкото може повече сайтове за размяна и гледане на видеоклипове. Еф все още не беше му показал записа. Искаше обаче в Интернет да се появи запис с истински вампир, за да го види целият свят. Не можеше да измисли по-добър начин да стигне до хората и да ги накара да разберат. Вече не се притесняваше, че ще предизвика хаос и паника: безредиците продължаваха, ограничени все още в победните предградия, но беше само въпрос на време да плъзнат навсякъде. Алтернативата с координираното мълчание пред лицето на масово унищожение беше нелепа.

Борбата с тази зараза трябваше или да се започне из корен, или въобще да не се почва.

— Сега избирам файл като този и го премествам като прикрепен — каза Зак.

От кухнята го застигна гласът на Фет, който гледаше телевизия и ядеше пилешка салата от полуотворена пластмасова кутия.

— Виж това!

Еф се обърна. Репортаж от хеликоптер показва редица обгърнати в пламъци сгради и гъстият пушек изпълваше въздуха над Манхатън.

— Става лошо.

Пред очите на Еф училищните тетрадки на Зак, поставени върху хладилника, изпърхаха. Една хартиена кърпа прелетя над тезгяха и падна в краката на Фет.

Еф се обърна към Зак, който печаташе на клавиатурата.

— Какъв беше този вятър?

— Задната врата трябва да е отворена.

Еф се озърна за Нора. В тоалетната се чу шум и тя излезе в коридора. Видя, че всички са зяпнали в нея.

— Какво става?

Еф се обърна към другия край на къщата и погледна към ъгъла, зад който бе плъзгащата се стъклена врата към задния двор.

Там се появи човешка фигура. Спря се, отпуснала ръце на хълбоците.

Еф я зяпна парализиран.

Кели.

— Мамо!

Зак понечи да тръгне към нея, но Еф се пресегна и го сграбчи. Трябваше да го е заболяло, защото момчето се дръпна изненадано и го погледна.

Нора скочи и прегърна момчето отзад.

Кели просто стоеше там. Гледаше ги. Без никакво изражение, без да мига. Изглеждаше като в шок, оглушала сякаш от скорошен взрив.

Еф разбра моментално. Онова, от което се боеше повече от всичко на света. Болката в сърцето му бе непоносима.

Кели Гудуедър беше превърната. Мъртво същество, върнало се у дома си.

Зяпналите ѝ очи се спряха на Зак. Нейният „най-скъп“. Беше се върнала за него.

— Мамо? — промълви Зак видял, че нещо не е наред.

Еф усети бързо движение зад себе си. Фет се втурна в коридора, наградил сабята му и размахна сребърното острие във въздуха пред Кели.

Лицето ѝ се сгърчи в неистова злоба и тя оголи зъби.

Сърцето на Еф потъна.
Тя беше демон. Вампир.
Една от тях.

Отишла си беше от него завинаги.

С приглушен стон Зак се присви от ужас пред гледката с превърналата му се в демон майка... и падна на пода в несвяст.

Фет тръгна към нея, но Еф изви ръката му, преди да го подмине. Кели се присви назад от сребърното острие като котка с настръхнала козина. Засъска към тях. Погледна още веднъж с гняв към падналото в безсъзнание момче, за което бе дошла... а след това се обърна и побягна през задната врата.

В мига, в който Еф и Фет завиха зад ъгъла, Кели се хвърли през ниската метална верига на оградата, отделяща задния двор от този на съседите и се стопи в новата нощ.

Фет затвори вратата и заключи. Спусна щорите над стъклото и се обърна към Еф.

Еф замълча. Върна се при Нора, коленичила на пода до Зак с изпълнени с отчаяние очи.

Едва сега осъзна колко коварна бе тази зараза. Хвърляше близък срещу близък. Смърт срещу живот.

Господаря я беше изпратил. Хвърлил я беше срещу Еф и Зак. За да ги терзае. Да нанесе отмъщението си.

Ако привързаността към „най-скъп“ имаше връзка с желанието им да се съберат и след смъртта... то Еф разбираше, че Кели никога нямаше да се предаде. Щеше да продължи да дебне сина си вечно, освен ако някой я спреше.

Разбра, че съдебната им битка за Зак не е свършила. Всъщност само беше преминала в нов стадий. Погледна лицата им... след това пожарите на телевизора... а после се обърна към компютъра. Натисна клавиша „Enter“, довършвайки задачата на Зак. Изпрати доказателството за развилнелия се на света вампир... а после отиде в кухнята, където Кели пазеше скоча. За първи път от толкова време си сипа пиене.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.